

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Instantly endearing, hilariously witty, and an absolute joy."

—India Holton, bestselling author of *The Wisteria Society of Lady Scoundrels*

a
novel

TO
SWOON
AND TO
SPAR

MARTHA WATERS

AUTHOR OF *TO MARRY AND TO MEDDLE*

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

SWOO'YAN AHD TO S PAR

, '

MARTHA WATERS

ATRIÂ PAPERBACK

Yeni

Workbond üzerinde Toronto Sidney

Ncw Delhi

*Lisa ve BriHo için,
Ailem gibi olan arkadaşlarım hakkında yazmamın sebebi onlar.*

*Ve Jane için,
Bir gün bunu okuyacak yaşta olacaklar için.*

Önsöz

Txes/wíc/ Abbe,, Loxnwa//, Apxí/ 1818

Karanlık ve fırtınalı bir geceydi, daha doğrusu öyle olmalıydı.

Gerçekte güneşli, esintili bir öğleden sonraydı - gerçekten de yazın gelmekte olduğunu hissettiren ılıman Nisan günlerinden biriydi. Yağışlı ve soğuk bir kış geçirmişti ve Penvale, Londra'dan ayrılıp *Ocak* ayında Cornwall'a dönmenin neden bu kadar akıllıca olduğunu birden fazla kez düşünmüştü.

Ancak bugün, atmosferin daha iyi olacağını düşünmeden edemiyordu. Atalarının evinin çok ünlü olduğu kasvetli, fırtınalı havanın bir kısmı iyi hizmet etti. Çünkü o -Peter Bourne, yedinci Vikont Penvale, İngiltere'nin en eski görkemli evlerinden birinin sahibi- hayalet avcılığı yapıyordu.

Penvale hayaletlere gerçekten inanmıyordu elbette. O pratik bir adamdı, hayallere kapılmazdı. Bir evin, hele de *kendi evinin* hayaletli olma ihtimali yoktu.

Ve yine de buradaydı.

"Bunu duydun mu?" diye sordu karısı.

Penvale yavaşça döndü ve etrafını inceledi. "Evet," dedi gözlerini kısarak karanlığa bakarken. Güneşli bir öğleden sonra olabilirdi ama üçüncü kattaki kullanılmayan yatak odalarından birindeydiler, perdeler içeri ışık girmesini engellemek için çekilmişti, mobilyalar tozdan korunmak için hâlâ örtülüydü ve tüm bunlar faaliyetlerine ürkütücü, yalnız bir hava katıyordu.

Ev personeli, birkaç hafta içinde ev sahipliği yapacakları bir ev partisine hazırlık olarak bu odaları havalandırma sürecindeydi. Penvale'in kız kardeşi, eniştesi ve en yakın arkadaşları iki hafta boyunca onlarla birlikte kalacak, deniz havası alacak, manzaralı sahil boyunca uzun yürüyüşlerin tadını çıkaracaklardı.

Trethwick Manastırı'nın tünediği uçurumlar ve genel olarak arazinin sahip olduğu tüm konforun tadını çıkarmak.

Penvale, bir musallat olayının davaya biraz gölge düşürebileceğini düşündü.

"Sanırım gardıroptan geldi," diye kararsızca devam etti karısı, iri mavi-mor gözleri kendi tedirginliğinin bir kısmını yansıtıyordu.

Bir dakikalık saygı duruşu.

"Gardırop," diye tekrarladı Penvale, söz konusu mobilyaya dikkatli bir bakış atarak, bir köşede iri bir varlık olarak duruyordu. "Sanırım içini kontrol etmeliyim."

"Evet," diye onayladı

karısı. İkisi de

kıpırdamadı. "Penvale?"

diye sordu kadın.

"Evet, elbette," dedi ve gardıroba doğru birkaç adım attı; ancak odanın yarısına gelmişti ki, karşı duvardan gelen uğursuz bir *gümbürtü daha* duyuldu.

Penvale durakladı. "Bu," dedi büyük bir kesinlikle, "gardıroptan gelmedi." Karısına döndü ve onun daha da solgunlaştığını fark etti.

"Hayır mı?" diye cüret etti, sesi hiç duymadığı kadar tereddütlüydü.

"Hayır," dedi daha sakın bir sesle ve yavaşça ona doğru ilerledi. Yaklaşırken gözleri yüzündeydi, her zaman tenine yapışan taze narenciye kokusunu algılayabileceği kadar yakındı.

Sonra, hiçbir uyarı olmaksızın, aralarındaki sessizlik kulakları yırtan, doğaüstü bir çığlıkla bozuldu.

Ve karısının elindeki mum söndü.

Birinci Bölüm

Lonbon, s/xee mons/s eax/iex

Penvale, uşağının çalışma odasının kapısında belirmesinden *iyi bir şey* çıkmayacağını daha adam ağzını açmadan anlamıştı.

Öncelikle, saat henüz öğlen olmamıştı ve *Penvale*'in arkadaşları onu bu kadar erken saatte ziyaret edecek türden değillerdi. Bazıları -örneğin kız kardeşi- geç saatlere kadar uyumayı moda haline getirmişti ve diğerleri de o kadar kendini beğenmiş ve mutlu bir evliliğe sahipti ki, günün ilerleyen saatlerine kadar evden uzaklaşmak için pek bir neden yoktu. *Penvale*'in sabah egzersizi yapma alışkanlığı vardı -sıcak aylarda yüzmek, kışın yürüyüş yapmak ya da ata binmek- ve ardından çalışma odasında geçireceği birkaç saat. Ama uşağının yüzündeki temkinli ifade, *Smithers*'in ağzından çıkacak her şeyin sabahını güzelleştirmeyeceğini haber veriyordu.

"Lordum, amcanız sizi görmeye geldi."

Penvale yemin etti. Amcası babasının küçük ve tek kardeşiydi, ama *Penvale*'in babasının ölümünden önce iki adamın arası yıllarca açılmıştı ve *Penvale*'in amcasıyla yaşadığı her etkileşim, onun adamın tam bir pislik olduğuna inanmasına neden olmuştu.

"Teşekkür ederim, *Smithers*," dedi bitkin bir halde, başını masasına yaslama isteğine direnerek. "Onu içeri alabilirsin."

Aslında *Smithers*'in amcasına en yakın domuz ahırını göstermesini isterdi ama nedense en itaatkâr uşakların bile bu isteği geri çevireceğini düşündü. Ne de olsa çamuru kumaştan temizlemek son derece zordu.

Bir süre sonra amcası odaya girdi. Penvale, John Bourne'u en son Aesh'te gördüğünden bu yana birkaç yıl geçmişti ama hâlâ büyük ölçüde aynı görünüyordu: bolca griye çalan kahverengi saçları, Penvale'inkilerle aynı olan ela gözleri ve gözlerindeki kurnaz, hilekâr bakışı azaltmayan oldukça ufak tefek bir yapısı vardı.

"Amca," dedi Penvale sakince, ayağa kalkmamakta kararlıydı. "Ne kadar beklenmedik." "Peter," diye cevap verdi amcası, onaylarcasına başını salladı ve Penvale

hemen ortaya çıktı. Hiç kimse -arkadaşları değil, kendi kız kardeşi bile- ona kendi adıyla hitap etmiyordu. Vikontluk ona o kadar küçük yaşta miras kalmıştı ki, Penvale olarak hitap edilmeye alışmış, bu unvan eski bir çift ayakkabı gibi yıpranmış ve rahat hale gelmişti. Anne babasının ona Peter diye seslendiğini ve Diana'nın bunu küçük bir çocuğun gıcırtilı sesiyle yaptığını hatırlıyordu ama o zamandan beri başka kimse böyle bir şey yapmamıştı ve şimdi bu ismi amcasının dudaklarından duymak içgüdüsel bir tiksinti yaratıyordu.

"Penvale bir tane yapacak," dedi kısaca. "Lütfen oturun." Düşmanlığının sesine yansımaya izin verdiğini sanmıyordu ve mükemmel bir poker suratına sahipti.

Amcası karşısına oturdu, otururken de etrafını inceliyordu. Penvale onun odadaki her nesnenin olası değerini hesapladığını görebiliyordu. Kuşaklar boyunca Penvale Vikontları'nın Londra'daki ikametgâhı olan bu eve taşınır taşınmaz kendisinin de aynı şeyi yaptığını düşünürsek, Penvale'in bu konuda hüküm verecek durumda olduğunu söyleyemeyiz.

Penvale sandalyesinde arkasına yaslandı, ilk konuşan olmayı reddetti; habersiz ve davetsiz gelen o değildi. Kibirli asilzade rolü ona doğal gelen bir rol değildi - beraberinde bir mülk olmadan bir unvana sahip olmak insanı alçakgönüllü tutmaya meyilliydi - ama amcasını rahatsız etme arzusu mükemmel bir motivasyon olduğunu kanıtladı.

Dirseğinin solunda duran mavi-beyaz porselen çay fincanından bir yudum çay aldı. Çay ılıktı ama cesurca devam etti ve amcasına karşı herhangi bir misafirperverlik gösterisinde bulunmayı kesin bir dille reddetti. Bir İngiliz olarak Penvale normalde ılık çayın dehşetini dile getirmekten hoşlanmazdı ama bir mesaj vermek için fedakârlık yapmak gerekiyordu, vesaire.

Amcası bir süre sonra, "Lafı dolandırmayacağım," dedi ve Penvale zihinsel olarak kendisine birinci puanı verdi. "Sonunda Trethwick Manastırı'nı sana satmaya hazırım."

Penvale koltuğunda geriye yaslanmadan önce bir an dondu kaldı. Trethwick Manastırı vikontluğun taşradaki konağıydı ve aynı zamanda unvanı olmayan nadir mülklerden biriydi, yani Penvale'in babası öldüğünde ve ödenmesi gereken yüksek ölüm vergileri olduğunda, mülk zaten borç içindeyken, satmaktan başka çare kalmamıştı. Doğu Hindistan Şirketi'nden servet kazanmış olan amcası da hemen istekli bir alıcı olarak ortaya çıkmıştı.

Penvale o sırada sadece on yaşındaydı ve bir tür itirazda bulunmaya çalışsa bile, babasının avukatlarının onu dinleme ihtimali yoktu. Bunun yerine, çocukluğunun cennet gibi evinin hiç tanımadığı bir adama, babasının nefret ettiğini bildiği bir adama satılmasını izlemişti. O ve Diana, annelerinin kız kardeşiyle yaşamaya gönderilmişlerdi ve bu da her şeyin sonu olmuştu.

Ta ki Penvale Oxford'dan ayrılana, Parlamento'daki yerini alana, Londra'daki varlığını duyurana ve amcasının Trethwick Manastırı'nı ne kadara satmaya razı olacağına dair gizli soruşturmalar yapmaya başlayana kadar.

Cevap: Penvale'in kabul edebileceği bir şey yok. En azından henüz. Ve geçtiğimiz on yılın büyük bir bölümünde bu cevap aynı kaldı.

Bu yüzden amcasının ani açıklamasını dikkatli bir "Oh? "dan başka bir şeyle karşılamadı. Umutlanmasına izin vermeyi reddetti - bu konuda değil.

"Avukatım sizinkiyle son görüştüğünde, reddettiğim bir teklifte bulunmuştunuz," dedi amcası sakince, koltuğunda arkasına yaslanmış, ellerini karnının üzerinde birleştirmiş ve sanki evindeymiş ve en ufak bir rahatsızlık duymuyormuş gibi görünüyordu. "Yine de bu fiyatı kabul etmeyeceğim, ama yüzde on artırmaya hazırsanız, kabul edebilirim."

Penvale'in zihni hızla çalışıyordu; amcasının son teklifini kabul edeceğini hiç düşünmemişti, sadece pazarlıkla ilgilenip ilgilenmediğini anlamaya çalışıyordu ki o sırada böyle bir şey söz konusu değildi.

Peki ne değişmişti?

Amcası, "Bir şartla kabul edebilirim," diye ekledi ve Penvale'in kalbi, hangi mantıksız talebin geleceğini öğrenmek için beklerken çöktü.

"Kocaya ihtiyacı olan bir vasım var ve onunla evlenmeni istiyorum."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Diana ve ardından bir bardak konyağın tamamını Aoor'un üzerine dökmeye başladı.

"Diana," dedi Jeremy acı dolu bir ses tonuyla, "içkilere neden bu kadar pervasızca davrandığını anlamıyorum."

"Tanrı aşkına," dedi şoktan kurtulup bardağı almak için eğilirken, kütüphanesindeki Axminster halının üzerindeki ıslak lekeye kızgın bir bakış attı. "*Bir keresinde* sana içki fırlatmıştım Jeremy-"

Bunun üzerine Penvale merakla arkadaşına baktı.

"Ve muhtemelen bunu hak ettim," diye onayladı Jeremy, karısına açıklanamaz bir sevgiyle bakarak. "Ama şimdi, mükemmel konyak hakkında konuşmaya devam etmek-!" "Bunu daha sonra telafi edeceğim," dedi Diana kirpiklerini kırıpıştırarak ve Penvale pencereden atlamasının çok dramatik olup olmayacağını merak etti. Kulaklarını kapatarak, "Bunları duymak istemiyorum, lütfen," dedi. "Benim hassas bünyem kız kardeşimle ilgili müstehcen şakaları kaldıramam."

"*Dahil olmak,*" diye tekrarladı Jeremy. "Müstehcen şakalar *yapan tek* kişi oydu." Melek masumiyetinde bir ifade takındı. "Elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Buna böyle mi diyorsunuz?" Diana düşünceli bir tavırla sordu. "Çünkü bu öğleden sonra salonda yaşadıklarım doğruysa-"

Penvale neredeyse otuz yaşında bir adamdı, eski bir unvanın sahibiydi, Tanrı aşkına, Lordlar Kamarası'nın bir üyesiydi. Ama bir an bile tereddüt etmeden kız kardeşinin yanına gitti ve elini sertçe ağzına kapattı.

"Sen cesur bir adamsın Penvale," dedi Jeremy, şöminenin önündeki koltuğuna uzanırken. Ocak ayının ortasında ıslak ve kasvetli bir akşamdı ama içerisi sıcak ve rahattı, ızgarada neşeyle çtırtıdayan bir ateş vardı. "Sanırım bunu deneseydim elimi ısıırırdı."

"Sen," dedi Penvale bir ağabeyin tüm kendini beğenmişliğiyle, "şu anda onun öğrenmek için can attığı bilgilere sahip değilsin." Diana'ya baktı. "Şimdi uslu duracak mısın?"

Diana gözlerini ona dikti ama ona fiziksel olarak saldırmak için bir hamle yapmadı, bunu iyiye işaret olarak algıladı ve elini yavaşça çekti.

"Abartılı bir tatlılıkla, "*Evleneceğinizi mi* söylüyordunuz?" dedi.

Penvale durumun kontrol altına alındığını hissederek, Diana'nın düşürdüğü kadehin yerine bir kadeh konyak doldurmak için büfenin başına geçti. Diana ise, Penvale'in tamamen ona inat olsun diye yapıldığına ikna olduğu bir hareketle, bir an önce yerine döndü ve kocasının kucağına oturdu.

"Oof," dedi Jeremy.

"Sessiz ol," dedi Diana ona usulca.

"John Amca bugün beni ziyaret etti," dedi Penvale, konyak şişesini kapatarak ve elinde yeni bir bardakla 1re'nin önündeki yerine oturmak için odayı geçerek. "Görünüşe göre sonunda Trethwick Manastırı'nı satmaya hazır."

Beklediği gibi, Jeremy ve Diana bu haber karşısında daha dik oturdular. "Neden bir bit yeniği olduğunu hissediyorum?" Diana şüpheyle sordu.

Penvale kasvetle, "Çünkü var, doğal olarak," dedi ve bardağına baktı. "Görünüşe göre, son birkaç yıl içinde bir vesayet altına girmiş - donanmadaki yıllarından eski bir arkadaşının kızı, sanırım."

Diana kaşlarını çatı. "Onun adını hiç duyduğumu hatırlamıyorum," dedi, sesi oldukça sinirli çıkıyordu. Diana'nın dedikodu kulağı mükemmeldi ve tanımadığı herkesi kişisel bir cephe olarak görüyor gibiydi.

"Babası bir beyefendiydi ama bir unvanı yoktu, bu yüzden ailesi size tanıdık gelmeyebilir. Belli ki şehirden hoşlanmıyor, bu yüzden amcamız şimdiye kadar Cornwall'da inzivaya çekilmesine izin verdi," diye açıkladı Penvale. "Ancak geç de olsa, onunla evlenerek bu yükten kurtulabileceği aklına gelmiş gibi görünüyor - ve onu *benim üzerime* rehin bırakmak ve bir Sezon için ona sponsor olacak birini bulma zahmetinden kurtulmak ne kadar da etkili olurdu." O sırada sesinde herhangi bir acılık belirtisi olmaması için çaba gösterdi.

Konuştı; ne yapacağından neredeyse emindi, bu yüzden üzülenin bir anlamı yoktu.

"Penvale," dedi Diana, ayağa kalkıp tempo tutmaya başlayarak -ki bu onun son derece tedirgin olduğunun bir işaretiydi- "bunu yapmayı ciddi ciddi düşünüyor olamazsın."

"Sizi temin ederim, yapabilirim," dedi Penvale, onun 1re'nin önünde ileri geri yürümesini izleyerek. "Otur. Volta attığınızı görmek rahatsız edici."

"Hiç *tanımadığın* bir taşralı hödükle evlenmen fikri bile rahatsız edici!" Diana, Jeremy'nin yanındaki koltuğa atlayarak karşılık verdi. Jeremy ona bakmadan uzanıp elini tuttu.

Penvale soğukkanlılıkla, "O bir bebek değil, yirmi yaşında," dedi. Bunu özellikle sormuştu, çünkü amcasının hâlâ okulda olan bir kızla evlenmeyeceğine güvenmiyordu. "Ve henüz hiçbir şeyi kabul etmedim - herhangi bir şeye karar verilmeden önce onunla tanışmak istedim, kendi isteği dışında buna zorlanmadığından emin olmak için."

"Ama kabul ederse, bunu yapmayı planlıyor musun?" Jeremy sordu. Penvale'e oldukça ciddi bir şekilde bakıyordu; bu, Penvale'in Willingham Markisi'nin yüzünde görmeye alışık olduğu bir ifade değildi, kötü şöhretli çapkın ve baştan çıkarıcı, her zaman müstehcen bir şakaya gülmeye ya da bir şişe daha içki açmaya hazırdı. Jeremy'nin Diana'yla önceki sonbaharda yaptığı evlilik bir aşk evliliği idi ve Penvale arkadaşının hiçbir şeyi evlilik yeminini ettiği kadar ciddiye aldığını görmemişti.

Ancak bu, Penvale'in, altı ay kadar önce sevgilisinin öfkeli kocasından kaçmak için bir kafesten aşağı inerken hafif yaralar almış bir adamdan evliliğin kutsallığı hakkında ders alacak durumda olduğu anlamına gelmiyordu.

Penvale daha fazla tartışmayı önleyeceğini umduğu bir şekilde kısaca, "Biliyorum," dedi. "Öncelikle, eğer bu adamı şimdi reddedersem, amcamın Trethwick Manastırı'nı sırf piçlik olsun diye bana satmayacağından oldukça eminim." Ne de olsa adamla yaşadığı her etkileşim bu varsayımı destekliyordu. "Ayrıca, bana ne ki? Bir unvanım var - bir noktada evlenmek zorunda kalacaktım, sadece bir varise sahip olmak için bile olsa, bu yüzden bir gelin pratik olarak

kucağıma mı düştü?"

Diana gözlerini devirerek, "Ne kadar romantik," dedi.

Diana'nın tamamen çıkarıcı nedenlerle evlendiği ve onu çok genç, çok zengin bir dul olarak bırakan ilk kocasına atıfta bulunarak, "Evet, Templeton'la ilk sezonunuzda evlenmeniz de romantizmin doruk noktasıydı," diye karşılık verdi.

"Penvale," dedi Jeremy hoş bir sesle, "eşeklik etme."

Penvale cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve elini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirdi. Uzun bir gün olmuştu ve bunu en sevdiği insanlarla tartışarak bitirmek istemiyordu. "Mesele şu ki," dedi, "bir aşk maçı için beklemiyorum, bu yüzden bu fırsatı neden değerlendirmemem gerektiğini anlamıyorum." Doğrudan kız kardeşine baktı. "Diana... sonunda Trethwick Manastırı'na geri dönebiliriz. *Eve* dönebiliriz."

Yüz ifadesindeki bir şey yumuşadı. Penvale'e sık sık onun ne kadar güçlü olduğu söylenirdi.

Bal rengi saçları ve ela gözleriyle kız kardeşiyle fiziksel bir benzerlikleri vardı, hatta bazı tavırları bile ortaktı. Ama Penvale bunu hiçbir zaman tam olarak göremedi; Diana'ya baktığında, bazen onu çıldırtsa da çocukluğundan beri en sadık yoldaşı olan küçük kız kardeşini görüyordu.

"Zar zor hatırlıyorum," dedi, uzun zamandır duymadığı kadar nazik bir ses tonuyla. "Çok gençtim..."

O anda, aralarındaki on beş yıllık yaş farkı -normalde çok azdı, özellikle de Jeremy ile evlendikten sonra- bir uçurum gibi aralarına girmişti. Trethwick Manastırı anılarında büyük bir yer kaplıyordu: heybetli gri taş ev elbette, ama aynı zamanda onu çevreleyen arazi, uçurumlar, inişli çıkışlı yeşil tepeler ve sürekli çarpan dalgaların sesini duyuran vahşi, çalkantılı okyanus.

Onu yirmi yıldır görmemişti ama bunca zamandır zihninde net bir şekilde yaşıyordu ve sonunda onu geri almak için bir şansı vardı. Bu fırsatın elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti. "O halde bu işi bitirmem için bir neden daha var, böylece ziyaretime gelebilirsin." İçkisinin kalanını uzun bir yudumda içti ve boğazındaki hafif yanmanın tadını çıkardı. Soğuk bir yağmurun cama vurduğu pencereden dışarı bir bakış attı ve bu akşam arabasını getirdiğine memnun oldu.

Saat on biri çalınca Penvale irkildi; saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemişti. "İşe gitmeliyim," diyerek ayağa kalktı.

"Henüz gitmene gerek yok," dedi Jeremy, ama Penvale ona el salladı. Burada hiç hoş karşılanmadığını hissetmemişti ama bu ihtimal ne kadar dehşet verici olsa da, Diana ve Jeremy'nin o gittikten sonra kendilerini meşgul etmekte pek zorlanmayacaklarından da emindi.

Kendisi Bourne Evi'ne tek başına çekilirken, onların burada birlikte rahatça sıkışıp kaldıklarını düşününce hissettiği hafif acıyla şaşırarak durakladı. Ama vedalaşırken ve arabasının getirilmesini beklerken, eğer yarın iyi geçerse, yalnız yaşayacağı günlerin sayılı olduğunu kendine hatırlattı.

İkinci Bölüm

Jane Spencer Londra'dan nefret ederdi.

Ocak ayıydı, bu yüzden İngiltere'de hiçbir yerin şu anda özellikle sıcak ve neşeli olduğunu düşünmüyordu, ama gri, soğuk bir öğleden sonrayı geçirmek için bu kasvetli, kirli şehirden daha az hoş bir yer düşünemiyordu.

Vasisinin Londra'daki evi Mayfair'de sakin bir sokaktaydı. Evi kiralamak yerine sahibi olmasına rağmen, kendini kayıtsızca dolaşırken bulduğu boş odalarda davetkâr ya da kişisel hiçbir şey yoktu.

"Suratını asma," demişti o sabah kahvaltıda, onu anında sinirlendiren bir neşeyle. "Bugün Vikont'la buluşacaksın."

Vikont. Birinin kendi yeğeninden bahsetmek için berbat bir yol gibi görünüyordu - isim yok, sadece unvanına bir gönderme - ama o ne biliyordu ki? Ne amcası, ne yeğeni, ne de herhangi bir ailesi vardı. Burada, Bay Bourne'un gözetiminde olmasının nedeni de buydu. Bay Bourne ve babası uzun zaman önce, Jane doğmadan önce donanmada birlikte görev yapmışlardı ve belli ki yakındılar; son üç yılda Bay Bourne'un karakteri hakkında öğrendikleri, babasının anısını ona sevdirmek için pek bir şey yapmamıştı.

Ve işte buradaydı, Londra'daydı, kendisiyle evlenebilecek bir adamla buluşmaya hazırlanıyordu - takas edilebileceği başka bir adamla. En azından bu kez, kaderini uysalca kabul etmeyi planlamıyordu.

Jane misafir odasında durmuş, aşağıdaki sokağa bakıyordu. Vikont nasıl biri olacaktı acaba? Onun tarafından çok uzun süre rahatsız edileceğinden değil; kendisini koruyucusundan nasıl kurtaracağını yeterince iyi çözmüştü ve numarayı tekrarlayabileceğinden oldukça emindi.

"Jane." Bay Bourne'un sesi arkasından geldi, sert ve sabırsızdı. "Araba hazır, gitme zamanı." Yüzünü ona döndü ve şaşkınlıkla

yüzüne yansıdı. "Oh... oldukça hoş görünüyorsun, aslında."

Öyle olduğunu biliyordu. Modaya uygun giyinmeye alışık değildi - Cornwall'ın vahşi doğasında buna pek az fırsat vardı- ama Bay Bourne iki hafta önce şehre gelir gelmez onu modacıya göndermişti ve şimdi o ziyaretin sonuçlarını giyyordu; yeşil yünden, kıvrımlarını tam olarak saracak şekilde kesilmiş, yüksek yakalı bir elbise. Ağır siyah saçları, Hastey'nin -bu ziyaretin amacı doğrultusunda kısa bir süre önce leydi hizmetçiliğine terfi etmişti- bir moda tablosunda ya da başka bir yerde görmüş olduğu özenli bir saç modeliyle yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Jane asla güzel olamazdı -yüz hatları bunun için biraz fazla sert ve köşeliydi- ama aynaya bakmadan da en iyi şekilde görüldüğünü biliyordu.

Çünkü mesele de buydu.

Elde etmesi gereken bir kocası vardı.

Amcası ve Bayan Spencer'ın gelmesine on dakika kala Diana ve Jeremy kapısında belirdiğinde Penvale olması gerekenden daha az şaşırmıştı.

Smithers onları salona götürürken, "Tabii ki buradasınız," dedi boyun eğerek.

"Tabii ki buradayız," diye onayladı Diana, sanki buranın sahibiymiş gibi odaya girdi ve en sevdiği sarı brokar koltuğuna yerleşti. "Benim rehberliğim olmadan kendini bir yabancıyla nişanlamana izin vereceğimi düşünemezsin herhalde."

"Hiç aklına geldi mi Diana," dedi Penvale, şömineye yaslanarak, "senin fikirlerinle *ilgilenmeyebileceğim*?"

Diana düşünmek için bir an durakladı. "Hayır, saçmalama. Jeremy, otur," diye ekledi, yanındaki sandalyeyi okşayarak.

Jeremy gözlerini devirdi. "Ben köpek değilim Diana," dedi ve Penvale'e dönerek, "Onu bundan vazgeçirmeye çalıştım, biliyorsun," diye ekledi.

"Eminim öyledir," dedi Penvale karanlık bir sesle; Diana'nın ağabeyi olarak geçirdiği bir ömür, onu istediği yoldan caydırmak için yapılan her girişimin ne kadar iyi sonuç verdiğini öğretmişti ona.

ve genellikle bu tür ePort'larla uğraşmazdı. Onun iradesinin kendininkinden çok daha güçlü olduğunu itiraf etmekten utanmıyordu; peşinde gerçekten tek başına koştugu tek şey Trethwick Manastırı'ydı.

"Ancak," diye ekledi Jeremy karısına sert bir bakış fırlatarak, "onun hiç konuşmayacağı konusunda anlaşıştık. Değil *mi* Diana?"

Diana, Penvale'in sinir bozucu bulduğu, uygun bir şekilde uysal olduğunu düşündüğü bir gülümseme takındı. "Gerçekten de öyle."

Jeremy gülümsemesini bastırıyor gibi görünüyordu. "Bu kadar abartmaya gerek yok."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Diana masumca. "Kadınlar görölmek içindir, duyulmak için değil; hayatımı bu düsturla yaşıyorum."

Jeremy ve Penvale hep bir ağızdan homurdandılar ve Diana sırttı.

"Bay John Bourne ve Bayan Jane Spencer, lordum," dedi Smithers kapıdan kasvetli bir sesle. Smithers, Penvale'in büyükbabasının vikontluk günlerinden kalma bir yadigâr olarak evle birlikte gelmişti ve Penvale zaman zaman adamın oldukça kasvetli havasını biraz moral bozucu bulsa da, bu buluşmayla ilgili hislerine çok uygun olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bir önceki akşam Diana ve Jeremy'ye ne söylemiş olursa olsun, Penvale tanımadığı bir kadınla evlenme ihtimali karşısında pek de heyecanlanmamıştı.

"Jane Spencer," diye tekrarladı Diana alçak sesle, görölmek ve duyulmamak için ettiği yemini unutmuş gibiydi. "Daha unutulabilir bir isim düşünebiliyor musun? Sanırım ona uyacak şekilde sade ve ürkek olacak."

Penvale, talihsiz Bayan Spencer için biraz üzölmekle birlikte, içten içe aynı fikirdeydi. Bu yüzden odaya giren kadının son derece çarpıcı olması bir sürpriz oldu.

Jeremy ayağa kalkarken, "Evet Diana," diye mırıldandı, eğlendiğı her halinden belliydi. "Tam olarak ne demek istediğini anlıyorum."

Diana ilk kez cevap vermemişti, eğer Penvale'in dikkati bu kadar dağınık olmasaydı bu durumdan son derece memnun olurdu.

Bayan Spencer güzel değildi; bu gerçek Penvale için hemen anlaşılıyordu. Yüz hatları tam olarak sert değildi, ama *tonların* büyük güzellikler olarak kabul ettiği pek çok hanımefendinin yumuşak sevimliliğinden hiçbirine sahip olmayan bir şekilde sertti. Teni açık renkti, elmacık kemikleri belirgin, saçları koyu renk ve gürdü.

Uzun boylu değildi, ama yüzünün keskinliğine tezat oluşturacak şekilde boyundan görebildiği kadarıyla çekici kıvrımlara sahipti. Yine de bakışlarını ondan ayırmasını bu kadar zorlaştıran şey gözleriydi. İlk bakışta menekşe rengi gibi görünen gözler, isli kirpiklerle çerçevelenmiş solgun yüzünde canlı bir şekilde öne çıkıyordu; ancak bir an düşündükten sonra, onların yalnızca mavinin şimdiye kadar gördüğü en derin, en doğaüstü tonu olduğu sonucuna vardı.

Ona bakmak *huzur* verici değildi, diye düşündü; Diana'nın arkadaşı Emily gibi, ilk sezonunun en büyük güzeli olarak kabul edilen, altın sarısı, sevimli ve özellikle güzel bir tablo gibi bakması rahatlatıcı değildi. Bayan Spencer bunun için fazla canlı, fazla tuhaftı. Yine de uzun süre gözlerini ondan ayıramadı ve ilk aklına gelen, amcasının onunla evlenmek için neden bu kadar çaresiz olduğunu merak etmek oldu - Diana'nın (ve doğrusu kendisinin) hayal ettiği gibi alçakgönüllü, sade bir yaratık değildi bu. Ona bir koca bulmanın çok zor olacağını düşünemiyordu.

Ancak tam o anda Bayan Spencer'ın bakışları onun üzerinde toplandı ve yüzü sert bir kaş çatmaya başladı.

Ah, diye düşündü Penvale. Bunun onunla bir ilgisi olabilir.

"Peter," dedi amcası neşeyle, Penvale'in dişleri anında kenetlendi. "Ve küçük Diana, öyle mi?"

Penvale kız kardeşine bir bakış fırlattı ve içten içe, eniştesinin ona bu şekilde hitap ettiğine göre kendi güvenliği için çok az endişe duyuyor olması gerektiğini düşündü.

"Bana Leydi Willingham diyebilirsiniz amca," dedi en soğuk ses tonuyla; yanında Jeremy eğleniyor gibi görünüyordu. "Tanıştırmak ister misiniz?"

"Evlatlığımı takdim edebilir miyim, Bayan Spencer?" Penvale'in amcası, zarif bir selam verirken alay etmenin kibarlık sınırını zorlayarak konuştu. "Jane, seni yeğenim Vikont Penvale, yeğenim Willingham Markizi ve kocası Willingham Markizi ile tanıştırmak ister miyim?" Bu son cümleyi sonradan aklına gelmiş gibi eklemişti ama Jeremy hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bayan Spencer'ın adını mırıldanırken tamamen doğru bir selam verdi ve Diana'yla evlenmeden önce onu bayanlar arasında çok ünlü -belki de rezil bir şekilde- popüler yapan cazibesini kullandı. Penvale bunu *huysuzca* izledi, sonra geç de olsa burada müstakbel koca olduğunu hatırladı ve

kendi kayınbiraderi tarafından sahneye çıkarıldı. Bir adım öne çıkarak Bayan Spencer'ın uzattığı eli tuttu ve eğilerek selam verdi.

"Bayan Spencer," dedi doğrulurken. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Öyle mi?" diye kuşkuyla sordu ve Penvale gözlerini kırıştırdı; kaşlarını çatması ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde hafıflemişti, ama ona sadece aşırı şüpheli denilebilecek bir şekilde bakıyordu.

"Affedersiniz?" diye cüret etti, elini bıraktı ve onun üzerinde yükselmek için hafıfçe geri çekildi.

Amcası yüksek sesle, "Sanırım bütün zevkin kendisine ait olduğunu söyledi," dedi ve Bayan Spencer gülümsemeye yakın bir şey yapmaya çalıştı.

"Kesinlikle," dedi, şimdi önünde sıkıca kenetlenmiş olan ellerine bakarak.

"Oturalım mı?" Penvale önerdi. Bayan Spencer'ın tavırları pek de parlak görünmüyordu ve Penvale onun amcasının yanına oturuşunu izledi; Spencer odaya bakarken omurgası dikleşmişti. Kadının orada bulunan herkesin gözlerinden kaçındığını fark etti ve derin bir endişe hissetti. Kız evlenmeye hevesli bir hanımefendi izlenimi vermiyordu ve lanet olsun, onu zorlamayacaktı. Bunca zaman sonra Trethwick Manastırı'nı nihayet geri kazanma ihtimali -tüm yetişkin hayatı boyunca ulaşamayacağı bir yerde duran bu hedefi gerçekleştirme ihtimali- kelimelere dökemeyeceği kadar cazipti ve şimdi, nihayet mümkün görüldüğü bir anda bundan vazgeçme düşüncesi onu biraz hasta hissettiriyordu. Ama yine de bir kadını isteği dışında kendisiyle evlenmeye zorlayamazdı.

O yapmaz.

Belli belirsiz, diğerlerinin sohbet ettiğini ve kendisinin tartışmayı takip etmeyi tamamen ihmal ettiğini fark etti. Neyse ki, *ton o* kadar sıkıcı ve tahmin edilebilirdi ki, söylenenlere dikkat etmesi gerçekten gerekli değildi -yarım düzine kadar cevaptan biriyle katılabilirdi ve tam olarak doğru şeyi söyleme şansı olurdu.

Ya da *genellikle* öyle yapardı. Diana'yı hesaba katmayı ihmal etmişti.

...ben de doğal olarak Penvale'e, teyzemiz ve amcamızın evinde bir daha yüzünü göstermek istiyorsa yüklü bir ödeme yapmam gerektiğini söyledim. Neyse ki benden daha fazla harçlık alıyordu ve sessizliğimi satın almaya yetecek kadar parası vardı."

"Ama domuzla ne *yapmayı* planlıyordu?" Bayan Spencer kaşlarını çatarak sordu ve Penvale'in dikkatinin dağılmasına izin verdiği iki dakika içinde Diana'nın hangi kesin çocukluk anekdotunu paylaşma gereği duyduğunu aydınlattı. Konuşmalarının bu noktaya nasıl bu kadar çabuk gelebildiğini merak etti ama bilmemenin daha iyi olacağına karar verdi.

"Sanırım onu ahıra daha rahat yerleştirmek istedi - domuz yavrulamak üzereydi ve süreci gözlemlemek istiyordu. Ama onu eve getirmeye niyetli olduğunu teyzemize söylemekle tehdit ettikten sonra bana ödeme yapmanın en kolay olduğunu düşündü."

En azından Bayan Spencer ve vasisi şaşkın bir sessizliğe büründü; Penvale ve Jeremy Diana'ya alışkındı.

"Diana," dedi Jeremy bir süre sonra, "bu biraz şantaja benziyor." "Oh, öyleydi," diye cevap verdi sakın bir şekilde.

"Eskiden bir kız kardeşim olsun isterdim," dedi Bayan Spencer, hâlâ kaşlarını çatarak. "Ama eğer onlar böyleyse, sanırım bir kız kardeşim olmadan daha iyi olabilirdim."

Doğal olarak bu durum Diana'nın da kaşlarını çatmasına neden olmuştu ama Penvale onun mutsuz olmak için ne gibi bir nedeni olduğunu anlayamamıştı; az önce paylaşmayı seçtiği hikâyeye onu pek de kötü göstermiyordu.

"Bayan Spencer, sizi temin ederim ki kız kardeşimle ben aslında oldukça yakınız," dedi, konuşmanın şu anda umduğu kadar iyi gitmediğini hissederek.

"İşlemediğiniz suçlarla itham edilmeniz için yaptığı girişimlere rağmen mi?" Bayan Spencer kuşkuyla sordu. "Şimdi de sizi tehdit mi ediyor? Bu yüzden mi benimle evlenmeye ve Cornwall'a dönmeye heveslisin, onun pençesinden kaçmak için mi?"

Jeremy'den, Penvale'in aceleyle bastırılmış bir kahkaha olduğunu anladığı oldukça gürültülü bir öksürük geldi.

Penvale, "Size söz veriyorum, kız kardeşim tarafından zorlanmıyorum," diyerek onu temin etti. "Artık değil," diye ekledi Bayan Spencer. "Bu normal bir kardeş davranışı mı?"

Penvale, sapkın bir şekilde, Diana'nın adına biraz savunmacı hissetmeye başladı. "Başımı belaya sokmak gibi bir niyeti olduğunu hiç sanmıyorum, sadece paranın peşindeydi."

"İlginç," dedi Bayan Spencer, sesi hâlâ çok kuşkulu çıkıyordu.

"Kardeşiniz olmadığını söylemişsiniz, Bayan Spencer," dedi Penvale, onları

daha kibar ya da en azından daha az açık bir şekilde yönlendirmeye çalışarak.

kavgacı-bölge. "Siz ve aileniz yakın mıydınız? Babanızın ölümünü duyduğuma üzüldüm." Durakladı, babasının ne zaman öldüğünden tam olarak emin olmadığını fark etti; yas tutmadığı belli olduğuna göre yakın zamanda ölmüş olamazdı. "Geç de olsa üzüldüm yani."

"Yakın değildik," dedi, onun başsağlığı dileme çabalarını görmezden gelerek. "Annem ben bebekken öldü, babam da donanmadaydı ve sık sık uzaklara giderdi. Aşağı yukarı hizmetçiler tarafından büyütüldüm."

"Ah," dedi Penvale. "Peki bu neredeydi?"

"Essex. Adını bile duymayacağınız küçük bir köy."

"Essex çok güzel," dedi, onunla konuşmayı dış çekmekten daha az hissettirecek bir şey, herhangi bir şey söylemeye çalışarak. Durakladı, kısa ziyaretlerinden ilçeye ilgili kayda değer bir şey hatırlamaya çalıştı. "Çok güzel... inekler," dedi güçsüzce.

"Essex'ten nefret ederdim," dedi, o çarpıcı menekşe gözlerini kaldırıp doğrudan onun bakışlarıyla buluştu. "Cornwall'a gitmekten çok mutluydum, orası çok güzel. Londra'nın aksine," diye sertçe ekledi, sesinde belirgin bir hoşnutsuzluk notası vardı.

"Bayan Spencer," diye araya girdi Diana, "bir sorun mu var? Bugün buraya isteğiniz dışında mı getirildiniz? Yetkilileri çağırayım mı?"

Bayan Spencer Diana'ya soğukkanlılıkla baktı. "Kardeşiniz için potansiyel eşlerle tanışırken her zamanki stratejiniz bu mu? Onlarla öyle açık konuşursunuz ki şok olurlar ve korkmuş küçük fareler gibi kaçırlar?"

Penvale dudağını ısırды, aniden garip bir gülme arzusuna kapıldı. Diana'nın kendisinden hiç çekinmeyen bir kadınla karşılaşması pek sık rastlanan bir durum değildi ve bu özelliğın Diana'dan sosyal basamaklarda birkaç basamak aşağıda olan bir kadında görülmesi daha da nadirdi.

Diana ise hiç de korkmuş görünmüyordu. "Bayan Spencer, sizi temin ederim ki bu konuşmanın hiçbir kısmı sıradan değildi, buna bildiğim kadarıyla kardeşimin evliliğı ilk kez ciddi olarak düşündüğü gerçeğı de dahil."

Bayan Spencer tedirgin edici bakışlarını Penvale'e çevirdi. "O evi gerçekten istiyor olmalısınız."

Ve o evi gerçekten istediği için Penvale bu verimsiz sohbetten bıktığına karar vererek ayağa kalktı. "Bayan Spencer," dedi, "evin arkasında çok güzel bir bahçe var, benimle bir tur atmak ister misiniz?" Odanın diğer sakinlerine karanlık bir bakış fırlattı. "Yalnız mı?"

Bir an için ona baktı. "Pekâlâ," dedi, ayağa kalktı ve onun uzattığı kolu tamamen görmezden geldi. "Kâhyanızı çağırın ve pardösümü getirmesini söyleyin." Durakladı. "Lütfen." Bu son kelimeyi sanki ona bir lütufta bulunuyormuş gibi ekledi.

Penvale çoktan bitkin düşmüştü ve henüz odadan bile çıkmamışlardı. Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve Diana ile Jeremy'nin kendisine alaycı selamlar verdiğini görünce ruh hali hiç de düzelmedi.

İşler iyi gitmiyordu.

Jane, Vikont'la birlikte Bourne Malikânesi'ne doğru yürürken, Vikont onun biraz önünde yürüyordu, omuzları sinirli olduğunu tahmin ettiği bir şekilde dikleşmişti. Onu suçlayabileceğini sanmıyordu, zira misafir odasındaki konuşma maskaralığa yakın bir şeydi.

Buraya gelmeden önce ona en çekici yanını göstermeye o kadar kararlıydı ki. Evlenmeye hevesli değildi ama Vikont'un en azından amcasından daha eğlenceli bir arkadaş olacağına bahse girmiş ve bu evliliğin gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmaya karar vermişti. Kibarca asabi olarak tanımlanabilecek ancak üç cümle kurmuş olmalarına rağmen, doğru tahmin ettiğini düşünüyordu. Vikontla evlenmek, amcası tarafından kontrol edilmeye tercih edilirdi ve bu yüzden onu evliliğe ikna etmeliydi. Açıkçası bu biraz ürkütücü bir görev gibi görünüyordu; Vikont bir aristokrattı ve toplumun en üst kademelerinde yer alıyordu. Jane'in babası da bir beyefendi idi ve Jane'in ilkokul yılları bir takım iyi bağlantıları olan kızların arasında geçmişti ama Lord Penvale şüphesiz Jane'in kendisi için hayal edebileceğinden çok daha etkileyici bir eştı. Bu nedenle, cazibesinin her zerresini kullanmanın zamanı gelmişti.

kadınısı bir zekâyâ sahipti. Ancak bu planı yaparken önemli bir gerçeği göz önünde bulundurmamayı ihmal etmişti: Jane hayatında hiç çekici olmamıştı. Odaya girdiğinde Lord Penvale'in yalnız olmadığını fark etmesinin de bir faydası olmamıştı; beklenmedik insanlar tarafından şaşırtılmaktan nefret ederdi.

Dahası, onlarla tanışmaya hazır *olsa* bile, markizin onu hazırlıksız yakalayacağından şüpheleniyordu. Leydi Willingham, Jane'in beklediği o kibar, yapmacık sosyete karısına hiç benzemiyordu. Normalde, markizin açık sözlülüğünü takdir edebilirdi, ama bugün bunu pek de eğlenceli bulmamıştı, çünkü Leydi Willingham'ın kendisini mümkün olduğunca rahatsız etmeye çalıştığından oldukça emindi.

Dahası, Jane içeri girerken Markiz'in onun görünüşü hakkında spekülasyon yaptığını duyduğunda da öfkesi yatışmamıştı; aslında Leydi Willingham'ın onu gördüğünde yüzünde beliren şaşkın ifadeyi görmek onu biraz memnun etmişti. Jane harika bir güzel olmayabilirdi ama hiç kimse onu tam olarak ürkek olarak tanımlayamazdı. Keşke o küçük zafer anının ardından kibar bir konuşma yapmaktan tamamen aciz olmasaydı.

Lafı açılmışken.

"Burası çok güzel bir ev," dedi ve Lord Penvale omzunun üzerinden ona baktı, adımlarını biraz yavaşlattı, böylece arka arkaya yürüyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Londra'yla ilgili en azından bir şeyi onayladığınızı duyduğuma sevindim." Sesinde, neredeyse... eğleniyor olabileceğini düşündüren bir şey vardı. Bu beklenmedik bir şeydi ama öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Benimle konuşmanızı istememin nedeni de bununla ilgili."

"Çünkü... Londra'yı sevmediğim için mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Hızlı bir incelemeyle kütüphane olduğunu anladığı bir odaya girdiler ve adam hemen bir duvar boyunca uzanan bir dizi Fransız kapısına yöneldi.

"Evet," dedi basitçe, kapıları açtı ve onun geçmesine izin vermek için geri adım attı. "Bugün burada olmaktan o kadar hoşnutsuz görünüyordunuz ki, amcamın sizi isteğiniz dışında benimle evlenmeye zorlamadığından emin olmak istedim."

"Ah," dedi, şu ana kadar ona kendini sevdirmek için hiçbir şey yapmamışken onun bu kadar düşünceli davranması bile sapkınca sinirlendirmişti. Sonra terasta durdu ve önündeki bahçeyi inceledi. "Ah."

"Annem burayı çok severdi," dedi Lord Penvale, onun yanında durup Ocak soğuşuna karşı ellerini birbirine sürterek. Gri, nemli bir gündü -Soğuşun iliklerine kadar işlediği ve orada kaldığı türden bir gündü. Ama kışın ortasında bile bahçeler çok güzeldi. Bahçenin etrafını çevreleyen uzun bir çit, dünyadan uzakta huzurlu bir inziva hissi yaratıyordu ve dış bahçenin ortasındaki bir duvarın ardında, Aower yataklarının bulunduğu resmi bir bahçe yer alıyordu. Jane buranın ilkbahar ve yaz aylarında bir renk cümbüşüne dönüşeceğini hayal ediyordu. Londra'nın ortasında olduklarının farkındaydı ama şehirde kaldığı süre boyunca hiç yaşamadığı bir şekilde kendini birdenbire rahat hissetti.

Cornwall değildi ama yine de çok güzeldi.

"Buraya neden bayıldığını anlayabiliyorum," dedi Jane, bütün öğleden sonra doğal bir gülümsemeye en yakın haliyle ona dönerek. "Sonunda tüm gürültü ve koşuşturmadan uzakta derin bir nefes alabileceğimi hissediyorum."

"Londra'nın çok güzel parkları var, biliyorsun," dedi onu bir banka götürürken ve yanına çökmeden önce oturmasını bekledi. "Belki onlardan birini ziyaret etmek şehir hakkındaki düşüncelerini iyileştirir."

"Bundan şüpheliyim."

Başını yana eğmiş, onu inceliyordu. "Nezakete önem vermiyorsunuz, değil mi Bayan Spencer?"

Bu sözler üzerine kadın irkildi. Artık oturdukları için aralarındaki her şey daha az kolay görünüyordu -yürürken, bakışları ileriye odaklanmışken, onun ilgisinin ağırlığını omuzlarında bir yük gibi hissetmemişti. Bu bankta onun yanında oturmak tamamen başka bir şeydi. Gözlerini aşağıya dikti ama bu sadece adamın taş bankta eteklerinin kenarına sürtünecek kadar kendisine yakın duran bacağına dikkatini çekmeye yaradı.

"Ben inceliklere inanmam, lordum."

Adam şaşkın bir kahkaha attı ve kadın yan tarafa hızlı bir bakış attı. Güldüğü zaman daha da yakışıklı oluyordu.

O salona girdiğinde onu çekici bulmaya hazır değildi. Elbette adamın çok da yaşlı olmadığını düşünmüştü -koruyucusu neredeyse hiç yaşlanmamıştı, o halde Vikont da biraz genç olmalıydı. Ama bir erkeğin bir kadınla evlenmeyi kabul etmesi ya da en azından düşünmesi için

hiç tanışmamıştı? Doğal olarak onda korkunç bir sorun olduğunu düşünmüştü.

Belki de, diye düşündü, trajik bir kazada sakat kalmıştır? Ya da daha iyisi, savaş sırasında? Hayal gücünün romantik olasılıklarla çıldırmasına izin verirse, bir yarısında korkunç bir yara izi olan yakışıklı bir yüz hayal edecek kadar ileri gitti, diğer taraftan bakıldığında tamamen görünmezdi, böylece gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için döndüğünde izleyicinin dehşet içinde nefesi kesilecekti.

(Jane romanlara çok düşkündü.)

Genç, 1t bir vikontla yüz yüze gelmeye hazır değildi; başka, daha güzel, daha uygun hanımları evlenmeye ikna etmekte zorlanmayacağı kesindi: rütbe ve servet sahibi hanımlar. Bu da Jane'i önceki sonucuna götürmüştü: Evini geri almak için yanıp tutuşuyordu.

Bu, uzun vadeli hedefleri açısından talihsiz bir durumdu. Ancak bu, kibar bir sohbetin herhangi bir benzerini yapmaktaki mutlak yetersizliğinin evlilik için çok fazla engel teşkil etmemesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Pekala, Bayan Spencer, eğer inceliklere inanmıyorsanız, o zaman sizi havayla ilgili mülayim gözlem girişimlerinden kurtaracağım ve konuya geleceğim: Sizinle evlenmek istiyorum ama bunu sadece siz isterseniz yapacağım." Az önceki kahkahasına rağmen sesinde eğlenceden eser yoktu; sesi sadece... kararlı geliyordu.

"Amcamın bir gün Trethwick Manastırı'nı bana satacağı umuduyla yıllardır kişisel servetimi oluşturmaya çalışıyorum," diye devam etti, "ve eğer onu ikna etmek için seninle evlenmem gerekiyorsa, bunu yapmaya fazlasıyla hazırım." Sesi duygusuzdu; o anda Jane onun daha romantik bir evlilik teklifi hayal edip etmediğini merak etti. Ama o romantik fanteziler kuracak bir adama benzemiyordu. "Ama eğer sen buna razı değilsen bunu yapmayacağım -bir ev ve bir arsa arzum, tanımadığım bir hanımefendinin mutluluğu pahasına olmamalı."

Jane'in istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kaldığı bu sözler şaşırtıcı derecede terbiyeliydi; amcasına inanılacak olursa, zamanının çoğunu kumar masalarında geçiren bir adamdan duymayı beklediğinden çok daha terbiyeliydi. Bahsettiği iş bu muydu? diye merak etti. Eğer vingt-et-un oynamayı iş olarak görüyorsa,

Sonra bir şekilde, kiracıları, koyunları ve yönetmesi gereken gerçek sorunları olan ıslak bir Cornish yamacında uzun süre dayanamayacağını düşündü.

"Sizinle evleneceğim lordum," dedi. "Amcanızla yaşamak bana daha çok..." Doğru sıfatı bulmak için peşinden gitti. "Nahoş."

Bu gerçeklerden ne eksik ne de fazlaydı. Bay Bourne ona karşı hiçbir zaman kaba davranmamıştı, ama bir ebeveynin sürekli varlığı olmadan geçirdiği bir çocukluktan sonra, her an bir talepte bulunmak için bir odaya dalmaya eğilimli bir erkek otoritenin etrafta dolaştığı bir evde yaşamaktan ne kadar hoşlanmadığına şaşırılmıştı. Bir evi paylaşmanın tamamen katlanılabilir, hatta keyifli olabileceği bazı insanlar olduğunu düşünecek kadar hayal gücüne sahipti (gerçekte, erkek cinsiyle ilgili şimdiye kadarki deneyimi, bir kocayla yaşamaktan zevk alma olasılığı konusunda onu aşırı iyimser yapmamıştı).

Ama Bay Bourne'un sürekli, küçük müdahaleleri -girdiği bir odada Jane'le karşılaşınca şaşırmış ve sinirlenmiş gibi davranması; kendisi onlarla konuşmaya tenezzül etmek yerine görevliler adına mesajları ona iletmesi; sanki bu bir tür suçmuş gibi neden köydeki kızlardan hiçbiriyle arkadaşlık etmediğini öğrenmek istemesi (ve Jane'in yolunu kolaylaştırabilecek herhangi bir tanışma girişiminde bulunmaması)- iyice can sıkıcı olmaya başlamıştı. Hızla rahatsız edici olmaya başladı. Gerçekten de, Jane Trethwick Manastırı'nda kaldıkça daha da rahatsız edici olmaya başlamıştı, çünkü geçen her günle birlikte yadsınamaz bir gerçek ortaya çıkıyordu: Jane orayı seviyordu. Ama orada Bay Bourne'la birlikte yaşamak, hayatının geri kalanını geçirmek isteyeceği bir şey değildi.

Ve birbirine tamamen zıt olan bu iki gerçeğin farkına vardığı an, planının ilk ipuçlarının oluşmaya başladığı andı.

Gözlerini kucagından kaldırdı, hâlâ Lord Penvale'in yüzünde hissedebildiği bakışlarından kaçınıyordu. "Romantizm gibi bir beklentim yok," dedi sertçe. "Sizden tek istediğim, kasabada gereğinden fazla zaman geçirmek zorunda kalmamam."

"Buradan gerçekten nefret ediyorsun," dedi hafifçe. Bu bir sorudan ziyade bir gözlemdi ama yine de başını salladı.

"İstiyorum."

"Bu ziyaretiniz dışında buraya hiç geldiniz mi?"

"Şey," dedi yavaşça, "hayır."

"Anlıyorum. Peki yılın başka bir zamanında daha çok sevebileceğinizi düşündünüz mü? Biraz daha az gri olduğunda?"

"Hayır," dedi, niyet ettiğinden daha sert bir sesle. Nefret ettiği bir şey varsa, o da birinin ona fikrinin yanlış olduğunu söylemeye çalışmasıydı. "Çünkü havanın düzelmesi Londra'nın bir sürü aristokratla dolup taşması anlamına gelirdi ve ben de durmadan kibarca sohbet etmek zorunda kalırdım ve-"

"Ve kibar sohbetlerden ne kadar hoşlandığınıza zaten şahit oldum, evet." Adamın sesinde bir gülümseme vardı; evlenmelerine rıza göstermesi için görünüşte samimi bir endişe duymasına rağmen, her sözüne belli belirsiz bir eğlence karışmış gibi görünen bir adamda başka türlü hayranlık uyandıracak pek bir şey bulamıyordu. O anda, aralarında sadece yaş değil, deneyim ve sosyal konum açısından da büyük bir uçurum olduğunu özellikle hissetti. Adam devam etti: "Pekâlâ. Talepleriniz yeterince makul görünüyor. Ancak işleri biraz karmaşıklatacak bir faktör olabilir."

"Oh?"

"Ben bir vikontum."

Gözlerini devirdi ve dönüp adama tamamen baktı. "Fark ettim," dedi hınzırca. "Size 'lordum' diye hitap ettiğim gerçeğini bir şekilde gözden kaçırdınız mı?"

"Hayır," dedi, sonunda sesine bıkkınlık karışmıştı. "Bu arada 'lordum' demeyi bırakabilirsin, bana sadece Penvale de. Herkes böyle diyor."

"Pekâlâ *Penvale*," dedi abartılı bir sabırla. "Sorunuz nedir?"

"Bahsettiğim gibi bir vikont olduğum gerçeği, bir varise ihtiyacım olacağı anlamına geliyor. Eninde sonunda."

"Farkındayım," dedi elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Ve eğer benden istenen buysa, sanırım senin damızlık kısırağın olmaya yeterince istekliyim." Olabildiğince açık konuştu, onu şoke etmeye çalışarak

Bu utanç ensesinde bir sıcaklığın diken diken olmasına neden oluyordu. Evliliğin fiziksel yönleri yıllardır onun için bir gizemdi, ta ki bir yıl önce kendi cehaletine sabrı tükenip Hastey'e rüşvet verene kadar - üç evli kız kardeşi vardı ve görünüşe göre seyislerden ikisinin birbiriyle yarışan arzularını kendisi de eğlendiriyordu - meseleleri ona açıklaması için. Ayrıca Trethwick Manastırı'ndaki kütüphanede saklı, son derece eğitici, son derece uygunsuz bir kitap koleksiyonu keşfetmişti ve bu koleksiyon Hastey ile yaptığı konuşmadan kalan boşlukların çoğunu doldurmuştu.

"Ben-sen-" Adam ne diyeceğini şaşırmış gibiydi ve Jane, tecrübesi muhtemelen kendisinden çok daha fazla olan bir adamı Auster'lamayı başardığı için zihinsel olarak kendini tebrik etti. Bir süre sonra, görünüşe göre tam cümleler kurabilecek kadar kendine gelmiş olan adam, "Size, size karşı ısrarcı olmayacağımı söylemek istemiştım," dedi. "Bu evliliğin ikimize de zorla dayatıldığı gerçeğinin ışığında." İlk kez sesinde belli belirsiz bir burukluk vardı; bu, içten içe kendisinin de onunla evlenmek istemediğini hatırlatıyordu. "Ve senin de büyüleyici bir şekilde ifade ettiğın gibi, hemen benim *damızlığım* olmanı gerektirecek bir durum görmüyorum. Yakın zamanda evin içinde küçük ayak sesleri duymak istemiyorum, bu da hazır olduğumuza karar verene kadar birbirimizi bu şekilde rahatsız etmememiz gerektiği anlamına geliyor."

Bu beklenmedik bir şeydi -Jane'e, söz konusu kadın bu konuda ne hissederse hissetsin, erkeklerin bir kadının eteklerinin altına girmeye son derece hevesli oldukları öğretilmişti- ama doğal olarak bu onun işine geliyordu.

"Bu konuda anlaşmalı mıyız?" diye sordu hızlıca. "Evliliği ne zaman gerçekleştirmeyi planlıyoruz, yani hemen olmayacaksa?"

Penvale bir an için ona baktı, ağzında bir gülümseme belirdi. "Bu şartlar altında 'ne zaman havaya girersek' demenin kabul edilebilir bir yanıt olacağını sanmıyorum."

Jane bakışlarını kucağına çevirmeden önce ona ters bir bakış fırlattı. "Eğer o varisi doğurmak istiyorsan hayır, çünkü *böyle bir* durumun ortaya çıkacağından emin değilim."

"O zaman konuyu üç ayda bir tekrar ele alalım mı?" diye sordu, iş adamı tavrıyla, ancak sesinde gizlenen bir eğlence Jane'i heyecanlandırdı

Kendisiyle dalga geçip geçmediğini merak etti.

"Bu makul görünüyor," dedi temkinli bir şekilde.

"Tamam o zaman." Bir duraklama. "Eğer konuşacak başka bir şeyimiz yoksa-" Sözünü kesti. "Bir an için bana bakar mısın?"

Başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. Açık ela rengindeydiler, yeşil aklar bu ışıkta içeride olduklarından daha belirgindi ve gözlerindeki bakış... bir şekilde sabitti. Ciddi.

"Eğer bu konuda eminsen, o zaman eve dönüp amcama bir anlaşmaya vardığımızı söylemeye hazırım. Ama eğer emin değilsen, şimdi konuş, çünkü bir kez nişanlandığımızda, bizi etkili bir şekilde evlenmiş görmek istiyorum." Söylediğı her kelimede kararlılık okunuyordu ve Jane düğünden bir gece önce kararından vazgeçerse onun çok sinirleneceğinden kuşkulanıyordu. Kendini bir göreve adanmış ve bunu sonuna kadar götürmeye hazır bir adam havası vardı.

"Eminim." Elini aniden uzattı. "El sıkışalım mı?"

Adam biraz ürkmüş görünerek kızın eline baktı. "İtiraf etmeliyim ki, daha önce hiç elimi sıkmak isteyen genç bir bayan olmamıştı."

Jane, "Sizi temin ederim, ben sizin deneyimlediğiniz genç hanımlara hiç benzemem," dedi ve Penvale onun elini sıkmak için uzanırken çarpık bir sırıtış attı.

"Bunun zaten çok iyi farkındayım Bayan Spencer."

Üçüncü Bölüm

"*İnanıyorum ki Penvale, yılın en akılsızca evliliğini gerçekleştirme şerefine nail olmak üzeresin.*"

Sözler yumuşak, hatta hoştu ama masanın diğer tarafından Penvale'i delip geçen yeşil bakışlar keskindi.

Düğününden önceki geceydi; o sabah kilisede üçüncü ve son kez ilan edilmişti ve Penvale ile Bayan Spencer ertesi gün evleneceklerdi.

Penvale arkadaşlarını yemeğe davet etmişti: Jeremy ve Diana'nın yanı sıra Lord James Audley ve eşi Violet; Violet ve Diana'nın arkadaşı Emily ve yeni kocası Lord Julian Belfry. Yemek kalktıktan sonra hanımlar kütüphaneye çekilmiş, beyleri liman ve sohbetleriyle baş başa bırakmışlardı. Bu, Penvale ve yakın arkadaşlarının pek sık rastlamadığı bir uygulamaydı; hanımlar yemek sonrası içkilerinde beylerle birlikte olma eğilimindeydiler ve bu gece bunu yapmamış olmaları Penvale'i, kız kardeşinin kocalarının duymayacağı şekilde arkadaşlarıyla konuşmaya bu kadar hevesli olduğu şeyle ilgili karanlık bir önsezi hissiyle baş başa bırakmıştı.

"Audley, lanet olsun," dedi Penvale kızmadan. "Ayrıca, daha Ocak ayındayız - Mart ayına kadar birilerinin çok daha feci bir eşleşme yapacağından hiç şüphem yok."

"Bunun üzerine bahse girmezdim." Audley'nin ses tonu rahatlığını biraz yitirmişti. "On beş dakikanı birlikte geçirdiğin bir kızla evleniyorsun, sırf Cornwall'da yıkık dökük bir taş yığınının sahip olabilmek için."

Audley, Penvale'in kasıtlı olarak kışkırttığını biliyordu; Penvale için Trethwick Manastırı'nın sahildeki yıkık dökük bir yığından çok daha fazlası olduğunun gayet iyi farkındaydı. Penvale için her şeydi. Bu da onu geri almak için her şeyi yapabileceği, hatta evlenebileceği anlamına geliyordu.

"Audley haklı, eski dostum," dedi Jeremy masanın ortasındaki sandalyesine yaslandığı yerden. O ve Diana yemekte tam karşı karşıya oturmuşlardı ve Penvale çorba sırasında masanın altında uygunsuz bir şeyler olduğundan neredeyse emindi.

"Yine de," diye ekledi Jeremy, "söz konusu bayanla tanıştığımı ve hayatını kurtarmak için kibar bir konuşma yapamasa da, kesinlikle estetik anlamda eksik olmadığını belirtmeliyim."

"Jeremy, kendini iyi hissediyor musun?" Penvale biraz huysuzca sordu. "'Estetik' senin kelime dağarcığının için ileri düzeyde görünüyor."

"Willingham, karın tanıdığım en patavatsız kadınlardan biri olmalı," diye ekledi Belfry tembelce, portodan bir yudum alarak. "Bir bayanı kibar olmadığı için yargılayacak konumda olduğunuzu sanmıyorum." Az önce Diana'yı hem kocasına hem de kardeşine karşı eleştirmiş olmasına rağmen Belfry sandalyesinde arkasına yaslanıp kravatını gevşetirken hiç de endişeli görünmüyordu; belki de bu bir hakaretten çok gerçeğin dürüstçe ifadesiydi.

"Haklısın, Belfry," dedi Jeremy. "Ama bu büyük ölçüde onun seçimine bağlı. İsteddiği zaman iyi biri olabiliyor." Geniş, memnun bir gülümseme verdi. "Çok güzel."

Penvale acı dolu bir ses tonuyla, "Kız kardeşim hakkında bir daha asla böyle konuştuğunu duymamak için sahip olduğum her kuruşu sana verirdim," dedi. Jeremy ve Diana evlenmeye karar verdiklerinde çok fazla yaygara koparmamıştı - otoriter ağabey rolü hiçbir zaman ilgisini çekmemişti ve genel felsefesi, etrafındakilerin çiftlerine mümkün olduğunca müdahale etmekten kaçınmaktı (grubun geri kalanı bunu çok iyi yapıyordu), ama Jeremy'nin şafakta tabancalarla onunla buluşmasını talep etmekten yaklaşık üç parça ima uzaktaydı. (Penvale'in berbat bir nişancı olduğunu düşünürsek bu oldukça talihsiz bir durum olurdu).

"Demek istediğim," dedi Jeremy, Penvale'in travmasını bir el hareketiyle geçiştirerek, "işine geldiğinde cazibesini ortaya koyabiliyor. Bayan Spencer ise temelde bunu yapamıyor gibi görünüyor."

Penvale, "Londra'dan nefret ettiği için bu pek sorun olmayacak," dedi. "Şehre çok sık gelmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bu açıklamanın ardından kısa, dehşet dolu bir sessizlik yaşandı.

"Yani hayatının geri kalanında Cornwall'da mı yaşayacaksın?" Audley rahatsız olmuş bir sesle sordu.

"Aranızda hiç Cornwall'a *giden var mı?*" Penvale sesine sinirlilik karışarak sordu. "Sanki uzak bir ıssız adada olacaktım gibi konuşuyorsunuz."

"Bunun çok daha hoş olacağını düşünüyorum," dedi Belfry. "Kesinlikle daha sıcak," diye mırıldandı Audley.

"Her halükarda," dedi Penvale biraz sinirlenerek, "Bayan Spencer'ın kasabadan hoşlanıp hoşlanmaması tamamen konu dışı, çünkü onun bu konuda ne hissettiğinden bağımsız olarak istediğim zaman kasabaya gelmemi engelleyen hiçbir şey yok. Kırsalda kalabilir; benim planlarımın onunkileri etkilemesine gerek yok."

Audley neşeli bir ses tonuyla, "Hiç evlenmemiş biri gibi konuştun," dedi. Penvale, gecenin, hepsi de mutlu bir evliliği olan arkadaşlarının kendini beğenmiş bir şekilde bilgece tavsiyelerde bulunmaya başlayacağı bölümüne girmek üzere olduklarını hissetti ve telaşla bunu engellemeye çalıştı.

"Benim evliliğim bir aşk evliliği değil Audley," dedi kısaca. "Violet'le birbirinize mide bulandırıcı bir şekilde bağlı olduğunuzun gayet farkındayım - son zamanlarda," diye ekledi, bu biraz sportmence değildi; Violet ve Audley'nin evliliği bir aşk evliliği olsa da, ancak önceki yaz onarılan uzun bir ayrılıktan sonra gerçekleşmişti. "Ama bunların hiçbiri umurumda değil."

Belfry araya girerek, "Yakın zamanda mantık evliliği yapmış biri olarak, Penvale," dedi, "her şeyin her zaman plana uygun gitmediğini üzülerek belirtmek isterim." Belfry ve Emily bir önceki sonbaharda tamamen pratik nedenlerle evlenmişlerdi, ancak aralarında daha güçlü duygular gelişmesi uzun sürmemişti.

Ancak Penvale'in durumu tamamen farklıydı. Belfry ve Emily evlenmeden önce birbirlerini tanıyorlardı ve aralarındaki bariz ilgi göz önüne alındığında aşık olduklarında kimse çok şaşırmamıştı. Ancak Penvale, daha önce sadece bir kez konuşmuş olduğu bir kadınla evleniyordu.

-Üç haftadan daha kısa bir süre önce tanıştığı bir kadın. Evliliğinde ortaya çıkan uygunsuz duygular hakkında endişelenmesi gerektiğini düşünmüyordu. Ve bu tam da onun sevdiği şeydi: düzenli. Karmaşık olmayan. Yetişkinlik hayatının tamamını, evliliğinden uzak kalmasını sağlayacak şekilde yürütmüştü.

ve sırf bir kilisede ayağa kalkıp kendini pek de bağılı hissetmediği bazı yeminler edecek diye bunun değişmesi için hiçbir neden görmüyordu.

Arkadaşlarına da aynı şeyi söyledi ve -tahmin edilebileceği gibi- hep bir ağızdan kaldırılmış bir dizi kaşla karşılaştı.

"Bunu önceden prova ettin mi?" diye sordu huysuzca.

Audley ona, "Bunun sandığın kadar basit olacağını sanmıyorum," diye bilgi verdi. "Evleniyorsun; hayatını bir başkasıninkine bağlıyorsun. O yokmuş gibi günlerine devam edemezsin - bu kulağa sefil bir varoluş gibi geliyor. Dört yılımı bunu yapmaya çalışarak geçirdim ve cehennem gibiydi. Sizin de böyle olmanızı istemezdim."

Penvale uzun bir süre arkadaşına baktı, her şeye burnunu sokmasından duyduğu rahatsızlığa rağmen Audley'nin iyi niyetli olduğunu ve dahası söylediği her şeye inandığını biliyordu. Audley'nin anlamadığı, Violet'a ne kadar aşık olsa da anlayamadığı şey, Penvale'in evlilikten arkadaşlarıyla aynı şeyi istemediğiydi. Geçen yaz ve sonbahar boyunca hepsinin eşlerine aşık olmalarını izlemişti ve hepsi de korkunç derecede... dağınıktı. Dikkat dağıtıcı.

Penvale evliliği hiçbir zaman ciddi olarak düşünmemişti; kadınlar pahalıydı ve onun serveti için başka planları vardı. Söz konusu planlar arasında bir eşe yer yoktu ve arkadaşlarından ve zaman zaman da kadın arkadaşlarından hiçbir zaman yoksun kalmadığı için bu kaybı hissetmemişti. Ve şimdi, uzun süredir devam eden planlarının ve evliliğinin ayrılmaz bir şekilde birbirine bağılı olduğunu öğrenmek, hayatının nasıl görüneceğini yeniden düşünmesine neden oluyordu. Ama evliliğinin arkadaşlarıninkine hiç benzemeyeceğini zaten biliyordu.

"Bayan Spencer'a iyi bir koca olmak niyetindeyim," dedi sandalyesinde arkasına yaslanıp sırayla Audley'den Jeremy'ye ve Belfry'ye bakarak. "Hiçbir şey istemeyecek. Ama evliliğimin günlük yaşamımla ilgili başka hiçbir şeyi etkilemesine izin vermeye niyetim yok. Burada, Londra'da gayet iyi bir hayatım var; Trethwick Manastırı'na yerleştikten ve her şeyin yolunda gittiğini gördükten sonra, Bayan Spencer benimle gelmek istese de istemese de sık sık şehre geleceğimi umuyorum."

"Penvale, eski dostum," dedi Jeremy geniş bir sırtışıla, "bunun senin için nasıl sonuçlanacağını görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum."

Penvale evli olmanın bekârlıktan çok da farklı olmadığını keşfetmekten memnundu.

Ertesi gün Cornwall'a gitmek üzere yola çıkmadan önce çalışma odasında, masasının üzerindeki yığınlardan (Penvale hiçbir zaman çok düzenli olmamıştı) son birkaç yazışmayı gözden geçiriyordu.

Smithers'in söylediğine göre karısı geç kalkmış ve kahvaltısını yatakta yapmıştı. Penvale o noktadan sonra karısının nasıl vakit geçirdiğini bilmiyordu, ki bu ona ideal bir çift olma hali gibi görünüyordu.

Penvale dikkatini, amcasının Trethwick Manastırı için istediği fiyatı ödediğine göre hesaplarının durumunu özetleyen mektuba verdi. Servetinin tamamını harcamamıştı ama tasarruf etmek zorunda kalmamak için malikânenin kısa sürede düzenli bir gelir getirmesini sağlamak isteyeceği de yadsınamazdı. Olası iyileştirmelerle ilgili birtakım fikirleri vardı -son on yılda arazi yönetimi ve tarım reformuyla ilgili pek çok kitap okumayı alışkanlık haline getirmişti, hepsi de bu güne hazırlık içindi- ama araziyi görüp hesap defterlerine iyice bakmadan hangi değişikliklerin gerekli olduğu konusunda net bir fikre sahip olamayacaktı. Bu yüzden yarın kasabadan ayrılıyorlardı.

Penvale burnunun kenarını ovuşturdu, önündeki kelimelere gözlerini kısarak baktı, görüşü biraz bulanıklaştı. Bir süreliğine masasından uzaklaşması gerektiğini düşündü; sabah egzersizlerini bu kadar sevmesinin bir nedeni de uzun süre hareketsiz oturduğunda biraz seğirme eğiliminde olmasıydı. Sıcak aylarda yüzmek, kışın ise ata binmek ya da yürümek kafasını boşaltıyordu. Ayağa kalktı ve Hyde Park'ta bir gezintiye çıkma, belki de Audley'nin kendisine katılmak isteyip istemediğini görmek için Curzon Caddesi'nde durma gibi yarı biçimlendirilmiş düşüncelerle çalışma odasının kapısına yöneldi. Tam o sırada

Kapı Smithers tarafından açıldığında kapı tokmağına uzanıyordu. "Amcanız burada lordum," diye mırıldandı.

"Tanrı aşkına, *neden*?" Penvale mırıldandı, şakaklarında oluşan hafif baş ağrısı daha da kötüleşmekle tehdit ediyordu.

"Bilemiyorum lordum," diye yanıtladı Smithers kasvetli bir sesle. "Onu içeri alayım mı?" Penvale uşağının yanından geçerken, "Hayır," dedi kısaca.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum. Eğer Konuşmak isterse bana eşlik edebilir."

Amcası gerçekten de konuşmak istiyordu, Penvale'in yanına hiç şikâyet etmeden oturmasından da anlaşıldığı gibi. Bourne Evi, Aziz James Meydanı'ndaydı; Ocak ayının son haftasında kasvetli ve gri bir gün olduğu için meydan, ısırın rüzgârda bohçalanmış çocuklarını sağlıklı bir yürüyüşe çıkarmaya çalışan birkaç telaşlı görünümlü dadı dışında büyük ölçüde terk edilmişti. Soğuğa hiç aldırmayan Penvale, yakasını rüzgara karşı kaldırdı ve derin bir nefes alarak Londra'nın kıştan kalma duman ve yağmur kokusunu içine çekti.

"Konu neymiş bakalım?" diye sordu önsöze gerek duymadan; düğün bittiğine ve tüm evraklar imzalandığına göre, yakın gelecekte amcasını mümkün olduğunca az görmeyi umuyordu. Penvale bu adamı kendini beğenmiş ve bıktırıcı bulmasa bile, babasının küçük kardeşini hor gördüğü bir gerçektir ve hâlâ küçük bir çocuğun babasıyla ilgili tapınma anılarına bağlı olan Penvale için bu, hoşlanmaması için yeterli bir nedendi.

"Düşündüm de, artık iş bittiğine göre..." diye söze başladı amcası, biraz da alaycı bir tavırla; Penvale'in, doğal olarak, kendi yatağında tamamen olaysız, bekâr bir gece geçirdiğini, Jane'in ise bağlantı kapısından geçerek Vikontes'in yatak odasında uyuduğunu ona söylemeye niyeti yoktu. "Sizi uyarmanın zamanı geldi."

"Beni neye karşı uyaracaksın?" Penvale sesini dikkatli bir şekilde nötr tutarak sordu; amcasının kendisinden bir tür tepki almaya çalıştığını anlayabiliyordu.

"Bana çok cömertçe ödediğin evin" -burada amcası dramatik bir şekilde durakladı; Penvale gözlerini kararlı bir şekilde ileriye dikti ve bu tiyatro oyununa katılmayı reddetti- "*perili* olduğu gerçeği."

Penvale homurdandı. "Ciddi olamazsınız," dedi. "Benimle gerçekten ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Şimdi gülebilirsin," dedi amcası dramatik bir şekilde, "ama çok yakında,

oraya vardığında fikrini değiştireceksin. Hazırlıklı olman gerektiğini dūřündüm."

"Amca," dedi Penvale, takdire şayan bir sabırla, "dördüncü vikontun ruhunun şarap mahzeninde gizlendiğine gerçekten inanmadığını biliyorum, o halde neden bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söylemiyorsun?"

"Bazı... sorunlar oldu," dedi amcası. "Ait oldukları yerden tamamen farklı bir yerde ortaya çıkan kayıp nesneler. Geceleri garip sesler. Karanlık bir koridorda bir köşeyi dönerken görülen ama asla dokunacak kadar yaklaşmayan beyazlar içinde bir 1gure. Bir gece yatağımın örtüsünde kan lekesine benzeyen bir şey buldum ve-" Burada bir titremeyle sustu; Penvale bunun dramatik bir amaçla yapıldığından emin olduğu için cümleyi tamamlamasını istemedi.

"Tetikte olacağım," dedi kuru bir sesle, bunun amcasının ayrıntılı bir şaka fikri olup olmadığını merak ediyordu.

"Bunun benim son numaram olduğunu düşündüğünü görebiliyorum - seni doğal olmayan bir şeyler olduğuna ikna etmek. Ama," dedi amcası bir adım daha yaklaşarak, "benim numaram seni Jane'le evlenmeye ve bu evi elimden almaya ikna etmektir. Bunun için daha yüksek bir bedel ödeyebileceğinin farkındayım, ama kendimi ondan kurtulmuş sayıyorum. Bu artık senin sorunun, Jane'in de öyle."

Penvale'in kızgınlığı yüzeyin altında kaynıyordu ama amcasının bunu görmesine izin vermedi; hiçbir zaman gereksiz duygu gösterilerinde bulunan biri olmamıştı ve genellikle yavaş öfkelenir, zor kışkırtılırdı. Amcasının başka türlü davranmasına neden olmasına izin veremezdi. "Vikontesi bir daha bu şekilde tarif edersen," dedi, sesi yumuşaktı, "Londra'da tek bir misafir odasına bile kabul edilmemeni sağlarım."

Bu boş bir tehdit değildi; amcasının kibar toplumdan dışlanmasını gerçekten istiyorsa, kendi unvanı bu işin çoğunu onun için yapardı ve Diana'nın da gerisini halledebileceğinden emindi. Amcası bu gerçeği anlamış gibiydi çünkü gözleri kısılmıştı ama başka bir şey söylemedi.

"İyi günler amca," dedi Penvale ve Bourne Evi'ne doğru dönerken başını salladı. "Yakın bir gelecekte karşılaşmamaya çalışalım, olur mu?"

Amcası cevap vermeye fırsat bulamadan oradan uzaklaştı.

Ertesi sabah Penvale ve Jane'in vedalaşması, her ikisinin de arzu edebileceğinden çok daha büyük bir tantanayla gerçekleşti.

"Keşke tek çocuk olsaydım," dedi Penvale Bourne Evi'nin ön kapısından çıkıp merdivenlerin dibinde toplanmış olan kız kardeşi ve arkadaşlarının yanına gider gitmez hüznle.

"İşte ruh budur, sevgili kardeşim!" dedi Diana neşeyle. Nihayet güneşli bir gündü ve Diana -şapkalarla inanmayan ama özenli şapkalar için bir istisna yapan- Jeremy'nin kolunun altına sıkıştığı yerden ona gülümsüyordu. Üzerinde canlı mavi yün bir elbise, ona uygun kürk astarlı bir pelerin ve şapka vardı.

"Uygun bir şekilde vedalaşmadan Cornish çöllerinde kaybolmana izin veremezdik," dedi Audley karanlık bir sesle, ama gözlerinde bir pırıltı vardı ve Violet onun yanında gamzeleniyordu.

Penvale döndü ve arkadaşlarına yorgun bir teslimiyet havası yansıtmakla o kadar meşgul olduğunu fark etti ki Jane'i unutmuştu. Onu kapı aralığında durmuş, kaşlarını çatmış aşağıdaki manzarayı izlerken buldu. Penvale hızlı adımlarla ona doğru ilerledi ve kolunu ona uzattı. "Hazır mısınız?" diye sordu alt tonda.

Kızın o canlı gözleri önce sokakta toplanan arkadaşlarına, sonra da belli ki kravatına dikilmişti. "Neden buradalar?"

İçini çekti. "Çünkü yaptıkları şey bu." Daha yakına eğildi. "Bu onların sevgi gösterme şekli, ama bunu bildiğimi belli edemem, yoksa bu onları cesaretlendirir."

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri bir anlığına kilitlendi. "Gidiyor olmandan hoşnut değiller." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Hayır," dedi, sonra durakladı. "Şey, evet," diye izin verdi. "Ama Trethwick Manastırı'nın tekrar benim olmasından memnunlar, bu her zaman emirlerine amade olmamam anlamına gelse bile."

Bunu şakayla karışık, onun garip ve ağır ruh halini hafifletmek için söylemişti ama kızın ifadesi kasvetli kalmaya devam etti. "Onlar için bahane üretmene gerek yok, seni önemseyen arkadaşlarının olması kötü bir şey değil." Uzandı ve onun uzattığı kolunu tuttu. "Gidelim mi?"

Sonraki birkaç dakika iyi dilekler ve ziyaret sözleriyle geçti: "Bu bahar yollar çamurdan temizlenir temizlenmez, bizi isterseniz de istemeseniz de orada olacağız."

Hayır!" Diana'nın vedalaşma şekli bir sözden çok bir tehdit gibiydi. Penvale'in arabasına güvenli bir şekilde bindiklerinde, soğuktan korunmak için sıcak tuğlalı battaniyelerin altına sokulduklarında, kasırgadan biraz yorgun hissediyordu. Arkadaşlarını seviyordu ama bazen biraz fazla olabiliyorlardı -En son maceraları ne olursa olsun, onlara öncülük etmektense peşlerinden gitmekten her zaman memnun olmasının nedenlerinden biri de buydu. Arabada karşısında oturan Jane'e baktı ve dondu kaldı; arkadaşlarının coşkulu vedası onu biraz yorduysa da, Jane kesinlikle bitkin görünüyordu. Yüzü asılmıştı ve başını koltuğun arkasına yaslamış, gözlerini kapatmıştı.

Penvale onu bir an için gözlerden uzak inceleme fırsatının tadını çıkardı. Gözleri kapalıyken daha genç görünüyordu. Gençti, diye düşündü Penvale, yirmi yaş evlenmek için genç sayılmazdı ama hiç doğru dürüst bir sezon geçirmemiş olması ve sosyeteye karışmadan taşradan yeni gelmiş olması onu Diana ve arkadaşlarının aynı yaşta olduklarından daha genç gösteriyordu. Diana yirmi bir yaşına geldiğinde çoktan evlenmiş, dul kalmış ve kendi evinin hanımı olmuş, kendi kaprislerinden başka kimsenin kaprislerine maruz kalmamıştı. Jane ise çiftçiler arasında takas edilen bir inek gibi bir adamdan diğerine devredilmişti.

Gözleri irkilerek açıldı ve onu bir kez daha o canlı bakışlarıyla yakaladı - yaklaşık yarım saniye sonra yüzü buruşarak kaşlarını çatı. Onu her gördüğünde kaşlarını çatıyor gibi görünmesini önemsemeye başlaması gerekip gerekmediğini merak etti.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu, gözleri ondan kayarak pencerenin dışındaki bir şeye odaklandı. Araba hareket etmeye başlamıştı, yuvarlanırken hafifçe sarsılıyordu ve Penvale pencereden bir dizi Mayfair malikânesinin hızla geçtiğini görebiliyordu. "Bir geyiğe benziyorsun."

"Bir *geyik* mi?" Penvale kızgınlıkla sordu.

"Sanırım onlara aşinasınız?" diye sordu. "Şehirde bu kadar çok zaman geçirmiş olmanıza rağmen mi? Uzun bacaklı, kahverengi saçlı, yuvarlak gözlü?"

"Lanet bir geyiğin ne olduğunu biliyorum, teşekkür ederim. Sadece hiç biriyle karşılaşılmadım."

"Her şeyin bir ilki vardır, sanırım," dedi, pencereden Londra'nın geçişini izlerken, ama bir an sonra arkasını dönüp, vagonda diğer bagajlarından ayrı olarak yanında getirmekte ısrar ettiği valizini karıştırmaya başladı. Birkaç saniye aradıktan sonra, Penvale'in adını çıkaramadığı bir kitabın iyi kullanılmış bir kopyasını muzaffer bir şekilde çıkardı; çok sayıda köpek kulağı sayfasını ve sırttaki yıpranmış harfleri fark etti ve bunun Jane'in bu özel cildi ilk kez okumadığı sonucuna vardı.

Ona bir kez daha bakmadan kucağındaki kitabı açtı, başını eğdi ve okumaya başladı.

Penvale boğazını temizlemeden önce bir süre sessizce izledi. Bir sayfa çevirdi.

Boğazını tekrar temizledi, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

"Eğer dikkatimi çekmeye çalışıyorsan," dedi başını kaldırmadan, "sadece adımı söyleyebilirsin."

"Okumaktan hoşlanıyor musunuz peki?" diye sordu, yumuşak ve hoş bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Yaklaşık on beş dakikadır bu vagonda olduğumuza göre

Zaten bir kitap açtıysanız, bunun cevabının çok açık olacağını düşünmüştüm."

"Belki de sadece benimle birlikte olmak sizi yoruyordur ve herhangi bir kaçış yolu yok," diye önerdi ve onun kendisini düzeltmesini bekledi. "İkisi de doğru olabilir," dedi kadın, başka bir sayfayı çevirerek.

Penvale kekeleydi ve ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu, kendine rağmen merakla.

"Okumak' şu anda kullanmak için oldukça iyimser bir fiil gibi görünüyor," dedi, konuşurken yerini işaretlemek için bir çenesini sayfanın belirli bir noktasına dayadı. "Ama *ille* de bilmek istiyorsan, Bayan RadcliPe'in *Ormanın*

Romanı." Kaşlarını kaldırdı. "Bana romantik fantezilere düşkün bir hanımefendi gibi gelmiyorsunuz," dedi ve bu sözler üzerine gözleri onunkilerle buluştu, gözlerindeki ifade

küçümseyici.

"Peki neden?" diye sordu sertçe. "Surat asmadığım, iç çekmediğim ve tam bir aptal gibi davranmadığım için mi? Romantizm hayalleri kurabilecek tek kadın türü bu mu? Ya da romantik bir romandan hoşlanabilecek?"

"Şey," dedi, bu soruya verecek iyi bir yanıtı olmadığını fark ederek.

"Ne okumaktan hoşlanırsınız, lordum?" diye sordu ve adam daha önce hiç kimsenin kendisine bu kadar titizlikle doğru ve aynı zamanda bu kadar küçümseyici bir şekilde hitap ettiğini duymadığını düşünmeden edemedi.

"Tarımla ilgili kitaplar okuyarak epey zaman geçirdim," dedi dikkatle, şu anda ağzından çıkan her kelimenin silaha dönüşme potansiyeli varmış gibi hissediyordu. "Koyun yetiştiriciliği, drenaj iyileştirmeleri - bu tür şeyler."

Bu sözler üzerine Penvale'in yüzünde bir ifade belirdi ve Penvale gördüklerini tam olarak algılayamadan kayboldu: "Garip, çünkü bana çiftlik işleriyle uğraşan bir beyefendi gibi gelmediniz."

Penvale öne doğru eğildi, garip bir şekilde savunmacı hissediyordu, elbette haklı olduğunu düşünüyordu. "Gerçek şu ki Jane, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ben de tam olarak bundan bahsediyorum."

Başka bir şey söylemeden dikkatini kitabına verdi. Penvale bu kez sözünü kesmedi.

Dördüncü Bölüm

"Bu," dedi Jane karanlık bir sesle, "sadece bir yatak." Penvale onun yanında hüzünle, "Öyle," diye onayladı.

"Bu beni en sonunda kıran şey olabilir," dedi ellerini kalçalarına koyarak. "Boşluğa ihtiyacım var. Hareket etmek için alana ihtiyacım var. Mahremiyete ihtiyacım var."

Adam ona kötücül bir bakış fırlattı. "Benden neredeyse bir karış daha kızasın ve bu anlaşılmaya göre daha iyi durumda olacağını *mi* düşünüyorsun?"

"Daha önce hiç aynı yatağı paylaşmadım," dedi sert bir sesle. "Gerçekten bana aynı şeyi söyleyebileceğini mi anlatmaya çalışacaksın?"

Belli ki buna verecek bir cevabı yoktu.

Jane'i işaret et, diye düşündü muzaffer bir edayla. Ancak içinde bulundukları durumla ilgili hiçbir şeyin değişmediği gerçeği göz önüne alındığında zaferi kısa sürdü: Cornwall kırsalında bir yerde, Şubat ayının başlarında yağmurlu bir akşamda, kilometrelerce uzaktaki tek handa, bir haftayı aşan bir yolculuğun son gecesindeydiler ve sadece bir oda boştu.

Ve o odada sadece bir yatak vardı.

"İyi," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Bu konuda yapılacak bir şey yok sanırım."

"Teşekkürler Penvale, bu kadar zorluğun ortasında bize kalacak yer sağladığın için," diye mırıldandı ceketini silkerken. "Bugün ters giden her şeye rağmen bize kalacak yer ve sıcak bir akşam yemeği sağlamayı başardınız."

"Minnettarlıkla ayaklarına kapanmamı bekliyorsan, daha çok beklersin," diye uyardı pelerinini çıkarıp bir sandalyenin arkasına düzgünce bırakırken. "Geceye kadar Trethwick Manastırı'na ulaşabileceğimizden bu kadar emin olmasaydın-"

"Bu sabah güneşli gökyüzünün altında yola çıkarken, şu anda olduğundan çok daha mantıklı bir varsayım, evet," diye karşılık verdi, açıkça sinirlenmişti. Burnunun kenarını ovuşturdu; yorgun ya da sinirli olduğunda bunu yapma eğiliminde olduğunu fark etmişti. Ya da şu anda olduğu gibi her ikisinde de.

Şanssız bir gündü; Plymouth'un hemen dışındaki son konaklarından umut verici koşullar altında ayrılmışlardı - yollar Şubat ayı için alışılmadık derecede kuruydu ve Trethwick Manastırı'na varışlarını hızlandırmaya hevesli olan Penvale, öğleden sonra karanlık çöktükten sonra bile yola devam etmeleri konusunda ısrar etmişti.

Ve sonra yağmur yağmaya başladı. Yol kısa sürede çamur deryasına dönmüş, ilerlemelerini yavaşlatmış ve geceyi geçirmek için durmaktan başka çareleri kalmamıştı

-Penvale'in ifadesiyle, bu karar nihayet verildiğinde hiçbir yerin ortasındaydılar.

Kendilerini burada, küçük, kuytu bir handa, bu akşam ikisinin de yatacağı yatağa bakarken buldular.

Akşam yemeğinin ve küçük bakır bir küvetin gelmesiyle daha fazla düşünmenin önüne geçildi ve Penvale ile Jane asabi bir sessizlik içinde yemeklerini yiyip daha az asabi bir sessizlik içinde yıkandıklarında, biri banyo yaparken diğeri sırayla salona geçtiğinden, Jane sıcak bir yatağa kıvrılıp bu günün bittiğini görmekten başka bir şey istemiyordu. Penvale mumları söndürmek için odada dolaşırken o da kendini yatağa attı ve çarşafların altına gömüldü, hatta tedbir olsun diye başına bir yastık bile çekti. Sıcak küçük kozasına gömülmüş, gözleri kapalı, hak ettiği uykuya dalmaya hazırды...

Bir buz kütlesi gibi hissettiren şey aniden tenine doğrudan temas ettiğinde.

"Aman Tanrım, yatağa girmeden önce ayaklarını soğuk bir dereye mi soktun?" diye bağırdı, adamın ayağı bileğine değdiği anda dimdik oturdu. En sıcak tutan ve en az baştan çıkarıcı olan geceliğini giymişti; son derece rahat ve son derece itici olan yüksek yakalı bir Aannel canavarıydı bu. (Bu özelliklerin genellikle el ele gittiğini fark etmişti).

"Kışın ayaklarım hep üşür!" dedi savunmacı bir tavırla, o da doğrulup oturdu.

"O zaman neden daha fazla *kıyafet* giymiyorsun?" diye tısladı, ayaklarını işaret ederek

genel bir insan. Banyodan sonra bir gömlek giymişti.

Kendisine karşı tamamen dürüst olması yatağa doğru hızla geri çekilmesine neden oldu, çünkü onu bir tişört ve küçük kıyafetlerinden başka bir şeyle görmek rahatsız edici derecede dikkat dağıtıcıydı. Yeterince düzgündü -tüm ilginç yanları ağırbaşlı bir şekilde örtülmüştü- ama bacakları tamamen uygun olduğunu düşündüğünden daha fazla görünüyordu ve gömleğin göğsünde gevşediği yerde altın rengi tenini ve saçlarını görebiliyordu.

Bu, kravatların toplumun işleyişini sürdürmesinde oynadığı hayati rolü takdir etmesini sağlamıştı ve şimdi, doğal olmayan bir şekilde soğuk ayakları sayesinde, onun yanında oturuyordu ve gözleri boğazında ve göğsünde görünen deriye takılıp duruyordu ve bu...

Odaklanmak çok zordu.

"Neyin var senin?" diye sordu, sesi endişeli ve kızgın arasında bir yerdeydi. "Ateşin mi var? Kızarmış görünüyorsun."

"Ateş mi?" diye haykırdı, başını eğdi ve ağır saç perdesinin yüzünü adamın bakışlarından kısmen korumasına izin verdi. "Ateşim yok, yarı donmuş hissediyorum!"

"Sana söz veriyorum, seni bilerek tekmelemedim," dedi sertçe ve sonra yatağın kenarına doğru kayarak, bu koşullar altında aralarında mümkün olduğu kadar çok boşluk bırakırken epeyce bir hışırtı oldu. "Böyle daha mı iyi?"

"Sanırım," diye homurdandı, bir yandan da öfkesinin derecesinin yaptığı işle orantısız olduğunun farkındaydı. Ancak utandığında, sıkıldığında ya da kararsız kaldığında her zaman yaptığı şeyi yapıyordu: Bunu telafi etmek için aşırı derecede kötü mizah yapıyordu.

"İyi geceler o zaman," dedi ve başucundaki son mumu söndürmek için yana döndüğünü görmek için tam zamanında baktı, sırtı ona dönüktü ve gömleğinin tek keteniyle örtülü omuzlarının genişliğine takdirle bakmasına izin verdi. O da uyumak için yerine yerleşti. Gözlerini kapatırken adamın bu kasları kazanmak için ne yaptığını merak ediyordu -serseri bir aristokratın hayatı pek de çalışmayı gerektirecek gibi değildi.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, onun çözüldüğünden emin *değildi* - en azından kendi sınıfındaki diğer erkeklerin standartlarına göre değil. Amcası onun bir erkek arkadaşı olduğundan bahsetmişti.

Kumar oynamayı severdi ama onu bir kerede birkaç kadehten fazla şarap ya da alkollü içki içerken hiç görmemişti.

O biraz bulmaca gibiydi. Ve birlikte yaşayacaklardı, bu yüzden onu çözmek için bolca zamanı olacaktı. Tabii isterse. İstedikinden emin değildi, özellikle de adam yatak örtüsünü o kadar sert çektiyordu ki kendi iradesi dışında ona doğru çekiliyordu.

"Ahırda mı büyüdün?" diye sordu, tek gözünü açıp ona baktı ve bunu yaparken yatakta ona birkaç dakika öncesine göre çok daha yakın olduğunu fark etti.

"Öyle *miydin*?" diye sordu. "Bütün yatak çarşaflarını çalmışsın."

Başını kaldırıp önce yatağın kendi tarafına, sonra onun tarafına baktı ve adamın tamamen haksız olmadığını fark etti. "Ve beni tavadaki şişman bir sosis gibi yuvarlamak yerine kibarca biraz isteyemez miydin?"

"Özür dilerim küçük sosis," dedi abartılı bir centilmenlikle. "Ama belki de sıcaklığınızı biraz paylaşmak istersiniz?" Jane ani, hafif histerik bir gülme isteğini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı; Penvale ise neredeyse utanmış görünüyordu, Jane'in gözlemlediği kadarıyla, uzaktan yakından öz-bilinçli görünmeyen bir adam için biraz dikkat çekici bir durumdu bu. "Bunu daha iyi ifade edebilirdim," diye ekledi utanarak.

"Oldukça," dedi en soğuk tonuyla. Bir avuç battaniyeyi ona doğru savurdu, soğuk bir kış gecesinde onu burada, bir yatakta ısıtmak için başka hangi yolları kullanabileceğini kasten düşünmedi.

Bir kez daha yuvarlanıp uykuya dalmaya hazırlanırken ona söylediği son sözler şunlar oldu: "Eğer bana bir daha sosis dersen, seni uykunda öldürürüm."

Tek cevabı alçak sesle kıkırdamak oldu.

Penvale ertesi sabah yavaşça uyandı. Gecenin bir noktasında yatak örtüsünün altına girmiş, çarşafı boynuna kadar çekerek yüzüstü yatmıştı. Odanın soğuk havasını başında hissediyordu ve yatağın rahatlığından ayrılmaya, hatta gözlerini açmaya bile isteksizdi.

Belki Jane de hâlâ uyuyordu ve burada huzur içinde uzanıp, soğuk bir şubat sabahında, rahatlığın ve evcimenliğin resmi olarak uyuklayabilirlerdi.

Bu düşünceler, nemli ve dondurucu soğukluktaki bir bezin başına örtülmesiyle kabaca kesintiye uğradı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu, yatak örtüsünden kurtulmak için çabalarken bir yandan da epeyce cılız bir kol ve bacak hareketine girişti. Gözlerini kırıştırarak, geceliğiyle benzer yaşta ve estetikte bir sabahlığa sarınmış, televizyonun önündeki koltukta oturmuş, kendisini memnuniyetle izleyen karısını gördü.

"Soğuk muydu?" diye sordu masumca. "Sanırım önce leğendeki suyu ısıtabilirdim, ama bu bana çok zahmetli bir iş gibi geldi."

"Neyin var senin?"

"Eğer senin soğuk ayaklarına uymak zorundaysam, o zaman bir dereceye kadar intikam almak gerekiyor gibi görünüyordu." Konuşurken boş boş tırnaklarını inceledi.

"Biliyor musun, bu evliliği feshetmek her geçen gün daha cazip görünüyor," dedi ve nemli bezi Aoor'un üzerine koyup çarşafı geriye itti, odanın serin havası tenine daha çok değdikçe titredi.

"Hayır, değil," dedi sakın bir sesle. "O evi istiyorsun."

Penvale itiraz edemezdi, bu yüzden onu utandırmak umuduyla, kız başka tarafa bakmaya fırsat bulamadan gömleğini başına çekmekle yetindi. Yüzü kızarmadı ama bakışlarını aceleyle kaçırdı. Penvale genel olarak bunu kabul etmeye karar verdi.

"Giyin," dedi ve bir pantolona uzandı. "Gidip yolların durumunu kontrol edeceğim. Senin de nazıkçe belirttiğin gibi, bizi bekleyen bir ev var."

Bir kez olsun tartışmaktan hoşnut görünmüyordu ve bir saat içinde kahvaltılarını edip yola koyuldular. Önceki gün yağın yağmur nedeniyle yavaş ilerliyorlardı, bu yüzden kendilerini uzun bir çakıl yolda, bir çift heybetli ferforje kapıdan geçerken ve Trethwick Manastırı'nın önünde durmadan önce sabit bir eğimi tırmanırken bulduklarında neredeyse karanlıktı.

Penvale alacakaranlığın loş ışığında pencereden atalarının evine baktı -Anılarında çok canlı olan ama on yaşından beri kendi gözleriyle görmediği bir yer.

Trethwick Manastırı tek tip yıpranmış gri taştan inşa edilmiş olup, büyük tirizli pencerelere ve binanın her iki ucunda birbiriyle eşleşen kulelere sahiptir. Bir tepenin üzerine tünemiş, duvarlarından üç yöne doğru eğimli çimleriyle, dramatik bir deniz uçurumunun kenarında yer alıyordu. Penvale'in hatırladığına göre, evin arkasından uçurumun kenarına uzanan dar patika boyunca yürünebilir ve aşağıdaki kayalıklara ve dalgalara bakılabilirdi. Diana küçük bir kızken pek korkmazdı ama o patikada yürüdüklerinde Penvale'in eline yapışmıştı. Hayatında kendini onun koruyucu ağabeyi gibi hissettiği nadir anlardan biriydi.

Jane'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ama arabanın kapısı açılıp aşağı atlarken ona bakmadı. Jane'e dönüp kolunu uzattı, o da biraz isteksizce kolunu tutup yanına indi. Başı sadece omzuna kadar geliyordu ama yeşil yün pelerinine uygun bir başlık takmıştı ve...

Doğru sıfatı bulmakta zorlandı. "Güzel" Jane'i tanımlamak için hiç de uygun bir kelime değildi; yüz hatları çok sert, çok keskindi. "Yakışıklı" belki daha yakındı, o canlı gözleri ve parlak siyah saçlarıyla; yanında dururken, bir vikontun karısı gibi görünüyordu. Her erkeğin kolunda gezdirmekten gurur duyacağı bir eş.

Sessiz kaldığı sürece.

"Ağzını açmaya devam edecek misin, yoksa içeri, sıcak bir yere girebilir miyiz?" diye sordu sabırsızca, kolunu çekiştirerek. Gelinini eve getirirken, onun burayı kendisinden daha iyi tanıdığını fark etmenin tuhaf olduğunu düşündü. Ne de olsa o son üç yıldır burada yaşıyordu; adamsa neredeyse yirmi yıldır burayı hiç görmemişti.

Merdivenleri çıktıklarında, Aickering meşalesinin ışığıyla aydınlanan ağır meşe ön kapı açıldı ve içeri girdiklerinde Penvale'in çocukluğundan hatırladığı bakımsız bir yüz onları bekliyordu.

"Crowe," dedi uşağa başıyla selam vererek; çocukken bile Crowe'un yaşlı olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu, ama karşısındaki adam gerçekten yaşlıydı, yüzü kırışıklıklarla buruşmuştu. Yine de Crowe'un dikkatle duruşunda ve tamamen doğru bir şekilde selam verişinde gurur vardı.

"Lord Penvale," dedi Crowe. Bakışları Jane'e kaydı, orada rahatsız edici bir şey vardı. "Bayan Spencer."

Jane cevap vermek için ağzını açtığında Penvale, "Artık Leydi Penvale," dedi ve uşağının sert görünüşünde hafif bir yumuşama olduğunu gördü.

Crowe ikisinin arasına baktı. "Bay Bourne'un evin mülkiyetini üstleneceğinizi bildiren mektubunda bazı ayrıntılar atlanmış gibi görünüyor." "Bu beni neden şaşırtmıyor?" Penvale mırıldandı, sonra daha yüksek bir sesle ekledi: "Sanırım amcam eşyalarının kendisine gönderilmesini çoktan ayarladı. Londra'ya. Vikont'un yatak odası hazır mı?"

"Öyle, lordum," diye onayladı Crowe. "Bay Bourne Vikont'un yatak odasında uyumadı."

Merdivenleri çıkmak için dönen Penvale bu söz üzerine durakladı.

"Yapmadı mı?" "Hayır, lordum," dedi Crowe. "Güneydeki bir süit odada uyudu.

evin kanadında. Sanırım manzarayı üstün buldu."

Bu Penvale'e pek olası görünmüyordu, zira Vikont'un süit odası evin en güzel manzarasına sahipti ve devasa pencereleri aşağıdaki çalkantılı denize bakıyordu. Amcasının bir zamanlar Penvale'in babasına ait olan odada uyumayı kendine yediremediğini öğrenince içinde bir şeyler hafifledi.

"Leydi Penvale'in eşyalarının Vikontes'in yatak odasına taşınmasını sağlayın," dedi.

"Oh," dedi, bocalayarak. "Kalmaktan son derece mutluyum-"

"Ama ben değilim," dedi kısaca, ona dönerek ve sesini alçaltarak. "Bunun bazı açılardan alışılmadık bir evlilik olduğunu biliyorum ama en azından karımın bitişik odada uyumasını beklemenin mantıksız olduğunu düşünmüyorum."

Arkadaşlarından hiçbirinin bitişik odalarda yatmadığından emindi; bu konuda hiç araştırma yapmamıştı ama kalan servetinin büyük bir kısmını Audley, Jeremy ve Belfry'nin her gece eşleriyle aynı yatağı paylaşmalarına yatırırdı.

"Öğleden sonra dinlenmek için odana gitmek ister miydin?" diye sordu

Jane'e. "Çünkü arabada oturmak çok yorucu."

"Ah, Jane, her sohbeti tatlıya bağlıyorsun," dedi dostça; dünyanın en huysuz karısına sahip olabilirdi, ama onun hayatını ekşitmesine izin vermeyecekti.

bu akşamki ruh hali. *Burada*, Trethwick Manastırı'ndaydı ve yıllardır kurduğu bir hayali gerçekleştiriyordu.

Bugün muhteşem bir gündü.

"Leydim," diye keskin bir ses geldi ve Penvale döndüğünde Jane'in mükemmel bir şekilde ütülenmiş önlüğü ve ağırbaşlı dantel şapkası olan orta yaşlarda bir kadına sorguyla baktığını gördü. Kahverengi teni belli belirsiz çizgiliydi ve koyu renk saçlarında belirgin gri çizgiler vardı ama bakışları uyanık ve dikkatliydi. Penvale bunun evin hizmetçisi olduğunu tahmin etti; çocukluğunda bu görevi üstlenen kadından farklı bir kadındı.

"Evet, Bayan Ash?" Jane sordu, sesi normalde olduğundan daha yumuşaktı.

"Şu... gizemli olaylar," dedi Bayan Ash uğursuzca. "Bir kez daha yeniden başladılar."

"Ne demek istiyorsun?" Jane kaşlarını çatarak sordu; sanki Penvale'in duymamış olmasını umuyormuş gibi omzunun üzerinden hızlı bir yarım bakış attı.

"StaP'ın bazı üyeleri garip sesler duyduklarını bildirdiler," dedi Bayan Ash, sesinde hortlakvari bir zevk vardı. "Garip inilti - insan onları neredeyse rüzgârın uğultusuyla karıştırabilir, ancak onları tamamen durgun gecelerde duyduk. Hizmetçilerden biri bir bebek ağlaması duydu. Tepemizde ayak sesleri vardı, yıllardır kapalı olan bir odadan geliyordu, araştırmaya gittiğimizde tozda ayak izi yoktu."

Penvale dinlerken kaşları çatıldı; amcasının Londra'da yaptığı tuhaf uyarıyla kastettiği hiç şüphesiz buydu. Görünüşe göre, bunu tamamen uydurmamıştı.

"Bayan Ash, değil mi?" diye sordu, bu duruma el koyması gerektiğini hissederek bir adım öne çıkarak. Kadın gözlerini kırpmadan başını salladı, yüzünde soğuk bir ifade vardı. Sığ bir reverans yaptı. "Kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım," diye devam etti Penvale, ona yumuşak bir gülümsemeyle, "Londra'dan ayrılmadan önce amcam da bana benzer bir şeyden bahsetmişti. Umarım siz ve diğer hizmetkârlar çok üzülmemişsinizdir."

"Hizmetçilerden biri işten ayrılmakla tehdit etti, lordum," dedi Bayan Ash, Jane'e karşı tavrında var olan herhangi bir sıcaklık iması şimdi tamamen yok olmuştu. Penvale ev halkının onun gelişi konusunda biraz kararsız olduğunu, nasıl bir işveren olacağına dair hiçbir fikirleri olmadığını düşündü.

olmak. "Ve," diye ekledi, "çocuklar korktuklarını belli etmekten hoşlanmıyorlar ama herkes gergin." Bu sözleri neredeyse bir meydan okuma olarak söylemişti.

"Eminim öyledir," dedi yavaşça, zihni çalışıyordu. Özel olarak, bu olaylar dizisinin arkasında "delikanlılardan" birinin olabileceğini düşünüyordu ama hizmetçileri korkutmanın ötesinde hangi amaçla bunu yaptığını tahmin edemiyordu. "Artık Leydi Penvale ve ben evde olduğumuza göre, bunu araştırmaktan mutluluk duyarım. Ne de olsa hiçbir hizmetçinin işi bırakmasına izin veremeyiz."

Bayan Ash, onun bu bulmacayı çözebileceğinden emin değilmiş gibi, "Gerçekten de öyle lordum," diye mırıldandı. "Size evi göstereyim mi?" diye daha hızlı sordu. "Ne zaman geleceğinizden emin değildik, yoksa sizi karşılamak için görevlileri ön tarafta bekletirdim."

"Bunun için bir neden yok," dedi Penvale, yüksek tavanlı giriş holüne doğru ilerleyen kahyayı takip ederken, Jane de onun yanındaydı. "Dondurucu bir gün, bu havada bizi karşılamak için sıraya girmelerini istemezdim." Jane'in gözlerini bir an için yüzünde hissetti ama ona baktığında gözlerini kaçıırıyordu.

Odadan odaya geçerlerken Penvale burada tanıdık bir mobilya parçası, orada bir portre gördü. Amcasını pek çok konuda suçlayabilirdi ama evin oldukça titiz bir bekçisi olduğu anlaşılıyordu ve işinin ehli bir personel çalıştırmıştı; yıpranmış minderler, solmuş duvar asmaları ya da tozlu raflar yoktu. Bayan Ash'i dikkatle dinleyen Jane'e yan gözle bakarak, burada kendi dokunuşunun ne kadar görülebileceğini merak etti. Evin idaresinde bir parmağı var mıydı?

...ve şurada da kütüphanemiz var," dedi Bayan Ash ikinci kattaki koridorun sonuna yaklaşırlarken.

Penvale, kapıdan içeri girdikleri anda Jane'de bir değişiklik hissetti; biraz doğruldu ve *ona* baktığında gözlerinde daha önce *kendisine* bakarken hiç tanık olmadığı bir parlaklık ve yüz ifadesinde bir heves gördü.

Önündeki odayı inceledi: Duvarlarda tavandan tabana raflar sıralanmıştı, ve büyük pencereler çarpan denizin dramatik manzarasını sunuyordu. Bir dizi Fransız kapısı dar bir terasa açılıyordu; Penvale aniden kendi evini hatırladı

Annesi o noktadan okyanusun üzerinden güneşin batışını izliyordu. Bu düşünce karşısında yutkundu.

Kasvetli bir günde bile bol miktarda doğal ışık vardı ve bir duvara hakim olan büyük taş 1replace'de bir 1re yanıyordu, 1re'nin önünde zümrüt yeşili bir şezlong gururla yer alıyordu.

Başka bir anı: Penvale'in babası o şezlongda oturuyor, Penvale yanına sokulmuş, babasının yatıştırıcı sesi ona rafları dolduran sayısız deri ciltli kitaptan birini okuyor.

Penvale başını sallayarak anıyı örümcek ağları gibi bir kenara fırlattı.

...Bayan Spencer -Lady Penvale demek istiyorum- koleksiyon için kendi romanlarından bazılarını sipariş etti," diyordu Bayan Ash. "Burada en çok zaman geçiren kişi o, bu yüzden eğer özel bir kitap arıyorsanız, ona sorabilirsiniz."

Penvale karısına düşünceli bir bakış attı; her zamanki gibi onunla uzun uzun konuşmaktan pek memnun görünmüyordu. Penvale'in insanların kendisi hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmek için çok fazla zaman harcamamış olması büyük bir şanstı; kendisine iyi niyetle tahammül eden arkadaşları vardı; birçok kez kendisine fiziksel zarar vermekle tehdit eden ama özünde oldukça sadık olan kız kardeşi vardı; ve istediği zaman kadınlarla arkadaşlık edebiliyordu. Tüm bu bağlantılar, gereksiz duygulara ya da endişelere kapılmadan hayatının akışına devam etmesini sağlıyordu. Ama bu tür kaygılara daha yatkın bir adam olsaydı, Jane'in kendisiyle aynı odada bulunma konusundaki bariz isteksizliğinin biraz canını yakmaya başlayacağından şüpheleniyordu.

Ancak bu düşüncelerin fazla karamsar bir hal alması engellendi çünkü o anda pencerelere doğru bir *gümbürtü* duyuldu.

Penvale, Jane ve Bayan Ash hep birlikte döndüler ve tam zamanında karanlık ve tüylü bir şeyin taş gibi düştüğünü gördüler.

Penvale, bir elini göğsüne bastırmış olan hizmetçiye, "Sadece cama konmuş bir kuş," diye güvence verdi.

Jane kaşlarını çatarak pencereye baktı ve "Hava o kadar da rüzgârlı değil," dedi.

"Ve Cornish kuşları rüzgara alışıktır," dedi Bayan Ash ciddiyetle, bakışları sanki az önce kendi ölümünün habercisini görmüş gibi pencereye dikilmişti.

Penvale, "O zaman muhtemelen camı görmemiştir," dedi. Özel olarak, Jane'in Gotik romanlara olan düşkünlüğünün ev halkı arasında bir hastalık gibi yayılıp yayılmadığını, sersemlemiş bir kuşa böyle tepki verip vermediklerini merak etmekten kendini alamadı.

"Haklı olduğuna eminim," dedi Jane, ses tonu tam tersini işaret ediyordu. "Devam edelim, olur mu?"

O akşam Penvale suit odasında dışarıdaki fırtınayı dinliyordu. Cornwall'da kışların nasıl geçtiğini unutmuştu; Londra'dakiler kadar soğuk değildi ama denizden gelen şiddetli fırtınalar vardı. Bourne House'da kaç kış gecesi geçirmiş, çiseleyen yağmurun pencerelere vuruşunu dinlemiş, Cornwall fırtınasının sesini özlemişti? Çocukken bile fırtınalardan hiç korkmamıştı; uğuldayan rüzgârı, aşağıya çarpan dalgaların gürültüsünü severdi.

Ve işte yine Trethwick Manastırı'nda bir fırtınanın ortasında, yatak odasına bitişik oturma odasındaki Ire'nin önündeki koltukta sıcak ve rahat, elinde bir kadeh konyakla duruyordu.

İşte buydu, diye düşündü. Hayatının son on yılını uğruna çalıştığı her şey. Servetini dikkatle biriktirmişti; beyefendilerin alışkanlığı olduğu üzere parayı içkiye ya da kadınlara harcamak yerine, kumar masalarında kazandığı parayı fonlara yatırmış ve borsayla uğraşmıştı. Ve sonunda bunun karşılığını almıştı, çünkü burada, babasına, babasının babasına ve ondan önceki vikont nesillerine ait olan bir odada konyak içiyordu. Tek başına odaklanması onu bu ana getirmişti.

Peki o zaman neden kendini tuhaf bir şekilde boş hissediyordu?

Bir anda, kendisini arkadaşlarından ayıran kilometrelerce uzaklığın bilincine vardı. Birden, Audley'nin evinde yanan bir ateşin önünde rahatça oturduklarını, ellerinde sıcak içecekler, belki de gürültülü bir sessiz sinema oyunu oynadıklarını hayal etti. Bu düşünce onu oldukça melankolik hissettirdi ve kendinden öğrenerek yüzünü buruşturdu. Uzun ve rahatsız bir yolculuğu tamamlamak için uzun bir gün geçirmişti ve yorgunluğunun onu hüzünlendirdiği açıktı.

Yatmak için hazırlıklarını yaparken onu rahatlatan tek düşünce, fırtınanın gürültüsüyle birlikte, gece boyunca çıkabilecek herhangi bir doğal olmayan sesin uluyan rüzgârda kaybolacak olmasıydı. Evine musallat olmak isteyenlerin yarına kadar beklemesi gerekecekti.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah kahvaltı masasında *Jane'i rahatsız edici bir manzara karşıladı*: Kocasını, görünürde iyi bir mizah içinde, sağlıklı parlıyordu, çoktan oturmuş ve onu bekliyordu.

Bu hiç de beklediği gibi değildi-Penvale bir aristokrattı. Bir vikont! Lüks bir hayat yaşamıştı. Geç yatıp geç kalkması, bir önceki akşamki aşırılıklar yüzünden günü gözleri kararmış bir halde karşılaması gerekiyordu.

Bunun yerine, işte karşısındaydı, tamamen uyanık görünüyordu, temiz traşlı ve tertemiz giyinmişti, sakince bir sosisi küçük parçalara ayırıyordu, gözleri önündeki gazetede idi. Oturmak için arkasından geçerken gizlice bir bakış attı, Londra gazetelerinden biri olmasını bekliyordu - uzak konumları göz önüne alındığında günler öncesinden kalma - ama şaşkınlıkla seçtiği gazetenin *Royal Cornwall Gazette* olduğunu fark etti. Onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve çaydanlığa uzandı, adamın varlığını bile kabul etmemiş olmasına biraz sinirlenmişti. Bir hanımefendi ayağa kalktığında bir beyefendinin de ayağa kalkması gerektiğini her zaman saçma bulmuş olsa da, yine de adamın bunu yapmamasını biraz sarsıcı bulmuştu.

Çay fincanını doldurdu, masaya geri koyduğunda porselen demliğin özellikle ağır bir *tıkırtı* çıkarmasına dikkat etti.

Penvale'in gözleri gazeteden ayrılmadı.

Çayına bir parça şeker karıştırdı ve kaşığının fincana gürültüyle çarpmasını sağladı.

Penvale sayfayı çevirdi.

Tam çırılçıplak soyunup masanın üzerinde dans etse fark edip etmeyeceğini merak etmeye başlamıştı ki, adam bir parça tosta uzanırken ona doğru baktı-

Ve gözle görülür bir şekilde başladı.

İnanılır gibi değil. Onun burada olduğunu bile bilmiyor muydu?

"Buraya ne zaman geldin?" diye sordu, kendi kahvaltı masasına oturmaya cesaret ederek belli belirsiz bir suç işlemiş gibi hissetmesine neden oldu.

Artık onun kahvaltı masası olduğunu sanıyordu. Hiçbir zaman gerçekten onun olmamıştı.

Bu gerçeğin adaletsizliği boğazının arkasını yakıyordu. Dünyanın ne kadar adaletsiz olduğunun farkında olmadığından değildi; bir doğum kazasının hayatta ne kadar farklı kaderlere yol açabileceğini anlamak için malikânenin kiracı çiftçilerinin yaşadığı beyaz badanalı küçük kulübelere bakması yeterliydi. Her ne kadar bir beyefendinin kızı olarak doğma şansına sahip olsa da, çeyizi aileyi oldukça rahat ettiren ve Jane'in eğitimini -bir mürebbiye ve daha sonra da bir okulda- sağlayan bir anneye sahip olsa da, Penvale ve arkadaşlarının alışkın olduğu lüksle karşılaştırıldığında yetiştirilme tarzı hiçbir şey değildi.

Bu anlayışa rağmen, çok sevdiği bu evin ve arazinin asla kendisine ait olmayacağını, bunun yerine bir adamın elinden başka bir adamın eline geçeceğini bilmek Jane'e yine de acı veriyordu. Yirmi yıldır malikâneyi ziyaret bile etmemiş bir adamın eline.

Adamın evinin kendisine geri verilmesini ne kadar çok istediğini, hayatının ne kadar büyük bir kısmının bu amaca odaklandığını anlamaya başlamıştı. Ama Trethwick Manastırı'nı onun sevdiği gibi seviyor muydu? Onun için olduğu gibi onun için de özgürlük müydü?

Nedense öyle düşünmüyordu.

"Birkaç dakikadır burada oturuyorum," diye bilgi verdi ona, sıcak ve tatlı çayından bir yudum almak için süt sürahisini görmezden gelerek. "Gözlerinizin yanı sıra kulaklarınızı da kontrol ettirmeniz gerekir mi?"

"Tüm duyularım mükemmel bir şekilde çalışıyor," dedi, Jane bunun tamamen doğru olduğunu düşünmüyordu; neredeyse iki hafta boyunca, lojmanlarında bir gazete alabildiği zamanlarda eline aldığı her gazeteye gözlerini kısarak baktığını gözlemledikten sonra, gözlüğe ihtiyacı olduğundan neredeyse emindi, ama eğer inatla ısrar etmekten memnunsa (anladığı kadarıyla erkekler genellikle bunu yapmaktan hoşlanırdı), o zaman Jane kimdi ki aksini önererek nefesini boşa harcasın?

"Sanırım henüz birlikte kahvaltı edeceğim birinin olmasına alışamadım," dedi biraz mahcup bir ifadeyle. Sesinde tuhaf bir nota vardı ve bir an için

onun da her zaman olduğu gibi yalnız olabileceği gibi garip bir düşünceye kapıldı.

Kesinlikle hayır, diye düşündü, aklına gelir gelmez bu fikri reddetti. Onun kız kardeşiyle, arkadaşlarıyla olan kolay ilişkisini görmüştü; bu adam yalnızlık hakkında ne biliyor olabilirdi ki?

"Bu kadar erken kalkmanı beklemiyordum," diyerek oturduğu yerden kalktı ve kahvaltı tabaklarının dizili olduğu büfeye doğru ilerledi; görünüşe bakılırsa daha önce yaptığı terbiye hatasını telafi etmek isteyen adam hemen ayağa fırladı.

"Ah," dedi, onun önündeki yemek seçeneklerini incelemesini izleyerek. "Öğleden sonraya kadar yatmamı, sonra da yarı baygın ve içki kokan bir halde kahvaltı salonuna gelmemi ve tüm bu düşkünlük döngüsüne yeniden başlamaya hazırlanmamı mı bekliyordun?"

Bu Jane'in hayal ettiği şeye o kadar yakındı ki yanaklarının ısındığını hissetti. Tabağını doldururken sırtını adama dönmedi.

"Öyle bir şey işte," diye geçiştirdi ve sonunda tabağıyla birlikte koltuğuna dönüp ona bakacak kadar soğukkanlılığını topladı. "Neden bu kadar erken kalktın?"

"Beni sandığınız kadar ahlaksız biri değilim," dedi adam, kendi fincanından bir yudum alarak; kadın çay değil, kahve olduğunu fark ederek dudak büktü, sonra da onun hakkında bu kadar küçük bir ayrıntıyı bilmek istediği için kendine şaştı. "Sabah egzersizi yapma alışkanlığım var ve zaten bir gezintiye çıktım." Adam fincanını yere bıraktı, konuşurken bakışları Jane'in yüzünden hiç ayrılmadı ve Jane'in gözleri çay fincanına kaydı. "Yine de haklısınız, Londra'da genellikle bu saatte kalkarım. Kiracılarımdan benden farklı saatlerde çalıştığını biliyorum ve bugün onları ziyaret etmeye başlamak niyetindeyim, bu yüzden erken bir başlangıç yapmam gerektiğini düşündüm."

"Sen... kiracıları mı ziyaret etmek istiyorsun?" Jane kaşlarını çatarak tekrar ona baktı.

Penvale'in kaşları da onunkilerle eşleşti. "Öyle," dedi yavaşça. "Onarılması gereken çatılar ya da doldurulması gereken boş kilerler varsa, bunların derhal ele alınması gerekecek."

Jane konuşurken onu dikkatle izledi; beklediği gibi bir duruşu yoktu, ona nasıl olduğunu anlatmaktan memnun olan bir adamın havası vardı.

yetkin biriydi. Bunun yerine, açıkça görevinden ne daha fazla ne de daha az olarak gördüğü şey hakkında basit ve gerçekçi bir şekilde konuştu.

"Ve" diye ekledi, "malikanenin mali durumunun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yarın için kâhyayla -Cresswick'ti değil mi?- bir toplantım var ama öncesinde işlerin nasıl yürüdüğüne dair kendi gözlemlerimi yapmak istiyorum."

Jane onun meseleleri bu kadar pratik bir şekilde tartıştığını duymayı garip bir şekilde güven verici buldu. Onun malikâneye soğuk bir pragmatizmle ele alınması gereken bir iş olarak yaklaştığı düşüncesi, nasıl bir adam olduğuna dair varsayımlarıyla çelişen herhangi bir görüntüsünden çok daha rahat hissetti. Ona karşı yumuşamaya tahammül edemiyordu, hele de bunu yapmak dikkatle hazırladığı tüm planları tehlikeye atacaksa.

"Umarım eğlenirsiniz," dedi pencereye kuşkululu bir bakış atarak. Yağmur yağmıyordu ama hava fırtınalı bir gündü, ne kadar kat kat giyilirse giyilsin keskin bir rüzgârın insanı delip geçeceğini şimdiden söyleyebiliyordu.

"Evde mi kalacaksınız?" Penvale sordu, bu sorunun gerçek bir meraktan ziyade bir zorunluluk duygusundan kaynaklandığı açıktı; konuşurken bile gazetesini katlamakla meşguldü, dikkati başka yerdeydi.

"Evet," dedi Jane dalgın bir şekilde, akli zaten o gün için kendi planlarındaydı. "O halde sizi yalnız bırakayım," dedi ve masadan kalkarak Jane'i

Hızla soğuyan kahvaltısını sessizce bitirdi.

Ahh, diye düşündü mutlu
bir şekilde. Tam da
sevdiği gibi.

Penvale'in o gün evde olmaması bir şeyi kolaylaştırmıştı: Hizmetçi Bayan Ash ile çok ihtiyaç duyulan bir görüşme. Bu görüşme öğleden sonraya kadar gerçekleşmedi; Jane sabahın büyük bir bölümünü aşçı Bayan Robin'le sohbet ederek geçirdi, ardından evi yavaşça gezdi ve yapmak istediği çeşitli iyileştirmeleri not aldı.

Yıllardır sahip olduğu ama hiçbir zaman hayata geçiremediği bir şeydi bu. Vesayet altında olmak yerine bir eş olmak oldukça özgürleştiriciydi.

Öğle yemeğini kütüphanede bir tepside tek başına yiyordu, bu ona mükemmel bir şekilde uyan bir düzenlemeydi, çünkü ona şu anda dikkatini meşgul eden romanın birkaç bölümünü okuma şansı veriyordu. (Londra'da bir kopyasını edindiği *İkna'nın* birkaç şeye iyi geldiğini kabul ediyordu).

Ancak öğleden sonraya doğru, Bayan Robin'in verdiği haftalık alışveriş listesini gözden geçirmekle meşgul olan Bayan Ash'i aramaya koyuldu.

"Leydi Penvale," dedi Bayan Ash, başını kaldırdığında sert yüzü aydınlanıyordu; bir gün önce Penvale'e geldiklerinde takındığı tavırdan çok farklıydı. "Beni görmek için uğrayacağınızı umuyordum."

Jane, Bayan Ash ve Crowe'un kiler olarak kullandıkları ve evdeki hesapları gözden geçirdikleri küçük odada Bayan Ash'in karşısındaki sandalyeye yerleşerek, "Konuşmamız gereken bazı konular olduğunu sanıyordum," dedi. "Zencefilli bisküvi?" diye sordu, bir elinde tuttuğu peçeteyi açarak Bayan Robin'in fırından yeni çıkmış ikramlarından birkaçını gösterdi. Bayan Ash'in tereddüt ettiğini görünce, şüphesiz Jane'le birlikte yemek yemenin uygunsuzluğunu düşünerek, "Devam edin, yanımda sadece ben yemek yersem kendimi kötü hissederim," diye ekledi.

Bu doğruydı ama Jane'in, işin içinde yemek olup olmadığına bakmaksızın, biriyle birlikteyken genellikle utangaç olduğu da doğruydı. Bayan Ash'in yanında kendini birçok insanın yanında olduğundan daha rahat hissediyordu, çünkü uzun süredir tanışıyorlardı - Bayan Ash babasının Essex'teki evinin kahyasıydı ve Jane Trethwick Abbey'de yaşamaya başladığında, önceki kahya kısa süre önce ayrıldığı için Bayan Ash ona eşlik etmişti. Bayan Ash'in daha önce hiç bu kadar büyük bir malikâneyi yönetmemiş olması nedeniyle kararsızdı ama Jane, yeni evinde tanıdık bir yüzün olmasından son derece memnundu.

"Dün öğleden sonraki performansının oldukça ikna edici olduğunu düşündüm," dedi Jane bir süre sessiz ve memnun bir şekilde bisküvi yedikten sonra.

Bayan Ash'in yüzü güldü. "Öyle mi? Biraz fazla abarttım diye endişelendim." "Hiç de değil," diye güvence verdi Jane. "Önemli olan onu tedirgin etmek."

"Pek ikna olmuşa benzemiyordu," dedi Bayan Ash, sesindeki şüphe belirgindi.

"Kendini pratik bir adam sanıyor," dedi Jane küçümseyerek. "Ama ona bunu birkaç hafta yaşatırsan, akli ona oyunlar oynamaya başlar." Bisküvisinden bir ısırık daha almak için durakladı. "Penceredeki kuş ilham verici bir dokunuştu."

"O kuş iki gün önce cama kondu ve bahçivanların onu atmasına izin vermedim, işe yarayabileceğini düşündüm. İyi bir cesedin asla ziyan olmasına izin verme, her zaman söylediğim şey budur," diye ekledi Bayan Ash.

"Ne kadar mantıklı," diye onayladı Jane, Bayan Ash'in binada tam olarak kaç ceset bulundurduğunu araştırmamaya karar vererek.

"Sanırım öyle," dedi Bayan Ash neşeyle. "Sırada ne var o zaman?"

Jane, "İhtiyatlı bir şekilde ilerlemeliyiz," diye uyardı. "Şüpheli olmaya meyilli, bu yüzden kampanyamızı yavaş yavaş inşa etmeliyiz. Ve Bay Bourne'a yaptığımız gibi bir hata yapıp evi tamamen satmak istemesine neden olmak istemeyiz." Söz konusu kampanya Jane'in birkaç ay önce, geleceğinin artık vasisi tarafından belirlenmesine izin veremeyeceğine karar verdiğinde başlattığı bir kampanyaydı. Kendisini onun arkadaşlığından kurtarmak için onu evinin perili olduğuna ikna etmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Başlangıçta, sadece onu yeterince korkutarak tüm zamanını şehirde geçirmesini ve kendisini Trethwick Manastırı'nda kendi haline bırakmasını sağlamayı düşünmüştü. Ancak görünüşe göre, Jane'in kabus gibi dehşet verici olanın aksine hafif derecede rahatsız edici olan kavramları ortalama bir insanınkinden farklıydı ve çok geçmeden Mr. Bourne sadece Trethwick Manastırı'ndan uzaklaşmakla yetinmiyor, burayı tamamen satmaya niyetleniyordu.

Jane paniğē kapılmış ve satışı engellemek için ona her şeyi itiraf etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı - Londra'da Bay Bourne ile yaşamak zorunda kaldığı, her türlü korkunç sosyete etkinliğine katıldığı ve sonunda en yüksek teklifi verenle evlendirildiği bir gelecek hayal ediyordu. Jane aklını tamamen yitirmeden önce Bay Bourne'un planı netleşti: Jane'i mülkü satın almak isteyen yeğeniyle evlendirmek ve böylece bir taşla iki kuş vurmak. Bu noktada Jane'in paniği biraz azalmıştı ve aklına başka bir olasılık gelmeye başlamıştı.

Ne de olsa, Bourne'un bir adamını korkutabilirdiye, ikincisini neden korkutamazdı ki?

Elbette, bu gizemli yeğen hiç tanımadığı bir kadınla evlenecek kadar mal varlığını geri kazanmak istiyorsa, biraz inatçı olabilirdi ama Jane, Cornish'in ücra bir kayalığındaki hayatın gerçekliğinin (ve iyi zamanlanmış bazı doğaüstü olayların) tembel bir Londralı beyefendinin iradesini kırmak için yeterli olacağından emindi.

Evlilik gerçekleştiğine ve kendini evine dönmüş bulduğuna göre, geriye planının bir sonraki kısmı kalıyordu: İstemediği kocasını kovalamak.

"Gecenin bir yarısı yatak odasında beliren ve daha sonra ortadan kaybolan kana bulanmış vaftiz elbiseleri yok mu?" Bayan Ash biraz üzgün bir şekilde sordu.

Jane iç çekti. Bu yenilikle oldukça gurur duyuyordu -çatı katındaki bir sandıktan kurtarılan antika bir vaftiz elbisesi, kasaptan alınan bir parça domuz kanı ve karanlık bir odaya gizlenmiş sinsî bir hizmetçinin neler başarabileceği dikkate değerdî- ama bu bardağı taşıran son damla olmuştu ve Bay Bourne ertesi gün evi satmaya niyetli olduğunu açıkladığına göre, Jane daha gulyabani dürtülerini dizginlemesi gerektiğini düşündü. "Sanmıyorum. Daha ince bir şeyle başlamak isteyeceğiz."

Bayan Ash, "Ne de olsa kışın ortasında," dedi. "Burada ne olursa olsun Londra'ya geri dönmek istemeyecektir. En iyisi yavaş yavaş başlayalım."

"Onu burada tutan sadece hava durumu değil," dedi Jane, akli yeni kocasıyla ilgili şimdiye kadar gözlemledikleriyle doluydu. "Evi gerçekten önemsiyor gibi görünüyor." Bu durum şüphesiz işleri karıştıırıyordu ama paniğe kapılmak için bir neden yoktu

-Hatta bu bir şans bile olabilirdi, çünkü amcasının yaptığı gibi korkutularak mülkü sattırılma ihtimali çok azdı. Tek yapması gereken, Trethwick Manastırı'nın, şehrin lüks ve hayaletlerden arınmış ortamına kıyasla yaşamak için pek de hoş bir yer olmadığına onu ikna etmekti.

"Bay Crowe onu çocukluğundan hatırlıyor," dedi Bayan Ash tereddütle. "Lord Penvale'e biraz şefkatle bakıyor gibi görünüyor." Ya da stoacı bir İngiliz uşağının gösterebileceği kadar sevgi.

"Boş ver onu," dedi Jane hızlıca, Penvale'in kiracı ziyaretlerinden bahsederken yüzünde beliren ciddi ifadeyi ve amcası kadar kolay korkutulamayacağına dair içini kemiren endişeyi aklından uzaklaştırmaya çalışarak. "O bir Londra beyefendisi, çocukluğundan beri Cornwall'da yaşamadı. Çok geçmeden ıssız kırların ve uçurumların balolar ve kart oyunları kadar heyecan verici olmadığını anlayacak ve olabildiğince çabuk kasabaya geri dönecektir. Bizim yapacağımız tek şey onu bu farkındalığa başka türlü ulaşabileceğinden biraz daha erken ulaşması için cesaretlendirmek."

"Peki ya sen aşkım?" Bayan Ash, yüzü endişeyle buruşarak sordu. "Bu evin sana kalmasını istediğini biliyorum ama o gidince yapayalnız kalacaksın ve evli olacağın için burada seninle yaşayabilecek biriyle evlenmen de mümkün değil."

"Yalnız olmak umurumda değil," dedi Jane, ki bu hem doğrudu hem de değildi. Hayatının büyük bölümünü bu şekilde geçirdiği için bunu umursamıyordu. Buna alışkındı. Ve kesinlikle bunu, yabancılarla dolu bir odada, söyleyecek tek bir ilginç şey bulamama hissine tercih ediyordu. Ve bu nedenle, onun düşüncelerini ya da tercihlerini hiç umursamayan otoriter bir adamın parmağı altında yaşamayı da.

Bu yüzden Jane'in bir planı vardı ve onu uygulamak niyetindeydi. Bu da uğrayacağı bir ev olduğu anlamına geliyordu.

Altıncı Bölüm

Atalarının evinin lordu ve efendisi olarak göreve başlayalı *bir haftadan biraz fazla* olan Penvale, bu işin hiç de öyle görüldüğü gibi olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Uzun bir gün olmuştu; önceki hafta yaptığı kiracı ziyaretleri, onarılması için bahara kadar bekleyemeyecek birkaç akan çatıyı ortaya çıkarmış ve Penvale bunların onarılması için derhal düzenlemeler yapmıştı. Ancak bu öğleden sonra, çalışma odasına kapanıp kâhyasıyla birlikte bir önceki yılın hesaplarını anlamaya çalışırken, daha önce akan bir çatının sahiplerinden birinin gelip çatının uygunsuz bir şekilde onarıldığından şikâyet etmesiyle bölünmüştü. (Bu, Penvale'in açıkçası anlamadığı, yanlış saman türü üzerine uzun bir açıklamaya dönüşmüştü). Penvale bu şikayeti bir çeyrek saat boyunca yüksek sesle dinledikten sonra sonunda sabrını kaybetti ve -göstermek isteyebileceğinden biraz daha az nezaketle- adama, eğer kendisi ve ailesi sıcak ve kuruyorsa, Nisan ayına kadar yeterli olacağını söyledi ve bu noktada Penvale çatıya bir kez daha bakacağına söz verdi.

İlk kiracı gider gitmez köyün çatı ustası ortaya çıktı ve kiracı çiftçinin onarım konusunda sızlanmayı bırakmaması halinde itibarının zedeleneyeceğinden ve gelecekteki işlerinden korkacağından acı acı yakındı. Ancak Penvale onu başka türlü ikna etmeyi başardıktan sonra, yüzünde hâlâ karanlık bir önsezi ifadesiyle geri çekildi.

Penvale dirseklerini masasının üzerine dağılmış kâğıtlara dayamış, başını ellerinin arasına almıştı.

"Bugünlük burada bırakalım mı lordum?" Kâhyası Cresswick diplomatik bir şekilde sordu.

"Evet," dedi Penvale bitkin bir halde. "Buralar hep böyle midir?"

"Aşağı yukarı," dedi Cresswick. Tereddüt etti ve ekledi, "Amcanız pek sempatik bir dinleyici değildi lordum, ben de çoğu meseleyi kendim hallettim. Çiftçilerin, şikâyetlerini bizzat dinlemek isteyen bir Vikont'un ikametgâhında ne bekleyeceklerini bilmediklerini sanıyorum. Sizi test ediyor olabilirler. Biraz."

"Harika," diye mırıldandı Penvale, bir yorgunluk dalgası üzerine çökmüştü. Kendisini hiçbir zaman aylak biri olarak görmemişti - tanıdığı pek çok adamla kıyaslandığında kesinlikle öyle değildi. İskambil masalarında hayatını kazanmaya çalışmadığı zamanlarda, emlak yönetimi ve tarımdaki son yenilikler hakkında bulabildiği her kitabı dikkatle okuyor ya da yatırımlarının durumu hakkında avukatı veya iş adamıyla görüşüyordu. Uzun gezintilere çıkıyor ya da kolları ağrıyana kadar yüzüyordu ve Diana, Jeremy ya da Audley ona ihtiyaç duyduğunda her zaman yanında olan iyi bir dost ve kardeşti. Programı izin verdiğinde ve özellikle güzel bir dul gözüne çarptığında ara sıra cilveleşmek için zaman ayırır, bu ilişkileri diğer toplantılar gibi takvimine yerleştirirdi.

Kısacası günleri dolu dolu geçmişti. Ancak şimdi, yönetmesi gereken bir mülkü olan her unvanlı adamın karşılaştığı bir dizi sorunla yüzleşirken, kendini meşgul tutmakla gerçekten meşgul olmak arasındaki farkı görmeye başlamıştı.

"Biraz zaman tanıyın lordum," diye ekledi Cresswick ve Penvale başıyla teşekkür edince kısa bir selam verip oradan ayrıldı.

Penvale içini çekti, ses ani sessizlikte yüksek çıkıyordu. Saatlerce gözlerini kısarak 1gure'lara ya da yazışmalara baktığında daha sık olduğunu fark ettiği gibi başı ağrıyordu. Belki de Londra'dan ayrılmadan önce doktoruna görünmeliydi.

Londra şu anda çok uzak görünüyordu. Cornwall'a geleli henüz iki hafta bile olmamıştı ama şehirdeki hayatı uzak bir anı gibi gelmeye başlamıştı. Arkadaşlarının onsuz ne yaptıklarını merak ediyordu; şüphesiz hepsi de birbirlerine sokulmuş, evlilik mutluluklarının tadını çıkarıyorlardı.

Jane şimdi ne yapıyordu, diye düşündü boş boş, parmaklarını masasına vurarak. Birçok İngiliz şubat günü gibi gri, kasvetli bir gündü ve masasının arkasındaki pencereden görebildiği çiseleyen yağmur göz önüne alındığında, Jane'in dışarıda olduğundan şüpheliydi.

Bir anda, yağmurlu bir gün olması ve ikisinin de içeride olması dışında özel bir neden olmaksızın onu aramaya karar verdi ve şey... o onun karısıydı.

Ancak masasından kalkamadan ensesinde ani bir karıncalanmanın farkına vardı ve izlendiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Ne bulacağını gayet iyi bilerek odaya baktı: birkaç boş sandalye ve emlak yönetimi ve eski hesap defterleriyle dolu bir dizi kitap rafı. Görünürde kimse yoktu - nereye saklanmış olabilirlerdi ki?

Tedirginlik hissi azalmadı, aksine daha da yoğunlaştı ve birkaç adım öne çıkıp masasının etrafından dolaşarak kitap raflarına yaklaştı ve onları daha dikkatli inceledi. Yanlış bir şey görünmüyordu ama yine de içindeki huzursuzluktan kurtulamıyordu.

Kendi aptallığı karşısında başını sallayarak masasına döndü- Ve dondu kaldı.

Çünkü tam o anda birinin adını fısıldadığını duydu.

Kalbi göğsünde çarparak etrafında döndü ama hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ boş bir odaydı.

Az önce birinin ona fısıldadığı boş bir oda.

Penvale o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, ilk başta Jane'in kütüphanede olduğunu fark etmedi bile.

Odaya yavaşça, neredeyse nerede olduğunu fark etmeden girdi. Kafasında düşünceler ve yarım yamalak sorularla koridorlarda dolaşıyordu ve ayakları onu buraya kendi isteğiyle getirmiş gibiydi. Odaya iyice girdikten sonra başını kaldırıp 1replace yönünde ilerledi ve onu gördü.

Sedirin önündeki koltuğa gömülmüş, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, terliklerini önündeki sahanın üzerine atmıştı. Kucağında açık bir kitap vardı. O gün saçlarını düzgün bir şekilde toplamamıştı, sadece topuz yapmıştı.

Bir omzunun üzerine düşen ağır bir örgü, yüzünü çerçeveleyen gevşek saç dalları. Üzerinde modası birkaç yıl önce geçmiş eski bir elbise ve omuzlarına sarılmış yünlü gri bir şal vardı. Açık renk yanakları odanın sıcaklığından kızarmıştı ve yakındaki bir sedirin üzerinde bir çay tepsisi ve yarısı hâlâ dolu olan yontulmuş bir porselen çay fincanı vardı.

Tam anlamıyla aile içi, samimi bir sahneydi - ya da en azından küçük bir ayrıntıyla bozulmasaydı öyle olacaktı: Jane'in menekşe rengi gözleri şu anda sadece bıkkın olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle ona dikilmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bir anda, gizlenen baş ağrısı, kiracılarının hayal kırıklıkları, çalışma odasında yaşadığı huzursuzluk hissi, o lanet olası garip fısıltı ve bir şekilde bunun kibar bir selamlama için geçtiğini düşünen bir eş edinmiş olduğu gerçeği, Penvale'in yeterince olduğu anlamına geliyordu.

"Son kontrol ettiğimde burada yaşıyordum," dedi huysuzca.

"Ama... *burada mı?*" diye sordu, yüzünde karanlık bir şüphe ifadesi vardı. "Kütüphanede mi? Seni daha önce burada hiç görmemiştim."

"Okumayı bildiğimi fark etmedin mi?" diye sordu ve kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu.

"Düşündüm de, seni elinde bir kitapla hiç görmemiştim."

Onun yanındaki koltuğa oturdu ve muhtemelen bir zamanlar birkaç tane bulunan tabakta kalan tek ekmeğe uzandı. "İhtiyacım olduğunda bol bol okurum," dedi bir ısırick alarak. "Belli bir konu hakkında daha fazla bilgi edinmek ya da özel bir beceri kazanmak istiyorsam veya bir bilgiye ihtiyacım varsa."

"Peki ya zevk için?" Jane skandala uğramış bir ifadeyle bastırdı. "Eğlence için mi? Örneğin bir roman?"

Penvale, "Ben hiç roman okumadım," dedi ve kalan çöreği ağzına attı.

Jane'in ağzı bir karış açtı; yüzündeki şaşkınlık ifadesi yüzünün keskin hatlarını önemli ölçüde yumuşatmıştı ve neredeyse... *güzel* görünüyordu. Kelimenin geleneksel anlamıyla, daha zorlayıcı, daha meydan okuyucu, imkânsız bir şeyin aksine, insanın gözlerini üzerinde dinlendirebileceği hoş bir şey gibi

Birinin bakışlarını ayırmak için. En azından ona baktığında genellikle böyle hissediyordu. İkincisini birincisine tercih ettiğini fark etti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu bir an sonra, görünüşe göre konuşma gücünü geri kazanmıştı. "Bir roman okumuş olmalısınız."

Penvale durdu, düşündü. "Hayır," diye karar verdi. "Gerçekten okuduğumu sanmıyorum. Gerçi Violet onları çok seviyor ve Diana'yı da kendi payına düşeni okuması için ikna etti, bu yüzden ben de okumuş gibi *hissediyorum* - kesinlikle soluksuz bir özete maruz kaldım." Jane her an daha da kızgın görünüyordu ama henüz sözünü bitirmemişti. "Birbirlerinden nefret ettikleri ama sonunda birbirlerini sevdikleri kitap hangisi?" Durakladı, düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Düşündüm de, anladığım kadarıyla bu onların yaklaşık yarısını tanımlıyor, ama bu seferki birbirlerinden *gerçekten* nefret ettikleri gerçeğini özellikle vurguluyor gibiydi."

"Jane, "*Gurur ve Önyargı*'yı mı anlatıyorsun?" diye fısıltıyla söze başladı.

Penvale parmaklarını şıklattı. "İşte bu! Ya da," diye ekledi, "sanırım Diana ve Jeremy'nin kur yapma hikâyesini de anlatıyor olabilirim. Kim bilebilir ki?"

Jane keskin bir nefes aldı. "Bu kitabı kafana fırlatmalıyım."

Penvale ona, "Böyle bir tehditte bulunan ilk kişi sen olmazsın," diye güvence verdi. "Ama keşke yapmasanız, başım çok ağrıyor."

Jane düşünceli bir şekilde ona baktı, alnının pürüzsüz derisini belli belirsiz bir kaş çatma hissi kapladı. "Geçen sabah şaka yapmıyordum," dedi bir süre sonra. "Gerçekten de gözlüğe ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Penvale tamamen saçma bir erkeklik gururu duydu ve sertçe, "Gayet iyi görebiliyorum. Kendine bir bak. Menekşe gözler. Siyah saçlar. On iki yaşındaki bir çocuğun boyu" -Jane kaşlarını çatı- "ve, evet, işte o büyüleyici gülümseme."

"Peki," dedi ve elindeki kitabı oldukça kaba bir şekilde onun kucağına fırlattı. "Şundan birkaç cümle oku lütfen."

Penvale cildi kaldırdı ve başlığına bile bakmadan okumaya başladı. "Catherine Morland'ı bebekliğinde gören hiç kimse onun bir kahraman olarak doğduğunu düşünmezdi. Hayattaki durumu, karakteri-"

"Ha!" Jane daha fazla okuyamadan muzaffer bir edayla "Ha!" dedi. "Biliyordum, bak kitabı yüzüne ne kadar yakın tutuyorsun."

Penvale savunmacı bir tavırla, "Ben böyle *okuyorum*," dedi.

"Sen ve köydeki yaşlı Bayan Enys," dedi Jane kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Kendisi *doksan* yaşında. Kitabı şöyle indir," diye ekledi, elini yüzünden Penvale'in okumaya elverişli olduğunu anlayamayacağı bir mesafede tutarak.

Söyleneni yaptı ve bir bakışta sayfadaki kelimelerin çoğunu anlaması için en ufak bir şans olmadığını anladı. Bunu kabul etmek yerine, "Bu kitap da neyin nesi?" diye sordu.

"*Northanger* Manastırı, çok beğendiğiniz *Gurur ve Önyargı*'nın yazarı." Durakladı, yüzünde neşeye yakın bir ifade belirdi. Penvale onunla şimdiye kadar olan tanışıklığına dayanarak, böyle bir bakışın ardından iyi bir şey geleceğini düşünemiyordu. "Neden okumuyorsun?"

Penvale aceleyle, "Kendini kaptırmışken bunu senden almak istemem," dedi.

Jane onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyecekti. "Oh, ben zaten okudum

-Londra'da satın aldığım ve Cornwall'a dönerken okuduğum kitaplardan biriydi. Size bu ve diğer birkaç kitabı arasında seçim yapmanızı önerebilirim. Şehirde edindiğim bir başka kitap daha var, *Persuasion*, onu da yeni bitirdim ve *çok* romantik."

"Ben gerçekten-" diye tekrar denedi ve yine sözü kesildi.

"Ama hiç roman okumadıysan sevmediğini nasıl bilebilirsin ki?" Gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal almıştı ve doğrudan onun gözlerine bakıyordu; bakışlarının onunkilerle kilitlenmesinin elektrik kıvılcımını deneyimleyene kadar bu kadar nadir olduğunu fark etmemişti.

"Daha önce hiç kurşuna dizilmedim ama yine de bu deneyimden hoşlanmayacağımdan oldukça eminim," diye karşılık verdi.

"Bayan Austen'ı bu şekilde aşağılamaya devam edersen, buna tanık olmaktan zevk alabilirim," dedi tatlı tatlı ve kendini durduramadan sırtıttı. Kızın yüzünde bu manzara karşısında bir şaşkınlık ifadesi gördü.

"Diyelim ki sana şaka yaptım ve Bayan Austen'ın kitaplarından birini okudum," dedi, konuşurken koltuğunda arkasına yaslandı ve ona tembel bir yan bakış attı. "*Benim* için ne yaparsın?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Eğer lanet kitaplarınızdan birini okursam ve hoşuma gitmezse - sonuçta haklı çıkarsam - ne kaybedeceksiniz?"

Jane hafifçe renk değiştirdi ve Penvale onun düşüncelerinin kendisinininkinden çok daha şehvet dolu bir hal aldığını fark etti. İlginç.

"Bu olasılık için bir şey düşünmeme gerek olduğunu sanmıyorum," dedi bir süre sonra, "çünkü böyle bir şey olmayacak."

"Son derece emin görünüyorsunuz."

"Çünkü daha önce bir roman okudum ve bu nedenle ne kaçırdığınızı biliyorum. Ancak," diye ekledi, adamın itirazını önlemek için elini kaldırarak, "adil olmak adına, diyelim ki bu bahar arkadaşlarınızı ağırladığımızda, aynı odada bulunduğumuz her an kız kardeşinize melek gibi gülümseyeceğim."

Penvale inanılmaz bir kahkaha attı. "Bunu denediğini görmeyi çok isterim. Ondan özellikle can sıkıcı olmasını istemeyi unutmayacağım."

"Bunun gerçekleşeceğini varsayıyorsun," diye karşılık verdi ama konuşurken ona düşünceli bir şekilde baktı. Bir süre sessiz kaldı ve sonra ekledi: "Sen ve kız kardeşin... arkadaş gibi görünüyorsunuz."

"Sanırım bazı açılardan biz de öyle olduk," dedi düşünerek. "Benden on beş yaş küçük, ama yaşlandıkça aradaki fark daha da azaldı. Hayattan ne istediğini her zaman çok iyi biliyordu; teyzemiz ve amcamızın evinden kaçmak istiyordu ve ilk çıkışını yaptıktan sonra bunu mümkün olduğunca çabuk başardı. İlk kocasıyla henüz on sekiz yaşındayken evlendi. Sanırım ben... onu hayal kırıklığına uğrattım." Zaman zaman aklının bir köşesinde dolaşan bu düşünceyi daha önce hiç dile getirmemiş, kimseyle paylaşmayı düşünmemişti. Şimdi bunu onca insan arasından Jane'le paylaşması ne kadar tuhaftı.

"O evlendiğinde sen kaç yaşındaydın, yirmi üç mü?" diye sordu Jane. "Ve anladığım kadarıyla kendi servetiniz de yoktu? Ona yardım etmek için yapabileceğiniz fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Zengin bir kocanın korumasına ihtiyacı vardı ve o da bir koca buldu."

"Sanırım ona her zaman korunması gereken küçük bir kız kardeşten çok, kendi aklını bilen biri olarak, bir eşit gibi davrandım. Sanırım o da

Başka türlü olmasını isterdim, ama herhangi bir masada oturup yüksek bahisli bir kart oyunu oynamakla o kadar meşguldüm ki, fark etse bile fark edeceğimi sanmıyorum." Kendi sesindeki acının notasını duyabiliyordu - o zamanlar olduğu çocuğu küçümsüyordu.

"Sanırım yıllar önceydi," dedi kadın.

"Neredeyse altı," diye onayladı.

"Altı yıl önceki adamla bugünkü adamın standartlarını bir tutmak pek adil görünmüyor. Büyümüşsün. Kız kardeşin ikinci evliliğinde çok mutlu görünüyor, yani her şey yolunda gitti."

Penvale biraz irkilerek, "Sanırım," dedi; birlikte geçirdikleri zamanın en az yarısını ona dik dik bakarak geçiren bir kadından böyle bir yanıt beklemiyordu.

Gözleri hâlâ birbirine kilitliydi, bunu aynı anda fark etmiş gibiydi, çünkü bakışlarını aceleyle kaçırdı ve adamın kucağında duran kitaba başını salladı.

"Her halükarda bu konuda nasıl ilerlediğini görmek için sabırsızlanıyorum." Sesi kasıtlı olarak hafifti, fikirlerini paylaşma zamanı açıkça sona ermişti. Kısa bir süre sonra Bayan Ash'e bir konuda danışması gerektiğine dair bir bahane uydurarak Penvale'i düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Ancak o zaman, odanın sessizliğinde çıtırdayan ateşe bakarken, karşılıklı fikir alışverişinin tamamen tek taraflı olduğunu fark etti. Jane onun pek sık göstermediği bir yönünü görmüştü, oysa onun kaşlarının altında gizlenen kişi hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve hafif bir tedirginlikle, aslında bu kadının tam olarak kim olabileceğini merak etmeye başladığını fark etti.

Yedinci Bölüm

Özellikle kasvetli bir akşamdı ve Jane'in dünyasında her şey yolundaydı. Yatak odasına bitişik küçük oturma odasındaki şöminenin önündeki en yıpranmış koltuğa gömülmüştü, elinde bir kitap vardı -bu kitap "A Lady of Ill Repute" tarafından yazılmıştı ve gerçekten de çok korkunçtu- ve tam mutfaktan bir bardak sıcak süt istemek için zili çalmayı düşünüyordu ki, Penvale'in odasıyla kendi odasını birbirine bağlayan kapı çalınmadan açıldı ve Penvale çok sinirli bir şekilde başını uzattı.

"O da neydi?" diye sordu.

Jane kitabının bir sayfasını çevirdi. "Ne neydi?"

Penvale ona kuşkuyla baktı. "*Gürültü*," dedi bir anlık sessizlikten sonra. "Sanki biri üst kata bir fil düşürmüş gibiydi."

Jane bir önceki sayfada tek bir kelime bile okumamış olmasına rağmen bir sayfa daha çevirdi. "Ben bir şey duymadım."

Penvale -bu noktada, sanki cevabın orada belirmesini bekliyormuş gibi başını tavana doğru kaldırıyordu- narin mavi bir kumaşla kaplı duvarlara kuşkulu bir bakış attı. "Sanırım duvarlar oldukça kalın," diye kabul etti.

Jane sesinin soğukkanlı ve mantıklı çıkmasını umarak, "Ve eğer odanın tam üstünde bir ses duyduysan, benim duymam için hiçbir neden yok," diye ekledi. Elbette duymuştu -duvarlar *o kadar da* kalın değildi ve fil benzetmesi tamamen yanlış değildi- ama Penvale'in şüphelenmemesi için tuhaf bir şeyler olduğuna inanmaya çok hevesli görünmemeye karar vermişti. Eski koruyucusuyla yaşadığı deneyimden, işleri fazla ileri götürmemek için dikkatli olması gerektiğini öğrenmişti. Tüm bunlar oldukça yorucu bir denge oyunuydu - kimse ona Penvale'in yardımını almanın

doğüstü olduğu varsayılan bir dizi olayı sahnelemek için bir taşra malikanesinin ev personelini kullanmak çok yorucuydu.

Şu sıcak süt için zili çalmalı.

Penvale, "Neler olup bittiğini öğrenmeye gidiyorum," diye açıkladı.

Jane'in erkek cinsi hakkında çok fazla tecrübesi yoktu ama okuduklarından edindiğı izlenim, onların her duruma balıklama dalmaya, her ne olup bitiyorsa en dibine kadar inmeye kararlı, doğal olmayan bir düşkünlükleri olduğu yönündeydi. Penvale'in hakkını teslim etmek gerekirse, Jane bunun onun alışkanlığı olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı ama her zamanki sakin mantığı onu terk etmişti.

Hatta biraz dağınık görünüyordu. Bu oldukça şaşırtıcıydı; onunla olan tüm tanışıklığı boyunca, sadece Aung'un kafasına nemli bir bez geçirdiğı sabah onun dağınık göründüğünü görmüştü. Ve Jane bile bu koşullar altında onun tamamen suçlanamayacağını kabul etmek zorunda kalmıştı. Ama şu anda karşısında bir gömlek ve pantolonla duruyordu, lacivert banyan ise belli ki uygun olsun diye son dakikada giydirilmişti; onunla bile Jane göğsünü kesinlikle uygun olandan biraz daha fazla görebiliyordu. Ve saçları -o tuhaf saçları, tam sarı ya da kahverengi değil ama ikisinin arasında bir yerde hafifçe dağınıktı.

Onu bu şekilde görmek olması gerekenden daha mahrem hissettiriyordu. Jane sanki onun gözlemlemeye hakkı olmayan bir versiyonuna bir anlığına göz atıyormuş gibi hissediyordu.

"Jane?" Penvale sordu ve ses tonunda onun adını ilk kez söylemediğini düşündüren bir şey vardı.

Gözlerini kırptırdı ve düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, en az bir dakikadır adamın çıplak göğsünün kendisine görünen kısmına baktığını fark etti.

"Jane," diye tekrarladı, bu kez sesinde belirgin bir eğlence vardı ve Jane bakışlarını hızla onunkilerle buluşmak için yukarı çekti.

"Ben de seninle geliyorum," dedi, o fırsat bulamadan bir şeyler söylemek için sabırsızlanıyordu. Ayağa kalktı, yanında sabahlığı olmadığını geç de olsa hatırladı ama geceliğinin bir rahibe kıyafetinin tüm baştan çıkarıcılığına sahip olduğunu düşünürsek, bunun çok da uygunsuz olmadığını düşündü.

Penvale'in düşüncelerinin de benzer çizgide olduğu anlaşıyordu. "Buna benzemeyen bir geceliğiniz var mı?" diye sordu.

"Ne gibi?"

"Özel amaçları, takan kişiyle daha yakından tanışmak isteyebilecek erkekleri uzak tutmak gibi mi?"

Jane, "Bu geceliği giyen kişinin kimseyle 'daha iyi tanışmak' gibi bir derdi yok," dedi ama bu belki de *tam olarak* doğru değildi. Gözleri tekrar adamın çıplak göğsüne kaydı.

Penvale, "Yeterince sık takarsa, bu konuda endişelenmesine gerek kalmaz," dedi ama yüz ifadesinde bunu gerçekten kastetmediğini düşündüren bir şey vardı.

Onun bakışları altında teni karıncalandı ve tam olarak anlamadığı diğer hislerle ne yapıyorsa bu hisle de aynısını yaptı: Görmezden geldi.

"Gidelim mi?" diye sordu.

"Bir dakika bekle," dedi ve şöminenin önüne geçerek orada duran oldukça ağır görünümlü şamdanı aldı.

Jane kaşlarını çatı. "Bir silaha ihtiyacın olacağını düşünüyor musun?" diye sordu. Bu iyi ya da kötü bir işaret olabilirdi; sonuçta onun tedirgin olmasını istiyordu, bu yüzden silahlanma isteği umut verici görünüyordu. Öte yandan, amacı Trethwick Manastırı'ndaki sorunun kaynağının doğaüstü olduğunu düşünmesiydi ve Jane kesinlikle bir uzman olmasa da, kör bir gücün hayaletlere karşı etkili olduğuna inanmıyordu.

Penvale kuru bir sesle, "Hayır," dedi. "Sanırım ışığa ihtiyacımız olacak." Pencereden karanlık gökyüzüne anlamlı bir bakış fırlattı. "Gece olduğu için, anlarsınız ya."

"Doğru," diye biraz güçsüzce kabul etti.

Elinde şamdan, kapıya doğru yürüdü ve ona dönerek sözlerini tekrarladı: "Gidelim mi?"

Birkaç dakika sonra, üçüncü kattaki boş odanın kapısında yan yana durmuş, yan yatırılmış bir gardıroba bakıyorlardı.

"Bu... garip," dedi Jane. Bunu dikkatli bir şekilde yapması gerekiyordu - onu belirli bir sonuca götürmeye çalıştığı izlenimini vermek istemiyordu,

Bunun yerine, dikkatle düşünölmüş birkaç ayrıntıyı fark edecek kadar zeki (ya da en azından gözlemci) olduğunu ummakla yetindi.

Penvale odaya girerken kaşlarını çatarak, "Bu büyüklükteki gardıroplar kendiliğinden devrilmez," dedi. Bir adım daha atmak üzereyken ayaklarına baktı ve sonra durakladı. "Ve bakın, hiç ayak izi yok."

Ayaklarının altındaki tozun hiç bozulmadan durduğu Aoor'u işaret etti. Jane kendini oldukça memnun hissetti; bu onun fikriydi. Bayan Ash'le planın özelliklerini gözden geçirirken hayaletlerin pek de ayak izi bırakamayacağına dikkat çekmişti. Bayan Ash herhangi bir tozu ortadan kaldırmak için önceden tüm odayı temizlemelerini önerdiğinde, Jane bunun yerine, planda bir rol oynamaya hevesli olduğunu sık sık dile getiren ve en önemlisi de boyuyla ülke çapında ünlü olan seyislerden biri olan McGinty'nin yardımını alma fikrini ortaya attı. Odaya yeterince uzun bir adım atabilmişti, böylece ayak izi gardırobun çarpmasıyla Aoor'daki tozun bozulacağı bölümde olacaktı. Sonra tek yapması gereken, kalan tozları fırçalamadan zıplayarak geri çıkmaktı. Jane bunun oldukça zekice olduğunu düşündü ve Penvale'in bunu fark etmesinden memnun oldu.

Bir süre sonra başını salladı. "Buraya biri girmiş olmalı," dedi.

"Ama eğer hiç yoksa-"

"Gardıroplar öyle kendiliğinden devrilmez," diye biraz kısa bir bilgi verdi ve sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı sezdiği için mutlu oldu.

"Hayır," diye yavaşça kabul etti.

"Yani mantıken, staP'tan biri itmiş olmalı." Bunu, yeterince sakin ve mantıklı konuştuğu takdirde etrafındaki her şeyin kendi mantığına uygun düşeceğine inanan bir adamın havasıyla söyledi.

"Tabii..." Jane dudağını ısırarak arkasını döndü.

Penvale sabırsız bir bakışla onu bir kez daha süzdü. "Yoksa?"

"Pekala." Jane ellerini önünde düzgünce kavuşturdu. "Sadece... çok fazla tuhaf şey oldu. Son zamanlarda."

"Jane." Penvale başını salladı. "Trethwick Manastırı'nın koridorlarında gerçekten de bir tür *hayaletin* dolaştığını düşünüyor olamazsın, öyle mi?"
Orada

Sesinde bir kahkaha tonu vardı ve Jane aniden bu adamın huzursuz olduğunu görmeye çok ama çok kararlıydı.

"Sen burada bulunmadın," diye karşılık verdi. "Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun - uzun geceler, inleyen rüzgarlar. Bulutların örttüğü ay. Her yerde gölgeler. Düpedüz ürkütücü."

"Az önce bir dizi hava durumunu tarif ettiniz," dedi kuru bir sesle. "Doğüstü bir varlığın kanıtı sayılmaz."

"Yürürken gizemli bir şekilde hiç ayak izi bırakmayan bir ev personeli bulursanız, bunu duymaktan çok memnun olurum," diye karşılık verdi Jane.

Penvale kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir süre onu izledi. Jane onun yüzüne bir göz attı ve ifadesinin eğlenmekle... dalgınlık arasında bir şey olduğunu gördü. Onu ciddiye alıp almayacağından emin değilmiş gibi bakıyordu. O da kaşlarını çatarak ona baktı.

Uzun bir süre sonra iç çekti. "Pekâlâ. Hizmetçilerle ilgili herhangi bir sonuca varmayacağım-"

Jane rahat bir nefes aldı.

"-eğer," diye ekledi adam ve kadın donakaldı, bir kez daha tetikte bekledi, "yarın benimle birlikte evi baştan aşağı aramayı kabul edersen."

Ona şüpheyle baktı, sonra başıyla onayladı. "Tamam o zaman."

"Mükemmel." Burnunun kenarını ovuşturdu, yüz ifadesi aniden yorgunlaşmıştı.

"O zaman şimdilik yatağa dönüş yolumuzu görelim." Kapının yönünü işaret ederek Jane'in önünden geçmesine izin verdi, ama Jane onun peşinden gitmeden önce gardıroba ve Aoor'un üzerindeki kalın toz tabakasına attığı uzun ve düşünceli bakışları kaçırmadı.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah Jane, Hastey'den şehirde edindiği yeni elbiselerden birini giydirmesini istedi; bu kırmızı yünden yapılmıştı ve ona uygun bir pelerini vardı. Önceki gece iyi uyumuştı, akşamın heyecanı derin ve rüyasız bir uyku çekmesini sağlayacak kadar yıpratıcıydı ve planlarına devam etmek için sabırsızlanıyordu. Kahvaltı için aceleyle aşağıya indi ama Penvale'in çoktan yemeğini yiyip ortadan kaybolduğunu fark etti; Penvale kırmızı yanakları ve paltosuna sinmiş soğuk deniz havası kokusuyla belirdiğinde yemekten sonra son bir fincan çay içmekle oyalanıyordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu adam yanındaki koltuğa otururken, öne doğru eğilip masaya yeni konmuş taze kaptan bir fincan kahve doldurdu.

"Yürümek," dedi. "CliP patikasının biraz bakıma ihtiyacı var - çakılların bir kısmı aşınıyor ve yer yer biraz tehlikeli. Bu konuda Cresswick ile konuşacağım."

"Çok çalışkansınız," dedi yavaşça, çayından bir yudum alarak.

Penvale ona anlaşılmaz bir bakış attı. "Burası benim mülküm," dedi. "Onu iyi durumda tutmak benim sorumluluğum."

Jane yüzündeki ifadeyi gizlemek için çayından bir yudum daha aldı. Onunla kasabada tanıştığında, Trethwick Manastırı'nı yönetmenin gerektirdiği tüm küçük ayrıntılara ve topraklarında çalışan insanlara bu kadar önem vereceğini tahmin etmemişti. Adamın evi sadece doğuştan hakkı olduğu için istediğini düşünmüştü; evin sağladığı statünün ötesinde bir şeyle ilgilenebileceği ihtimalini hesaba katmamıştı. Bu düşünce onu kesinlikle huzursuz etmişti.

Penvale onun sessizliğini yadırgamış gibi görünmüyordu. Fincanını bir takırtıyla yere bıraktı ve "Hâlâ evi aramama yardım etmek istiyor musun?" diye sordu.

Jane onun gözlerinden kaçarak sadece başını salladı.

Bir eyrek saat sonra, üçüncü kattaki bir dizi boş yatak odasında dolaşıyorlardı; Penvale evin tepesinden başlayıp aşağıya doğru inmelerini önermişti. atı katı büyük ölçüde boş olduğundan pek ilgi çekmemişti; Penvale odanın çıplak halini görünce kısa sürede kaybolan, pek de gizlenemeyen bir hevesle etrafına bakınmış, Jane de bunu yeni kocasıyla ilgili henüz anlamadığı her şeyi sakladığı, gittikçe büyüyen zihinsel bölmesine atmıştı.

şimdi çarşaflarla örtülü mobilyalarla dolu odalardan odalara dolaşıyorlardı. Bay Bourne eğlenmeyi pek sevmezdi ve Jane bu odaların en son önceki vikont ve vikontes yaşarken kullanılmış olabileceğini düşündü.

"Baharda ev sahipliği yapmadan önce bunları havalandırmamız gerekecek," dedi Penvale, Jane'i düşüncelerinden tatsız bir sarsıntıyla geri çağırarak.

"Ev sahibi," diye tekrarladı yavaşça, zihninden küfürlere savurarak; Penvale'in kız kardeşinin sözünü (ya da Jane'e göre tehdidini) aklından çıkarmaya çalışıyordu.

"Evet, ev sahibi," diye yanıtladı, omzunun üzerinden ona bakarak. "Arkadaşlarımın ziyaret etmeyi planladığını unutmadınız değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Jane. Daha çok görmezden gelmeye çalışarak. "Ne kadar kalmayı planladıkları biliyor musun?"

"Sanki onlara bir davetiye göndermişim ve tam bir seyahat programı planlamışım gibi." Adamın sesinden kahkahalar yükseliyordu ve Jane bu ses karşısında irkildi. Bu, hiçbir zaman doğru şeyi söyleyemediği ya da doğru şekilde davranamadığı okul yıllarından çok tanıdıktı.

"Sezon başladığında neden onları kasabada ziyarete gitmiyorsun?" diye umutsuzca önerdi.

"Benden bu kadar çabuk kurtulmaya mı çalışıyorsun, sevgili karıcığım? Ben yaralıyım." Adam, Jane'in yüzünde ne yazdığını fark ettiğinde sesindeki kahkahanın bir kısmı kayboldu. Jane hafifçe kaşlarını çattı, yüz ifadesinden rahatsızlığının bir kısmını anladığı düşüncesinden rahatsız olmuştu.

"O zaman onlardan bu kadar mı hoşlanmadın?" diye sordu ona daha sakin bir sesle. "Zaman zaman biraz bunaltıcı olabildiklerini biliyorum - hem de çok sinir bozucu-"

Sesinde bir şey vardı, zoraki bir hafiflik, Jane'e yanıtının onun için beklediğinden daha önemli olduğunu söylüyordu.

"Onlardan hoşlanmıyordum," diye ağzından kaçırdı, ki bu çoğunlukla doğrudu; onlardan çok fazla vardı ama yeterince nazik ve Penvale'e gerçekten düşkün görünüyorlardı. Yine de dürüst olmak gerekirse, "Kız kardeşin biraz... zor biri," diye eklemek zorunda kaldı.

Penvale'in ağzının etrafındaki çizgiler sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi derinleşti. "Diana istediği zaman çekici, aksi halde ise oldukça ölümcül olabiliyor."

Jane tereddüt etti. "Sana karşı korumacı görünüyor."

Bu bir göz devirmeyi hak etti. "Jeremy ile evlilik mutluluğuna adım attıklarına göre, yeni projesinin ben olacağımı umuyordu."

"Ah." Jane sesini nötr tutmaya çalışarak ekledi: "Anladığım kadarıyla en başından beri senin olması gereken bir evi satın almak için amcanın vesayetindeki kişiyle evlenmek tam olarak onun aklındaki şey değildi."

"Hayır," dedi Penvale açıkça. "Ama açıkçası pek de umurumda değil. Diana'nın bir hayatı var ve şu anda çok mutlu, ben de onun mutlu olmasından mutluyum ama *kendisini mutlu eden* şeylerle diğer insanları mutlu eden şeylerin aynı şeyler olmadığını her zaman anlayamıyorum." Dönerek tozlu, kasvetli odayı ve bir duvarı kaplayan pencerelerden görünen rüzgârlı tepelerin manzarasını işaret etti. "Diana böyle uzak bir yerde, partilerden, dedikodulardan ve arkadaşlarından, şehrin tüm eğlencelerinden uzakta olsa delirirdi."

"Ve sen yapmayacaksın?" Jane kuşkuyla sordu. Cornwall'a geleli çok olmamıştı ve önlerinde yalnız geçecek bir kış vardı.

"Yapmayacağım," dedi basitçe.

Jane onun sesindeki sessiz kararlılık karşısında bir tedirginlik hissetti. Onu *nasıl* korkutup kaçıracağını düşünerek o kadar çok zaman harcamıştı ki, bunu yapmasının doğru olup olmadığını düşünmek için hiç duraksamamıştı.

"Ve bu yüzden," diye devam etti, kız daha fazla düşünmeden, "arkadaşlarımı burada ağırlamak istiyorum - onlara uzun zamandır bahsettiğim yeri göstermek istiyorum. Onlara buna değdiğini kanıtlamak istiyorum."

Jane kocasının çok etkileyici bir adam olduğunu düşünmüyordu. Başlangıçta onun tipik bir sosyete beyefendisi olduğunu düşünmüştü, ya da daha doğrusu böyle bir adamı nasıl hayal ediyorsa öyle: aşırı cilalı, aylak, özden tamamen yoksun. Ancak,

Onun yanında ne kadar çok zaman geçirirse, değerlendirmesinin tam olarak doğru olmadığını o kadar çok fark etti. Ama büyük duygular göstermeye eğilimli değildi, bu yüzden Trethwick Manastırı'ndan bahsederken onu canlandırdığını görünce dikkat kesildi. O anda, Londra'daki o salonda tanıştığı beyefendiye hiç benzemiyordu.

Ve sonra, gecikmeli olarak, sözleri kaydedildi.

Onlara buna değdiğini kanıtlayın.

Bu onun evliliğıydi, artık onun değil onun evinde bulunuyordu.

Hiç onun olmamıştı.

"Peki," dedi en soğuk ses tonuyla, çünkü güvenliğin bu seste yattığını uzun zaman önce öğrenmişti, kendisini soğuk, ulaşılmaz ve mesafeli gösteren seste. Gerçekte ne hissedebileceğine dair hiçbir şey ima etmeyen bir ses. "O zaman onları ilkbaharda, havalar ısındığında ve yollar geçilebilir olduğunda ağırlayacağız." Onun gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı. "Sanırım onları Londra'da da ziyaret etmek istersiniz?" Taşrada, Penvale'inkinden daha düşük statülü bir ailede büyüdüğü için, eğer bir eş arayışında değillerse, beyefendilerin sezon boyunca ne yaptıklarından tam olarak emin değildi. Penvale'in bir vikont olarak Lordlar Kamarası'nda bir koltuğu olması gerektiği aklına geldi ve -iki hafta önce onu şok edecek bir kesinlikte- birdenbire onun Parlamento oturumlarına katıldığınından emin oldu. Penvale'in sorumluluklarını ihmal edecek türden bir adam olmadığını anlamaya başlamıştı.

"Evet," dedi Penvale biraz dalgınca, odayı baştan sona incelemeye devam ederek - Jane'in de çok iyi bildiği gibi sonuçsuz bir inceleme, çünkü burada gerçekten ne olup bittiğine dair ona ipucu verebilecek hiçbir şey yoktu. "Sanırım şehirde biraz zaman geçirmek isteyeceğim. Parlamento oturumda olacak ve iş adamımla görüşmek, Bourne House'da kalmak isteyeceğim..."

Gerçek hayatını yaşıyor, diye düşündü Jane ama yüksek sesle söylemedi. Adamın bu planlardan bahsederken alışkanlıktan mı yoksa özel bir niyetle mi tekil kullandığını bilmiyordu, onun için fark etmezdi de. Londra'dan nefret ediyordu ve Cornwall'da kendi haline bırakılmaktan son derece memnundu.

Sanki hiç evlenmemiş gibi.

"Devam edelim mi?" diye sorarak onun düşüncelerini böldü ve o da dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı.

Onu ikinci kata götürmek için koluna girdiğinde zorunlu olarak kaşlarını çattı. Odadan odaya geçerken kendi kendine sert bir zihinsel sarsıntı geçirdi ve aklını başında tutması gerektiğini hatırlattı. Sabah odasına girdiklerinde nefesini tuttu, adamın odada belirgin olan planlarının işaretlerinden herhangi birini fark edip etmeyeceğini görmek için bekledi, ancak adam oldukça kapsamlı bir inceleme yapmasına rağmen hiçbir noktada duraksamadı ve Jane yavaşça nefes verdi. Gerçekten de gözlüğe ihtiyacı vardı. Sabah odasından birinci kattaki çalışma odasına indiler ve içeri girdiklerinde adamın hafifçe doğrulduğunu fark etti.

"Bir terslik mi var?" diye sordu temkinli bir şekilde. Ne de olsa burada, sabahki odasında geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçirmişti ve şimdi dikkatle incelemek için zaman ayırdığına göre bu odada olağandışı bir şey fark etmesi çok daha olası görünüyordu.

Başını salladı ve çevresini inceledi. Bir süre sonra, "Geçen gün buradayken... sanki izleniyormuşum gibi hissettim," dedi.

Jane kaşlarını kaldırdı. "Pencerelerden mi?"

Tekrar başını salladı. "Hayır. Odanın içinde bir yerden."

Jane odayı yavaşça incelediğini gösteren bir hareket yaptı. "Ama... kimsenin saklanabileceği bir yer yok."

Penvale sinirli bir nefes verdi. "Biliyorum. Ben de aynı sonuca vardım."

Jane odanın içinde bir tur atmaya başladı; duvarların çoğunu kaplayan kitap raflarının belli bir bölümüne yaklaştığında, oyalanırsa adamın fark etmeyeceğini umarak adımlarını yavaşlattı. Hızlı bir bakış, raflardaki çatlağın bu mesafeden bile görünmediğini teyit etti - evin bu özelliğini kim tasarladıysa çok titiz bir iş çıkarmıştı.

Jane daha sonra raflar boyunca birkaç adım attı ve omzunun üzerinden hızlı bir bakış atarak Penvale'in dikkatinin başka bir yerde olduğunu anladı; gerçekten de pencereden dışarı bakıyordu, kollarını kavuşturmuş, kaşları düşünceli gibi hafifçe çatılmıştı. Bir ara kollarını sıvamış, Jane'in gözlerinin takılmamasını istediği ön kolunu ortaya çıkarmıştı.

Sonra şimşek gibi bir hızla uzandı, raftan bir kitap aldı ve çığlık attı.

Jane doğuştan çılgılık atan biri değildi. Her zaman soğukkanlılığıyla övünürdü. Yine de o anda bunun oldukça tatmin edici olduğunu kabul etmek zorundaydı; özellikle de Penvale'in dudaklarından yarım ağız bir küfür kaçarak etrafta dönmesine neden olduğunda.

Penvale onunla yüzleşmek için döndüğünde Jane titreyerek nefes verdi ve dramatik bir elini göğsüne bastırdı.

"Ne-"

"Şu kitap!" Dramatik bir şekilde, İran halısının üzerinde zararsızca duran söz konusu cildi işaret etti. Parmaklarının hafifçe titremesine izin vermeyi düşündü, sonra vazgeçti. En iyisi işi fazla ileri götürmemektir.

Penvale onun uzattığı elin yönünü takip etti, sonra kaşlarını çatarak tekrar ona baktı. "Bu... bir kitap," diye cevap verdi. "Onlara düşkün olduğunuzu anlıyorum."

Jane bir iç çekişi bastırdı. "*Kendini raftan fırlattı,*" diye dramatik bir şekilde açıkladı. Doğuştan oyuncu değildi ama tek bir repliği bile inandırıcı bir şekilde söyleyebiliyordu.

Penvale'in kaşları çatıldı ve kitabı almak için hızla odayı geçti. Kitabı inceledi -çok yakın bir mesafeden, diye düşündü Jane içten içe homurdanarak- ve sonra kaşlarını kaldırdı. "Kanlı Mary hakkında bir kitaba benziyor."

Jane bunun gayet iyi farkındaydı, çünkü kitabı rastgele seçmemişti. "Ailenizden herhangi birinin onun hükümdarlığı altında zulme maruz kalıp kalmadığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Penvale'in kaşları daha da çatıldı. "Protestan davasına hararetle bağlı olan uzun zaman önce ölmüş bir Bourne atasının hayaletinin üç yüz yıl sonra etrafta kitap karıştırdığını mı ima ediyorsunuz, çünkü... şey, tam olarak *neden?*"

"Bilmiyorum," diye geçiştirdi Jane. İtiraf etmek gerekirse, bu anlatı üzerinde pek düşünmemiş, sadece bir hayaletin hoşnutsuzluğuna yol açabilecek en olası kitabı ele geçirmişti. "Ailenizin dini tarihi konusunda uzman değilim."

"Sizi temin ederim, ben de değilim." Penvale elinde kitapla ona yaklaşırken eğleniyor gibiydi, sonra kitabı rafa yerleştirmek için uzandı.

Jane, hayatında hiçbir kilise ayinini başını sallamadan tamamlayamadığı düşünülürse, etkileyici bir dindarlık tonuyla, "Belki de kendi günahkâr davranışlarınız, evin etrafında dolaşan daha gayretli bir ruhun öfkesini ateşlemiştir," diye önerdi.

Penvale ona bakarak, "Bunu anladığımdan emin olmama izin verin," dedi. Bu kadar yakından, boyları arasındaki fark daha belirgindi; Jane ona bakmak için boynunu hafifçe eğmek zorunda kaldı. Kirpiklerinin haksız yere uzun olduğunu düşündü. Kirpiklerinin saçlarından bir ton daha açık olduğunu fark etti; burnunun köprüsünde daha önce hiç fark etmediği kadar silik üç çil olduğunu da fark etti. "Trethwick Manastırı'nda bilinmeyen bir dine mensup bir hayaletin gizlendiğine, kiliseye daha düzenli gidilmesini teşvik etmek için etrafa kitaplar saçtığına mı inanıyorsunuz?" diye devam etti.

O böyle söyleyince Jane kulağa pek inandırıcı gelmediğini kabul etmek zorunda kaldı. Belki de en iyisi hayaletleri için bu anlatı girişimini şimdilik iptal etmekte.

"Şey," dedi, "bir *hayaletin* düşüncelerini anladığımı iddia edemem, Penvale. Çok mantıklı olmalarıyla tanındıklarından emin değilim."

"Gerçekten de," dedi kollarını yeniden kavuşturarak; Jane'in gözleri bir kez daha o lanetli ön kollara takıldı. Bu son derece rahatsız ediciydi. "Yani belki de hayaletin" -şüpheli bir duraksama- "nedenlerini anlamaya çalışmak yerine, kendimize kitabın ilk etapta Aoor'a nasıl düştüğünü sormalıyız."

Jane göz teması kurma riskini göze aldı. Adamın bakışlarında açık bir şüphe sezmedi, bu da güven vericiydi; odada sadece ikisi varken bir şey yapmaya kalkışarak risk aldığıının farkındaydı ama adam onu sorguya çekecek bir adam izlenimi vermiyordu.

"Anlamıyorum," diye itiraf etti, sesinde alaycı bir ton vardı. Bunu itiraf etmenin ona acı verdiğini söyleyebilirdi, çünkü o sakin ve rasyonel düşünceye her şeyden çok değer veren bir adamdı. Mantıklı bir açıklaması olmayan şeylerden hoşlanmazdı. Jane, onun şaşkınlığına neden olduğu için garip bir şekilde memnun hissetti.

"Ben de öyle," diye cüret etti ama kendi düşüncelerinde kaybolmuş olan adam onu duymuyor gibiydi.

"Anlamıyorum," diye tekrarladı, "ama ne pahasına olursa olsun anlamaya niyetliyim."

Daha sonra odayı incelemeye geri döndü ve Jane'i arkasından takip ederek aynı şeyi yapma gösterisinde bulundu. Tüm bunlar olurken, aklından biraz tedirgin bir düşüncenin geçmesine engel olamadı: Bu adamı korkutup kaçırmak o kadar kolay olmayabilirdi.

Dokuzuncu Bölüm

Bir hafta sonra, Penvale akşam yemeğinden sonra çalışma odasında çalışırken hafif bir ses duydu

Pencereye vur, vur, vur.

Masasının sırtı, bir duvarı kaplayan ve malikânenin doğusundaki sisli yeşil tepeleri gören pencerelere dönük olacak şekilde yerleştirilmişti. Gürültü üzerine Penvale hafifçe kıpırdandı, bu hareket yazmakta olduğu mektupta bir mürekkep lekesinin açılmasına yetti ve arkasına dönüp bakarken sinirle içini çekti. Kış olduğu için hava saatlerdir karanlıktı ve Penvale çalışma odasından gelen ışığı engellemek ve ötesini görebilmek için ellerini gözlerinin etrafında kavuşturup cama bastırarak pencereye yaklaşmak zorunda kalmıştı.

Bir süre gözlerini boş yere karanlığa diktikten sonra, rüzgârın cama bir çakıl taşı düşürmüş olabileceğine karar verdi ve masasına döndü. Londra'daki avukatına gönderdiği ve kiracı çiftçilerin kira kontratlarını daha uygun koşullarda revize etmesini isteyen mektuba baktı (amcası birkaç yıl önce uzun süredir devam eden kira kontratlarını yenileme zamanı geldiğinde revize etmişti ve bu mülk için iyi bir kazanç sağlamış olsa da, Penvale vicdanen yeni kira kontratlarının devam etmesine izin veremezdi, ancak değişiklik en azından kısa vadede mülkün finansmanını biraz zorlayacaktı). Mürekkep lekesine bakarak yüzünü buruşturdu, mektuba yeniden başlama zahmetine katlanıp katlanamayacağını düşünürken bir kez daha *tık, tık, tık* sesi duyuldu.

Bu sefer kalemmini tamamen bıraktı, oturduğu yerden kalktı ve pencerenin ötesindeki karanlıkta herhangi bir şey görmeye çalışmak için döndü. Ama gürültü başlar başlamaz bir kez daha kesildi ve Penvale yüzünü soğuk cama dayamış, hiçbir şey göremez halde öylece duruyordu.

Şöminenin üzerindeki saatin tik takları ve ızgaradaki ateşin çıtırtısı duyuluyor.

Tik, tik, tik.

Penvale uzun bir süre daha karanlığa baktı, aniden çalışma odasındaki mumlar ve lamba tarafından iyi aydınlatılmış olan kendisinin dışarıdaki karanlıkta gizlenen herhangi biri tarafından nasıl mükemmel bir şekilde görülebileceğinin farkına vardı ve bu düşünceyle ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Tik, tik, tik.

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan: kan donduran bir çığlık.

Pencerelerin ötesinden değil, evin duvarlarının içinden gelen bir ses.

Penvale dönüp baktı, kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Boş bir oda -çatırdayan bir ateş- tıkırdayan bir saat-

Ve başka hiçbir şey. Böyle bir sesi çıkarabilecek hiçbir şey göremiyordu; birinin saklanabileceği gizli bir oyuk yoktu.

Kesin olarak bildiği bir şey vardı: O çığlığı duyan tek kişi kendisi olamazdı. Odayı birkaç uzun adımda geçti, sonra koridorda ilerlemeye başladı. Çok ilerlememişti ki, her ikisi de solgun, iri gözlü ve dehşet içinde görünen bir çift hizmetçiye rastladı.

"Lordum-çığlık-" diye soluk soluğa kaldı içlerinden biri, sesi titriyordu. "Duydum," diye onu temin etti. "Leydi Penvale'i gördünüz mü?"

Diğer hizmetçi "Sanırım yukarıda, sabah odasındadır" dedi ve ekledi: "Lordum, sizce gerçekten de bize musallat olan bir ruh var mı?"

Penvale bir iç çekişi bastırdı. "Bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa hayır," dedi ve o başka bir şey söyleyemeden koridorda ilerlemeye devam etti. Bir köşeyi döndü ama daha fazla ilerleyemedi, kıvrımlı, yumuşak Aesh göğsüne ve karnına çarpınca hafif bir homurtu çıkardı. Parlak siyah saçlar hızlı bir tanımlama sağladı. Uzandı ve onu sabitlemek için omuzlarından yakaladı. "Jane."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu derin bir şüpheyle ve Penvale'in kendini kendi evinde bir hırsız gibi hissetmesine neden oldu.

"Aslında seni arıyordum," dedi, kadının tatmin edici bir yanıt vermediği o anın tadını çıkararak. "Az önceki çığlığı duydun mu?"

"Yaptım," dedi. "Bu yüzden koşuyordum. Nereden geldiğini biliyor musun?"
Penvale aklına gelen ilk açıklamayı, yani mantıken doğru olamayacağını
bildiği açıklamayı yapma isteğine direndi: çılgının evin içinden geldiğini.
Çünkü bu çok saçmaydı. Evler çılgılık atmazdı.

İnsanlar yaptı.

"Emin değilim," dedi acımasızca. "Ama öğrenmeye niyetliyim. StaP'ı
kendimiz sorgulamanın zamanı gelmedi mi sizce de?"

Jane dudağını ısırды, kararsız görünüyordu. "Hepsi hayalet olduğunu
düşünüyor, biliyorsun." "*Çoğu* hayalet olduğunu düşünüyor," diye
düzeltti.

"Yani gerçekten düşünmüyorsun-" Burada başını sallayarak sözünü kesti.

"Sanmıyorum...?" diye sordu, sanki her an bir hayaletin duvarlardan
birinden çıkıp onlara iyi akşamlar dileyeceğinden eminmiş gibi endişeli bir
ifadeyle etraflarındaki koridoru araştırmasını izledi.

"*Gerçekten* bir şeyler olabileceğine dair en ufak bir ihtimal bile olduğunu
düşünmüyorsunuz... şey..." Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi, yine arkasını
döndü. "*Doğal olmayan bir şey mi var?*" Sonra bakışları ona yöneldi, buluştular.
Gözleri bir an için kilitlendi, kadının ki onunkinde bir şey arıyor, nasıl cevap
vereceğini bilmediği bir soru soruyor gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi usulca - on beş dakika önce bu soruya cevap
verebileceğinden daha usulca, kalbi hızla çarparken ve arkasındaki pencereyle
boş çalışma odasında dururken, burada, Cornish'in ücra bir kayalığında ne
kadar izole olduklarının son derece farkındaydı. O çılgının ardından, bu evle
ilgili her türlü şeye inanabilirdi.

Ama o an geçmişti. Her zaman pratik bir adam olmakla övünürdü ve şimdi
bunu değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Bu yüzden ekledi: "İşte bu yüzden
hizmetkârları sorgulamanın zamanı geldi."

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum-"

Penvale uzanıp onun elini tuttu ve sözlerine aniden son verdi. Elinin
onunkinde küçük olduğunu düşündü; başparmağının bileğine dayandığı
yerde, nabzının bir kuşun kanadı gibi tenine vurduğunu hissedebiliyordu. "Jane.
Bu çatı altında olup bitenlerin mantıklı bir açıklaması olmalı ve bu

ev halkından birinin sorumlu olduğunu düşündürüyor. Başka kimin böyle bir fırsatı olabilir ki? Bu kişinin kim olduğunu bulmaya niyetliyim."

Jane bir an kıpırdamadan durdu, bakışları hâlâ onun avucunun içinde olan eline kaydı. Parmakları hafifçe avucuna doğru kıvrıldı. "Peki," dedi sonunda. "Ama onlarla yalnız konuşmanı istemiyorum, ben de orada olmak istiyorum." Başını kaldırıp ona baktı. "En iyi gururlu Londra beyefendisi rolünü yapacaksın ve sana hiçbir şey söylemeyecekler ve yararlı bir şey öğrenme şansını mahvedeceksin."

"Benimle evlenmeyi kabul etmene şaşıyorum," dedi, sözlerini tenine değen bir ısırgan otu gibi hissederek, "eğer benim hakkımdaki izlenimin buysa. Son kontrol ettiğimde, işleri tamamen berbat etmeden hala temel insan etkileşimi kurabiliyordum, gözlemlediklerime dayanarak senin için söyleyebileceğimden daha fazlası."

Elini onun elinden kurtardı.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu; bir tür cevap vermeye, hakaretinin beklenmedik ısırığını azaltmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki, aslında ne söylediği hakkında çok fazla düşünmeyi bırakmıştı.

Gerçek şu ki, kendisinden başka kimsenin duygularını düşünmek zorunda kalmaya alışık değildi. Uzun zamandır tek ailesi Diana, en yakın arkadaşları ise onu neredeyse çocukluğundan beri tanıyan iki adamdı. Bunlar varlıklarını kanıksadığı ve haklarında endişelenmek için fazla zaman harcamadığı insanlardı. Metres tutmak gibi bir alışkanlığı da yoktu - metresler onun konumundaki bir adamın katlanamayacağı gereksiz bir masraftı. Malikânenin gelirlerinden emin olduğunda, artık her kuruşu biriktirmeyeceği için nihayet bir metres tutabileceğini düşünüyordu ama Jane'le evli olduğu için böyle bir düzenleme düşüncesi beklenmedik bir şekilde tatsız görünüyordu.

Jane.

Az önce gerçekten istemeden ağır bir şekilde aşağıladığı Jane, çünkü başkalarının duyguları söz konusu olduğunda dikkatsiz olmamayı hiç öğrenmemişti. Ya da en azından çok *dikkatli olmayı öğrenememişti*. Doğrusu, oturduğu ev dışında hayatıyla ilgili pek bir şey değiştirmek zorunda kalmadan bir ev ve bir eş sahibi olmayı başardığı için kendini tebrik ederek epey bir zaman geçirmişti. Ve bir anda bunun yetersiz olduğunu fark etti.

O, şu anda tamamen yetersiz bir koca olduğunu kanıtlıyordu.

Ona baktı ve yüzü tuhaf bir şekilde okunamaz haldeydi, ifadesinde sözlerinin onu herhangi bir şekilde etkilediğine dair hiçbir kanıt yoktu. Yine de tam olarak göz göze gelmiyordu ve son birkaç haftadır bunu daha sık yapmasına alıştığını ancak şimdi fark etti.

"Jane. Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

Kollarını kavuşturdu. "Tabii ki ciddiydın." Kadının duruşunda korumacı bir hava vardı ve Penvale aralarında sadece bir karış mesafe olmasına rağmen birdenbire aralarında büyük bir mesafe varmış gibi hissetti.

"Pekâlâ," dedi. Bir şekilde, tatlı sözlerin şu anda işine yaramayacağını biliyordu - Jane'e karşı hiç yaramadıklarını da. "Ciddiydim. Ama bunu yüksek sesle söylemek istememiştim, hele bu şekilde hiç istememiştim ve özür dilerim."

Aralarında geçen ve konuşmadığı her saniye daha da daralan bir an boyunca ona baktı. "Pekâlâ," dedi, onun sözlerini yankılayarak. "En azından bu dürüşteydi." Başını bir kez sertçe salladı. "Sanırım görüşmeler için size katılmama izin vereceksiniz." Bunu, sanki onun cevabı gerçekten söz konusu değilmiş gibi sert bir ifadeyle söylemişti; Penvale bu şartlar altında öyle olmadığını düşündü.

"Peki," dedi, dudaklarını bir çizgi haline getirerek yenilgiyi kabul etti. "Yarın sabah başlayalım mı?"

Penvale, ekibinin üyeleriyle görüşerek geçirdiği ikinci saatin ardından, onların kendisinden pek hoşlanmadığı izlenimini edinmeye başlamıştı. Bir adam, endişelenmeye başlamadan önce, ancak bu kadar çok kez kendisine acınası bir ihtiyatla bakılabilirdi.

Bir çift mutfak hizmetçisi ayrıldıktan sonra Jane'e "Söylesene," dedi, ona sıcak gülümsemeler ve kendisine ciddi bakışlar ayırarak, "yakın zamanda birini öldürdüm ve bunu unuttum mu?"

Elindeki ay bardağını yarısına kadar ağzına götürmüş olan Jane durakladı. "Eğer öyleyse, zihinsel yetileriniz için görme duyunuz için endişelendiğimden daha fazla endişeleniyorum."

"Jane."

"Penvale."

"Görevliler benden korkmuş görünüyorlar."

Küçümseyici bir el salladı. "Histerik davranıyorsun."

"*Histerik!* Bana öyle bakıyorlar ki-" Cümlesini tamamlayamadan birdenbire sözünü kesti.

"Evet?" diye sordu tehlikeli bir ses tonuyla.

"Bana çoğu zaman senin baktığın gibi bakıyorlar," dedi, tedbiri elden bırakmadan.

"Peki bu nasıl oluyor?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde tatlıydı - Penvale'in oldukça ürpertici bulduğu bir ses.

"Sanki bir dahaki sefere birlikte yürüyüşe çıktığımızda beni uçurumun kenarına itmek istiyormuşsun gibi," dedi dürüstçe.

"Birlikte hiç yürüyüşe çıkmadık."

"Olası sonuç göz önüne alındığında beni suçlayabilir misiniz?"

"Saçmalama. Seni öldürecek olsaydım, seni bir uçuruma itmekten çok daha sinsi ve kolay bir şey yapardım." Düşünmek için durakladı. "Zehir, örneğin, iyi iş görür gibi görünüyor."

"Kız kardeşimle anlaşılamamanız çok garip, çünkü az önce sesiniz ona çok benziyordu," dedi karanlık bir sesle ve kız kardeşinin yüzünün kızardığını görmekten memnun oldu.

"Her halükarda," dedi kısa ve dehşete düşmüş bir sessizlikten sonra, "sanırım hayal görüyorsunuz, olağandışı bir şey fark etmedim."

Penvale sinirlenerek, "Elbette sevmedin," dedi. "Hepsi seni seviyor. Senin için mutluluk dolu gülümsemelerden başka bir şey yok."

Jane kaşlarını çatarak, "Belki de onlara suçlu muamelesi yapmadığım içindir," dedi. "Odaya girdikleri anda sorgulamaya başlamak zorunda mısınız?"

Söz konusu oda kütüphaneydi ve hizmetlilere biraz ferahlık vermek ve belki de onları daha rahatlatmak için bir tepsi çay ve bisküvi göndermişlerdi, ancak bu pek de başarılı bir strateji olmamıştı. Çalışanlar, sanki çaya davet edilmiş misafirlermiş gibi, işverenleri tarafından kendilerine yemek ikram edilmesinden rahatsız olmuş görünüyorlardı ve Penvale bisküvilerin yarardan çok zarar getirip getirmediğini merak etmeye başlamıştı.

Üçüncüsünü seçmek için öne doğru eğildi.

Tüm bunların ötesinde, işe yarar hiçbir şey öğrenememişlerdi - tahmin edilebileceği gibi, herkes çılgınlardan, pencerenin tıklanmasından ve evin etrafındaki diğer garip olaylardan habersiz olduğunu itiraf etmişti. Penvale, kimsenin suçlu olduğunu gösteren bir kanıt olmadığı için suçlamalara başlayamıyordu ama kafasının arkasında inkar edilemez bir gerçeği hatırlatan ısrarcı bir ses vardı:

Evler kendi kendilerine musallat olmazlardı.

"Kim kaldı?" diye sordu yorgun bir şekilde, sanki birkaç savaştan çıkmış gibi hissediyordu.

"Bayan Ash, sanırım." Jane düzgün el yazısıyla hazırladığı listeye baktı. "Sanırım diğer herkesle konuştuk."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

"Bunun *senin* fikrin olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Şikayet etmeye hakkınız yok." "Haklısın," diye kabul etti Penvale, kısmen de sırf yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek için

Yüzünde bir hıçkırık belirdi. "O zaman onu çağıralım mı?"

Söz konusu kadın o anda odaya girdiği için buna gerek kalmadı. "Lordum, leydim," dedi ciddiyetle, reverans yaparak. "Başka birini getirmemi ister misiniz?"

Penvale kibarca, "Hayır, teşekkür ederim Bayan Ash," dedi. "Oturmaz mısınız? Birkaç dakikanızı alabileceğimizi umuyorduk."

Her an yıldırım çarpacakmış gibi görünen hizmetçileri, Penvale ve Jane'in karşısındaki koltuğa çöktü. Son derece rahatsız görünüyordu; belli ki Jane de bunu fark etmişti, çünkü oturduğu yerde öne doğru eğildi ve nazikçe, "Bayan Ash, size bir fincan çay koyabilir miyim?" dedi.

Yaşlı kadının ifadesi bu sözler üzerine yumuşadı ve Penvale'in içinde bir şey kıpırdandı -zihninin arka tarafında duran ve öne çıkmaya çalışan yarı biçimlenmiş bir düşünce.

Jane'in hizmetçilerle konuşurken *farklı* olduğunu fark etti, üstelik çoğu aristokratın sosyal olarak kendilerinden aşağı olanlarla konuşurken olduğu gibi nahoş bir şekilde değil. Ne zaman onunla konuşmaya başlasa hemen alevlenen o huysuzluk, o öfke yoktu. Sesi, onunla nadiren olduğu gibi yumuşak ve rahattı. Her zamanki çatık kaşları bile gitmiş, yerini

nazik bir gülümsemeyle. Onu, evlendiği bu gizemli yaratığı hiç anlamıyordu ama hizmetçileriyle eşitlerine hitap ederken kullandığından daha nazik konuşmasının ona iyi yansıdığını düşünmeden edemiyordu.

Yine de Penvale, onun bir gün arkadaşları ve ailesiyle açık bir düşmanlığa daha az benzer bir şeyle sohbet edebileceğine dair hala aziz bir umut besliyordu.

Jane, Bayan Ash için bir fincan çay doldurmayı bitirdi ve ona vermek için öne doğru eğildi. Sandalyesine geri yaslanarak, "Lord Penvale son zamanlarda Trethwick Manastırı'nda meydana gelen garip olayları anlamaya çalışıyor Bayan Ash ve size birkaç soru sormak istiyor," dedi.

Bayan Ash kendi cenazesine katılmak üzere olan bir kadın edasıyla isteksizce, "Pekâlâ," dedi.

"Acaba hatırlayabilir misiniz?" diye söze başladı Penvale, Jane'in ters ters bakmasına neden olan hızlı bir ses tonuyla, "olağandışı bir şeyi tam olarak ilk ne zaman gözlemlediniz?"

Bayan Ash derin düşüncelere dalmış gibi bir tavır takındı. "Sanırım geçen yazdı," dedi sonunda. "Feryatları ilk o zaman duymuştuk."

Penvale merakla, "Feryat," diye tekrarladı. Amcası, evi satma konusundaki ani çaresizliğine yol açan olaylarla ilgili pek fazla ayrıntı vermemişti.

"Ah, evet," dedi Bayan Ash hüzünle. Yanındaki Jane oturduğu yerde kıpırdandı ama bir şey söylemedi. "Gecenin bir yarısı ilk kez duyduk - esrarengiz bir tür çığlık. Sanki duvarların içinden geliyor gibiydi..." Başını sallayarak devam etti.

"Hmm," dedi Penvale karısına dikkatle bakarak; bu gerçekten de bir gün önce yaşadıklarına oldukça benziyordu. Karısına döndü. "Jane, gürültüyü duydun mu?"

Konuyla ilgili fikrinin sorulmasına şaşırılmış görünüyordu. "Ben... Ben yaptım," dedi çenesini kaldırarak.

"Peki siz de amcam gibi telaşlanmadınız mı?"

"Telaşlandım," diye hemen kabul etti.

"Ama bu sizi burada yaşama fikrinden vazgeçirecek kadar korkutmadı, değil mi?" "Bundan daha sert bir yapıya sahip olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor." "En azından amcamdan daha mı sert?" diye sordu.

"Evet." Onun gözlerine dikkatle baktı.

"Katılıyorum," dedi ve hizmetçisine dönmeden önce ona hızlıca gülümsedi.

"Peki ya siz Bayan Ash?"

"Lordum?"

"Siz de telaşlanmadınız mı? Tarif ettiğiniz ses gerçekten de korkunç.

- "Ürktüğünüz için sizi suçlayamam." "Şey, ilk başta rüzgârdan olabileceğini düşünmüştüm."

"Ama artık öyle düşünmüyorsun?"

"Hayır, lordum. Sessiz gecelerde duymaya devam ettiğimizde, suçlunun rüzgâr olmadığı kısa sürede anlaşıldı."

"Ne olmuş yani?" diye sordu.

"Bir de şu kanlı vaftiz elbisesi meselesi var." Bunu Penvale'in biraz rahatsız edici bulduğu hortlakvari bir memnuniyetle söylemişti.

"Anlayamadım?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ah, evet," dedi Bayan Ash zevkle. "Efendi bir gece yatmaya gidiyordu

-Geç, doğal olarak," diye ekledi küçümseyerek, sanki bu bir tür ahlaki başarısızlıkmiş gibi ve Penvale bir anda Trethwick Manastırı'na vardığından beri kır saatlerini benimsediğine sevindi. "Ve aniden, evdeki herkesi uyandıracak kadar yüksek sesle bağırmaya başladı, çünkü..." Dramatik bir şekilde durakladı.

Penvale tam koltuğunda öne doğru eğilmek üzereyken kendini yakaladı.

Bayan Ash, "Yatakta bir vaftiz elbisesi olduğunu iddia etti," diye sözlerini tamamladı.

Penvale gözlerini kırıştırdı. "Bir vaftiz elbisesi."

Bayan Ash yardımsever bir tavırla, "Bebeklere vaftiz edilirken takılır," diye açıkladı. "Kilisede," diye ekledi, kasabadan gelen dinsiz bir adamın bu ritüel hakkında bir şey bilebileceğinden kuşkuluydu.

Penvale, "Teşekkür ederim, bu geleneği gerçekten de biliyorum," dedi.

"Ve üzerinde *kan* vardı," diye ekledi Bayan Ash.

"Kan," diye tekrarladı Penvale. "Tam olarak ne kadar kan?"

Bayan Ash ellerini hevesle birbirine sürttü. "Yeterince."

"Ne için... yeterli?" Penvale'in kafası her geçen an daha da karışıyordu.

"Efendiyi epeyce korkutmaya yetecek kadar," dedi Bayan Ash acımasız bir ifadeyle.

memnuniyet.

Penvale, konuşmanın hafiften mide bulandırıcı doğasına rağmen sakince zencefilli bisküvi yiyen Jane'e döndü. "Amcam *yatağında kanlı bir vaftiz elbisesi mi* bulmuş?"

Jane soğukkanlılıkla, "İddiaya göre," dedi ve bir ısırik daha aldı.

"İddiaya göre' derken ne demek istiyorsun?" Penvale konuyu düşündükçe daha da dehşete düşerek sordu. "Ya yapmıştır ya da yapmamıştır, bu konuda nasıl bir belirsizlik olabilir anlamıyorum."

Bayan Ash, "Uşağı atmış, böylece kanı başka kimse görmemiş," diye açıkladı. "Ertesi gün temizlemeleri için hizmetçilere bıraktı ama ertesi sabah..."

"Kan gitmişti," diye bitirdi Jane. "Temiz ve kuru," diye mırıldandı Bayan Ash.

"Dışarı, lanet olası yer!" Jane yardımsever bir şekilde ekledi.

Penvale inanamayarak ona döndü. "Amcamın, olmayan kanlı lekeler hayal etmeye başladığı bir tür zihinsel kırılma yaşadığını düşündüğünüzü mü ima ediyorsunuz?"

Jane omuz silkti, son derece ilgisiz görünüyordu. "Bir tahminde bulunmaya cesaret edemem," dedi uysalca, bir bisküvi daha seçmek için öne doğru eğilerek. "Her halükarda, evi satıp Londra'ya gitmeye o zaman karar verdi."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı. Ancak o anda göz ucuyla Jane'in yüz ifadesinde kesinlikle tuhaf bir şey sezdiğini düşündü. Tam olarak tanımlayamıyordu ama Jane'in onu çok dikkatle izlediği izlenimine kapılmıştı. Sanki onun nasıl tepki vereceğini görmek ister gibiydi.

Ve bir anda, iliklerine kadar hissetti: Jane bir şeyler *biliyordu*. Penvale genç ve masum İngiliz kadınlarının davranışları konusunda pek uzman sayılmazdı ama onların gizemli, kanlı olduğu iddia edilen vaftiz elbiseleri tartışılırken sakince oturup bisküvi yemediklerinden kesinlikle emindi, tabii ortada başka bir şey olduğunu bilmiyorlarsa. Şimdi, evi aramasına ve hizmetçilerle görüşmesine yardım etme isteği daha da şüpheli görünüyordu. Neden birdenbire onun yanında bu kadar çok zaman geçirmek istemişti? Bu kesinlikle onun büyük bir sevgisinden kaynaklanıyor olamazdı.

Jane yıllarca Trethwick Manastırı'nda yaşamış, bu hizmetkârları tanımişti.

-Eğer suçlunun kim olduğunu bilseydi, ilk içgüdüğü onu bilgilendirmek olmazdı.

Ne de daha önce hoşnutsuzluğundan bahsettiği amcasını aydınlatmak için. Hayır, o kişiye acıyacak, belki onu durması için ikna etmeye çalışacak, ama aynı enerjiyle eylemlerin hiçbir sonuç doğurmamasını sağlamaya çalışacaktı.

Penvale, hizmetkârlarının amcasına karşı hissetmiş olabileceği hoşnutsuzluğa sempati duysa da, sempatisinin de bir sınırı vardı. Ve bu sınırlardan birinin yatak odasındaki belki de kanlı bir vaftiz elbisesi olduğunu keşfediyordu.

Ancak bu düşüncelerinin hiçbirini Jane'e söylemedi - henüz değil.

Bayan Ash'e döndü ve "StaP'ta tuhaf davrandığını fark ettiğiniz biri var mı?" diye sordu.

Kadın başını sallayıp, yanında çalışan herkesin dürüst ahlaki karakteri hakkında bir dizi protestoda bulunurken yarı dinledi; bu beklediğinden daha fazlası değildi, bu yüzden pek aldırmadı. Onun yerine yanında oturan kadını ve bildiklerini anlatması için onu nasıl ikna edeceğini düşündü.

Daha önceki konuşmalarını ve Jane'in sıradan sözlerini hatırladı: *Henüz birlikte yürüyüşe çıktık.*

Bunun değişmesinin tam zamanı olduğunu düşünüyordu. Karısını tanımasının zamanı gelmişti.

Onuncu Bölüm

"Jane," dedi Penvale birkaç gün sonra, "benimle köye gelmek ister misin?"

Jane tostundan başını kaldırıp baktı. Penvale kahvaltı masasında karşısında oturmuş, alışılmadık derecede neşeli görünüyordu ve hafifçe kaşlarını çattı. Bu sabah onu neyin neşelendirebileceğini bilmiyordu, çünkü bir gece önce uykusunun ürkütücü bir *feryatla* bölündüğünden neredeyse emindi -kendisi de öyle olmuştu ama en azından feryadın kaynağının, tiyatroyu seven ve kederli bir hayalet rolünü oynamaya son derece hevesli olan Hastey olduğunu bilme avantajına sahipti.

Yine de, her zamanki erdemli saatinde kahvaltıda; hava fırtınalı, gri bir gün olmasına rağmen -uzaktaki bulutlar karın habercisi gibi görünüyordu.

"Neden köye gidiyorsun?" diye sordu.

"Öğle yemeğini handa yemeyi düşündüm, sadece köylülerin beni daha yakından tanımasını sağlamak ve belki de birkaç dükkândan alışveriş yapmak için. Birkaç iş için ziyaret ettim ama henüz orada fazla zaman geçirmedi ve bunu düzeltmem gerektiğini düşündüm."

Trethwick Manastırı'na en yakın sahil köyü olan St. Anne's, vikontluğa sıkı sıkıya bağlıydı ve nesiller boyunca da öyle olmuştu. Penvale'in arazisi köyün kenarına bitişikti ve nüfusun çoğunluğu bir şekilde malikânenin cömertliğine güveniyordu. Tüm bunlara rağmen, Bay Bourne köye nadiren girmiş ve köylülerin kendisi hakkında ne düşündüğü konusunda hiçbir zaman aşırı endişeli görünmemişti. Jane bunu Penvale'e de söylemişti ve o da kaşlarını çatmıştı.

"Umarım bana uygulanan davranış standardı amcaminkinden biraz daha yüksektir," dedi sert bir ifadeyle ve elindeki süte bir yudum süt döktü.

coPee, ve Jane onu kovduğunu fark etti. O ana kadar bunu yapabilecek güce sahip olduğunu bile fark etmemişti.

"Ben... Ben istemedim..." diye söze başladı, kelimeler dilinin ucuna bile gelmiyordu. Kimseden özür dilemek zorunda kalmaya alışık değildi, çünkü sözlerinin yaralama gücüne sahip olacak kadar önemli olmasına alışkın değildi. Durakladı, nefes aldı. "Seni amcanla kıyaslamak istemem, çok farklı adamlar olduğunuzun farkındayım." Tereddüt etti. "Amcan... Demek istediğim..." İçini çekti, her zamanki gibi kelimelerin hissettiklerine uygun bir konfigürasyonda çıkmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Arkadaşlığınızdan rahatsız olmuyorum, çoğu zaman," dedi aceleyle, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kendini şaşırttı. Aslında söylemek istediği bu değildi.

Yine de bunun doğru olabileceğini düşündü.

"Bu işte henüz çok iyi değiliz, değil mi?" Penvale sordu. Sessiz kalmış, kız özrünü dile getirmeye çabalarken onu dikkatle izlemişti. Bir noktada ağzı tuhaf bir yarım gülümsemeye dönüştü ve kız konuştuğu bakışları ısındı. Gözleri elaydı, çoğu zaman yeşilden çok kahverengiydi ama bu sabah ona bakarken yeşilin akları dikkatini çekmiş, bir kez olsun başka tarafa bakma isteği duymamıştı.

"İkimiz de bu evliliği istemedik," diye devam etti, "ve henüz pek başarılı olduğumuz söylenemez. İkimiz de istemediğimiz şeyler söyledik - ya da en azından tam olarak söylediğimiz şekilde söylemedik - o yüzden ödeşтик diyelim, olur mu?"

"Pekâlâ," dedi yavaşça.

"Eğer" diye ekledi, "bugün benimle köye gelersen," diye koltuğuna geri çöktü ve durumunun ne olacağını görmeyi bekledi.

Jane, bir savaşın kaybedildiğini ya da artık savaşmaya değmeyeceğini anladığında sadece başını salladı.

Jane, St. Anne's'in son derece sevimli, küçük bir köy olduğunu, duygusal bir romandan alınmış pastoral bir sahneyi andırmadığını düşünüyordu. Eğer insan bu tür şeylerden hoşlanıyorsa sorun yoktu.

"Bu tür bir şey", küçük bir koya inen dik bir yamaca yerleştirilmiş beyaz badanalı binaların sıralandığı dar, dolambaçlı parke taşı sokaklarıdır. Herkesin birbirini tanıdığı, ailelerin nesiller boyu aynı dükkânları işlettiği, sonu gelmez gibi görünen bir dizi hoşbeş ve dedikodu alışverişinin içine çekilmeden sokakta yürümenin bile imkânsız olduğu türden bir yerdi.

Başka bir deyişle, Jane'in kabusuydu.

Ayrıca evdeki amaçlarına da tamamen ters düşüyordu. Eğer St. Anne's sadece gri taştan yapılmış binalarla dolu, gizemli ve her yere nüfuz eden bir sisle boğuşan, kasvetli ve ürkütücü bir yer olsaydı planlarına ne kadar iyi hizmet ederdi. Oysa bugün burası düpedüz neşeli görünüyordu; hatta güneş sabahki bulutların ardından ortaya çıkma zahmetine bile katlanmamıştı. İnanılmaz derecede sevimli, tombul bir kedi bir vitrinde oturuyor, yanında da bir çift büyük boy, son derece AuPy kedi yavrusu vardı. Bir yerlerde birileri tarçın ve şeker kokan bir şeyler pişiriyordu. Jane bir çocuğun sevinçli kıkırdamasının belirgin sesini duydu. Bir kilise çanı çeyrek saati çalıyordu.

Tüm bunlar son derece üzücüydü.

"Atmosfer," diye mırıldandı kederli bir şekilde, kocasını uygunsuz bir şekilde pitoresk sokaklardan birinde takip ederken. "Buralarda biraz *atmosfer* yakalamak için ne yapmak gerekir?"

"Bir şey mi dedin Jane?" Penvale dönerek sordu; onun geride kaldığını görünce durakladı ve yanına ulaştığında bir kolunu uzattı. Kadın isteksizce tuttu, elinin altındaki güven verici gücü fark etmemeye kararlıydı. Onunla ilgili herhangi bir şey güven verici olmaya nasıl *cüret ederdi*? Adamın cesareti.

"Bir şey yok," diye tatlı bir şekilde güvence verdi, ki bu da onun zekâsına bir övgü niteliğindeydi,

Bu özelliği ne kadar rahatsız edici olsa da, bir o kadar da tedirgin edici görünüyordu. Bir mağazada sergilenen şapkalara bakmak için durakladıklarında "İyi misiniz?" diye sordu.

vitrin. "Biraz hasta görünüyorsun."

"Tam 1ne," dedi dişlerini gıcırdatarak, gülümsemeye yakın bir şey yapmaya çalışarak - bu girişimin başarısız olduğu belliydi, çünkü adam bu manzara karşısında hafifçe soldu.

"Sanırım kaşlarınızı çatmak en iyi seçeneğiniz olabilir, eğer gülümsemelerinizden biri buna benziyorsa."

"Çok güzel," diye mırıldandı ve Penvale köyü gezmeye başladığında bir süre için söylediği son söz bu oldu.

İlk başta katlanılabilir bir durumdu. Jane, Penvale'i tanımlamak için asla "çekici" kelimesini kullanmazdı; onda belli bir rahatlık, gözlerinde belli bir parıltı ve gülümsemesinde belli bir yumuşaklık yoktu. Ama yine de çekici olduğunu fark etti. Tanıştıkları herkesle kibarca konuşuyor, sesinde gerçek bir sıcaklık hissediliyordu ve soruları dikkatle dinliyor, dile getirilen endişeleri elinden geldiğince yanıtlıyordu. Onun tipik, aşırı yumuşak bir aristokrat olduğunu düşünmüş olmasına hayret etti; tavırlarında kendini köylülerden üstün gördüğünü gösteren hiçbir şey yoktu. Kasabadan gelen kibirli bir lordan beklenebileceği gibi, kendini uzak tutmak için hiçbir çaba göstermiyordu.

Bir noktada, yaramaz bir yürümeye başlayan çocuğu zapt etmeye çalışırken aynı zamanda son derece tombul bir bebekle hokkabazlık yapan genç bir anne, kaçmak üzere olan çocuğu daha iyi kavrarken söz konusu bebeği Penvale'in kollarına bıraktı. Birdenbire kucak dolusu bebekle karşılaşmayı beklemediği belli olan Penvale irkilmiş görünüyordu. Bebeği önünde tuttu ve onu inceledi.

"Nasılsın?" diye sordu çocuğa ciddiyle.

"Eeeee," diye cevap verdi bebek.

Penvale çaresizce omuz silkmiş olan Jane'e baktı.

"Ben bebek dili bilmiyorum," dedi ona.

"Onunla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Onu kucaklamayı dene..." diye önerdi.

Adamın ona bakışı, bir aslanla yatağa girmeyi önermiş olabileceğini ima ediyordu ama adam bebeği nazikçe göğsüne bastırdı. Jane'e baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Daha önce onları okşayan insanlar görmüştüm," dedi yardımsever bir şekilde. "Sanırım sırtını?" Bebeğin inanılmaz derecede yumuşak olan tüylü başını okşamak için bir parmağını uzattı.

Penvale bebeğin sırtını hafifçe sıvazladı. Bebek umut verici görünen bir tür guruldama sesi çıkardı.

"Sanırım bundan hoşlandı," dedi Jane cesaretle. Bir an sonra bebek Penvale'in omzuna tükürdü ve anne -diğer çocuğunu boyun eğdirmek için güreşen- küçük yavrusunu geri almak ve Penvale'in iyi bir mizahla salladığı ceketinin durumu için bir dizi özür dilemek için geri dönerken ona yaralı bir ihanet bakışı attı. Kadın gözden kaybolunca cebinden bir mendil çıkardı ve omzunda parlayan rahatsız edici maddeyi silmeye çalıştı.

"Hepsini aldım mı?" diye sordu ve Jane mendili ondan alıp parmak uçlarında durarak kalanını sildi.

"Mendilin genellikle temizlemek zorunda olduğu türden bir pislik değil," dedi ve ona bazı kitaplarındaki korsanları hatırlatan ve az önce anlamadığı uygunsuz bir şey söylediğinden neredeyse emin olmasına neden olan bir sırtış verdi. Okuduklarından çıkardığı şeyleri düşünmek için durakladı ve başını salladı, bu eserlerin bile zaman zaman olayların üzerine biraz perde çektiğini anımsadı. Bazen kadın olmak -ya da en azından bir *hanımefendi*- çok yorucuydu.

Penvale'in köyü gezme hızına bakılırsa, bu düşünce üzerinde duracak çok az zamanı vardı. Fırını işleten ve Penvale tarçınlı çörekleri tercih ettiğini söyleyene kadar onu rahatsız etmekten vazgeçmeyen Bayan Rowe'la uzun bir sohbetin ardından Jane, Penvale'in ceketinin cebinden bir kalem ucu ve küçük bir not defteri çıkarmasını izledi. Deftere aceleyle bir şeyler karaladı.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu merakla.

"Gelecek hafta fırına uğrayıp o çöreklerden bir tane almam için kendime bir not bırakıyorum," dedi ve defteri cebine koydu. Jane uzun bir süre ona baktı ve o da neredeyse utanmış gibi öksürdü. "Eğer onları yapmak için zahmete giriyorsa, en azından birkaç tane satın almak için uğrayabilirim."

Jane, "Bunu yapması için kadrolu birini gönderebilirsiniz," dedi.

"Yapabilirim, sanırım," diye kabul etti ve ona bir kez daha kolunu uzattı.

Ama gelmeyecekti. Jane nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama onun köye gelip tarçınlı çörekleri kendisinin alacağından hiç şüphesi yoktu.

Jane ise elinden gelenin en iyisini yapıyordu; kendisine sorulan sorulara cevap veriyor, gerektiğinde tanıştıırıyordu. Yine de soru sorma konusunda daha iyi olmayı umutsuzca diledi - bu, konuşmanın ona her zaman sorun çıkaran bir yönüydü. Cevaplarla ilgilenmediğinden değil, sadece sormak için doğru şeyi asla düşünemediğinden. İnsanlar sorgusuz sualsiz, uzun uzadıya konuştuklarında çok daha kolay oluyordu ve o da kendisinden fazla bir şey beklenmeden dinleyebiliyordu. Ama bu - umutsuzca soracak bir şeyler düşünmeye çalışmak, değiş tokuş edecek hoşluklar...

Çok yorucuydu.

Ancak bir noktada, köyün küçük okulunun önünde durduklarında, çocuklar sanki Lucifer'in kendisi peşlerindeymiş gibi dağınık bir kalabalık halinde ilerlerken ilgisini çekti. Küçük bedenlerden oluşan kalabalık dağıldığında, sadece Jane'den sadece birkaç yaş büyük görünen ve kesinlikle kötü bir ruh hali içinde görünen yıpranmış görünümlü bir okul müdiresi ortaya çıktı. Jane, ne kadar aykırı bir yaratık olsa da, bu durumdan oldukça memnundu; köyde Vikont ve Vikontes'i gördüğünde sevinç krizlerine girmeyen en azından bir kişiyle karşılaşmak güzeldi.

Okul müdiresi yorgun bir iç çekişle onlara reverans yaptı, kolları kitaplarla doluydu. Koyu renk saçları ve gözleri, çillerle dolu bir burnu vardı ve gözlerinde Jane'in saygıyla fark ettiği keskin bir bakış vardı.

"Lordum, leydim," diye karşılık verdi.

"Bayan-" Penvale durakladı. "Özür dilerim, ama köye daha önceki ziyaretlerimde tanıştırıldığınızı sanmıyorum, ki şimdi bu büyük bir dikkatsizlik gibi görünüyor."

"Trevelyan," diye cevap verdi kadın. "Muhtemelen az önce ayrıldıklarına şahit olduğunuz canavarları eğitmeye çalışıyordum."

Penvale diplomatik bir tavırla, Bayan Trevelyan'ı bazı kitaplardan kurtarmak için bir adım öne çıkarak, "Oldukça... heyecanlı görünüyorlardı," dedi. "Bunlarla nereye gideceksiniz? Size eşlik etmekten mutluluk duyarız."

"Sadece kulübeme," dedi Bayan Trevelyan minnettar bir baş hareketiyle ve okul binasının kapısını arkasından kilitlemek için döndü. Küçük, oldukça köhne bir binaydı ve duvarlarında Jane'in görkemli olduğunu hayal ettiği sarmaşıklar vardı

yaz aylarında. "Bunlar benim kişisel koleksiyonumdan çocukların okuması için getirdiğim birkaç kitap ve onlarla işimiz bitti."

Şu ana kadar konuşmaya hiçbir katkıda bulunmayan Jane, okul binasının arkasındaki dar ara sokağa girdiklerinde kaşlarını çatı. "Çocukların okuma materyaline ihtiyacı var mı Bayan Trevelyan?" diye sordu. Kelimeler kendi kulaklarına bile garip ve ani geliyordu ama yine de onları söylediği için memnundu.

Bayan Trevelyan ona baktı. "Her zaman, Leydi Penvale. Köyde ödünç kitap veren bir kütüphane yok ve selefimden bana miras kalan okul koleksiyonu da biraz içler acısıydı, bu yüzden küçüklüğümde beri en sevdiklerimden birkaçıyla takviye yapıyorum."

"Çocukluğumdan kalma, sakladığım ve Cornwall'a yanımda getirdiğim birkaç kitabım var," dedi Jane, ne olduğunu anlamadan kelimeler ağzından dökülüverdi. "Eğer isterseniz, köye bir sonraki ziyaretimde onları size getirmekten büyük mutluluk duyarım."

Bayan Trevelyan ona gülümsedi, kaşlarının arasındaki kırıışıklık hafifledi. "Teşekkür ederim Leydi Penvale, çok memnun olurum."

Jane garip bir şekilde memnun hissetti. Birine verecek bir şeyi varmış gibi hissetmek güzeldi, diye düşündü. Katkıda bulunacak bir şey.

Penvale'in, Bayan Trevelyan'ın söylediklerine başını eğip geri dönmeden önce omzunun üzerinden ona verdiği parlak ve iç açıcı gülümseme de aynı derecede hoştu.

Bayan Trevelyan'ı -ve kitaplarını- köyün eteklerindeki küçük kulübesine bıraktıklarında, güneş çoktan tepeden geçmiş ve öğleden sonra boyunca yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı. Penvale öğle yemeği için durmalarını önerdi ve Jane, günün o ana kadarki faaliyetlerinden yorulmuştu

-Ve yüzünde bu kadar uzun süre hoş bir ifade tutmanın ePort'u hevesle kabul etti.

"Özel odayı kullanmak ister misiniz lordum?" diye sordu hancı, köyün tek hanına, Aziz Anne'in merkezindeki saygın, ahşap bir işletmeye vardıklarında. Jane, Penvale'in tereddüt ettiğini gördü; şüphesiz, hanın diğer müşterilerinin arasına karışmayı tercih ederdi; ne de olsa, köye yapılan bu gezinin amacı görmek ve görülmekse, bir yere kapanmanın pek bir anlamı yoktu.

yemeklerini yemek için özel bir odaya geçtiler. Penvale ona bir bakış atarak, "Evet, lütfen." dediğinde Jane tam da kibarca kabul etmiş görünmeye çalışacak enerjiyi topluyordu. Özel bir oda mükemmel olur."

Hanın önündeki kalabalık caddeye bakan pencereleri olan küçük bir odaya götürüldüklerinde ya da hancı bira (Penvale) ve çay (Jane) vaatleriyle ayrılırken Jane hiçbir şey söylemedi. Jane ancak tekrar yalnız kaldıklarında - biraz da hevesiz bir şekilde- "Akşam yemeğini umumi salonda yiyebilirdik," dedi.

Penvale bu gönülsüz öneriyi görmezden geldi. Bunun yerine, sabit bir bakışla onu süzdü ve önemli bir bilimsel keşif yapmış bir adamın havasıyla, "Jane. *Utangaçsın.*"

Jane anında yanaklarının ısındığını hissetti. Masanın ahşap yüzeyine baktı ve işaret parmağıyla damarların izini sürdü. "Tebrikler," dedi. "Bu kadar bariz bir şeyi çözdüğün için bir tür ödül mü istiyorsun?" Penvale sırtarak cevap vermek için ağzını açtı ama Jane henüz sözünü bitirmemişti. "Tabii ki utangacım, bunu her aptal görebilir. Bunu gerçekten şimdi mi fark ettiniz?"

Jane kendini neredeyse sıkışmış hissetti. Gerçekten de ona bu kadar az mı ilgi gösteriyordu ki, karakteriyle ilgili bu kadar temel bir şeyi fark etmesi evliliğinin bir ayını almıştı?

Penvale onun bu çıkışından etkilenmedi. "Düşündüğünüz kadar açık olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ben şahsen senin insan düşmanı olduğunu düşünmüştüm."

"Bu kelimeyi sözlükten aramak zorunda mıydın?" diye sordu ona huysuzca, şaşkın bir kahkaha attığında etkilenmemek için elinden geleni yaptı. Bu ses ondan duymayı beklediği şeye hiç benzemiyordu.

"Bence insanlar senin arkadaş canlısı olmadığını düşünüyor," dedi ve konuşurken öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. "Ama bugün seni izledim, söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken ya da grubun dikkati senin üzerindeyken kıvrandığını görebiliyordum." Başını sallayarak tekrar güldü. Güldüğünde, normalde zar zor görünen gözlerinin kenarlarındaki çizgilerin derinleştiğini fark etti. Onlardan hoşlanıyordu ve hoşlanmasından hoşlanmıyordu. "Geçen ayı benden nefret ettiğini düşünerek geçirdiğime inanamıyorum."

"Eğer bu konuşmayı daha fazla sürdürürseniz, size söz veriyorum yapacağım." Ona gülümsedi. "Sanki tüm arkadaşlarıma mektup yazıp endişelenmemelerini söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Jane kaşlarını çatı. "Endişelendiler mi?"

Hancı bu noktada Penvale'e birasını ve Jane'e çayını vermek için geri döndü ve Penvale cevap vermek için yalnız kalana kadar bekledi. "Evlilik mutluluğuna kavuştuklarına göre, anlaşmamızın şartları onları fazlasıyla endişelendirmiş."

"Çünkü bizimki bir aşk maçı değildi."

"Bu vardı, evet, bir de senin benden nefret ettiğine bir şekilde ikna olmuş olmaları." Durakladı, ağzı seğiriyordu. "Onlara bu izlenimi neyin vermiş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Jane dumanı tüten bir fincan çay koyarken gözlerini devirdi. "Evet, şey, sen beni buldun, bu yüzden endişelenmelerine gerek yok."

"Benden nefret etmediğine kendimi çoktan ikna etmişim," diye onu temin etti. "Sadece senin de kız kardeşim gibi olduğun ve sevgini öncelikle düşmanlık yoluyla ifade ettiğin sonucuna varmışım. Aslında, bu varsayım altında, bana umutsuzca aşık olduğundan korkmaya başladım."

Jane ona soğuk bir şekilde baktıktan sonra vazgeçti ve küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Göründüğünden daha komiksin, biliyorsun," diye onu bilgilendirdi.

"Öyle miyim?"

"Sizinle tanıştığımda, biraz... kopuk görünüyordunuz, sanırım. Şaka yapacak bir adam değildin. Umutsuzca Trethwick Manastırı'na odaklanmış gibiydiniz... sanki bu diğer her şeyi bastırıyordu."

Gözlerini içkisine dikti. Tekrar ona baktığında, yüz ifadesinde öyle çığ ve savunmasız bir şey vardı ki, Jane o anda onun yanında gözlerini kaçırmayacak kadar rahat olduğu için çok minnettar oldu. Onun yüzünü bu şekilde görmek bir ayrıcalık, bir tür değerli sır gibi geliyordu.

"Sanırım öyle oldu," dedi sessizce. "Diğer her şeyi bastırdı yani. Annemle babam öldüğünden beri tek istediğim buydu. Bu olay olduğunda Diana sadece on beş yaşındaydı, o yüzden onları ya da Trethwick Manastırı'nı pek hatırladığını sanmıyorum ama ben hatırlıyorum. Annemi ve babamı hatırlıyorum. Tıpkı babam gibi olmak istiyordum. Ve sonra

O gitti ve bizi gerçekten istemeyen akrabalarımızla yaşamak üzere buradan gönderildik ve ben tüm zamanımı keşke demekle geçirdim-"

Adam konuşmayı kesti ve Jane tereddütle, "Geri dönmek ister misin?" diye sordu.

Çaresizce omuz silkti. "Asıl istediğim eski hayatıma geri dönmekti ama bu imkânsız olduğu için bir sonraki en iyi şeyi istedim, o da malikâneydi. Bu yüzden Eton'dan ayrılıp Oxford'a gider gitmez kâğıt oynamaya başladım - benim konumumdaki bir beyefendinin gelir elde etmesi için kabul edilebilir birkaç yoldan biriydi ve bir grup kurnaz üniversiteli delikanlı yeterince kolay hedeflerdi. Oxford'dan ayrıldığımda, eğer dikkatli olursam Trethwick Manastırı'nı satın alacak kadar servet biriktirebilecek kadar para kazanabileceğimi gerçek bir olasılık gibi hissetmeye başlayacak kadar iyiydim. Ve yıllarca başka bir şey düşünmedim."

"Peki ya şimdi?" diye

sordu. "Şimdi...?"

"Şimdi ne düşünüyorsun?"

Bir an sessiz kaldı. "Ev. Gizemli hayaletimiz. Malikânenin kullanılabilir durumda kalmasını nasıl sağlarız?" Bir duraklama daha, daha da uzun. "Gerçekten istediğim tek şeyi mahvetmekten nasıl kaçınabilirim?"

Ama, diye merak etti Jane birden, şimdi o paraya sahip olduğuna göre ne yapacaktı? Çünkü verdiği cevap -aklını kurcalayan tüm düşünceler- bir erkeği hayatının geri kalanında ayakta tutmaya yetmez diye düşündü. Yıllarını tek bir amaç uğruna harcamıştı ama şimdi ne istiyordu?

Hancı yeniden ortaya çıkıp her ikisine de birer kase doyurucu et yahnisi ve bir somun kıtır ekmek sunarken bu soruyu düşündü. Penvale, o sabah bir parça domuz pastırması yediğine tanık olduğu bir adamdan ziyade, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yemeğine daldığında da bu soruyu düşünmeye devam etti.

Düşüncelere o kadar dalmıştı ki, yemeğini bitirmesi ondan çok daha uzun sürdü ve bir ara başını kaldırıp onu düşünceli bir şekilde süzen ela gözlerine baktı.

"Ne oldu?" diye sordu, biraz da utanarak; adamın onu ne kadar zamandır izlediğini merak ediyordu.

Hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Eve gitmek ister misin?" diye sordu, onun sorusunu tamamen görmezden gelerek.

Kaşları çatıldı. "Köyde oyalanmak istemiyor musun? Daha fazla insanla tanışmak?"

Omuz silkti, tembel, desteksiz bir hareketti ve bir şekilde kendi bedeninde hissettiği, kadının kinde hiç hissetmediği rahatlığı özetliyordu. "Köy gelecek hafta da burada olacak," diye cevap verdi. "Bugünlük bu kadar yeter."

Jane, onunla birlikte olmasaydı, eve bu kadar erken dönmeyeceğini düşünmeden edemiyordu.

Bu da bunu onun için yaptığı anlamına geliyordu - o sabah onun hakkında gözlemlediği her neyse, edindiği daha büyük anlayış her neyse, onun yüzünden.

Ve bu gerçek hakkında ne hissettiğinden hiç de emin değildi.

On Birinci Bölüm

Son olayların ışığında, Jane artık düşünme zamanının geldiğine karar verdi.

Anne's'a yaptıkları yolculuktan ve öğle yemeğindeki konuşmalarından sonra birkaç gün boyunca kendini huzursuz hissetmişti ve Penvale'in yanında çok fazla zaman geçirmenin akıllıca olmadığından emindi, bu yüzden ondan uzak durmak için bahaneler üretmeye başladı - onunla kahvaltı salonunda yemek yemek yerine kahvaltısını yatak odasına göndertmek, evde olduğunu bildiği halde malikânenin etrafında uzun yürüyüşler yapmak. Adamın fark edip etmediğinden emin değildi - hiçbir şey söylememiştir ve yokluğunun fark edilmemiş olduğu düşüncesi küçük, kolayca inkâr edilebilen bir parçasını sızlatmıştı - ama önemli olan, tüm bu yalnız zamanın ona düşünme fırsatı vermesiydi.

Musallatı tırmandırmanın zamanı gelmişti.

O gün çalışma odasında attığı çılgının Penvale'i sinirlendirmiş olmasından memnundu ve bu bir bakıma yararlı da olmuştu: Penvale'in şüphelerinin kendisinden çok devlet görevlileri üzerinde olduğu gerçeğini aydınlatmıştı. Aristokratlar hep böyle yapmaz mıydı? Suçu başkasına atamadıklarında, düşük maaşlı çalışanlarını suçlamak?

(Jane, Penvale'in hesap defterlerine bakar bakmaz tüm çalışanların maaşlarını hatırı sayılır ölçüde artırdığını isteksizce fark etmişti ama haklı bir öfkeyle bunu görmezden gelmeyi tercih etmişti. Ne de olsa bu onun ayrıcalığıydı. Bir hanımefendi olarak.)

Tüm bunlar onu duraksattı; onun bir personel üyesini işten çıkaracak kadar şüpheli olmasını istemiyordu. Onun yüzünden biri işini kaybederse kendini asla affetmezdi. Bu nedenle onun gerçekten bir hayalet *olduğuna* derhal inandırılması şarttı.

Ve sonra, uygun bir şekilde, kar yağmaya başladı.

Cornwall'da nadiren görülen kar yağışı için geç kalınmıştı ve Mart ayının ilk haftasını geçtikleri için bu durum daha da nadirdi. Soğuk bir kış geçirmişlerdi ve görünüşe göre onları pençesinde tutmaya kararlıydı, bu yüzden birkaç Aakes olarak başlayan şey kısa sürede sürekli bir kar yağışına dönüştü. Jane yatak odasının bitişiğindeki oturma odasında, bir demlik çayla uğraşıyor, en eski ve en yırtık şalına sarınmış, Londra'dan gönderilen bir haftalık gazeteyi inceliyordu. Pencereden dışarı baktığında yağan karı gördü ve duraklayarak gazetesinin kucağına düşmesine izin verdi. Karı severdi -Jane'e göre, bir fincan çayla sıcacık bir battaniyenin altına oturup dışarıda karın usulca ve sessizce düşüşünü izlemekten daha keyifli bir şey olamazdı.

"Snow," diye seslendi Penvale'in sesi arkasından; daha çok bir küfür gibi mırıldandı ve Jane onun odaya girdiğini duymadan başını kaldırdı.

"Nereden geldin sen?" diye sordu, şalını aklına gelmeyen bir nedenden dolayı göğsüne bastırmıştı; şalının altına giydiği elbise o kadar mütevazıydı ki, bir bakire teyzenin gardırobuyla kıyaslandığında cüretkâr görünebilirdi.

"Kapıyı çaldım," diye cevap verdi kocası. "Üç kez. Cevap vermeyince endişelendim ve kapıyı açtım."

"Ah," dedi Jane biraz telaşla. "Kar yüzünden dikkatim dağılmıştı."

"Ben de öyle," dedi adam, sesinde sinirlilik belirgindi ve Jane onun saçlarının da paltosunun yünü gibi hafif nemli olduğunu fark etti.

"Dışarıda mıydın?"

Başıyla kısa bir selam verdi. "Hava değiştiğinde aceleyle geri çekildim ama yeterince hızlı değildim." Pencereden dışarı, usulca yağan kara sanki kişisel bir suç işlemiş gibi baktı.

"Penvale. Sadece kar var." "Kardan *nefret ederim.*"

"Bu sadece su," diye işaret etti.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Bu *donmuş* su. Bu tamamen farklı bir şey. Güvenilmez."

"Saçını 1x yapman gerekeceği için mi kızgınsın?" diye masumca sordu ve onun dehşete düşmüş bakışıyla ödüllendirildi. Kendini tutamayarak ekledi,

"Belki de gözlüğünüz olsaydı karın yağmak üzere olduğunu anlayabilirdiniz."

"Jane," dedi uyarırcasına, ona doğru bir adım atarak.

"Londra beyefendilerinin titiz olduğunu duymuştum," diye devam etti, "ama ben her zaman cömert olmaya çalıştım ve bu nedenle bunun sadece haksız bir klişe olduğunu varsaydım."

"Jane, Tanrı yardımcım olsun-"

Sandalyesinden kalktı ve onu bir tür kalkan olarak kullanarak arkasına geçti. "Paltonuzun da mahvolacağından mı endişeleniyorsunuz? Botlarınızdaki çamur sizi endişelendiriyor mu?"

Sandalyenin karşı tarafına uzandı ve çok dikkatli bir şekilde öne doğru eğildi, ellerini sandalyenin kollarına dayadı, yüzü onunkine oldukça yakındı. Jane'in nefesi boğazında düğümlendi; aralarındaki hava yoğun ve canlı görünüyordu. Bu kadar yakınken, adamın gözlerindeki yeşil akları daha iyi seçebiliyor, tenine sinen sandal ağacı kokusunu alabiliyor, adamın içeriye getirdiği soğuk hava, kar ve odun dumanı kokusuna karışıyordu.

Arkasına yaslandı, kafasındaki sis bulutunu dağıtmak istercesine başını hafifçe salladı ve çok bilinçli bir şekilde, "Banyon için lavanta yağı getirmemi ister misin? Cildinizin yumuşak kalmasını ve şey kokmasını sağlamak için... şey..."

"Lavantadan mı?" diye ekledi, kendini tutamadan bir kahkaha attı. Jane kendi gücüyle ve birini -en azından *bu* özel birini- güldürmenin verdiği baş döndürücü heyecanla neredeyse sersemlemiş hissetti. "Hayır, teşekkür ederim" dedi, o kadar kuru bir sesle ki Jane yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı ve ekledi: "Ama şimdi banyo yapacağım."

Öğleden sonra ilerledikçe kar büyük tepelikler halinde birikmeye başladı. Jane burada yaşadığı üç yıl boyunca böyle bir kar yağışı hatırlamıyordu ve odadan odaya dolaşarak Trethwick Manastırı'nın doğusundaki tepelerde biriken kar yığınlarının ve batıdaki gri denizin üzerine düşen yağlı, ağır Aakes'in manzarasını hayranlıkla seyretti.

Balo salonunda Penvale'i buldu. Burası Jane'in sık sık gittiği bir oda değildi; Trethwick Manastırı'nda yaşadığı süre boyunca hiç amacına uygun kullanılmamıştı, boş duruyordu ve bir duvarı kaplayan devasa pencereler sayesinde kışın oldukça soğuk oluyordu. Bir çift Fransız kapısı, güzel havalarda okyanusun dramatik manzarasını sunan bir terasa açılıyordu.

ama bugün kuşkusuz rüzgârlı bir sefalet olacaktı. Odanın içi çok soğuktu, güney duvarının büyük bir bölümünü kaplayan heybetli taş ocak boş duruyordu.

Penvale pencerelerden birinin önünde duruyordu, sırtı ona dönüktü ve bir kolunu cama dayamıştı. Bu duruş gömleğinin omuzlarına iyice gerilmesine neden olmuştu; ceketini görünürde yoktu ve gömleğinin üzerine giydiği gri yelek, kolunu her hareket ettirdiğinde kaslarındaki kaymayı gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Donuyor olmalıydı ama hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyor, yağan kara bakarken tamamen hareketsiz duruyordu.

"Bundan sonra yollar kötü durumda olacak," dedi Jane'i şaşırtarak; onun yaklaştığını duyduğunu fark etmemişti. "Araziye ulaşmamız birkaç gün sürebilir."

"Belki de yağmur yağar ve hepsini eritir," dedi ona yaklaşırken, soğuğa karşı kollarını göğsünde kavuşturarak. Adamın yanında durdu; adam ona yan gözle baktı, sonra bir adım daha yaklaştı, ta ki kadın ona dokunmadan bile vücudunun sıcaklığını hissedinceye kadar.

"Belki de," dedi, ses tonu derin bir şüpheciliğe işaret ediyordu. "Yine de kapana kısılmış olabiliriz. Kardan *nefret* ediyorum," diye mırıldandı.

Kardan nefret etmesi Jane'e oldukça tuhaf gelmeye başlamıştı. "Neden bu kadar rahatsız oldun?" diye sordu merakla. "Sanki gitmemiz gereken bir yer varmış gibi."

Saçma bir şekilde, kendini neredeyse... *savunmacı* hissediyordu, sanki çok sevdiği bu yeri eleştiriyormuş gibi ve -şimdi kendine sertçe hatırlattığı gibi- Trethwick Manastırı'na biraz daha az sevgiyle bakmasına neden olan her şeyin kesinlikle onun yararına olmasına rağmen, bu küçümsemeden dolayı incinmiş hissetti.

"Bu... bu uygunsuz," dedi, sesi o kadar kızgın çıkıyordu ki Jane gülmek istedi. "Ya insanın planları varsa ve sonra evde tıklıp kalırsa? Ya gitmeniz gereken bir yer varsa? Tam bir baş ağrısı."

Jane ona baktı ve sonra bakışları bir an oyalandı. Adam son derece pratikti, hiç duygusal değildi. O gün için planladığı şeyin önüne geçecekse, usulca yağan karın güzelliğinin ne önemi vardı? Nasıl

Böyle bir adam, diye merak etti, buranın vahşi güzelliğini gerçekten takdir edebilir miydi?

Jane, soğuğa rağmen, Penvale mırıldanarak özür dileyip ayrıldıktan sonra uzun dakikalar boyunca balo salonunda kaldı ve fark ettiği şeyi düşündü. Eğer birkaç gün boyunca Trethwick Manastırı'nda mahsur kalacaklarsa ve kimse onlara ulaşamayacaksa, bu mükemmel bir fırsattı, hatta eline geçebilecek en iyi fırsattı.

Topuklarının üzerinde döndü ve hızlı adımlarla Bayan Ash'i aramaya koyuldu. Hayaletlerinin biraz daha aktif olma zamanı gelmişti.

Penvale karanlık bir ruh hali içinde erkenden odasına çekilmişti. Bütün öğleden sonra ve akşama kadar kar yağmıştı ama odasına dönüp perdelerini geceye karşı sıkıca kapattığında kar yağışı hız kesmiş gibi görünüyordu. Gömlek ve pantolonunu giydikten sonra uşağı Snood'u kovmuş ve elinde bir kadeh bordo şarabı, kükreyen bir ateşin önünde karamsar bir şekilde durmuştu.

Dışarıda rüzgâr özellikle şiddetli bir uğultu çıkarıyor ve 1re yüksek sesli bir çatırtı yayıyordu. Penvale şarabından bir yudum aldı ve gözlerini ayırmadan Aames'e baktı. Bir uluma daha duyuldu, bu sefer daha yüksekti, kederli feryadı neredeyse insan sesine benziyordu. Penvale kollarının arkasındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Şarap kadehini tekrar ağzına götürdü, sonra daha yüksek ve daha yakın bir başka uluma başlayınca dondu kaldı.

Ve bir an sonra bu sesin, dışarıdaki fırtına göz önüne alındığında beklenebileceği gibi pencere yönünden gelmediğini fark etti.

Hayır, bu uluma onun arkasından, sanki evin duvarlarının derinliklerinden geliyordu.

Penvale 1re'nin yanındaki yerinden kıpırdamadan yavaşça döndü ve önündeki odayı inceledi. Sessiz ve sakindi, duvarlardaki apliklerde birkaç mum yanıyordu.

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, aynı ürkütücü feryat.

Penvale kaşlarını çatı ve sesin geldiğini düşündüğü yöne doğru birkaç adım attı ki bağlantı kapısı patlayarak açıldı ve Jane yuvarlanarak içeri girdi.

"O da neydi?" diye nefes nefese kaldı. Penvale loş ışıkta emin olamıyordu ama kadının her zamankinden daha solgun görüldüğünü düşündü. Yatmak için o lanet olası yüksek yakalı geceliklerinden birini giymişti bile, gerçi bu en azından Aannel değildi ve üzerine gözlerinin ürkütücü tonunu ortaya çıkaran menekşe rengi bir sabahlık atmıştı. "Şu sesi duydun mu?"

"Son kontrol ettiğimde kulaklarım hâlâ kafama yapışıkty," dedi kuru bir sesle, "yani evet."

Jane ona kötü kötü baktı, ama bir kez olsun evde garip seslerin peşinde dolağan tek kişinin kendisi olmadığına sevinmiş, aklını kaçırdığından yarı yarıya emin olmuştı. Bu gürültüyü kesinlikle hayal etmemiştir; Jane'in ortaya çıkışı bu gerçeğı doğruluyordu.

"Nereden geldi bu?" diye sordu, odanın içinde biraz daha ilerledi ve etrafını incelemek için yavaş bir daire çizdi.

"Emin değilim, sanırım bu yönde," dedi, odanın uzak tarafındaki duvarı başıyla işaret ederek, ötesinde koridor uzanıyordu. Jane bir tür doğaüstü varlığın sesini yakalamak istercesine başını bir yana eğdi. "Kendini zorlamana gerek yok," dedi. "Eğer bir daha olursa, söz veriyorum duyabileceksin." Şu anda zihninde sürekli olarak bunun mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini, bunun da büyük ihtimalle sıkılmış bir hizmetçiyle ilgili olduğunu söyleyen bir monolog olmasına rağmen, ses tonunun içinde kalan hafif tedirginliği maskeleyemedi. Kapıya doğru ilerledi, kapıyı açtı ve tahmin edilebileceğı gibi karanlık ve hareketsiz olan koridora başını uzattı.

Jane'e döndü. "Yürüyüşe çıkacağım, bana katılmak ister misin?" Bu kez şamdanı ele geçiren o oldu.

Koridorda sadece birkaç adım ilerlemişlerdi ki sesi tekrar duydular, bu sefer daha netti: Dışarıda uğuldayan fırtınadan daha yüksek, uzun ve ürkütücü bir feryat. Penvale başını yana eğdi, sonra topuklarının üzerinde dönerek koridorun sonundaki kütüphanenin kapısına yöneldi. Jane onu daha yavaş bir tempoyla takip ederken omzunun üzerinden, "Sence de bu yönden gelmedi mi?" diye sordu.

"Ben... Sanırım öyle," dedi, sesi biraz kararsız çıkıyordu. Penvale Aung kütüphanenin kapılarını açtı ve karanlık, rafların ve çeşitli mobilya parçalarının gölgeleriyle dolu odaya girdi. Açık gecelerde, bir duvarı kaplayan pencerelerden sızan ay ışığı makul derecede ışık veriyordu ama

Bu geceki fırtınada Jane'in elindeki mumların oluşturduğu ışık havuzunun ötesini görmek çok zordu. Penvale odanın ortasında durdu, yavaş bir daire çizerek döndü ve sonra-

"Aaaaaaaooooooooooooooooo."

Jane yerinden sıçrayarak mum ışığının titremesine neden oldu; Penvale'in de oldukça şiddetli bir şekilde ayağa kalktığı düşünülürse bu sevindiriciydi. Gürültü iç taraftaki doğu duvarından gelmişti.

"Buna ne sebep olmuş olabilir?" Jane biraz tedirgin bir ses tonuyla sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Penvale. Dikkatini yoğunlaştırdığı duvara yavaşça yaklaştı; duvar yeşilin zengin bir tonuyla kaplanmıştı ve her birkaç adımda bir karmaşık ayrıntılarla tekrarlanan daha açık yeşil yapraklardan oluşan silik bir desen içeriyordu. Kendini biraz aptal gibi hissederek öne doğru eğildi ve kulağını duvara dayadı.

"Bir şey duyuyor musun?"

Jane'in sesi kulağındaydı, nefesinin sıcaklığını ensesinde hissedebileceği kadar yakındı. Penvale -şüpheli ve ağırbaşlı bir adam olarak- yaklaşık bir adım havaya sıçradı ve "*Tanrım*" dedi.

"Özür dilerim!" Adam ona ters ters bakarken Jane ellerini savunurcasına havaya kaldırdı. "Arkanda olduğumu nasıl duymamış olabilirsin?"

"*Dinliyordum*," dedi, kalbi göğsünde tatsız bir şekilde çarparken.

"Ne için?" diye sordu.

"İçin..." İyi bir cevabı olmadığını fark ederek arkasını döndü. Hayaletler için mi? Fareler için mi? Burada kafasını *duvara* dayamış bir halde dururken tam olarak ne duymayı bekliyordu ki? "Şüpheli sesler için," diye bitirdi, biraz acınası bir şekilde.

Jane onu neredeyse hiç duymuyor gibiydi. "Kitaplarda hep böyle olur," diye mırıldandı. "Birisi gizemli bir sesi dikkatle dinler ve sonra birisi arkasından yaklaşır..." Neredeyse neşeli görünüyordu ki Penvale bunu biraz rahatsız edici buldu. "İşlerin gerçekten de romanlardaki gibi yürümesi çok güzel, değil mi? Çok tatmin edici." Sahte bir düşünceyle durakladı. "Ah, bildiğini sanmıyorum, değil mi?"

"Jane."

"Doğru. Özür dilerim." Hiç pişmanlık duymamış gibi görünüyordu. "Bir şey duydun mu peki?"

"Fırsatım olmadı, değil mi?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Sen arkamdan sinsice yaklaşmadan önce..."

"Bir hayalet mi?" diye
sordu. Adam ona ters
ters baktı.

Yüzü asık bir şekilde ona baktı.

Sanki bakışlarının gücü altında tüm kanlı sırlarını ifşa edecekmiş gibi duvara döndü. Görünüşe göre...

Duvar gibi. Belli oluyor.

"Buradaki planınız tam olarak nedir?" Jane sordu.

Omzunun üzerinden ona sinirli bir bakış daha fırlattı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti dişlerini sıkarak. Saçma ve anlamsız bir şekilde babasını diledi. Neredeyse yirmi yıldır ölü olan babasını. Penvale'e vikont olmak, bu topraklardan, bu evden ve içindeki herkesten sorumlu olmak için bilmesi gereken her şeyi öğretmeye bir türlü fırsat bulamayan babasını. Babasının lanet olası bir musallatla uğraşmak zorunda kaldığını hiç sanmıyordu.

Sanki işaret verilmiş gibi, bir çığlık daha, o kadar yüksekti ki sanki duvarın tam karşı tarafından geliyordu.

Penvale bir küfür savurarak geri sıçradı -bu gidişle bir daha asla bir duvara bir buçuk metre yaklaşamayacaktı- ve kalbinin yeniden atmaya başlaması için bir süre bekledikten sonra sola doğru birkaç hızlı adım attı ve bitişikteki odanın kapısını çekerek açınca küçük bir misafir odası ortaya çıktı. Karanlık ve hareketsizdi, yakın zamanda kullanıldığını dair hiçbir iz yoktu ama bir iç kapı aralıktı, bir yatak odasına ve onun ötesinde bir diğerine açılıyordu, hepsi de koridora çıkmadan odalar arasında hızla seyahat etmeyi sağlayan iç kapılarla birbirine bağlıydı.

"Jane," dedi Penvale hızla, "koridora git ve kimsenin girmediğinden emin ol. Seninle sabah odanda buluşacağım." Sonra hızlı, sessiz adımlarla yola koyuldu, dikkatle dinliyordu; hayal mi görüyordu, yoksa koşan ayak seslerinin belli belirsiz sesini mi duyuyordu? Gizliliğin izin verdiği ölçüde kendi hızını artırdı, ta ki

Nihayet birbirine bağılı odalar dizisinin sonuna ulaşmıştı, sonuncusu Jane'in sabah odasıydı. Evin en ucunda, çalışma odasının hemen üzerindeydi ve her ikisi de kavisli duvarlara sahip bir kulinin içindeydi.

Oda boştu.

Bir daire çizerek döndü, dikkatle dinledi, ama duyduğu ayak sesleri her neyse -Duyduğu ya da duyduğunu sandığı tek ses rüzgârdı.

Koridorun kapısı açıldı ve Jane içeri daldı. "Sen-" Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi kısaca. "Burada kimse yok."

"Ah," dedi ve yüzünde yarım saniyeliğine garip bir şey belirdi, o bunu tanımlayamadan kayboldu. "O halde yatağa dönelim mi?" Penvale'in onu suçlayabileceğini sanmadığı bu olasılık karşısında sesi neredeyse hevesli geliyordu; geç olmuştu ve bu biraz boşa kürek çekmek olmuştu. Oturma odasına ulaşana kadar sessizce koridorda ilerledi ve koridor kapısı arkalarından kapandığında uzun bir nefes verdi.

Odaya girip huzurlu bir sessizlik içinde bir süre durduktan kısa bir süre sonra pencere şangırdarak açıldı ve içeri bir kar fırtınası girdi.

"Elbette," diye mırıldandı Penvale, kalbi yeniden atmaya başladıktan sonra; Cornwall'a taşınmadan önce kendisini doğası gereği kolay irkilen bir adam olarak görmezdi ama artık düpedüz seğirmeye başlamıştı. Diana burada olsaydı, şüphesiz onunla acımasızca alay ederdi, ama baharda ziyarete geldiğinde gizemli hayaletinin kız kardeşinin yatak odasında ortaya çıkmasını dilemekten kendini alamıyordu. Yılların kinini biriktirmiş, intikamını alacağı anı bekliyordu.

"Şunu kapatacak mısın?" Jane kardeşine nasıl işkence edebileceğine dair düşüncesini yarıda keserek sordu ve pencereyi kapatmak için odayı geçmeden önce karısına mahcup bir bakış attı, okyanustan esen güçlü rüzgârla odaya taşınan ve yüzüne yağan kar tanelerine karşı gözlerini hafifçe kısarak baktı. Pencereyi kapattıktan sonra düşünceli bir şekilde pencereye baktı. Sağlam bir şekilde kilitlemişti, hiçbir kırırtı ya da gevşeme belirtisi yoktu; Penvale de daha önce aynı şekilde kilitlemişti. Nasıl açılmıştı? Hava rüzgârlıydı kuşkusuz, ama *o kadar da* değil.

"Mandal kırık mı?" Yüzünü ona döndüğünde Jane sordu ve bir an için

Bir an durakladı, ses tonundaki bir şeyi fark etti. Bir türlü

Onu yeterince iyi tanıdığının, böyle bir şeyi fark edecek kadar dikkat ettiğinin farkında bile değildi ama bir anda bunun görüldüğü gibi masum bir soruşturma olmadığından iliklerine kadar emin oldu.

Adam ona doğru yavaş ve temkinli adımlar attı; kadın kıpırdamadı, menekşe rengi bakışları onunkilere kilitlenmişti ama yanaklarında belli belirsiz bir renk belirdi. Jane pek çok şeye sahipti -çekişen, garip bir konuşmacı ve sık sık eşine karşı açıkça düşmanca davranan biriydi- ama pek de kızaran biri değildi.

"Mandal kırık değil," dedi sakince, onu dikkatle izleyerek. "Mandal mükemmel çalışıyor gibi görünüyor ve bir saat önce karın ne kadar şiddetli yağdığını görmek için kafamı pencereden dışarı uzattığımda mandalı ben açmıştım."

Jane kaşlarını çatı, yüzü kızarmıştı. "Bunu neden yaptın ki?"

"Azalıp azalmadığını görmek istedim." Onun önünde durdu.

"Ve sadece pencereden dışarı bakamaz mıydınız?" Tamamen şaşkın görünüyordu.

"Hava... sisliydi," dedi. "Sıcaktan," diye ekledi, sanki neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri varmış gibi bilgece başını sallayarak. Gerçekte ne yaptığını itiraf etmek istemedi - dışarıdaki rüzgârı daha iyi dinlemeye çalışıyordu, ilk kez ulumaya başladığını duyduğunda. Çünkü bunu itiraf etmek, belki de sadece biraz, birazcık... şey, sarsılmış olduğunu itiraf etmek olurdu.

"Kar yığınlarının ne kadar derin olduğunu görmek istedim," diye aceleyle ekledi ve Jane daha fazla soru sormadan, sanki az önce söylediği herhangi bir şeyin herhangi bir anlamı varmış gibi devam etti. "Mesele şu ki, o pencereyi kendim kapattım ve bir pencereyi düzgün bir şekilde kilitlemekten aciz olacak kadar şımarık bir Londra beyefendisi olduğuma inanmıyorum."

"Hmmm," dedi büyük bir şüphecilikle, ancak gözlük ihtiyacı ya da benzer şekilde alçaltıcı başka bir şey hakkında uzun uzun fikir yürütemeden devam etti.

"Bir pencereyi kapatacak kadar iyi görebiliyorum, Jane."

"Nasıl açıldı o zaman?" diye sordu, sesinde belli belirsiz bir tedirginlik vardı. Penvale bir kez daha tetikteydi. Kadının pek de iyi bir yalancı olmadığı gerçeğinin ötesinde, tavırlarında kuşkusunu artıran şeyin ne olduğunu söyleyemiyordu. Kadın

Gerçek duygularını her zamanki kötü mizahının arkasına saklamakta yeterince becerikliydi, bu doğrudu, ama doğru dürüst yalan söylemek -ya da bu durumda, doğaüstü bir olaydan korkan bir kadın gösterisi yapmak- tamamen başka bir konuydu.

"Kim bilebilir ki?" dedi ciddiyetle, sonra kızın gözleri şüpheyile onunkilere kayınca hemen pişman oldu. Burada dikkatli davranmak zorundaydı; şüpheli bir tavırdan hayaletlere inanıyor gibi görünmeye geçemezdi. Onu yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemeliydi ve sonra, gardını düşürdüğünde saldıracaktı.

Kendini son derece utangaç bir kediye yakalamaya çalışıyormuş gibi hissediyordu - gerçi en son ilk elden deneyimlediği kedinin (Emily ve Belfry'nin sahiplendiği ve Duke Caddesi'ndeki evlerini her ziyaret ettiğinde sürekli ayaklarının altında dolaşan son derece cılız, AuPy bir kedi yavrusu) en ufak bir utangaçlık göstermediğini belirtmek gerekir.

"Sadece tuhaf görünüyor, hepsi bu," diye düzeltti aceleyle. "Düzgün kilitlediğimi biliyorum.

Bu... garip."

İşte. Bunun işe yarayacağını düşündü; kızın dikkatini alışılmadık tedirginliğine çekecek kadar sarsılmış görünmüyordu; belki de kızın onu kolay lokma olarak görmesine yol açacak kadar saftı.

Neyse ki bu strateji işe yaramış görünüyordu, çünkü gözleri bir kez daha açıldı ve belki biraz fazla hevesle başını salladı. "Çok tuhaf," diye onayladı.

"Belki de, o zaman," dedi yavaşça, ona doğru eğilerek; hayal mi görüyordu, yoksa bunu yaparken kadının nefesi hafifçe kesildi mi? Kendi adına, bunun bir hata olduğunu hemen fark etti: Bu kadar yakinken teninin narenciye kokusunu alabiliyordu. Sabun olmalı, diye düşündü dalgınca; bu da bir hataydı, çünkü hemen Jane'in banyo yaptığı, Jane'in o yüksek yakalı geceliklerden birini giymediği, aslında Jane'in hiçbir şey giymediği düşüncelerine kapıldı. Ve bu tür düşünceler şu anda hiç de yararlı değildi.

"Evet?" diye sordu, sesinde hafif bir soluklanma vardı. "Belki

de bu gece senin odanda uyumalıyım," diye mırıldandı.

"Sen-ne?"

"Endişeleniyorum, anlıyorsun ya," diye açıkladı, sakın ve mantıklı bir ses tonuyla, "hayalet bir dahaki sefere yatak odana gelebilir ve seni onunla yüzleşmek için yalnız bırakmak istemem." Şimdi ona o kadar yakındı ki, gözleri onun görüş alanının çoğunu kaplıyordu.

Görmek. Bu çok yakın olduğu anlamına geliyordu - onu öpmekten başka bir şey yapamayacak kadar yakın.

Ve belli ki *bunu* yapmayacaktı.

Ama bu düşünce beklenmedik derecede çekiciydi. Penvale kesinlikle bir keşiş olmasa da, bir kadını gerçekten çekici bulmalı uzun zaman olmuştu. Son birkaç yıldır ne zamanı ne de zihinsel enerjisi vardı, Trethwick Manastırı'nın peşinde koşmaya o kadar odaklanmıştı ki, kadınlar sonradan aklına gelen bir şey haline gelmişti, ara sıra bir zevkti ama çok fazla dikkatini vermesine izin vermiyordu. Diana ona sık sık neden malikâneyi satın almasını sağlayacak kadar büyük bir serveti olan bir varisle evlenmediğini soruyordu -Ne de olsa zengin bir adamla evlenmek teyzesi ve amcasından kaçma yöntemiymiş ama bunu kendi şartlarıyla yapmaya inatla kararlıydı.

Ve işte buradaydı, az çok evlenmeye zorlandığı bir eşle.

Jane sıkıcıydı, çıldırtıcıydı ve hatta çoğu zaman ondan *hoşlanmıyor gibiydi* ama yine de kendini bir anda... ilgilenirken buldu.

Bu yüzden "Odamda uyumanı istemiyorum" demesi muhtemelen en iyisiydi. Bu cevap karşısında rahat bir nefes alması gerektiğini biliyordu ama bunu yapamadan -ve tam olarak neden böyle bir şey yapmak istemediğini sorgulayamadan- kız ekledi: "Ama senin odanda uyuyacağım."

"Yapacak mısın?"

"Sanırım senin yatağın benimkinden daha büyük," dedi Jane, "ve seninle aynı yatağı paylaşmanın ne kadar korkunç olduğunu zaten biliyorum."

Bu, olayla ilgili her türlü romantizm ya da baştan çıkarıcılığı yok etmeye yeterdi. Bunun pek önemi yoktu; onu yatağında tuttuğu sürece gözünü üzerinden ayırmayacaktı.

Ve eğer bu evde neler olup bittiği hakkında bir şey biliyorsa, çok yakında öğrenecekti.

On İkinci Bölüm

Bu talihsiz bir gelişmeydi ama Jane bunun planlarını bozmasına izin vermemeye kararlıydı.

Jane doğası gereği şüpheli bir insandı ve Penvale'in onun kırılgan sinirleri için duyduğu ani endişeyi merak etmekten kendini alamadı. Daha önce onun için hiç bu kadar endişeli görünmemişti; acaba daha önce de bu kadar inandırıcı olmuş muydu? Yine de Penvale'in önerisine çok fazla itiraz etmek istememişti; bir malikânede özenle hazırlanmış, sözde doğaüstü aksiliklerin sahnelenmesine karışmamış genç ve masum bir eş, bu tuhaf olaylardan gerçekten de korkacak ve geceleri yatağında kocasının sakın, yatıştırıcı varlığını ve erkeksi gücünü kullanarak ruhları korkutup kaçırmasını memnuniyetle karşılayacaktı.

Ya da öyle bir şey.

Böylece Jane kendini Penvale'in rahatsız edici derecede hoş kokan (hangi *sabunu* kullanıyordu? Bütün erkekler böyle mi kokardı?) ve neredeyse rahatsız edici derecede rahat olan devasa yatağında buldu. Hatta kendi yatağından bile daha rahattı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Personel ondan *hoşlanmıyordu* bile.

Öyle mi?

Yatak örtüsüne şüpheyile baktı. Onunkinden daha mı sufleydi? Örtüyü sinsice okşadı ve aynı dükkândan bir takım temin edebilmek için nevresimlerin nereden geldiğini sorarsa gerçekten dengesiz görünüp görünmeyeceğini merak etti. Sonra Penvale'in çarşaflarının nereden geldiğine dair en ufak bir fikri bile olmadığını fark etti.

Her halükârda, kocasının şüphelerini uzak tutmak için onunla aynı yatağı paylaşmaya hazırlanıyordu. En azından kendi yatağı yerine kocasının yatağını paylaşmalarını önerecek kadar mantıklı davranmıştı, çünkü kocasının kendi yatak odasındaki varlığı Jane'in aceleyle yaptığı planların başarısı için kilit bir unsurdu.

bu gece için yürürlüğe girdi. Penvale'in uşağı Snood, Penvale fark etmeden pencerenin kilidini açmayı başardığına göre etkileyici derecede sinsi olmalıydı.

Planın bir sonraki kısmı -ve Penvale'in kendi yatak odasında kalmasının bu kadar önemli olmasının nedeni- uykunun tamamen bölündüğü bir geceydi ve Jane kendi uykusunun da bölünmesinden tam olarak heyecan duymasa da, bu uğurda bir fedakârlık yapmaya hazırdı.

O anda Penvale odaya girdi; yatak odasının bitişiğindeki soyunma odasındaydı ve belli ki giysilerini çıkarıyordu, çünkü ona bir gecelikle yaklaşmıştı ve bu gecelik tuhaf bir şekilde kızın histerik kahkahalar atmasına neden oldu. Ona çok garip bir şekilde yakışmamıştı ve içinde bir merak uyandı: *Normalde* yatarken ne giyerdi? Bunun olmadığından emindi; nedenini söyleyemezdi ama bir şekilde bunun onun iyiliği için olduğunu biliyordu.

Durakladı ve ona tuhaf bir bakış attı. "Ne yapıyorsun?"

Jane yere baktı ve çarşafı sanki çok sevdiği bir evcil hayvanmış gibi okşamakta olduğunu fark etti. Davranışına aklı başında bir açıklama bulmaya çalıştı, sonra bunu sonuçsuz bıraktı. "Yatak çarşaflarının kalitesini inceliyorum," dedi.

"Tamam... tamam," dedi, sesi gizemli geliyordu.

"Hizmetçilere rüşvet mi veriyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Daha iyi çarşaflar için mi?" Kaşlarının arasında oluşan çizgiden de belli olan şaşkınlık ifadesi daha da derinleşti.

"Kesinlikle."

"Hayır," dedi yavaşça, yatağa yaklaşmaya devam ederek. "Seninkiler tatmin edici değil mi?"

"Bunları hissedene kadar ben de öyle düşünmüyordum," dedi Jane, sonunda okşamayı bırakıp yastıklara yaslandı ve çarşafı boynuna kadar çekti. Yastık kılıfındaki belli belirsiz hoş kokuyu yakalamak için başını hafifçe çevirmeye çalıştı

-Lavanta mıydı? Çarşafı lavanta kokulu değildi.

Görünüşe göre yeterince ince davranmamıştı, çünkü Penvale'in yüzüne belli belirsiz bir memnuniyet ifadesi yayıldı. "Güzel kokuyor, değil mi?"

Jane dondu kaldı. "Bu bir," dedi soğuk bir sesle ve kendine son bir kez daha gizlice bakma izni verdi.

"Fransa'nın güneyinde bir yaz günü gibi, sanırım," dedi neşeyle yatağa tırmanırken, Jane'e baldır ve uyluklarını hızlıca gösterdi. Bir erkeğin bacaklarının pantolon altında nasıl görüneceğini düşünmek için fazla zaman harcamamıştı ama kısa bir an için kaslara ve şaşırtıcı derecede altın sarısı bir tene göz atmıştı. Bacaklarının derisi neden altın rengi olsun ki? Herhalde *çıplak* dolaşmak gibi bir alışkanlığı yoktu.

Dışarıda.

Ve sonra, belli ki artık onun yanındayken dilini korumak için en ufak bir yeteneği bile olmadığı için - muhtemelen dilini en dikkatli koruması gereken kişi o olmasına rağmen - "Dışarıda çıplak mı dolaşıyorsun?" diye sordu.

Çarşafı düzgünce beline dolamakta olan Penvale donup kaldı. "Ne soru ama," dedi konuşurcasına, yüzünü ona dönerek. Yatağı oldukça büyük olsa da, Penvale içindeyken ve o tuhaf ela bakışlarıyla ona bakarken yatak oldukça küçük görünüyordu. Jane'in okuduğu bazı romanlardaki kahramanların buz mavisi ya da yeşil bakışlarına hiç benzemeyen bu bakışlar ilk başta çok da delici gelmemişti ama Jane bu bakışların altında uzun süre kalmanın rahatsız edici olduğunu fark etmişti. Kocasını çok korkutucu bir adam değildi -uzun boyluydu ama heybetli değildi; atletik bir yapısı vardı ama çok kaslı değildi- ama yine de onunla tanıştığı ilk öğleden sonra fark ettiğinden çok daha fazlasını gördüğüne dair ani bir izlenime kapılmıştı ve gözlerini ona diktiğinde, sanki umutsuzca çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi, görmesini istediğinden daha fazlasını gördüğünden neredeyse emindi.

Jane bundan hoşlanmıyordu, daha doğrusu hoşlanması gerektiğini bildiği halde hoşlanmıyordu ve bu gerçek onu her şeyden çok rahatsız ediyordu.

"Neden sorguladığınızı sorabilir miyim?" diye devam etti.

Ve Jane -birdenbire bu işi yüzüzlükle halletmesi gerektiğine karar verdi- "Bacakların sanki hafızanın bir yerinde güneş ışığı görmüş gibi görünüyor" dedi.

Yüzünü aydınlatan, gözlerini canlandıran ve alnında birçok kez kazandığı şüphesiz kırıklıkları silen şaşkın bir kahkaha attı.

ironik bir kaş kaldırma. Çünkü onlar kesinlikle *Kaşlarını çatarak*. Bu adamın kaşlarını çatacak nesi vardı?

"Yeterince makul," dedi, hâlâ kıkırdayarak, yüzünü tamamen ona dönerek, Jane'in kendini durduramadan aynısını yaptığı bir hareketle. "*Güneş ışığı gördüler*, aslına bakarsan yüzmeyi severim." Onun dehşete düşmüş ifadesini görünce ekledi: "Burada değil, en azından henüz değil. Benim zevkime göre bile biraz soğuk. Ama birkaç ay içinde, sabahları denizde yüzmeye başlayacağımı umuyorum."

Jane bu plana şüpheyile yaklaşarak, "Hava yine de soğuk olacak," dedi. "Burası İngiltere. Biz ılık denizlerimizle tanınmayız."

"Hayır, değiliz," dedi Penvale belli belirsiz bir sırtışla. "Ama Londra'da ilk ayaza kadar Serpentine'de yüzyorum. Canlandırıcıdır."

"Ne zaman gidiyorsun?" Jane merakla sordu; Londra'da onu en çok etkileyen şeylerden biri de ne kadar *kalabalık* olduğuydu. Cornwall'ı seviyordu, çünkü toparlanıp yürüyüşe çıkabiliyor ve eğer doğru yönde yürürse tek bir insan bile görmüyordu. Londra'da aynı huzur ve boşluk hissini nasıl buldunuz?

"Sabahları," dedi Penvale. "*Tonun* geri kalanından önce uyanmak için çok erken kalkmak gerekmiyor, bu yüzden sabah yüzmeye gitmek için kalkma alışkanlığı edindim. Taşrada bu kadar gizli olmam gerekmiyor, bu yüzden istediğim zaman yüzebiliyorum."

"Taşrada nereye gidiyorsun?" Jane sordu; ne de olsa birkaç ay öncesine kadar, atalarından kalma bir hakla kendisine ait olan taşra mülkü ona ait değildi.

"Jeremy ve Audley'nin kır evleri var," dedi Penvale, arkadaşlarının adlarını sıcak ve sevecen bir sesle söylemişti. Jane uzun zamandır kocasına kardeş gibi davranan bu adamları garip bir şekilde merak ediyordu. Karılarıyla biraz vakit geçirmişti ama beyefendilerin kendileriyle değil, zaten onların yanında rahat edeceğini de sanmıyordu. Jane, ilk kez değil, etrafındaki tüm insanları, konuşmalarına katılması beklenmeden gözlemleyebilmek için üzerine geçirebileceği bir tür görünmezlik pelerini diledi.

"Penvale, "Audley'nin bir kır evi *vardı*, geçen yıl vazgeçti ve babasına geri verdi," diye ekledi.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Jane. Taşradan kaçmaktan vazgeçip şehirde geçirilecek bir hayata razı olmayı hayal bile edemiyordu.

"Audley ve babası... pek anlaşılamazlar," dedi Penvale, ağzı tuhaf bir şekilde çarpılmıştı. "Bir şeyi kanıtlıyordu diyebiliriz. Babası da hiç hoş olmayan biri, bu konuda hiç kuşkunuz olmasın. Ama ben sadece..." Durakladı, Jane'in devam edeceğinden emin olamayacağı kadar uzun bir süre, sonunda, "Şey, kendi babamla konuşmayı özledim, hepsi bu," dedi.

Bu son sözleri çok sessiz bir şekilde söyledi, ancak odanın sessizliğinde mükemmel bir şekilde duyulabiliyordu. Yeterince basit bir cümleydi, peki Jane neden önemli bir şeyin farkına varmış gibi hissediyordu?

Onun sessizliğine karşılık Penvale, bu kadar çok şey paylaştığı için utanmış gibi alaycı bir kahkaha attı. "Özür dilerim, saçmalıyorum," dedi.

"Değilsin," dedi Jane çabucak -belki de çok çabuk, ama bu itirafı ona yüklediğini düşünmemesini istiyordu. Bu evlilikte bir şeyleri feda eden tek kişinin kendisi olmadığı aklına geldi; ne de olsa, bir aşk evliliğinden, düşüncelerine güvenebileceği birine sahip olma umudundan vazgeçmişti. Evliliklerini bir aşk evliliği haline getiremezdi -şu anda evliliklerini tanımlamak için doğru yolu bulamıyordu- ama... dinleyebilirdi.

"Seni dinlemekten rahatsız olmuyorum," dedi, kelimeler ağzından çıkarken kendini aptal gibi hissediyordu. "Demek istediğim - çok iyi bir konuşmacı olmadığımı biliyorum - ama seninle konuşmayı seviyorum..."

Yatağın kendi tarafından ona bakarken yüzünde bir şey yumuşadı. "Sanırım tüm söylemek istediğim, uzun zamandır kendi babamdan çok uzakta hissettiğim," dedi. "Audley'nin babasının yaşıyor olması ve neredeyse hiç konuşmamaları bana hep üzücü gelmiştir."

"Sen ve baban yakındınız o zaman?" Jane çekingen bir tavırla sordu, söyleyeceği herhangi bir kelimenin, sık sık yaptığı gibi, yanlış anlaşılacağından ve aralarındaki bu kırılgan barışı sağlayan büyüğü bozacağından korkuyordu.

"Eminim, daha uzun yaşasaydı, ben büyüdükçe kafa kafaya verirdik, ama çocukken onu idol olarak görürdüm. Ben doğduktan hemen sonra mirası devraldı ve malikanenin mali durumu kötüydü - iyileştirmeler yapıyordu, ama öldüğünde ölüm vergilerinin çok büyük bir darbe olmasının nedeni buydu ve satmak zorunda kaldık. Ama ben

Burayı ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum." Başını hüzünle salladı. "Sanırım, bir şekilde, bu evin vaadi her zaman..." Arkasından gitti.

"Ne oldu?" Jane sordu.

Bakışları onunkilere takıldı ve sanki ona dile getirilmemiş bir soru soruyormuş gibi bir an öylece kaldı. Gözlerinin verdiği cevap her neyse, iç çekmesi, elini yüzüne sürmesi ve "Sanırım her zaman Trethwick Manastırı'nın bana anılarımı daha canlı hissedebileceğim bir yer vereceğini düşünmüştüm. Zaman geçtikçe onları kaybetme riskini daha az hissedeceğim bir yer."

Bu itirafın ardından sessizlik çöktü; odanın yumuşak mum ışığında ifadesi her zamankinden daha keskin, daha açıktı.

Bir elini uzattı ve nazikçe aralarındaki yatağın üzerine koydu, onun elinin durduğu yere yakındı ama tam olarak dokunmuyordu. "Bir evden beklenecek çok şey var," dedi usulca.

Kız başka bir şey söylemedi, adam da söylemedi. Sonra, o kadar yavaş ve nazikçe ki, neredeyse hayal gördüğüne inanmak mümkündü, elini onunkine doğru itti ve küçük parmaklarının sürtünmesine izin verdi.

"Öyle," diye aynı yumuşaklıkla kabul etti.

Ve bu adamın etrafı arkadaşlarıyla, onu açıkça seven bir kız kardeşle çevrili olmasına rağmen, yalnızlığın onun için de en az kendisi kadar tanıdık olduğu düşüncesi aklına geldi.

Ve sonra saat çaldı, Inger'inin fırçası gitti ve büyü bozuldu. Penvale kafasını temizlemek istercesine salladı ve normal ses tonuyla, "Her neyse, Audley evini babasına geri verdi, yani yüzmek için bir taşra gölüm daha azaldı, ama Jeremy'nin Wiltshire'daki evinde bu yaz birkaç hafta boyunca yararlandığım muhteşem bir göl var. Bir sabah onu ve Diana'yı orada buldum -sanırım bir tür açık hava randevusu için gizlice kaçmışlardı-" - bunu söylerken sesinde hafif bir korku vardı- "ve *hepimiz* çıplakken birbirimizle karşılaşmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştık, bu o kadar sarsıcı bir deneyim olurdu ki, sanırım kendimi gölde boğardım ve sen benimle asla tanışamazdın bile."

"Ve bu ne büyük bir kayıp olurdu," diye mırıldandı Jane, nabızı hala düzensiz atmasına rağmen sesinin normal çıkmasından memnun olarak

boğazında. Eli Penvale'in eline değdiği yerde karıncalandı. Alaycı olmak isteyip istemediğinden emin değildi; ses tonu bunu açıkça belli ediyordu, çünkü Penvale ona, daha iyi bir yargıya rağmen, garip bir şekilde bağlandığını fark ettiği o yan sırtışılarından birini verdi.

"Demek istediğim, bu yüzden cildim ortalama bir İngiliz'inki kadar solgun değil," diye sözlerini tamamladı. "Yüzüyor musunuz peki?"

Jane ona göz kırptı. "Sana burada okyanusun ne kadar soğuk olduğunu söylediğim kısmı kaçırdın mı?"

"Yazın o kadar da kötü değildir herhalde," diye bastırdı. "Güneşli bir günde, bunun bir tür rahatlama gibi hissettireceğini hayal edebiliyorum."

"Tarif ettiğiniz gibi günlerde ayak parmaklarımı daldırdım ve sanırım on beş saniye içinde uyuştular."

"Sadece ayak parmakların mı?" diye sordu ve sesinde Jane'in nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olan bir nota, karanlık bir dip akıntısı vardı. "Jane, bu yaz yüzmeye gideceğiz. Koydaki kumsalda piknik yapacağız ve senin o güzel tenini tamamen mahvedecek kadar uzun süre güneşte oturduktan sonra, o kadar sıcak olacak ki suya dalacağız."

Jane'in dikkati az önce onun tenine güzel demesiyle bir an için dağıldı ama çok geçmeden bir noktada bir şeyi itiraf etmek zorunda kalacağını, o yüzden bunu şimdi yapabileceğini fark etti.

"Sadece bir sorun var," diye bilgilendirdi onu. "Nasıl yüzüleceğini bilmiyorum." "Ama," dedi Penvale ve sonra durup düşündü, "*deniz* kenarında yaşıyorsun."

"Farkındayım," dedi Jane soğukkanlılıkla, başını pencerelere doğru eğerek; pencereler gündüz saatlerinde o denizin oldukça muhteşem bir görüntüsünü sunuyordu.

"Ama," dedi tekrar, "*nasıl?*"

Jane sinirlenerek iç çekti. Tepkisinin bu olacağını biliyordu ama bütün yazı onunla yüzmek için bahaneler üreterek geçirmek istemediğinden, bunu açıklamak en kolayı gibi gelmişti. Gerçi her şey plana uygun giderse, bu yaz artık burada olmayacaktı, yani ona söylemekten tamamen kaçınabilirdi.

Onun yokluğu ihtimalinin - tam da elde etmek için hatırı sayılır miktarda zaman ve enerji harcadığı şeyin - son zamanlarda

Onunla geçirdiği birkaç dakikadan sonra aklından çıkma gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı.

"Bana öğretecek kimsem olmadı," dedi kızgınlıkla. Alnındaki o kırışık yine belirdi, oradaki belli belirsiz çizgileri derinleştirdi ama hiçbir şey söylemedi. Az önce birkaç dakikasını arkadaşlarını anlatmakla geçirmiş bir adama bunun ne kadar acınası geldiğini bir anda fark etti.

"Kimse yok mu?" diye sordu, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. "Sanırım Diana ve arkadaşları uzun etekler giydiklerinde yüzmeyi öğrenmişlerdi."

Jane bundan kuşku duymuyordu ama gençlik günlerinin kız kardeşininkine hiç benzemediğinden de kuşkulanıyordu. Tamamen arkadaşsız olduğu söylenemezdi; birkaç yıl devam ettiği ilkokuldaki kızlardan bazıları acımasız davranmış, utangaçlığı ve kolaylıkla sohbet edememesi yüzünden onunla alay etmişlerdi, diğerleri ise yeterince nazikti ve yemeklerini birlikte yediği, ara sıra yakındaki köye birlikte yürüyüşe çıktığı düzenli bir grup vardı. Ama Penvale'in arkadaşlarıyla paylaştığı türden bir bağları olmamıştı -Jane kolay kolay bir şeyler paylaşamayacak kadar utangaçtı- ve okuldan ayrılır ayrılmaz onlarla bağı koparmıştı; kendisi Cornwall'a savrulmuş, diğer kızlar da evlenip sakin bir ev hayatı kurmuşlardı. Hiçbir zaman iyi bir mektup arkadaşı da olmamıştı - iyi yetiştirilmiş bir hanımefendinin yazabileceği düşünülen mektupların içeriği o kadar sıkıcı ve sıkıcıydı ki Jane bunları denemeye zahmet bile edemiyordu.

Bunların hiçbirini ona itiraf etmek istemiyordu, bu yüzden sadece başını salladı. "Ama baban *donanmadaydı*," dedi Penvale, sesi her geçen gün daha da öfkeli çıkıyordu.

Şu an.

"Evet," dedi Jane sertçe. "Bu da bana bir şey öğretmek için çok nadiren evde olduğu anlamına geliyordu."

Kısa bir sessizlik oldu, Jane onun bu tek cümlenin çizdiği yalnız ve arkadaşsız çocukluk resmini özümsemişliğini görebiliyordu.

"Şey," dedi, kaşlarını çatarak, "sana öğretmek zorundayım." "Ne yapacaksın?" diye sordu. Beklediği bu değildi; yeteneksizliğini onunla paylaştığında, deniz banyosu gezileri için uygun bir arkadaş olmayacağını kabul edeceğini ve onu kendi haline bırakacağını varsaymıştı.

Barış.

"Sana öğreteceğim," dedi kolayca. "O kadar da zor değil. Çocuklar bile yapabilir."

"Fark etmediysen söyleyeyim, ben çocuk değilim," dedi yatakta doğrulup. "Çocuklar da çimlerde sürünür ve çamurlu su birikintilerinde zıplarlar ve sizi temin ederim ki ben bunları da yapmıyorum."

"Ama bunlar işe yarar beceriler değil," diye pratik bir şekilde işaret etti. "Okyanusun kıyısındaki bir kayalıkta yaşıyorsun, yüzme bilmemen *güvenli* bile değil."

"Uçurumdan atlamayı planlamadığım sürece, bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum!" "Ah, evet," dedi düşünceli bir şekilde. "İtilme tehlikesiyle karşı karşıya olan ben olduğuma göre oP a cliP, önemli olan tek şey yüzebilmem."

"Asıl endişelenmen gereken kafatasının kalınlığı," diye mırıldandı Jane. "Kafanı kırmaya kalkarsam diye."

Sözcükler uygun bir şekilde soğuk çıkmıştı, ama altında, içinde bir şeylerin fokurdadığını hissetti: neredeyse bastırılamaz bir gülme arzusu. Bunu fark ettiğinde gözlerini kocaman açarak ona baktı ve onun da ağzının kenarlarının seğirdiğini gördü. Gözleri onunkileri yakaladı ve onları tuttu ve kalbi göğsünde tekledi. Aralarındaki sessizlik, uzadığı her an garip, ağır bir nitelik kazanıyordu ve kadın, yatağın o devasa genişliğinde onları ayıran her bir santimlik boşluğun son derece farkındaydı.

Adam elini uzattı ve elleri aralarındaki o tarafsız bölgede asılı kaldı ve kadın tam adamın kendisine doğru uzanacağını düşündüğü anda-

"Aaaaaaaaaooooooooooooohhhhhh."

Jane ve Penvale, Jane'in bunun olacağının tamamen farkında olmasına rağmen, ikisi de sıçradı. Zaten Penvale'in odasında uyumaya karar vermesinin nedeni de buydu, özenle koreografisi yapılmış hayalet feryatları dizisini kaçırma riskini göze almaktansa. Ama son birkaç dakikadır, onun yatağında yatmasının nedenini tamamen unutmuştu.

"Yüce Tanrım," dedi Penvale, dimdik oturup çarşafı geriye iterek. Atletik bir zarafetle yataktan fırladı ve üzerinde gecelikten başka bir şey olmadan üç büyük adımda odanın içinde koşarak yatağın karşısındaki duvarın hemen önünde durdu. Başını hafifçe eğmiş, dikkatle dinlediği belliydi ve sonra içini çekerek ona döndü.

"Bir şeyler... yapmalı mıyız?" diye tereddütle sordu, bunu gerçekten çok dikkatli yapması gerektiğinin farkındaydı.

Penvale döndü ve uzun bir süre ona baktı, yüz ifadesi okunamıyordu. Jane 1dget dürtüsünü bastırdı, kafasını açıp en sevdiği kitaplardan birinin sayfaları gibi düşüncelerini inceleyebilmeyi diledi.

"Hayır," dedi sonunda. "Hadi... uyuyalım. Biraz dinlenmeye çalışalım. Bununla sabah ilgilenebiliriz."

Jane kaşlarını çatı. Daha fazla araştırma yapmak istememek onun yapacağı bir şey değildi ve Jane içinde bir huzursuzluk hissetti; bir şeylerden şüphelenmiş olabilir miydi? *Ondan mı* şüpheleniyordu?

Yatağa tırmandı ve komodinin üzerindeki mumu söndürmek için uzandı. Omzunun üzerinden ona baktı, yüz ifadesi garip bir şekilde anlaşılmazdı. "Uyumaya çalış Jane, hayalet aramak için koridorlarda dolaşmak için çok geç ve soğuk."

"Doğru," dedi yavaşça. "Haklısın, tabii ki." Bununla birlikte, battaniyenin altına gömüldü ve gözlerini sıkıca kapattı, birkaç santim ötedeki büyük, sıcak bedeni görmezden gelmek için çok uğraştı.

Ama feryatların yeniden başlaması uzun sürmedi -öngörülebilir hale gelecek kadar sık değil, bu vurguladığı bir noktaydı- ve bir saat kadar sonra Jane her türlü uyku numarasını bıraktı, bunun yerine kollarını yatak örtüsünün üzerinde düzgünce kavuşturarak uzandı ve karanlık gölgeliğe baktı. Yanındaki Penvale sessizdi ama bu çok *uyanık* bir sessizlikti; uykuya işaret eden derin, sabit nefes alış veriştense yoktu.

Bir süre sonra feryatlar tamamen kesildi -saat geç olmuştu ve Jane bu plan yüzünden kimsenin tüm gece uykusuz kalmasını istememişti, her ne kadar personelden birkaç kişi katılmak için endişe verici derecede istekli olsa da- ve sonunda gözlerinin ağırlaştığını hissetti. Birkaç saat kesintisiz uyumayı dört gözle beklediğini bildiğinden, battaniye yuvasına daha da gömüldü, sıcaklığın tadını çıkardı ve dışarıda uğuldayan soğuk rüzgârın sesini uykulu bir şekilde dinledi.

Bu çok güzel, diye düşündü.

Bir dakika, bir saat ya da birkaç saat sonra büyük bir patlama sesiyle uyanmış olabilir.

Penvale kendi battaniye yığınının çıktığında, huysuz, dağınık ve çok daha genç görünürken, yanından oldukça yaratıcı bir küfür duyuldu.

Her zamanki gibi. Jane karanlık, gölgeli odada gözlerini kırpıştırarak ona baktı, sonra geç de olsa titremesine neden olan şeyin sadece 1re'li odanın soğuk havası olmadığını, *gerçek* bir soğuk hava dalgası olduğunu fark etti. Dışarıdan.

Çünkü açık bir pencere vardı.

Penvale bir kez daha yataktan fırlayıp pencereleri emniyete almak için odanın diğer tarafına geçerken, Jane bu işin biraz fazla ileri gittiğini düşündü. Onlara yatak odasının değil, sadece oturma odasının kilidini açmalarını söylemişti ama Snood'un bu dramdaki rolünün heyecanına kendini kaptırmış olmasından şikâyetçi olamazdı. Anlaşıldığı kadarıyla Snood taşrada yaşamayı pek sevmiyordu ve işverenin şehir, hayatın daha medeni olduğu yere dönmesini ve zamanını Penvale'in kravatının şelale düğümünü mükemmelleştirmek gibi çok önemli bir işle geçirmesini çok istiyordu.

"Buradaki rüzgâr her şeyi mahvediyor," demişti Jane'e kederli bir ifadeyle, Jane onu yanına alıp doğaüstü kargaşa planında ona da bir rol verdiğinde.

"Bu... çok sinir bozucu olmalı?" diye sormuştu ve adam uzun uzun başını sallamıştı, belli ki birilerinin onun kederli hikâyesini takdir etmesinden memnun olmuştu.

Her halükârda, görevi konusunda aşırı hevesli olduğu belliydi, bu yüzden Jane gecenin bir yarısı yatağında uzanmış, Penvale'in kapatmaya çalıştığı pencereden içeri giren kar tanelerini izliyordu. Karı severdi ama sonuçta dışarıda kalmasını tercih ederdi.

Bir süre sonra Penvale pencereyi kapattı ve yatağına döndü, bu sırada karanlık bir şekilde mırıldandı. "Bu evin pencereleri garip bir şekilde işbirliği yapmıyor gibi görünüyor," dedi yatağa geri tırmanırken; karanlıkta Jane onun ifadesini seçemedi, ama sesinde onu sinirlendiren alaycı bir not vardı.

"Mmm," dedi kayıtsızca.

Hemen yuvarlandı ve derin bir uykuya dalmış gibi göründü, ama Jane uyku onu tekrar bulmadan önce bir süre orada yatıp sırtının çizgisini ve omuzlarının genişliğini inceledi.

On Üçüncü Bölüm

İlk gece rahatsız ediciydi. Hayalet iniltileri, gizemli bir şekilde arızalanan pencereler, bölünen uyku... Kuşkusuz bir sıkıntı. Ama Penvale sıkıntılarla başa çıkabilecek kapasitedeydi. Bir yıl önce bu zamanlarda, Trethwick Manastırı'nda her türlü sıkıntıyla başa çıkabilmek için sol ayağını bile verebilirdi.

İkinci geceye gelindiğinde, bu durum sinir bozucu olmaktan çıkıp düpedüz çileden çıkarıcı bir hal aldı. Kar o sabah hafiflemişti, ama yolların durumunu incelemek için yapılan hızlı bir gezi, yolların gerçekten de karla kaplı olduğunu doğruladı. Büyük kar yığınları manzarayı gizlemiş, tanınmaz hale getirmiş, kiracıların evleri beyaz bir tabakanın altında küçük zencefilli evler gibi görünüyordu. Kış mevsiminin pastoral manzaralarından hoşlananlar için bu manzara kendi çapında güzeldi.

Penvale bunu yapmadı. En azından bu kadar uygunsuz olduklarında.

Ve sonra, öğleden sonra geç saatlerde *tekrar* kar yağmaya başladı, bu da onun ruh haline hiç iyi gelmedi. Jane o akşam kendi yatak odasına çekilmek ister gibi yapmıştı, ama o sözsüz bir şekilde ona kapı aralığından kendi yatak odasına girmesini işaret etmişti; gözlerinin altındaki mor gölgelere rağmen onu izleyebileceği bir yerde olmasını istiyordu.

Emekli olduktan kısa bir süre sonra sesler başladı: feryatlar, tepeden gelen garip gümbürtüler (Penvale'in boş olduğunu gayet iyi bildiği odalarda). Gecenin büyük bir bölümünde kendisini uyanık tutmasına rağmen tüm bunları kararlılıkla görmezden geldi; herhangi bir karşılık vermezse, sorumlu tarafların sonunda pes edip ePort'larını terk edeceklerinden emindi.

Ancak o gecenin önemli bir bölümünü, feryatların başlayıp dinmesini ve devam etmesini dinlerken kendi öfkesi içinde kaynayarak geçirdiği inkar edilemezdi. Genel bir kural olarak öfkeye eğilimli bir adam değildi; öyleydi,

Ancak, uyumaktan hoşlanan bir adamdı ve iki gece boyunca bundan mahrum kalmak dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Üçüncü geceye gelindiğinde artık iyice çıldırmaya başlamıştı. Günün önemli bir bölümünü dışarıda geçirmiş, kar bir kez daha durmuş ve güneş gökyüzünde gezinen ağır demir bulutların arkasından belli belirsiz, büyük ölçüde başarısız denemeler yapmaya başlamıştı. Tüm kiracıların güvende ve sıcak olduğundan emin olmak için kâhyasının eşliğinde kar yığınlarının arasından geçerek eve döndüğünde kendini hayatında hiç olmadığı kadar nemli, soğuk ve yorgun hissediyordu. Ayak parmaklarının yeniden hissetmeye başlaması için uzun bir banyo yapması gerekti - ilk fırsatta daha iyi çizmeler edinmeyi aklına not etti - ve Jane'le akşam yemeğini büyük ölçüde sessizlik içinde yediler.

Jane daha tatlı tabağı bile gelmeden öfkeyle, "Tanrı aşkına, yatağına git," dedi. "Size sonra katılırım," diye ekledi ve eğer Penvale daha nazık, çekici bir adam olsaydı, başka bir deyişle kayınbiraderi olsaydı

-Bu fırsatı bir tür sinsi imada bulunmak için değerlendirebilirdi. Ama bunu düşünemeyecek kadar yorgundu, bu yüzden kendini üst kata attı ve görünüşe göre derin, rüyasız bir uykuya dalmak için hiç zaman kaybetmedi, çünkü Jane'in ona katıldığını belirsiz bir süre sonra, gece yarısının zifiri karanlığında her şeyden önce bir bebek ağlaması sesiyle uyandığında fark etmedi.

Ve bu -her nedense, bu- gerçekten çok fazlaydı.

"Jane," dedi sertçe, dönüp içinde bir yerlerde karısının bulunduğu çarşaf ve battaniye yığınına çok da nazık olmayan bir şekilde dürttü.

"Mphlmph," dedi battanियeler.

"*Jane*," diye daha ısrarla tekrarladı, çünkü Tanrı aşkına, bu saçmalık için uyanık olması gerekiyorsa, *Jane*'in de öyle olması gerekiyordu. Uzandı ve onu omzundan sarstı.

Jane kızgın bir ifadeyle başını çarşafın arasından çıkardı. "*Ne?*" diye sordu, yatak odasının loş ışığında gözlerini kırpıştırarak.

"Bir bebek var," diye kısaca bilgi verdi.

"Affedersiniz?" diye sordu, tamamen -ve belki de anlaşılır bir şekilde- şaşkın görünüyordu.

"En azından bir bebek olduğunu tahmin ediyorum," diye düzeltti ve başını yana eğerek sustu. Konuşmadan birbirlerine baktılar; Jane cevap vermek için ağzını açtı, ama Penvale onu susturmak için tek bir parmak

uzattı ve

dudaklarına değdirdi. Yumuşak bir nefes verdi, nefesi Penvale'in tenini ısıtıyordu ve tam o anda Penvale, hayatı buna bağlı olsaydı elini -o tek işaret parmağını- hareket ettirebileceğinden emin değildi. Menekşe rengi gözleriyle ona baktı ve aralarında her geçen saniye daha da gerginleşen bir sessizlik oluşurken bakışları birbirini tuttu.

Neredeyse bir dakika geçtikten sonra sesi tekrar duyular. Penvale, ne mutlu ki, kendisini bebekler konusunda pek uzman olarak görmüyordu ama bir bebek ağlaması duyduğunda bunu anlayabileceğinden oldukça emindi. Ve duyduğu şey de neredeyse kesinlikle buydu. Kaşlarını kaldırarak Jane'e baktı.

Tamamen şaşkın.

Penvale kaşlarını çatma isteğiyle savaştı. Jane'in evin etrafında gelişen olaylar hakkında ne bildiğinden emin değildi ama şu anda neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri olan bir kadın görüntüsü vermiyordu.

Bunu kafasında evirip çevirmeye devam ederken, soğuktan hafifçe titreyerek yataktan çıktı. Soyunma odasına daldı ve gördüğü ilk pantolonu kaptı, bir banyan almadan önce aceleyle giydi ve sonra yatak odasına dönerek Jane'i yataktan kaldırdı, beline bir sabahlık düğümledi. Dalgın bir şekilde elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi ve adamın bir mum yakıp koluna girmeden önce eline almasını izledi.

"Perili olduğu anlaşılan evimizi araştıralım mı Jane?"

Trethwick Manastırı'nın ıssız koridorlarında sessizce bir aşağı bir yukarı ilerlerken Penvale'in biraz tedirgin olmaya başladığını itiraf etmek zorundaydı. Ev eskiydi -çok, çok eskiydi- ve koridorların yıpranmış ahşap koridorları zaman zaman ve beklenmedik bir şekilde gıcırdıyordu, ancak Jane bu noktalardan kaçınmak konusunda ustaydı, bu da evi Penvale'den çok daha iyi tanıdığının bir kanıtıydı.

Henüz değil.

Ev terk edilmişti, tüm hizmetkârlar çoktan yatmış, mumlar sönmüştü. Penvale'in taşıdığı mumun sağladığı küçük ışık çemberi sadece birkaç adım önlerini görmelerine izin veriyor, bu da önlerinde bilinmeyen tehlikeler olan bir tür karanlık labirentte yürüdükleri gibi sinir bozucu bir hisse yol açıyordu.

Bu çok saçmaydı, çünkü Penvale'in karşılaşmayı beklediği tek tehlike belki de çok fazla zamanı olan bir çift hizmetçiydi.

Ve bir bebek? Nereden bulmuşlar bu bebeği?

Sağduyusu onu aksini yapmaya zorlasa da Penvale, Jane ve Bayan Ash ile amcasının yatağındaki gizemli vaftiz elbisesi hakkında yaptığı konuşmayı hatırladı. Hayal gücü bunu serbest bırakıldığına dair bir işaret olarak algıladı ve geceleri Trethwick Manastırı'nın koridorlarında dolaşan, hayalet gibi bebek feryatları atan her türden hayalet bebek görüntüsünü hayal etti.

Biraz gergin hissediyordu.

Ayağının altındaki bir tahta özellikle yüksek bir *gıcirtı* çıkardı ve Penvale sanki bir silah sesi duymuş gibi sıçradı.

Jane ona sadece belli belirsiz bir patronluk taslama olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle baktı.

Ve sonra: bir feryat.

Sesin geldiğini düşündüğü yöne doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı; yatak odalarından ikinci Aoor'un karşı kanadına geçmişlerdi, birkaç gece önce sonuçsuz kovalamacalarını burada yapmışlardı. Bebeğin feryatlarının Aoor'un uzak köşesinden, Jane'in sabah odasından gelmiş olabileceğini düşündü; sabah güneşi çok güzel vuruyordu ve Jane bir keresinde pencere kenarındaki koltuğa kıvrılıp kitap okurken kendini güneşin tadını çıkaran bir kedi gibi hissettiğini söylemişti. Penvale bu imgeden, incelemeye -hatta tam olarak kabul etmeye- değer bulmadığından daha fazla etkilenmiş ve bu betimlemeyi, karısı hakkında tuttuğu, gün geçtikçe daha da kabaran ve dikkatini dağıtan zihinsel dosyasına kaydetmişti.

Çılgılık başladığı gibi aniden kesilmişti ve tek ses Aoor'daki ayak sesleri ve Jane'in sabahlığının Aoor tahtalarına vuran fısıltısıydı. Penvale sabah odasının dışında durmuş, dikkatle dinliyordu. "Buradan geldi, değil mi?" diye sordu Jane'e, gözlerini kapatıp dikkatle dinleyerek.

"Ben... Sanırım öyle," diye fısıldadı ve Penvale bir gözünü açtığı anda onun hafifçe öne doğru eğilmiş olduğunu gördü, bakışları ileriye odaklanmıştı, ancak Penvale sınırlı mum ışığı havuzunda onun dikkatini neyin çekebileceğini tahmin edemiyordu. "Kulağa... korkunç derecede *gerçekçi* geliyordu, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle ve Penvale onun sesindeki tedirginliğin kendi omurgasında da hissedildiğini fark etti. O bir

Bu devasa, karanlık, boş evde sadece ikisi ve bir mumla çevrelerini ne kadar az görebildiklerinin kuvvetle farkındaydı. Birdenbire evin uzaklığının farkına vardı, rüzgârlı bir uçurumun tepesindeydi, etrafı kar yığınlarıyla çevriliydi, en yakın köyün küçük konforlarına bile ay kadar ulaşamazdı.

"Evet," dedi, aynı derecede yumuşak bir sesle ve o anda bebek -ya da her ne haltsa- sinir bozucu bir feryat daha kopardı, bu seferki o kadar yakındı ki Penvale, uzanıp hemen sağındaki kapı kolunu tutsa, sabah odasının kapısını açsa, içeriye gireceğinden kuşku duymuyordu.

Jane ondan önce davrandı. İleri doğru iki aceleci adım attı ve kapıyı açtı.

Hep birlikte karanlık odaya baktılar; Jane'in çok sevdiği koltuğun üzerindeki büyük pencere sayesinde burası koridordan daha aydınlıktı ve ay ışığı odanın içine sızıyordu. Bir insana dair hiçbir iz göremeyen Penvale bir adım öne çıktı, Jane onun kolunu tuttu. Hayal mi görüyordu, yoksa Jane'in tutuşu sıkılaşmış mıydı? Ay ışığı ve mum ışığının birleşiminde oda, yaklaştıklarında mobilya parçalarını ortaya çıkarmak için kaybolan iri gölgelerle dolu görünüyordu. Odanın içinde yavaşça bir tur attılar, hayalet ya da başka türlü bir varlığa dair hiçbir kanıt bulamadılar.

Ancak Penvale garip bir şekilde izlendiğini hissetti. Sanki üzerinde bir çift göz varmış gibi ensesindeki tüyler diken diken oldu ve aniden dönerek elindeki mumu önüne tuttu; mumun yetersiz ışığı uzak duvara dayalı bir kanepeden başka bir şey göstermiyordu; kanepenin iki ucunda, birinin üzerinde bir yığın kitap sallanan bir çift uyumsuz sehpa vardı.

"Ne oldu?" Jane nefes aldı, sanki o da odanın içinde rahatsız etmekten çekindiği garip bir başka varlık hissediyordu.

Penvale başını salladı ve ne yaptığının tam olarak farkında olmadan Jane'i yanına çekti, böylece göğsünün yan tarafının koluna yumuşak bir şekilde bastırıldığını hissedebiliyordu. Şu anda fark edilmesi pek de yararlı olmayan bir şeydi ama... neyse.

Pekala.

Onu pencere kenarındaki koltuğa doğru götürdü ve Jane'i de yanına çekerek koltuğa oturdu ve bakışları tetikte, sırtını soğuk cam bölmeye yasladı

önündeki odaya baktı.

Her şey sessiz ve hareketsizdi. Bir dakika kadar etrafını düşündükten sonra, Jane'in gözlerini yüzünün yan tarafında hissetti ve ona bakmak için döndü. Yanlış bir şey fark edip etmediğini sormak için ağzını açtı, ancak bunu yapamadan önce, yırtıcı bir feryat sessizliği böldü.

Jane bu kez onun kadar kötü bir şekilde sıçradı, nefesi onun nabzının atışıyla eşleşen büyük düzensiz soluklarla geliyordu. Hep birlikte zıplayarak ayağa kalktılar ve sesin geldiği kuzeye bakan duvara doğru ilerlediler.

Açıkça yanlış olan hiçbir şey yoktu.

Penvale duvarın o kısmını uzun uzun inceledi, az önce bir bebeğin ağlama sesini neden sanki yanlarındaymış gibi yüksek ve net duyduğunu açıklayabilecek bir şey -herhangi bir şey- aradı. Ancak duvarın bir duvardan başka bir şey olduğunu gösteren görünürde hiçbir şey yoktu.

Bu noktada, Ireplace'in üstündeki saat bir saatini çalıyordu, Jane esnemeye başlamıştı ve Penvale bir kreş dolusu görünmez ağlayan bebek olup olmadığını umursamayacak kadar yorgun düşmeye başlamıştı. Sözsüz bir anlaşmayla odadan çıkıp koridora geri döndüler ve batı kanadına geçtiler, Penvale'in yatak odasının sıcaklığına ve rahatlığına girene kadar konuşmadılar. Jane sabahlığını çıkarıp yatağın ayakucundaki püsküllü sedirin üzerine özenle sererken, Penvale de -kadınlık erdemini düşünmeye bile gerek duymadan-banyosunu, pantolonunu ve geceliğini çıkarıp üzerinde sadece küçük bir şey kalana kadar yatağa tırmanırken ona bakan Jane'in gözlerinin bir an için açılmasına neden oldu. O da aynı şeyi yaptı, yerleşip mumunu söndürdü ve Jane'in yüzüne doğru döndüğü gibi o da yüzüne doğru döndü, böylece ikisinin de muhtemelen amaçladığından biraz daha yakın oldular, yüzlerini ayıran sadece birkaç santim çarşaf vardı.

Penvale ona baktı, gözleri karanlığa alıştıkça yüz hatları yavaş yavaş netleşiyordu. İnatçı bir tutam siyah saç yanağına düşmüştü ve düşünmeden -ne yaptığının farkında bile olmadan, sanki elinin kendine ait bir akli varmış ve bir mıknatıs gibi amansızca tenine doğru çekiliyormuş gibi- uzandı ve saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı.

Adam elini çekerken eli kadının yanağını sıyırdı ve kadın *tam* olarak sabit olmayan bir nefes verirken gözleri onunkilere dikildi. Her nasılsa, bu sadece

Kendi nefesini tuttuğunu fark etmesine neden olan o hafif kararsız nefes verişin.

Eli kızın tenine değdiği yeri yaktı.

"Bu gürültü nereden geldi Jane?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Ne olduğunu söyleyemese de bir şey, bir cevap arıyormuş gibi bakışlarını onun üzerinde tuttu. Ona inanıyordu.

Sadece bir kez başını salladı ve onun anladığını söyleyebildi.

"İyi geceler, Jane," dedi, daha yumuşak bir sesle ve diğer tarafına döndü ve onun nefes alışını dinlememek, uykuya dalmasının ne kadar sürdüğünü merak etmemek için çok uğraştı.

Ne kadar çabalasa da kulaklarını o kadar kontrol edemiyordu ve bu yüzden, yorgunluğuna rağmen, kızın nefes alış verişini yavaşladıktan sonra bile zihni sorularla dolu bir şekilde uzun süre uyanık kaldığını biliyordu.

Bölüm On Dört

Penvale'in bir kar birikintisine düşme ya da düşen bir buz sarkıtıyla sarsılma konusundaki korkunç mırıldanmalarına rağmen, kar sonunda Cornish geç kışının amansız nemi karşısında eridi ve Mart yavaş, ıslak ve fırtınalı ilerledi.

Jane geceki gizemli bebek yüzünden biraz sarsılmış ve hiç vakit kaybetmeden Bayan Ash'le konuşmaya başlamıştı.

Bayan Ash kaşlarını çatarak, "Ağlayan bir bebek," diye tekrarladı.

"Emin misiniz?" Jane kollarını kavuşturarak, "Tamamen," dedi.

"Belki de bir tilkidir?" Bayan Ash önerdi.

"Trethwick Manastırı'nda bir tilki mi?" Jane kuşkuyla tekrarladı. "Bayan Ash, ciddi olamazsınız."

"Hayır, sanırım öyle değil," diye yavaşça onayladı kahya. "Ama itiraf etmeliyim ki leydim, ben hiçbir şey duymadım ve staP'in diğer üyeleri de bundan bahsetmedi." Durakladı, gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. "Belki de siz ve lord hazretleri bir şeyler hayal ediyordunuz? Anladığım kadarıyla son zamanlarda uykunuz bölünmüş."

Jane kızarma dürtüsüne karşı koydu, ancak Bayan Ash'in ses tonunda çifte anlam kastettiğini gösteren hiçbir şey yoktu. "Belki de," dedi ve Bayan Ash'in aklını kaçırdığını düşündüğüne ikna olarak uşağın kilerinden ayrıldı.

Her halükârda Jane, *Penvale*'in kendisinden şüphelenmeye başladığından korkarak faaliyetlerine kısa bir ara verdi; bu doğru değildi -kar fırtınasının olduğu hafta *Penvale*'in ona attığı uzun ve düşünceli bakışları kaçırmamıştı- ama bu aynı zamanda şüphesiz uygun bir bahaneydi.

Çünkü Jane kendini oldukça karışık hissediyordu. Bebek sesleriyle ilgili olarak diğer personel arasında yaptığı soruşturmalar sonuçsuz kalmıştı; konuştuğu her hizmetçi, tıpkı Bayan Ash'in yaptığı gibi, masum olduğunu iddia ediyordu ve hepsi de öylesine açık sözlüydü ki, Jane *sinirlerinin* bozulduğunu hissetmek arasında kalmıştı.

Geceleri koridorlarda sürünen hayalet bebek? - ve kendi akıl sağlığını sorguluyordu. Bunu hayal mi etmişti? Eğer Penvale o gece yanında olmasaydı, böyle düşünmeye başlayacaktı.

Onunla birlikte olduğu için mutluydu ve bu duyguyla ne yapacağını bilmiyordu, ne de onu çok dikkatli bir şekilde incelemeye cesaret edebiliyordu.

Kocasının fırtınayı takip eden günlerde yeni bir şevkle araştırmalarına geri dönmek isteyeceğini umuyordu, ancak malikânenin kiracılarıyla ilgili bir dizi küçük kriz önümüzdeki hafta boyunca dikkatinin çoğunu meşgul etti. Fırtınanın kıyıya getirdiği ıslak, yoğun kar ve sert rüzgârlar nedeniyle birkaç kulübe hasar görmüş, çatıları onarılırken Trethwick Manastırı'nın boş odalarından birinde büyük ve oldukça gürültücü bir ailenin geçici olarak barındırılması gerekmişti. Bir de kâhyasının onarılması gerektiğini düşündüğü bir köprü vardı ki, Penvale bu köprüyü incelemek için birkaç kez yola çıktı ve bu yolculuklardan nemli, çamurlu ve kesinlikle keyifsiz bir şekilde döndü. Yollar açıldıktan sonra da kasabadan, neredeyse hepsi Penvale'e gelen ve içeriğinden dolayı Penvale'in çalışma odasına kapanmasına neden olan bir yığın mektup geldi ama Jane'i şaşırtan bir şekilde ona da bir mektup vardı.

Crowe kahvaltı masasında mektubu ona sunduğunda, Penvale'in amcasının kendisiyle iletişime geçmeye çalıştığından korkarak kalbi sıkışmıştı ama neden böyle bir şey yapmak isteyebileceğini aklının ucundan bile geçirmiyordu. Ancak el yazısı düzgün ve kadınsıydı ve mektubu açıp imzaya baktığında bunun baldızından geldiğini fark edince şaşırdı.

Jane masanın diğer tarafına kaçamak bir bakış attı; Penvale kendi mektup yığımına dalmış, çatık kaşları ve belli belirsiz gözlerini kısarak endişe verici bir mesafeden bakıyordu. Jane iç çekişini bastırarak dikkatini kendi mektubuna verdi ve okudu:

Willingham House, Fitzroy Meydanı, 4 Mart

Sevgili Jane,

Size Leydi Penvale olarak hitap etmemin saçma olacağına karar verdim, kısmen böyle bir kişinin varlığına hala alışamadığım için, kısmen de eğer kardeşçe bir yakınlık kuracaksak, yazılı olarak başlamak en iyi yer gibi görünüyor, bu yüzden umarım hitap şeklimden rahatsız olmazsınız. Rahatsız olduysanız da yüzlerce mil ötede, cereyan yapan eski bir evde, deniz melteminin teninizi yavaş yavaş mahvettiğinden şüphemiz olmasın, yani bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok.

Şehirde oldukça sıkıcı bir kış geçirdik; şimdiden baharı bekliyorum ve Lord Willingham ile havalar biraz ısınıp yollar kurur kurumaz sizi ve Penvale'i ziyaret etme arzumuzu tartışıyorduk. Lütfen size uygun olan tarihleri yazarsanız, yolculuğumuzu planlamaya başlayabiliriz.

Benzer bir soruyla kardeşime de bir mektup gönderdim, ancak o hiçbir zaman çok güvenilir bir mektup arkadaşı olmadı-lütfen bana okuldayken ve üniversitedeyken bana gönderdiği, örneğin "Merhaba kardeşim, umarım bu sıcak havalarda çok fazla yeni çilin olmamıştır" cümlesini tamamen kabul edilebilir bir giriş olarak gördüğü mektuplar için berbat bahanelerden bazılarının bir örneğini göstermemi hatırlatın. İtiraf etmeliyim ki artık yazışacak bir kadın olması beni rahatlatıyor.

Cevabınızı bekliyor ve ilkbaharda ikinizi de görmeyi dört gözle bekliyorum. Bu arada, cildim için en sevdiğim kremden biraz gönderiyorum, çünkü sahildeki rüzgarlı bir kışın tahribatından sonra sizinkinin buna ihtiyacı olacağından şüphem yok ve köy dükkanlarının bu konuda fazla bir şey sunacağını sanmıyorum.

*Sevgiler,
vs.
Diana*

Jane mektubu yere bıraktı, buruşturup sinirlenerek gözlerini devirmek mi yoksa uygunsuz bir kahkaha mı atmak istediğinden emin değildi. Diana'nın yazışmalarında resmiyete pek önem vermediği kesindi, Jane buna şaşırmamalıydı. Kız kardeşiyle tanışmayı pek de dört gözle beklemiyordu.

Bu bahar birkaç haftalığına kayınvalidesinin çatısı altında kalacaktı ama bundan kaçınamayacağını düşünüyordu.

"Kız kardeşinden bir mektup aldım," dedi ve hâlâ gözlerini kısarak önündeki mektuba bakan Penvale -Jane köyde gözlük yapabilen biri olup olmadığını sormak için aklına bir not aldı- yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Öyle mi?"

"Marki ile birlikte ne zaman ziyarete gelebileceklerini soruyor."

"Tipik Diana," diye mırıldandı elini yüzünde gezdirerek. "Lanet olası bir daveti bekleyemedi."

"Davetiye göndereyim mi o zaman?" Jane tarafsız bir ton tutturmaya çalışarak sordu. Londra'daki sofistike arkadaşlarına ev sahibeliği yapma düşüncesinin kendisini ne kadar rahatsız ettiğini anlamasına dayanamıyordu. Kocasını, onu en iyi tanıyanların yanında gözlemlene fikri -içinde derinlere gömülmüş- oldukça ilgisini çekmişti.

Çünkü Penvale'le geçirdiği zaman arttıkça onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Kendini, yaşadığı evi saymazsak, başka hiçbir şeyi *merak* etmediği bir şekilde onu merak ederken buldu. Trethwick Manastırı'na ilk geldiğinde, on sekiz yaşındaydı ve yeni ebeveynsiz kalmıştı, tek bir sandık dolusu eşyası vardı ve vaktini meşgul edecek hiçbir şey yoktu, günlerini evin koridorlarında dolaşarak geçirmiş, her odayı, her gizli merdiveni, bir kapıyı gizleyen her gobleni tanımaya çalışmıştı. Bu alıştırmaların oldukça faydalı olduğu ortaya çıkmıştı; eski bir malikaneye musallat olmanın gizli geçitlere bu kadar aşina olmayı gerektireceğini kim bilebilirdi?

Şimdi aynı dürtüyü Penvale için de hissediyordu; Penvale, içinde yavaşça dolaşabileceği durağan, hareketsiz, değişmez bir bina değil, burada geçirdiği her gün şüphesiz değişen biriydi ve onu daha iyi tanımak, bu değişimlere uzaktan değil de bizzat tanık olmak için ani bir acı duyuyordu.

Ve kocasını daha iyi tanımak istiyorsa, arkadaşlarını daha iyi tanımının bu çabayı sürdürmek için kötü bir yol olmadığını düşünmeden edemedi -Londra'da çok korkutucu bulduğu o gürültülü, neşeli arkadaşlar.

"Evet," dedi Penvale yavaşça. "Diana ve Jeremy'ye elbette, Audley ve Violet'e, Belfry ve Emily'ye de. West ve Leydi Fitzwilliam'a da."

Jane kaşlarını çatı. "O arkadaşlarla tanıştım mı?"

Düşünceli düşünceli orta mesafeye bakan Penvale, sanki -Jane huysuzca düşündü- kendi kendine konuşmadığını unutmuş gibi, belli belirsiz bir şaşkınlıkla ona baktı. "Onlar düğündeydi, siz de tanıştırılmıştınız, hatırlamıyor musunuz?"

"Orada çok fazla insan vardı," dedi Jane sınanırcasına.

"Jane." Penvale'in sesi eğleniyordu. "En fazla bir düzine insan vardı." Jane ona ters ters bakarak, "O zaman daha fazlaymış gibi gelmişti," dedi. Kasıtlı olarak

Hâlâ elinde tuttuğunu geç de olsa fark ettiği mektup açacağını tabağının önündeki masaya koydu ve mesajının açık olduğunu umdu: *Beni daha fazla kızdırırsan seni bununla bıçaklarım.*

"West, Audley'nin kardeşi." Penvale sandalyesinde arkasına yaslandı, hâlâ hafifçe eğlenmiş görünüyordu ve kendi güvenliği için endişelenmiyor gibiydi, Jane onun ruh hali göz önüne alındığında biraz fazla endişeli olduğunu düşündü.

Onun bu sözleri üzerine Jane, Violet'in kocasına çok benzeyen uzun boylu, ciddi görünümlü bir adamı hatırladı. "Bastonu mu vardı?" diye sordu kararsızca.

Penvale başını salladı. "Birkaç yıl önce bir araba kazası geçirmiş, Jeremy'nin ağabeyi, bir önceki markizin ölümüne neden olmuş. West'in bacağı fena halde kırılmış, sonra da ateşi yükselmiş; yaşayacağından emin değillermiş."

"Ah," dedi Jane. Böyle anlarda, sahip olduğundan biraz daha fazla sosyal beceri gerektiren bir tür yanıtın gerekli olduğunu hissettiğinde hiç iyi olmamıştı.

Neyse ki Penvale onun garipliğini fark etmemiş gibiydi. "Leydi Fitzwilliam da düğündeydi ama hatırladığım kadarıyla, düğün boyunca Batı'dan mümkün olduğunca uzakta olmaya özen göstermişti."

Jane tekrar düşündü. "O bir... kızıl saçlı mıydı?"

Penvale güldü. "Hayır, o Belfry'nin kız kardeşiydi. Onu da davet edebiliriz. -Risedale Kontu ve Kontesi'ni de listene ekle," dedi biraz buyurgan bir tavırla, sanki Jane onun sekreteriymiş gibi. Jane gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Leydi

Fitzwilliam -Diana ve arkadaşlarının ona Sophie dediğini duyacaksınız ve eminim size de öyle demenize izin verecektir- West'in eski bir Aame'i ve kız kardeşimin ikisini çöpçatanlık yapmaya kararlı olduğundan oldukça eminim. Eğer onu da davet etmezsek, Diana bu işin sonunu duymama asla izin vermez." Bunu bir ağabeyin hoşgörölü şefkatiyle söyledi.

Az önce saydığı etkileyici unvanlar Jane'in başını döndürmeye başlamıştı. "Pekâlâ," dedi, bu büyüklükte bir ev partisi düşüncesiyle kalbi göğsünde güm güm atıyordu. İsimleri ona tekrar okurken parmaklarını teker teker kaldırdı. "Lord ve Leydi James, Lord ve Leydi Willingham, Lord ve Leydi Julian, Lord ve Leydi Risedale, Leydi Fitzwilliam

-" Kadın sorgularcasına ona baktı.

"Bridewell," diye ekledi.

"Leydi Fitzwilliam Bridewell ve biz- Pardon, West'in gerçek adı neydi? Bu ne için bir takma ad?"

"Onun nezaket unvanı. Weston Markisi."

"Ve Weston Markisi," dedi, son bir parmak kaldırarak. "Başka kimse var mı?" *Lütfen, başka kimse olmasın.*

"Belfry'nin kardeşi, belki de Blackford Kontu."

Jane kaşlarını çatı. "O zaman sayılarımız eşit olmayacak." Sesinde umutlu bir ton tutmaya çalıştı.

Penvale tavana uzun uzun baktı. "O zaman Leydi Fitzwilliam'ın küçük kız kardeşini davet edelim. Sophie birkaç kardeşin en büyüğü ve ortanca kardeş de birkaç yıl önce dul kaldı; artık yas tutmadığı için ortam değişikliğinden memnun olacağına şüphe yok."

Jane bir iç çekişini biraz ePort ile bastırdı. "Bu kız kardeşin adı ne?"

Penvale uzun bir süre durakladı.

"Penvale! Onu ev partimize davet etmek istiyorsun ve adını bile bilmiyor musun?"

"Sophie'nin bir sürü kız kardeşi var," dedi savunmacı bir tavırla. "Sanırım dört tane. Ve şimdi hepsi evli, bu yüzden hatırlamakta zorlanıyorum... Ah!" Muzaffer bir edayla parmaklarını şıklattı. "Bayan Brown-Montague. Yanlış hatırlamıyorsam bir vikontun küçük oğluyla evlenmişti, o da ordudaydı. Sanırım Waterloo'da öldü."

"Bayan Brown-Montague, öyleyse," dedi Jane, hepsi de kendininkinden çok daha yüksek bir geçmişe sahip olan, büyük bir kısmıyla bir kelimeden fazla konuşmadığı ve birkaçıyla da hiç tanışmadığı bir misafir sürüsünü ağırlama olasılığı karşısında son derece heyecanlı görünmek için elinden geleni yaparak. "Davetiyelere başlamadan önce listeye eklemek istediğiniz başka biri var mı?"

Penvale yavaşça ama kaşlarını çatarak, "Hayır," dedi. "Belki de davetiyeleri ben yazmalıyım."

Jane hemen şaşırdı. "Bunu neden yapasınız ki?" diye sordu. "Bu konularda uzman değilim ama sanırım davetiyeleri göndermek vikontes olarak sorumluluklarım arasında yer alıyor."

"Şey," dedi, "daha önce hiç böyle bir partiye ev sahipliği yapmadınız ve böyle durumlarda rahatsız olduğunuzu biliyorum, bu yüzden arkadaşlarımdan gerçekten hoş karşılandıklarından emin olmak istiyorum-"

"Peki neden," diye sertçe araya girdi Jane, "bunu başarabileceğimi düşünmüyor musun? Onları küçümsediğimi ima etmeden bir davet mektubu yazabileceğimi düşünmüyor musun?"

Penvale elini umursamaz bir tavırla salladı ama bu onun öfkesini yatıştırmaya yetmedi. "Tabii ki hayır. Sadece- Şey, arkadaşlarımla fazla vakit geçirmediniz, değil mi? Bu yüzden doğrudan benden gelen bir daveti kabul etmeye daha meyilli olabileceklerini düşündüm."

Jane hareketsiz kaldı. Her iki elini de kucağına koyup düzgünce katlayarak gözden uzak bir yere koydu. Masanın üzerinden kocasına eşit bir bakış fırlattı. "Neredeyse yok denecek kadar az olan tanışıklığımızda arkadaşlarınıza karşı, benden gelen bir daveti kabul etmeyecek kadar düşmanca davrandığımı düşündüğünüzü mü söylemek istiyorsunuz?" Sesini sakın tutmak için çok çaba sarf ediyordu ama bu her geçen an daha da zorlaşıyordu.

Penvale oturduğu yerde doğruldu, tehlikeli sulara girdiğini açıkça hissediyordu. "Kasıtlı olarak iyi davranmadığınızı ima etmek istemedim, sadece sizi henüz çok iyi tanımadıklarını söylemek istedim. Özellikle sıcak biri değilsin, biliyorsun."

Jane onun sözlerini bir darbe gibi hissetti. Kendi eksikliklerinin farkındaydı. İyi tanımadığı insanların yanında duyduğu rahatsızlığın farkındaydı ve

pek de yetenekli bir konuşmacı sayılmazdı - en azından sohbet, kibar toplumun hayati derecede önem verdiği ve Jane'in son derece sıkıcı bulduğu türden boş gevezeliklere dönüştüğünde. Ama kaba olduğunu düşünmüyordu.

-Ve alıcıların hoş karşılanmadığını ima etmeden bir davetiye gönderebileceğini de biliyordu.

Sadece utangaçtı, tamamen umutsuz değildi.

Belki de kocasının öyle olduğunu düşünmesi dışında... Hele de yabancılardan oluşan bir gruba ev sahipliği yapacağı büyük bir ev partisinde kendini tamamen boyunu aşmış hissederken bunu fark etmek hiç de hoş değildi.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, gözlerini kırpmadan onun bakışlarına karşılık vererek. Bunca zamandır onun gözlerine bakmakta bu kadar zorlanırken, şimdi bunu bu kadar kolay yapabileceğini düşünmek ne kadar tuhaftı. Gerçekten de, iki ay önce onunla yeni tanışırken, şimdi onun kendisine, çoğu insanın hiç tanışmadığı -hatta tanışma fırsatı bile bulamadığı- korkunç derecede tanıdık gelmesi ne kadar tuhaftı.

Onun yanında, daha önce tanıştığı kendi yağındaki herhangi bir erkek ya da kadının yanında olduğundan daha rahattı. Belki de bu yüzden onun sözlerinin acısını bu kadar keskin hissediyordu.

Ona *güvenmeye* geliyordu. Ne kadar da aptalca.

"Sanırım bu yanlış anlaşıldı," diye cevap verdi, bakışlarını ondan ayırmadan, sesi onunki kadar sessiz ve ciddiydi. "Gerginlik yaratmak istememiştim."

"Tabii ki hayır." Başını bir kez salladı. Sertçe. "Bunun kasıtlı olduğuna hiç inanmıyorum ama yine de bir zarara yol açtınız. En azından artık biliyorum. Artık beni o kadar garip, o kadar utanç verici bulduğunu biliyorum ki, arkadaşlarına onları korkutmadan kibar bir mektup bile gönderemiyorum. Biliyorum-" Burada ilk kez sesi biraz titredi ama yine de devam etti. "Kız kardeşin, onun arkadaşları ve Londra'da tanıdığın sayısız kadın gibi olmadığımı biliyorum, tüm metreslerin, sana kirpiklerini kırıştıran, şakalaşan, hava atan ve korkunç derecede zeki ve eğlenceli şeyler söyleyen kur yaptığın tüm hanımlar gibi. Ben öyle biri değilim. Asla *çekici* olamayacağım."

"Bunu biliyorum." Adamın ses tonundaki bir şey, kadının içinde küçük bir sıcaklık damlacığının dolaşmasına neden oldu; az önce kendisi hakkında söylediği şeylerden, ona sahip olmadığını hatırlattığı niteliklerden pişmanlık duyuyormuş gibi görünmeyen sözlerinde takdir edici bir not vardı.

Ama bu sıcaklığın üzerinde durmamalı.

"Benim başka niteliklerim de var," dedi. "*Tonlar* için balolar düzenlemeyi ya da en iyi çevrelere karışmayı planlamıyorum - böyle bir girişimde başarısız olurum ve bunu *istemiyorum*. Ama iyi bir eş ve bu mülkün iyi bir sahibesi olabilirim ve benimle yeterince sohbet ettiğinizi düşünerek havadan, falancanın yeni elbisesinden ve hangi coiPure'un moda olduğundan bahsedemesem bile..." Sessizce sözlerini tamamlamadan önce, "Önemli olan şeyleri tartışabilirim. Ve Tanrı aşkına, lanet olası bir davetiye gönderebilirim." Adam cevap vermeden önce sandalyesini geriye itti ve "İzninizle" dedi.

Ve sonra Aed.

On Beşinci Bölüm

Penvale özür dilemeye alışık değildi.

Kendisini o kadar mükemmel, o kadar suçlamaların üstünde görüyordu ki, özür dilemesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı. Daha çok, Diana, Jeremy ve Audley de dahil olmak üzere, konuştuğu her kim olursa olsun kendini riske atacak kadar ciddi konuşmalar yapmadığı için buna pek ihtiyaç duymuyordu.

Ama Jane onun kız kardeşi ya da arkadaşı değildi. Onun karısıydı.

Geçtiğimiz yılın çoğunu arkadaşlarının kendi romantik dramlarını oynamalarını izleyerek geçirmişti ve çoğu zaman ne yapılması gerektiği, hangi basit konuşmaların yapılması gerektiği onun için çok açıktı. Arkadaşları bunu neden göremiyordu?

Ne var ki, boş bir gözlemci olarak oturup fikir yürütmenin kendi evliliğini başarıya ulaştırmaktan çok daha kolay olduğunu fark ediyordu. En azından bir şey açıktı: Pislik gibi davranmıştı ve özür dilemesi gerekiyordu.

Ama bunu yapmak için, 1. Jane'e ihtiyacı vardı.

İlk başta kütüphaneye yönelmişti - ne de olsa onun en sevdiği odaydı. Ama doğru tahmin ettiğinden emin bir şekilde içeri girdiğinde odanın boş olduğunu, yakın zamanda içeride kimsenin bulunduğuna dair bir işaret olmadığını gördü. Sonra sabah odasını denedi -hayır- ve yatak odasını -hâlâ yok- ve sonunda Bayan Ash'e Leydi Penvale'i görüp görmediğini sormaya karar verdi.

Kadın, Jane'i bir daha görmeyi hiç beklemediğini ima edercesine, "Onu son gördüğümde pelerinini giymiş, merdivenlerden iniyordu," dedi. Bir trabzanı cilalarken nasıl bu kadar kederli görünebildiğini anlayamamıştı.

Penvale paltosunu aldı ve yola koyuldu.

Yağmurlu ve fırtınalı bir gündü ve dışarı adımını atar atmaz yüzüne tuzlu bir rüzgâr çarptı. Trethwick Manastırı'nın ana girişi okyanusa bakıyordu ve o da çakıllı araba yolunda durmuş, uzaktaki yemyeşil tepelere bakarak derin düşüncelere dalmıştı.

Jane nereye gitmiş olabilir?

Denize doğru döndü ve cliP yolu hakkındaki tartışmalarını hatırladı.

Söz konusu patika dar bir toprak ve çakıl şeridiydi, batı kenarında sadece birkaç metrelik rüzgârla yıpranmış çimen ve uçurumun yüzünün dramatik pürüzlü kayalarıyla sınırlanmıştı. Aşağıda, açık hava ve okyanus dalgalarından başka bir şey yoktu. Patika Trethwick Manastırı'nın arkasından dolanıyor ve evin hem kuzeyinde hem de güneyinde deniz uçurumları boyunca devam ediyordu - eğer güneye doğru yeterince yürünürse, patika St. Anne's'a doğru hafif bir inişe başlıyordu, kuzeye doğru ise sonunda küçük bir kumsalı ve deniz banyosu için mükemmel berrak, soğuk suyu olan bir koya iniyordu.

Penvale, Jane üzgünse ve kimseyle karşılaşmak istemiyorsa, muhtemelen köye doğru değil de köyden uzaklaşacağını düşünerek kuzeye doğru yola çıktı. Rüzgâr soğuk olsa da, hafiflediği nadir anlarda havanın kendisi oldukça ılımandı; uzun zamandır ilkbaharın varlığını hissettirmeye başladığı ilk gündü. Sadece birkaç dakika yürüdükten sonra Penvale, gri gökyüzü ve okyanusa karşı bir fener gibi duran kırmızı pelerinli Jane'i gördü. Büyük bir kayanın üzerine tünemiş, dizlerini çenesinin altına sıkıştırmış, kollarını dizlerine dolamış, bakışlarını denize dikmişti.

Yaklaştığını duyduysa da belli etmedi ve adam yanındaki kayanın üzerine çıkarken dönüp onu selamlamadı. Kadın gözlerini durmaksızın dalgalara odaklamışken, adam ona bakmak için döndü -Eğer ihtiyacı varsa, bu işi onun için kolaylaştırmayacağını bir göstergesiydi.

"Özür dilerim," dedi, sesi rüzgârın sözlerini çalamayacağı kadar yüksekti. Kadın ona yan yan baktı ama cevap vermedi, belli ki başka ne söyleyeceğini bekliyordu.

"Bazen dikkatsizce konuşuyorum. Başkalarının söylediklerim hakkında ne düşüneceğini, söylediklerimin onları incitip incitmeyeceğini pek düşünmüyorum. Alışkın değilim-"

OP'yi kırdı, derin bir nefes aldı, fiziksel olarak derisinden çıkabilmeyi diledi, bu kabul onu çok rahatsız etti. Ama bunu yapacaktı. En azından ondan dürüstlüğü hak ediyordu.

"Düşüncelerimin sıkıntı yaratacak kadar önemli olmasına alışık değilim," dedi ve şimdi ona bakmak için döndü, rüzgâr ensesindeki örgülü düğümünden kaçan şakaklarındaki siyah saç tutamlarını kırbaçlıyordu. Gözleri iriydi, bugün menekşeden çok maviydi ve soğuk rüzgârdan dolayı yanaklarında renk vardı.

"Ama kız kardeşin. Arkadaşların." Kadın kuşkulu görünüyordu ve Penvale bir an için onun kendisini nasıl gördüğünü, onu tanımaya başladıktan sonra hayatı hakkında ne düşündüğünü merak etti. Başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü merak etmeye alışık değildi; kendisi hakkında ne düşündüğü her zaman yeterli olmuştu.

O zaman ne değişmişti?

"Kız kardeşimi ve arkadaşlarımı seviyorum," dedi adam sakın bir sesle ve kadın ona doğru eğilerek sesinin rüzgârın üzerinde kulaklarına ulaşmasını sağladı. "Ama onların kendi hayatları var -şimdi kendi evlilikleri- ve biliyorum ki benim sesim onların kulaklarındaki en önemli ses değil, eğer olduysa bile. Ve bu elbette olması gerektiği gibi." Ona baktı ve bir elini uzatıp onunkini tuttu, eldivenlerinin arasından bile sıcak bir şekilde kavırıyordu.

"Bizim evliliğimizin ikimizin de tercih edeceği bir evlilik olmadığını biliyorum" -bu sözleri sarf etmek neden ona biraz acı veriyordu- "ama yine de bu bir evlilik ve senin duygularına umursamazca davranmaya hakkım yok. Onlara herkesten daha fazla özen göstermem gerekirken değil.

Değil..." Burada tereddüt etti, daha fazla zarar vermek istemiyordu, sonra onun ne demek istediğini anlayacağına güvenerek bir nefes aldı. "Diğerleri, sanıyorum ki, bunu yapmamışken geçmişte çok dikkatliydim."

Doğru tahmin ettiğinin tek işareti gözlerini kırıştırmasıydı ve kadın, adamın sıkıca tuttuğu eline baktı.

"Kibar bir davetiye gönderebileceğinizi ve arkadaşlarıma hakaret etmeden onları ağırlayabileceğinizi biliyorum. Aksini ima ederek eşeklik ettim." Kelimelerini dikkatle seçerek durakladı. "Geçen hafta seni köyde köylülerle birlikte izledim, denediğini biliyorum. Arkadaşlarım ziyaret ettiğinde de deneyeceğini biliyorum ve onlara göz yumacağını ima ettiğimde sana yeterince kredi vermiyordum. Bu... şey, çok kötüydü

Yaptım ve keşke ağzımı açmadan önce üç saniye düşünseydim." İtiraf onu çığ ve açığa hissettirdi ama gerçek dışı değildi ve kadın ondan bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Şimdi ona bakıyordu, gözlerini çevreleyen koyu renk kirpikler inanılmaz derecede uzun ve kalındı ve uzun bir süre onu düşündü. Penvale onun ölçüsünü aldığını hissetti ve kendisine bakarken ne düşündüğünü bilmek için çaresizce bir istek duydu.

"Utangaç olduğumu biliyorum," dedi. "Ve biliyorum ki... en hafif deyimiyse, iyi tanımadığım insanların yanındayken rahat değilim. Bu durumlarda huysuz ve kaba göründüğümü biliyorum ve bunu yaparken bile bunu *neden* yaptığımı ya da başka türlü nasıl davranabileceğimi çözemiyorum. Ama sizi utandırmak ya da arkadaşlarınızdan herhangi birini rahatsız etmek istemiyorum. Ve ben... Londra'daki davranışlarım evliliğimizi sizin için zorlaştırdıysa ya da arkadaşlarınıza kanıtlamanız gereken bir şey olduğunu hissetmenize neden olduysa özür dilerim."

"Arkadaşlarımı asın." Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı, ama kız sinirlenmedi. "Evliliğimiz hakkında ne düşündükleri umurumda değil. Ben sadece *senin* ne düşündüğünü önemsiyorum."

Ve bu sözleri söylerken bile -aslında söylemeye hiç niyetlenmediği bu sözleri- doğru olduklarını fark etti. *Onun* ne düşündüğünü önemsiyordu - evlilikleri ve *kendisi* hakkında.

Ne zaman umursamaya başlamıştı?

Boştaki eliyle uzanıp soğuk ve yumuşak yanağını okşadı. Sanki tuhaf bir çekim gücüyle ona doğru çekiliyordu.

"Ne-ne yapıyorsun?" Sesi, teninde hissettiği bir fısıltıdan daha fazlası değildi.

"Bilmiyorum," dedi ve sonra onu öptü.

Dudakları ilk kez onunkilere değdiğinde şaşkınlıktan kaskatı kesildi ama bir saniye sonra ağzı onunkinin altında yumuşadı ve öpücüğü derinleştirdi, eli aşağı kayarak çenesini kavradı, başını yana eğdi.

Kızın eli belli belirsiz omzuna indi, sonra boynuna doğru kaydı ve kızın dudaklarının kendisinininkine karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu, konuşabilecek kadar geri çekilmişti ama gözlerinin canlı mavi-mor renginden başka bir şey görebileceği kadar değil.

alınını onunkine dayadı.

"Saçını kestirmen gerek," dedi.

"Neden," diye sordu, saçlarından bir tutamı yavaşça boynuna dolayarak, "görünüüşümle bu kadar ilgileniyorsun? Önce gözlük takmamı istiyorsun, şimdi de saçımı mı kestirmemi?"

Ona kaşlarını çatıldığını anlayabileceğı kadar geri çekildi. "Gözlük takmanı istiyorum çünkü *göremiyorsun*, seni aptal." dedi ve kendini tutamadan gülmeye başladı, yüzünü aniden kendi yüzüne doğru çekince kısa kesilen bir kahkaha.

Sonra tekrar öpüşmeye başladılar, dilleri birbirine dolaştı, biri nefes nefese kaldı, Penvale hangisinin öpüştüğünden emin olamadı, kadın ona daha da yaklaştı, diğer elini Penvale'in elinden kurtarıp omuzlarına doladı, göğüslerinin yumuşaklığını Penvale'in göğsüne bastırdı ve Penvale en son bir kadını yatağı atmayalı ne kadar uzun zaman olduğunun farkına varmaya başladı - gerçekten, acı verici bir şekilde farkına vardı

-

"*Cik cik!*" dedi bir martı, oldukça yakınımızda.

Penvale, "Aman *Tanrım*," diye küfrederek Jane'den ayrıldı ve birkaç metre ötede olup bitenleri büyük bir ilgiyle izleyen söz konusu kuşa bir göz atmak için döndü.

"*Cik cik mi?*" diye sordu martı.

Penvale ona ihtiyatla baktı.

"Ee," dedi Jane arkasından; bir noktada ellerini boynundan ve omuzlarından çekmişti ve Penvale ensesinde aniden açığı çıkan deride soğuk bir rüzgârın estiğini hissetti. Sırtını martıya uzun süre açıkta bırakmaktan hoşlanmasa da ona dönüp baktı. "Bir sorun mu var? Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben 1ne," diye bilgilendirdi onu.

"*Cik cik!*" dedi martı ve Penvale geri döndü, dizlerinin üzerinde manevra yaparak... yani ne yapacağına tam olarak emin değildi. Ama büyük bir deniz kuşu tarafından gafil avlanmamanın en iyisi olduğunu düşündü.

Martı ile Penvale arasında anlam yüklü bir bakış alışverişı oldu - en azından Penvale açısından ve bu anlam aşağı yukarı *şuydu: Benden uzak dur yoksa maaşlı çalışanlarımdan birini gelip seni vurması için teşvik ederim.* Ta ki söz konusu anlamlı bakış ikinci bir martının gelişiyle kesilene kadar.

"Ciyaklamak mı?" diye sordu yeni gelen.

"Cik cik!" dedi ilk martı sevinçle.

Penvale huzursuz bir şekilde Jane'e döndü. "Cornwall'da martılar *daha mı büyük?*"

Jane ise gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Martı uzmanı sayılmam ama hiç sanmıyorum."

Tekrar kuşlara baktı. "Sanırım daha büyükler," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu martılar Cecil'i meze olarak yiyebilir."

"Cecil mi?" Jane boş boş sordu.

"Emily'nin yavru kedisi," diye bilgilendirdi onu. "Ziyarete geldiklerinde küçük dostumuzla tanışacağınıza hiç şüphem yok, eminim onu da yanında getirecektir."

"Anlıyorum," dedi ve hâlâ kahkaha atmaya yakın olduğundan oldukça emindi. "Bunlar doğal olmayan büyüklükte kuşlar, demek istediğim bu," dedi.

Ayağa fırladığında gözleri martıların üzerindeydi. Dönüp Jane'e elini uzattı ve onu da ayağa kaldırdı.

"Sence onları geçmemize izin verirler mi? Yoksa saldırırlar mı?" diye sordu, yüzünde hafif endişeli bir ifade vardı.

Penvale, onun kanatlı arkadaşlarına karşı gösterdiği duyarlı temkinlilikten memnun kalarak, bu koşullar altında yapabildiği kadar sakin bir şekilde, "Merak etmeyin. Onlara ilk ben yaklaşacağım - sanırım yavaş yürürsek ve ani hareketlerden kaçınırsak-"

Bu noktada, oP'yi kırmak zorunda kaldı, çünkü Jane o kadar sert kıkırdıyordu ki onu duyduğundan bile şüpheliydi.

"Ha, ha," dedi Penvale, elini bırakıp yanından geçerken martılara neşeyle "Merhaba hanımlar!" diye seslenerek. Penvale biraz daha dolambaçlı bir yol izledi; Jane'e patikada yeniden katılmadan önce çimenli bir tümsekten aşağı yukarı kayarak ve bir çamur birikintisinden geçerek eve doğru ilerlemeye devam ettiler.

"İnsanın gerçek korkularıyla alay etmek bana düşmez," dedi Jane yürürken, "ama merak ediyorum da, bütün kuşlar mı yoksa özellikle martılar mı sizde böyle bir dehşet uyandırıyor?"

Penvale uzanıp onu dirseğinden yakaladı ve çamurlu bir su birikintisinin yanından geçirdi. "Eğer bilmek istiyorsan, özellikle martılar. Burada ne kadar büyük olduklarını unutmuşum; bastırılmış bir dünya çocukluk anısı geri geldi."

"Ah," dedi Jane ciddiyetle. "Biri tarafından parçalandın, değil mi?" "Pek sayılmaz," diye geçiştirdi.

"Ah, şimdi *öğrenmeliyim*," dedi, sesinde neşeye yakın bir şey vardı. Penvale, Jane'in bu son derece utanç verici hikâyeyi bir süre daha kendisine karşı bir koz olarak kullanacağından kuşku duymamasına rağmen, sesindeki o mutlu tınıyı korumak için elinden gelen her şeyi yapmak istediğini fark etti.

"Bir sürü martı tarafından... Bir martı sürüsü tarafından."

Jane, takdire şayan bir şekilde gülmedi. Yine de. "Bu travma yaratmış olmalı."

"Öyleydi, teşekkür ederim. Sekiz yaşındaydım. Çocuk odasında çay içerken Diana'nın çöreğini çalmış ve biri beni yakalamadan önce huzur içinde yiyebilmek için kaçmıştım.

-Kanlı bir şekilde çılgılık atıyordu ve üç yaşında bile etkileyici bir çift ciğerinin olduğunu öğrenmek sizi şaşırtmayacaktır."

"Şok edici," diye mırıldandı Jane.

"Her neyse, dışarı çıktım ve evin arka tarafına saklandım, orada çöreğin tadını huzur içinde çıkarabilmem için yeterince uzun sürebileceğini düşündüm ve tam bir ısırık almak üzereydim ki aşağı indiler." Bir ürperti duymasına engel olamadı.

"Tam olarak kaç martıdan bahsediyoruz?"

"Yüzlerce."

Jane ona şüpheli bir bakış attı.

"Tamam, belki altı," diye düzeltti isteksizce. "Ama sizi temin ederim, kanatlarını çırparak üzerinize çullandıklarında yüzlerce gibi *hissediyorsunuz*." Bir parça saygınlığını koruma arzusuyla ekledi, "Çok iyi mücadele ettim, hatta onlar kapıp götürmeden önce küçük bir ısırık almayı bile başardım. Ama sonuçta elim kolum bağlandı. Sonra da bir daha tatlı yemem yasaklandı.

Diana'dan çöreği çaldığı için haftanın geri kalanında bir daha gelemeyecek."

"Gerçek bir trajedi."

"Sekiz yaşındaki bir çocuk için öyleydi. Babamın bana müstakbel vikontların hanımlardan çörek ya da başka bir şey çalmadığını söylediğini hala hatırlıyorum. Ben de doğal olarak tombul küçük kız kardeşlerin hanımefendi sayılamayacağını söyledim ve o da beni dövmek konusunda fikrini değiştirmeden önce susmamı tavsiye etti." Bu anıyı hatırlayınca pişmanlıkla başını salladı. "Her neyse, o zamandan beri martılardan hoşlanmıyorum."

Jane onun elini tutmak için uzandı. "Geçmişinizden gelen bu karanlık anıyı paylaştığınız için teşekkür ederim. Umarım, şimdi bunu dile getirdiğine göre, üzerindeki etkisi azalır ve artık sana eziyet etmez."

"Jane," dedi, sert olmaya çalışarak ama bunu başaramayarak, ağzının köşesini ısrarla çekiştiren gülümsemenin ihanetine uğrayarak. Eve yaklaştıklarında ve kız parmaklarını onunkilere geçirdiğinde, son bir saat içinde bir noktada -ister özründen, ister öpücüğünden, isterse martılarla travmatik bir geçmişi paylaşmasından kaynaklansın- onu affettiğini biliyordu.

Ve içini kaplayan rahatlama dalgasını inkâr edemedi.

On Altıncı Bölüm

Mart ayının *sonlarına doğru* Jane köyde bir şeylerin değiştiğini fark etti.

O sabah St. Anne's'e tek başına, bir kolunun üzerinde bir sepet ve aklında sadece geçici bir planla gitmişti. Penvale, onarıma ihtiyacı olan köprüyü incelemeye gelen bir eksperle görüşmekle meşguldü. Jane birkaç hafta önce, köydeki buluşmalarının ardından Bayan Trevelyan'a birkaç kitap göndermişti ama özellikle Trethwick Manastırı'ndaki kütüphanede, okumayı umabileceğinden çok daha fazla kitapla çevrili bir akşam geçirdiği her seferinde, öğretmenin içinde bulunduğu kötü durum üzerinde durmaya devam etmişti. Yavaş yavaş aklına bir fikir gelmişti - henüz Penvale'e bahsetmemişti - bu yüzden bugün birkaç gizli araştırma yapmak için köye gelmişti.

Ne de olsa her köyün bir kütüphaneye ihtiyacı vardı ve Jane'in de bir meşguliyete ihtiyacı vardı; her ne kadar düzenlemesi gereken bir musallat olsa da, zamanının tamamını bu işle geçirmesi zordu. Bir hafta önce Penvale'in uçurumun kenarındaki öpücüğünün ardından Jane bocalamış, düşünceleri Penvale'in dudaklarının onunkiler üzerindeki hissine, ellerinin tenindeki sıcaklığına takılıp kalmıştı. Bu onun için tehlikeli bir zayıflamaydı; Jane tek bir öpücüğün onu amacından saptırmasına izin verecek türden bir kadın olduğunu düşünmemişti.

Yine de entelektüel açıdan ilginçti -kitaplarında öpüşmekle ilgili çok şey anlatılıyordu ve gerçek olanın kurgusal olanlara kıyasla nasıl olduğunu merak etmeye başlamıştı. Ama şimdi en skandal kitaplarının bile Penvale'in dilinin dudaklarında gezinmesini, ellerinin teninde gezinmesini, nabzının vücudunun tarifsiz bir yerini mesken tutmasının yarattığı şoku anlatmaya yaklaşmadığını biliyordu. Böylece merakını tatmin etmiş olarak geceleri huzur içinde uyuyabilirdi ve kesinlikle uyuyacaktı da.

İtiraf etmek istediğinden daha fazla gece boyunca zihninde söz konusu öpücüğü tekrarlayarak uyanık kalmadı.

Tam da Penvale'le kahvaltı masasında yaptıkları bir sohbet ona son derece zekice bir fikir verdiğinde, açıkçası endişe verici bir heveslilikle, gerçekten de eve tekrar dadanması gerekip gerekmediğini düşünmeye başlamıştı.

"Davet mektuplarını henüz göndermediniz mi?"

Yağladığı tosttan başını kaldırıp baktı. "Hayır, henüz değil." "Davet edeceğin başka arkadaşların var mıydı?" diye eklemeyen önce bir iç çekişini bastırdı.

"Hayır," dedi hemen. "Postaya vermeden önce bir göz atayım dedim, eğer sakıncası yoksa mektupların altına birkaç not ekleyebilirim." Başını kaldırıp ona baktı. "Yazdığınız herhangi bir şeyi düzeltmek için değil - sadece çok güvenilir bir yazışmacı değilim ve birkaç arkadaşına notlar borçluyum."

En azından sayılarını daha da artırmayacağı için rahatlamış bir şekilde dikkatini tostuna verdi ve önceki tartışmalarına rağmen onun verdiği güvenceye inandı. Ona inanmaya tam olarak neden bu kadar hazır olduğunu incelemek için çok fazla zaman harcamak istemiyordu. "Nasıl isterseniz. Bunu yaptıktan sonra gönderildiklerini görebilirseniz..."

"Elbette," dedi ve bıçağını yere bırakırken ona baktı, adamın kendisini tuhaf bir ifadeyle izlediğini görünce şaşırdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu kararsızca, aniden utanmıştı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "O zaman gidip şu notları yazsam iyi olacak. Özellikle hayaletlerden korkan herkesi gelmemeleri konusunda uyarmak istiyorum." Adam giderken Jane'e bir sırıtiş fırlattı, belli ki kendini son derece eğlenceli buluyordu, ama Jane oturduğu yere çakılıp kaldı, aklına bir fikir geldi.

Bu *mükemmeldi*. Neden bunu daha önce düşünmemişti?

Bu korkunç ev partisinin gerçekleşmemesini sağlamanın tek bir yolu vardı: Penvale'i perili evleri konusunda o kadar tedirgin etmek ki partiyi iptal etmesini sağlamak. Çünkü eğer gerçekten bir hayaletin geceleri koridorlarında dolaştığına ikna olsaydı, elbette tüm arkadaşlarını ziyaret etmemeleri konusunda uyarırdı.

Jane, Bayan Ash'le planının bir sonraki aşamasını görüşmek üzere oturduğu yerden kalktı ve arzuladığı sonucun artık Penvale'in kendisinden ziyade Penvale'in arkadaşlarından kurtulmaya odaklanmış olduğu gerçeğini kararlılıkla görmezden geldi. Ve Penvale'in yokluğunun artık eskisi kadar çekici gelmediği gerçeğini de.

Jane ve suç ortakları gece yarısı feryatlarını kesmişlerdi, çünkü personel uykuya saygısızlık ediyordu (ve doğruyu söylemek gerekirse Jane de öyleydi). Bunun yerine, evin çeşitli odalarından gizemli bir şekilde kaybolan ve yeniden ortaya çıkan nesneler, her gün akşam yemeğinde tavandan gelen garip gümbürtüler (tabii ki Pazar günleri hariç; ruhlar bile Tanrı'nın gününe sağlıklı bir saygı duyuyor gibiydi) gibi daha basit bir olay programına başvurdular.

Ancak bugün Jane köye gidiyordu ve yanında bir sepet dolusu kitap vardı.

St Anne's'e ulaştığında ilk durağı - uçurum patikası boyunca yürüdüğü için etekleri çamur içindeydi ve rüzgâr çoktan başından düşürdüğü bonesi kurdeleleriyle arkasından sürükleniyordu - köy okuluydu. Kütüphanede çocukların ilgisini çekebileceğini düşündüğü resimli bir sözlük bulmuş ve taşıdığı diğer kitapların arasına sıkıştırmıştı.

"Leydim!" Jane kapıyı tıklattığında Bayan Trevelyan şaşırmış görünüyordu; Jane ziyaretini kasıtlı olarak öğleden sonraya, çocukların çoktan dağılmış olacağını bildiği bir zamana denk getirmişti, böylece hem dersi bölmeyecek hem de Bayan Trevelyan yalnız kalacaktı. "Gönderdiğiniz kitaplar çocukların çok hoşuna gitti - bir çocuğun gizlice eve götürdüğü ve sayfalarında birkaç ahududu reçeli lekesiyle geri getirdiği bir olay yaşadık bile." Belli belirsiz suçlu görünüyordu. "Reçeli silmek için elimizden geleni yaptık."

Jane küçümseyici bir el salladı. "O kitaplara ihtiyacım yok, o yüzden istediğin kadar reçel dökmekte özgürsün." Durdu, düşündü. "Ya da belki de dökmem - sanırım bir süre sonra karıncaları çekebilir."

Bayan Trevelyan'ın ağzı seğirdi ama sadece, "Her halükarda çok minnettarız ve şunu da eklemeliyim ki..." demekle yetindi. Burada biraz tereddütlü görünerek arkasını döndü. "Vikont'un düzenli olarak gönderdiği çöreklerden de çok memnunuz."

Jane kaşlarını çattı. "Anlayamadım?"

Bayan Trevelyan gülümsedi. "Onun olduğunu bildiğimizi ona söylemenize gerek yok - anladığım kadarıyla Bayan Rowe'dan haftada iki kez okula bir kutu tarçınlı çörek göndermesini ve çocukların bundan keyif almasını sağlamasını istediğinde gizlilik yemini etmiş. Çok minnettarız ve onun yaptığını bildiğimizi asla belli etmeyeceğiz, ama... en azından bunun ne kadar nazik bir davranış olduğunu düşündüğümü size söylemek istedim."

Jane şaşkınlık ve kızgınlık arasında gidip geliyordu. Penvale ondan beklediği gibi davranma nezaketini hiç göstermeyecek miydi? Neden, ah *neden*, evleneceğinden o kadar emin olduğu duygusuz Londra beyefendisi olamıyordu? O adama musallat olmaktan hiç çekinmiyordu. Ama bu adam! Çocuklara unlu mamuller dağıtan bir adam! Bu... şey, bu hiç adil değildi. Neden kendisini sevdirmeye kararlı görünen bir adamla evlenme şanssızlığına uğramıştı ki?

Bayan Trevelyan ona endişeye yakın bir ifadeyle bakıyordu. "İyi misiniz leydim? Bundan bahsetmemeli miydim? Lord Penvale'e doğrudan bir şey söyleyemem ama bunun bilinmesini istemedim.

."

Jane elini sallayarak, "Hayır, hayır," diye onu temin etti. "Lord Penvale çok... düşüncelidir." Duraksadı, okul müdiresine baktı, sonra belli belirsiz ekledi: "İstersen bana Jane diyebilirsiniz."

Bayan Trevelyan muhtemelen itiraz etmek için ağzını açtı ve Jane fena halde yanlış bir adım attığını hissederek telafi etmek için acele etti. "Yani, sizi rahatsız edecekse bunu yapmak zorunda değilsiniz. Sadece düşünüyordum da, bizim yaşımızdayız ve köyde bizim yaşımızda pek fazla hanım yok-"

Tam bu noktada, merhametli bir şekilde, Bayan Trevelyan onun sözünü kesti. "Jane."

Jane sustu, az önce ağzından çıkan sözcükler hakkında en belirsiz, en korkunç fikirlere sahipti.

"Bu hoşuma giderdi. Ben Louisa." Tereddüt etti, sözlüğü elden ele dolaştırdı, sonra ekledi: "Belki bir ara çaya gelmek istersiniz?"

Büyük bir malikânenin vikontesi ve metresi olarak böyle bir davette bulunması gereken kişinin kendisi olduğunu geç de olsa fark eden, ancak daha da kabalaşmadan reddetmek için bir yol bulamayan Jane, "Çok isterim," demekle yetindi.

Bayan Trevelyan-Louisa ona gülümseyerek, "Arkadaş edinme konusunda biraz tecrübesizim ama birlikte üstesinden gelebileceğimizden hiç şüphem yok," dedi.

Jane de bu sözlerin bir armağan olduğunu anlayarak karşılığında gülümsemeyi başardı.

Kısa bir süre sonra, okul binasından köyün içlerine doğru ilerlerken, düşünceleri kocasına, Louisa'nın ona söylediklerine ve Jane'in cevap olarak onu tanımlamak için kullandığı kelimeye geri döndü: düşünceli.

Düşünceli *olduğunu* fark etti, zihni köye birlikte yaptıkları önceki ziyareti, yemek için özel bir oda istemesini ve tercih edeceğinden çok daha erken eve dönme isteğini hatırladı. Tüm bunlar, kız tek bir kelime bile etmeden, *onun* tercihinin bu olduğunu söyleyebildiği içindi.

Ayrıca adamın kendisini tanımlamak için böyle bir sıfatın kullanılmasını reddedeceğine dair garip bir his vardı içinde. Köyde dolaşmaya devam ederken evlendiği bu garip, çelişkili adam hakkında kafa yoruyordu; ilkbahar için yeni bir şapka almak üzere tuhafiyeciye uğruyor, ayakkabıcıdan yeni botlar alıyor, fırına uğruyordu çünkü ne de olsa Trethwick Manastırı'ndan buraya kadar yürümüştü ve bu zahmetinin karşılığında bir ikramı hak ettiğini düşünüyordu. Öğleden sonrasını bu keyifli şekilde geçirmeye devam ederken, köylülerin kendisine karşı tavırlarının çok az da olsa değiştiğini fark etmekten kendini alamadı.

Bay Bourne'un vasisi olarak köye gelmek Jane için her zaman oldukça tedirgin edici bir deneyim olmuştu; vasisi, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, popüler biri değildi ve her zaman endişeli hissetmişti, sanki köylülerin ona karşı olan hoşnutsuzluklarından bazıları ona da bulaşacakmış gibi. Bu yüzden ne zaman endişeli ya da rahatsız hissetse hep yaptığı şeyi yapmıştı: kimsenin ne kadar garip hissettiğini fark etmeyeceğini umarak çok ama çok sessiz ve çok ama çok soğuk davranmıştı. Bu da köylülerin, sevimsiz bir gardiyanla eski ve cereyanlı bir malikanede tek başına kalmış genç bir kadın olarak ona duydukları sempatinin çabucak kaybolması anlamına geliyordu.

Ve Jane'in kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

Ama bugün farklıydı. Kendi düşüncelerine dalıp gittiği için ilk başta bunu fark etmemişti ama köyün dar sokaklarında ilerlerken köylülerin meraklı bakışlarının aksine gülümsediklerini ve dostça başlarını salladıklarını fark etti.

Seyrek ziyaretlerinde alışık olduğu bakışlar. Fırına uğradığında, bir adam aceleyle kapıyı onun için açık tuttu ve teşekkür ettiğinde, kocasına en iyi dileklerini iletmesini istedi.

Fırındaki Bayan Rowe, Jane'in Trethwick Manastırı'na götürmesi için bir torbaya fazladan birkaç tarçınlı çörek koyduğunda, "Lord Hazretleri çok sevdiği için" Jane teşekkür etmeden önce durakladı.

Jane, köyün tam kalbinde oldukça avantajlı bir konuma sahip olan peynir tüccarına uğrayıp kitap sepetini -üzerinde isminin yazılı olduğu, *lütfen istediğiniz kadar alın yazılı*, özenle el yazısıyla yazılmış afişle birlikte- tezgâhın kapıya yakın ucuna bırakıp bırakamayacağını sorduğunda, dükkân sahibi ona öyle sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi ki, başka birine gülümsemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

Sokakta sekerek yürüyen bir çift kız kardeş, Vikont'un söylediği gibi Jane'in *her hafta* üç kitap okuduğunun doğru olup olmadığını sormak için durakladığında, Jane neredeyse bir kahkaha atacak kadar şaşırdı.

Jane ayak işlerini bitirip Trethwick Manastırı'na doğru yalnız başına yürümeye başladığında, tek bir sonuca varabilirdi: Köylüler onu *sevmeye* kararlıydı.

Ve tüm bunların Penvale'in suçu olduğundan oldukça emindi.

Jane, Penvale'le ilk karşılaştığında onun halk arasında böylesine sadakat uyandırabilecek türden bir adam olduğunu asla tahmin edemeyeceğini düşündü.

Ama gerçek şu ki, aradan zaman geçtikçe Jane, Penvale'le ilk karşılaşmalarında edindiği izlenimlerin onun gerçekte nasıl biri olduğuna dair sadece geçici bir benzerlik taşıdığını daha iyi anlıyor ve onun da Trethwick Manastırı'nı en az kendisi kadar sevdiğinden şüphelenmeye başlıyordu.

Jane'in en güzel anılarının çoğu kütüphanede geçiyordu: İre'nin önünde geçirilen yağmurlu öğleden sonraları, el altında bir kitap ve bir demlik çay; Trethwick Abbey'deki kütüphaneye ilk kez girdiğinde, tek bir yerde bu kadar çok kitap görmemişti

Geçenlerde Penvale'in kafasına bir şiir kitabı fırlattığı akşam, Penvale özellikle sinir bozucuydu (evlilik onun eğilme becerilerini geliştirmesine neden oluyordu). Ama bunların hepsi, köyden döndükten sonra gözlerinin önünde beliren manzaranın yanında soluk kalıyordu.

Penvale, şöminenin önündeki abartılı bir koltukta bir romana -bir romana/-eğilmiş oturuyor, son derece şüpheli bir tavırla bir şeyler mırıldanıyordu.

Jane -sağlığına zarar verebileceğinden endişelenecek kadar neşeliydi-onu daha iyi görebilmek için odaya girdi, varlığı fark edilmedi. Kitabının sonuna yaklaşmıştı, bir tutam saç yüz ifadesini kısmen gizliyordu.

"Burası tozlu, değil mi?" Jane havalı bir şekilde gözlemledi.

Başını kaldırdı ve kırmızı çerçeveli gözleri ortaya çıktı. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Sadece bir dakika kadar," dedi. "Okuduğunuz şeye o kadar dalmış görünüyordunuz ki sizi rahatsız etmek istemedim." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Ürün rotasyonları hakkında bir şey mi?"

"Jane-"

"Sulama sistemler?" o ısrar etti. "I anlamak sulama o çok duygusal."

"Öyleyse bana yardım et-"

"Belki de koyunlarla ilgilidir?" Kirpiklerini kırıştırdı, sonra hemen pişman oldu, çünkü bir tür garip göz seğirmesi varmış gibi hissetmesine neden oldu. "Buralarda çok fazla koyunumuz var. Çok fazla miyavlıyorlar."

"Senin de gayet iyi bildiğin gibi, bu senin lanet olası *ıkna'n*," diye patladı ve Jane'in kitabın sırtının bütünlüğünü umursamadığını düşündüğü bir şekilde kitabı salladı.

"O kitap oldukça pahalıydı ve eğer ona gereken saygıyı göstermezseniz-"

"Sana başka bir kitap alacağım, bu kitap gerçekten *gözyaşı dökmeme* neden olduğu için muhtemelen öyle yapmak zorunda kalacağım." Sesi dehşete düşmüş gibiydi; Jane doğal olarak çok sevindi. "Hem de bir mektup yüzünden!"

"Ooooh. Yüzbaşı Wentworth'un mektubu." Jane hülyalı bir şekilde içini çekti, Penvale'in sandalyesinin koluna çöktü ve bir elini göğsüne bastırdı. "Ne kadar güzel, değil mi?"

"Yarı ıstırap, yarı umut"! Bu çok romantik bir şey." Omzunun üzerinden önündeki sayfaya baktı. "Sayfada ağlamışsın!"

"Biliyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Bu yüzden sana yeni bir tane almak zorunda kalacağımı söyledim. Bu korkunç bir şey."

Jane huPed. "Beyefendilerin *ağlamasında bir sakınca yok*, biliyorsunuz!"

Penvale öfkeyle, "Farkındayım," dedi ama Jane onun yıllardır gözyaşı dökmediğini tahmin ediyordu. Jane'in kendisi de, en sevdiği romanların sayfalarındaki olaylar dışında, aşırı duygu gösterilerine eğilimli değildi. "Sadece bir *kitap* için ağlamak istemiyorum. Hem de bir *roman* için."

Jane onu omzundan dürttü. "Hoşuna gitti demek?"

Penvale bir kez daha kaçamak baktı. "Ben- Belki. Sorun değil."

Jane gülümsememek için yanağının içini ısırdı; bu görüntü muhtemelen onun topuklarını daha da sıkmasına neden olacaktı, inatçı bir adamdı. "Ve işte buradasınız, şüphesiz kendinizi meşgul edecek bir sürü başka işiniz varken, kendinizi Bayan Austen'in eserinin sayfalarından koparamıyorsunuz."

"Kasvetli bir gün," diye geçiştirdi. "Hava berbat. Dışarıda hiçbir şey yapamıyorum."

(Pencereden dışarı hızlı bir bakış Jane'in aklını tamamen yitirmediğine ve gerçekten de hala parlak, güneşli bir bahar günü olduğuna ikna etti).

"Elbette," diye ciddiyetle kabul etti.

"Çalışma odam son derece karanlık ve soğuk, anlıyorsunuzdur," diye ekledi.

(Aslında çalışma odası bir 1re tarafından ısıtılıyordu ve neredeyse uygunsuz sayıda mum ve lambadan yararlanıyordu).

"Korkunç," dedi başını sallayarak.

"Gözlerim, avukatımın bana gönderdiği bazı belgelerdeki tek yazıyı okumakta zorlanıyordu, bu yüzden onları dinlendirmeyi düşündüm."

(Gözlük takmasını önermesi riskini göze aldığına göre gerçekten de bir bahaneyle ihtiyacı olmalı, diye düşündü).

"Başka bir şey okuyarak mı?" diye sordu.

"Metin daha büyük."

(Metin oldukça küçüktü.)

"Tüm bunlar kulağa çok ciddi geliyor," dedi. Adam onu dikkatle izledi, belli ki beklenmedik bir saldırı bekliyordu. "Ama yanıldığını kabul etmemen kadar ciddi değil!"

Aylak bir aristokrat olduğunu düşündüğü bir adam için şaşırtıcı derecede güçlü olan göğsüne suçlayıcı bir yumruk indirdi ve adamın yüzmeye olan düşkünlüğünü hatırladı. Sonra aceleyle yüzmeye olan düşkünlüğünü hatırlamamak için kendini zor tuttu, çünkü bu, çok az kıyafet ve çok fazla... aktivite içeren bir dizi zihinsel imgeyi çağırıyordu.

"Tamam!" Uzanıp onun elini yakaladı ve doğrudan ona baktı. "Yanılmışım. Günlerdir Anne Elliot ve Yüzbaşı Wentworth'u düşünüyordum ve... yani, bu işi yürütemeyecekleri konusunda endişelenmeye başlamıştım!" Bunu söylerken elini daha sıkı tuttu ve Jane gülümsemek için kendini zor tuttu.

"Beğeneceğinizi biliyordum," dedi. "*Northanger Manastırı'nı* denemek ister misin?"

Sıradaki? Aynı setten satın aldım, biliyorsunuz."

"Sanırım bu bana zorla verdiğin destenin içindeydi, yani büyük ihtimalle zaten başucumdaki masada duruyor," diye hatırlattı ona.

"Okumalısın," diye ısrar etti. "Muhtemelen perili bir evle ilgili. Belki de kahramanı ile empati kuracaksınız."

"Bundan şüpheliyim," dedi karanlık bir sesle, ama ona bakışları düşünceli bir hal aldı ve Jane o anda bu konuyu açmamış olmayı diledi. Trethwick Manastırı'na musallat olduğu varsayılan olaydan bahsederken çok dikkatliydi ve okuduğu herhangi bir şeyden esinlenmiş olabileceğinden şüphelenmesini istemiyordu.

"Her halükarda," diye ekledi aceleyle, "bu gece hayatımın en mutlu uykusunu uyuyacağım, romanların keyfini fark etmeye başladığımı bilerek."

"Jane." Şimdi sesi isteksizce eğleniyor gibiydi. "Bir romandan hoşlandığımı keşfettim. *Bir tane*. Heyecana kendini fazla kaptırmamalısın."

"Öyle mi?" diye sordu. "Senin için seçeceğim bir diğerini beğenme ihtimalin üzerine bahse girmek ister misin?"

"Bahsimizden bahsetmen ilginç," diyerek başını sandalyesinin arkasına yasladı ve göz kapaklarının tembelce aşağı inmesine izin vererek ona baktı. "I

Kazanırsan *senin* için ne yapacağımı kararlaştırdığımı hatırlamıyorum."

"Biz... yapmadık mı?" Jane kararsızca sordu, kelimeleri söylerken fark etti ki haklıydı. Eğer kız kardeşini kaybederse ona iyi davranacağına söz vermişti.

-Mayıs ayında, misafirlerini korkutma planının başarısız olması halinde bu sözü tutmak zorunda kalmayacağı için tasarruf edeceği enerjiyi neşeyle düşündü ama kaybedenin kendisi olması halinde ne yapacağını hiç konuşmamışlardı.

"Senin için yapmamı istediğin bir şey var mı Jane?" diye sordu ve Jane aniden sıcak hissetti. Bu hissi açıklamak için boyutu ve gücü bir anda iki katına çıkmamış olan 1re'ye bir bakış attı.

Bir anda, bir hafta önce onu açık havada öptüğü, rüzgârın etraflarını kırbaçladığı andan başka bir şey düşünemez oldu. Onu burada, içeride, onları görebilecek insanların olmadığı, kat kat paltolara ve eldivenlere sarınmadıkları, sessiz, ılık ve hareketsiz bir yerde öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

Dudaklarını yaladı.

Kendisini öpmesini *isterse* ne yapacağını da merak ediyordu.

Ya da daha iyisi, sormadan kendisi yapsaydı - onun yerine istediğini alsaydı.

O daha çok 1. dışarı çıkmak isteyebileceğini düşündü.

Elini onun yüzüne doğru uzattı, yanağındaki kirli sakal garip bir şekilde hoşuna gidecek şekilde avucuna değiyordu. Adam başını geriye doğru eğerek yanağını elinin içine bastırdı ve sonra yüzünü çevirerek avucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. Bunu yaparken bakışları onun üzerindeydi ve Jane nabzının boğazında attığını hissetti, ardından içindeki sıcaklığın yavaşça, ağır ağır kaydığını ve midesinin dibinde biriktiğini gördü.

Bir kez yutkundu ve sonra eğilip ağzını onunkine bastırdı. İlk başta yumuşak bir öpücüktü, çekingen ve arayış içindeydi ve Jane gözlerinin kapanmasına izin verdi, hiçbir şey görmüyordu, tüm dünyası dudaklarının onunkiler üzerindeki hissi ve yanağının elinin üzerindeki sıcaklığı haline geldi,

1ngers'ın belindeki ani baskısı

-Sanki onu kendisine bağlıyordu. Ve kendini bu eski evden başka hiç kimseye ya da hiçbir yere özellikle bağlı hissetmemiş olan Jane, ne kadar nazik olursa olsun ona bağlı olma hissini sevdiğini fark etti.

Çekingen bir tavırla dilini adamın dudaklarının kenarına bastırdı ve adam, hiç de yabancı olmadığı ama *kocas* gibi sıradan biriyle deneyimlemeyi hiç düşünmediği bir şekilde, sıcaklık havuzunun daha da aşağıya, bacaklarının arasına yerleşmesine neden olan en hafif gırtlak sesiyle ağzını açtı.

Kitaplarındaki kocalar katı, donuk tiplerdi; adam kaçırانlar, çocuk Korsanlar, damarlarındaki kanın hızlanmasına ve nabzının vücudunun nabzın ikamet etmesinin mümkün olduğunu bile bilmediği bölgelerinde atmasına neden olan uslanmaz haydutlar.

Ama sonra, müstakbel kocasını hayal ettiğinde, Penvale gibi birini hayal etmemişti. Katı ve sıkıcı biri değildi ama bir çapkın, bir düzenbaz ya da bir baştan çıkarıcı da değildi.

Karmaşık biriydi.

Jane karmaşık şeylerden *hoşlandığının* farkına varıyordu.

Ve diğer eli ensesindeyken onu öpme şekliyle ilgili her şeyi kesinlikle sevdi, çıplak teninde avucunun sıcaklığı omurgasına kıvılcımlar gönderdi. Parmakları, rüzgârda savrulan bir düğümle geriye tutturulmuş saçlarının ipeksi kütlesine kaydı ve Aoor'a düşen bir tokenin hafif *çınlamasını* duydu.

Parmakları meşgulken bile onu öpmeye devam etti, dili onunkine doğru kayıyordu ve Jane, tüm okumalarına rağmen, öpüşmenin böyle hissettirebileceğini fark etmemişti - bu kadar muhtaç, bu kadar tamamen tüketen, bu kadar samimi.

Ağzı gülümseyerek onunkine doğru kıvrıldı; zeki ya da esprili olmaya, kolayca sohbet etmeye, şakalar yapmaya, sahte bir kahkaha atmaya gerek yoktu. Burada sadece ağzı, dili ve göğsünün alt tarafını okşayan, tüm sınırlarını alevlendiren eli ve boğazında onu utandırması gerektiğini bildiği ama cevap olarak ağzının kendi ağzına doğru kıvrıldığını hissettiğinde hiç utanç duymadığı kısık bir ses vardı.

Adamın eli Jane'in göğsünden ayrıldı ve Jane itiraz edecekti, eğer ağzını onunkinden yeterince uzun süre ayırabilseydi bir itirazda bulunacaktı, ama sonra eli belindeydi, diğer eli de ona katıldı ve adam onu sandalyesine oturacak şekilde aşağı çekti ve-oh.

Adam onun ağırlığını üzerinde taşıyordu ve Jane onun altında, pantolonunun içinde açıldığını hissedebiliyordu ve Jane okuduğu her şey için çok ama çok minnettardı.

Evli olmayan bir kadın için hiç de uygun olmayan bir şey yapmıştı, çünkü aksi takdirde neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri bile olmazdı.

Adam geri çekildi, çene çizgisi boyunca bir dizi öpücük kondurdu ve kadın başını geriye eğdi, adamın nefesinin kesilmesine, yanaklarının renklenmesine neden olduğunu bildiğinde hayrete düştü. Bir misafir odasında ya da bir baloda evinde olmayabilirdi ama bu -hiçbir kelimenin gerekli olmadığı *bu* iletişim şekli-

Bu hoşuna gitti.

Kalçaları altından kayarken ağzı boğazında ilerlemeye devam etti ve omurgasından aşağı kıvılcımların fırlamasına neden olan sürtünmeye neden oldu. "Sence de saçma değil mi?" dedi, ne söylediğinin farkında bile değildi, hissin içinde çalkalanıyordu, "*bunun* ne olduğunu bilmemin tek nedeni" -elinin oldukça cüretkâr bir şekilde onun kucağına doğru kaymasına izin verdi- "çok fazla uygunsuz kitap okumuş olmam mı?"

Jane her zaman "sıçramak" kelimesinin insanların kitaplarda yaptığı ama gerçek hayatta yapmadığı şeylerden biri olduğunu düşünmüştü. Ve bu kelimenin, kocası gibi her saçı yerli yerinde, ağırbaşlı ve kibar bir adamın çıkardığı sesleri ve yaptığı hareketleri tanımlamak için kullanılmasını beklemezdi. Yine de, o anda Penvale kesinlikle sıçırıyordu.

"Bir tür kriz mi geçiriyorsun?" Jane merakla sordu.

Konuşma gücünü yeniden kazanacak kadar kendine geldikten sonra, "*Hayır*," dedi. "Sadece kendimi gerçekten bu konuşmayı yaptığımıza ikna etmeye çalışıyorum."

"Az önce yaptığımız şey göz önüne alındığında bunun neden uygunsuz olması gerektiğini anlamıyorum." Penvale, "Yapmak ve tartışmak farklı şeylerdir," dedi.

"O halde insan eşiyle bile evlilik eylemini tartışmaz, öyle mi?" Jane kaşlarını çatı. Konuşmak istediği bir konu bulduğunda bunun uygun olmadığının söylenmesi çok sinir bozucuydu. "Söylemeliyim ki bu biraz iffetli bir davranış."

Penvale bir kahkaha attı. "Yatak odası meselelerini tartışamayacağımızdan değil," diye söze başladı.

"Görünüşe göre sadece yatak odası değil," diye belirtmek zorunda hissetti Jane. "Şu anda kütüphanede olduğumuz gibi."

Penvale, "Mecazi yatak odası," diye düzeltti.

"Oh!" Jane son derece memnun olmuştu. "Romanlara olan yeni takdirin sana metafor sevgisi mi verdi?"

"Jane." Penvale burnunun kenarını çimdikledi ve Jane onun bunu yapmasından hoşlandığını fark edince rahatsız oldu; aslında bunu büyüleyici buluyordu. Jane çok az şeyi çekici bulurdu, beyefendiler hakkında ise neredeyse hiçbir şeyi. Büyüleyici olmak için çok fazla çaba harcarlardı; bu da onun doğuştan gelen güvensizlik içgüdülerini harekete geçirirdi. Ama bu kasıtsız bir çekicilikti ve Jane bunun tamamen farklı bir çekicilik olduğunu ve kendisinin de bu çekiciliğe karşı son derece duyarlı olduğunu fark etti.

"Bana öyle geliyor ki, bir kişi başka bir kişiyle kıyafetlerini çıkarıyorsa, kibar toplumun normal kuralları geçerli olmayabilir, bu yüzden böyle şeyleri tartışmadığınızı söylediğinizi duyduğumda şaşırdım!"

"Kastettiğim bu değildi."

"Yani insanlar böyle şeyleri tartışıyor mu?"

Penvale bir elini uzatıp saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmaklarının kulağına değmesi neden yeterince derin bir nefes alamıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu?

"Öyle. Beni gafil avladın ama haklısın, bu konuyu tartışmanın yanlış bir tarafı yok. Ve bu gibi durumlarda söyleyebileceğin ve hoşuma gideceğinden emin olduğum pek çok şey var." Konuşurken ses tonunda bir şeyler değişti, gözleri şeytani bir ışıkla parlıyordu ve Jane bu ışığın kendisine çekici gelmemesini diledi.

"Mesela...?"

"Yatak odasında biraz açık saçık şakalaşmak çok keyifli olabilir," dedi basitçe.

Jane ona şüpheyle baktı. "Müstehcen şaka... ne şekilde?" diye yavaşça sordu. Cehaletini itiraf etmekten hoşlanmıyordu ama onun bu konularda kendisinden çok daha fazla şey bildiğini de inkâr edemezdi.

"Sana ne yapmak istediğimi söyleyebilirim."

"Ah," dedi Jane ve nabzının bir kez daha hassas bir yerde varlığını hissettirdiğini hissetti. "Ve sen... bundan hoşlanır mıydın?"

"İsterdim," dedi ve yeterince kolay konuşmasına rağmen, kucağındaki pozisyonu göz önüne alındığında, onun tarafındaki belirli bir ilgi yenilenmesini fark etmemesi imkansızdı. Hoşuna *giderdi*.

"Ama o zaman yanlış olan ne söyledim?" diye sordu hayal kırıklığı içinde, işlemlerin durmasının asıl nedenine geri dönerek - genç bayanların cinsel eğitiminin durumu hakkında tamamen makul olduğunu düşündüğü öfkelerini ifade etti.

Adam ona baktı ve kız gözlerini kaçırmak istedi, çünkü adamın gözlerindeki bir şey onu rahatlatamayacak kadar açıktı, çok şey biliyordu. Bu yüzden insanları çok iyi tanıyana kadar onların bakışlarıyla doğrudan karşılaşmaktan hiç hoşlanmazdı; bunu yapmak ona her zaman karşısındakinin bir şekilde onun hakkında öğrenmemeyi tercih ettiği bir şeyi öğrendiği gibi rahatsız edici bir his verirdi.

Bu rahatsız edici sessizlikten bir süre sonra "Hiçbir şey," dedi. "Söylediğin hiçbir şey yanlış değildi. Sadece beni şaşırttı. Çok... açık sözlüydü."

Jane bıkkınlık içinde gözlerini devirdi. "İşte bu yüzden kibar toplumdaki nefret ediyorum! Çok fazla kural var ve her zaman aynı anda iki şey söylemen gerekiyor, ama sonra söylediklerimin yarısı bir şekilde yanlış oluyor!"

"Ve bu yüzden hiç denemiyorsunuz," diye bitirdi, hâlâ onu yakından izliyordu, ses tonu onun yavaş yavaş çözdüğü bir tür bulmaca olduğunu gösteriyordu.

Ve Jane çözülmek *istemiyordu*. Çözülmesi, anlaşılması gereken bir şeymiş gibi davranılmasını istemiyordu; sadece kendisi olmak istiyordu.

Jane bu noktada zarif, görkemli bir çıkış yapmak istiyordu, ama o anda bir gerçeği öğrendi - belki evrensel olarak kabul edilmemişti ama yine de inkar edilemezdi: Bir hanımefendinin bir beyefendinin kucağından zarafete yakın bir şeyle kendini kurtarması imkansızdır.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı selam verirken. Jane çok uzun boylu değildi, ama birdenbire çok fazla uzvu varmış gibi göründü, bu da sinir bozucu eteklerin yoluna çıkmasına yardımcı olmadı. Sonunda Penvale - centilmence bir şövalyelik ya da belki de anatomisinin hassas bir bölümüne diz çökmek için kendini koruma arzusuyla hareket ederek - meseleyi kelimenin tam anlamıyla kendi eline aldı ve onu sandalyeden kaldırıp yavaşça Aoor'a koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Jane, bu noktada son derece sinirliydi ve Penvale'e cevap vermek için en ufak bir fırsat bile vermeden odadan çıktı.

On Yedinci Bölüm

Mart ayından Nisan ayına doğru *ilerledikçe* ve yaklaşan ev partisinin gerçekliği Jane'in zihninde daha da büyüdüğü, zamanının tükenmekte olduğunu fark etti.

"Arkadaşlarınıza hayaletimizden bahsettiniz mi?" diye sordu Nisan ayının ikinci haftasında bir akşam yemeğinde, o öğleden sonra Weston Markisi'nden davetini son derece nazik bir şekilde kabul etmişti.

Penvale çatalını yere bıraktı ve ona düşünceli bir şekilde baktı. *Fazla düşünceli*. Bundan hoşlanmamış ya da buna güvenmemişti. "Yapmadım," dedi yavaşça. "Kayda değer bir şey olduğunu düşünmedim - geceleyin birkaç ses, biraz uyku kaybı. Haber değeri taşıyor."

Adam rahatça konuşuyordu ama Jane tetikteydi. Adamın ona bakışındaki bir şey onu kesinlikle tedirgin ediyordu ve konuyu uzatmamanın en iyisi olduğunu düşündü.

"Elbette," diye kabul etti ve dikkatini tabağındaki sülün kızartmasına verdi. Belli ki Penvale bunu kayda değer bile bulmadıysa -henüz- o zaman işleri kızıştırmanın zamanı gelmişti. Farkına bile varmadan Mayıs ayı gelmiş olacaktı ve evde bir sürü istenmeyen misafiri olacaktı.

Jane'in son çare olarak düşündüğü bir olasılığa başvurmanın zamanı gelmişti: Bir hayaleti taklit etmesi gerekecekti.

"Ne yapacaksın?" Jane ertesi gün öğleden sonra bu planı anlattığında Bayan Ash son derece şüpheli bir tavırla sordu.

Jane çayını karıştırırken, "Ben hayalet olacağım," dedi. Kâhyanın kilerinde, bir demlik çayın ve oldukça lezzetli bir tabak kekin tadını çıkarıyorlardı. Penvale o öğleden sonra kiracı ziyaretleriyle meşguldü, bu da duyulma riski olmadan özgürce konuşabilecekleri anlamına geliyordu.

"Peki kocanızı, eski bir gecelik giyen karısını değil de bir hayalet gördüğüne tam olarak nasıl ikna etmeyi düşünüyorsunuz?" Bayan Ash çayından bir yudum alarak sordu.

"Bana doğru dürüst bakmasına izin vermeyeceğim." Jane hazır bir yanıt bulduğu için memnundu. "Hayalet gibi feryatlarımla onu yatak odasından çekeceğim."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"-ve sonra karanlık bir koridora girdiğinde, bir köşede kayboluşumu bir anlığına görmesine izin vereceğim."

"Güvenli bir şekilde uyuyup uyumadığınızı ve koridorlarda dolaşp dolaşmadığınızı görmek için hemen yatak odanızı kontrol etmeyi düşünmez mi?"

"İşte," dedi Jane kendini beğenmiş bir ifadeyle, "gizli merdiven burada devreye giriyor."

Merdivenler: tüm olay örgüsünün anahtarı. Jane'in Penvale'in keşfetmesinden korkarak yaşadığı gizli merdivenler, gizemli hayalet seslerinin görünüşte duvarların kendisinden yayılmasına izin veren merdivenler. Bulunduğu yeri çok ama çok dikkatli seçerse, Penvale'den önce yatak odasına kolayca dönmesini sağlayacak olan merdivenler.

Çünkü Penvale'in yatak odasında bu merdivenlerden birine bir giriş vardı.

Jane merdivenleri Trethwick Manastırı'nda yaşadığı ilk yıl keşfetmişti; vasisi sık sık evde olmadığından ve onu kendi haline bıraktığından, evini keşfetmekten başka yapacak pek bir şeyi yoktu. Evin gerçekte kendisine ait olmaması bu arayışı daha da heyecanlı kılıyordu; bu evi, sahibi olan adamdan daha iyi öğrenerek, küçük bir yolla kendi evi haline getiriyormuş gibi hissediyordu. Bu evin sahibi olmayabilirdi ama onu *seviyordu* ve bunu *biliyordu*.

Ve, daha az asilce, şimdi bir sahnelemeye yardımcı olacak kadar iyi biliyordu.

unutulmaz. Asıl niyeti bu değildi ama inkar edilemez bir faydası oldu. Evin karşılıklı köşelerinde, iç duvarların içinde, hizmetkârların Aoor'dan Aoor'a hızla geçmesini kolaylaştırmak için inşa edildiği belli olan, ancak bir noktada terk edilen gizli merdivenlerin bulunması da söz konusu musallat olduğunda oldukça kullanışlıydı.

Bu arada Bayan Ash ona hatırı sayılır bir şüphecilikle bakıyordu ama tek söylediği kuşkulu bir "Sen nasıl uygun görürsen canım," oldu ki bu da

Jane'in hayal ettiği gibi coşkulu bir destek gösterisi değildi.

Jane hiçbir şeyi şansa bırakmak istemediğinden, zamanını dikkatle seçmeye karar verdi. İlk olarak pratik düşünceler vardı: Trethwick Manastırı'nın koridorlarının mümkün olduğunca karanlık olmasını sağlamak için çok açık olmayan bir gece seçmek istiyordu. Evin çeşitli koridorlarının doğu ucunda, normal şartlar altında Jane'in çok sevdiği, tepelerin güzel manzarasını sunan bir dizi tirizli pencere vardı, ancak özellikle gökyüzünün açık olduğu ve ay ışığının herhangi bir bulut tarafından engellenmeden pencerelerden sızmasına izin verilen gecelerde koridorları daha parlak hale getirdikleri inkar edilemezdi.

Şansına o yıl Nisan ayı alışılmadık derecede ılımandı; öğleden sonra güneşiyle ışıldayan uzayan günler, alçakta asılı duran ay ve tepesinde parıldayan binlerce yıldızla berrak akşamlarla doluydu.

Jane çok sinirlenmişti.

Daha doğrusu, gri bir Cornish kışından yeşil çimenlerin, meleyen kuzuların ve güneşli gökyüzünün altında yumuşak esintilerin olduğu bir dünyaya çıkarken ne kadar sinirli olunabilirse o kadar sinirliydi.

Penvale ise son derece neşeli görünüyordu. Sık sık sabahın erken saatlerinden öğleden sonraya kadar kiracıları ziyaret ediyor, kuzulamayı gözlemliyor, Londra'daki cilasını neredeyse tümüyle kaybetmiş çizmeleriyle çamurlu yollarda dolaşıyordu.

"Kasabaya bir sonraki gelişimde ayakkabıcım dehşete düşecek," diye bilgilendirdi onu. "Hayatım boyunca bir çifti hiç bu kadar çabuk tüketmemiştim."

"Çünkü sen tembel, işe yaramaz bir tembeldin," diye karşılık verdi Jane. Son zamanlarda kasıtlı olarak kışkırtmaya başlamıştı ve adam cevap olarak sadece sırttığında sürekli olarak sinirleniyordu. Bu çocuksu bir sırtımaydı, onu birkaç yaş daha genç gösteren ve Jane'e ne yaptığını çok iyi bildiği hissini veren bir sırtımaydı.

Peki o ne yapıyordu?

Zihninin gerisindeki bir ses, kendini beğenmiş, üstün tonlarda, Penvale'i mümkün olduğunca uzakta tutmaya çalıştığını, yoksa ona karşı bir kez daha zayıflayacağını -aklı kütüphanedeki o öpücüğe akıllıca olandan çok daha fazla takılmıştı- ya da belki de bu evi onunla paylaşarak geçireceği bir ömrün o kadar da korkunç bir kader olmayacağını kendine itiraf edeceğini söylüyordu.

Ama Jane bu tür düşüncelerin fazla etkili olmasına izin vermeyecek kadar ilerlemişti, bu yüzden onları zihninden hızla uzaklaştırdı. Hayalet olma zamanıydı.

Penvale genelde fazla gözlemci bir adam değildi, bu yüzden sonraki günlerde Jane'le ilgili bir şeylerin yanlış gittiğine kendini tamamen ikna edince şaşırdı.

Son zamanlarda onun etrafında garip davranıyordu ve nedenini anlayamıyordu. Her zamankinden daha yoğun olduğu doğrudu; havalar iyileştikçe kendini uzun günlerini dışarıda, güneşin altında kiracılarıyla birlikte çalışırken bulmuştu. Herkes alışılmadık derecede sıcak ve güneşli bir bahar geçirdiklerinden bahsediyordu ve o da bunun her anının tadını çıkarıyordu. İşte sonunda evindeydi, dışarıda çalışıyordu, her zaman çözmesi gereken bir sorun ya da duyması gereken bir şikayet vardı. Bu tam da hayalini kurduğu şeydi.

Yine de günler geçtikçe ve Jane'in ona karşı garip tavrı devam ettikçe, dışarıda geçirdiği uzun ve yorucu saatler bile geceleri mutlu bir şekilde boş bir zihinle uyumasına yetmiyordu. Bunun yerine, gece yarısını çoktan geçmiş bir halde uyanık yatıyor, yatağının üstündeki karanlık tenteye bakıyor, zaman zaman Jane'in yanında uyuduğu geceleri özlemle düşünürken kendini yakaladığı gerçeğini hatırlamamaya çalışıyordu. Feryatlar, pencere çarpmaları ve diğer çeşitli saçmalıklar yüzünden zar zor uyuyabildiği geceler. O geceleri özlemle anmak için hiçbir mazereti yoktu.

Ve yine de.

Penvale şimdi kendini uyanık yatarken bulmuştu ve Jane'i -evlendiği bu tuhaf, değişken yaratığı- düşünmek, zihnini meşgul eden diğer düşünceler üzerinde durmaktan daha keyifliydi. Yani, bir zamanlar her şeyden çok istediğini düşündüğü her şeye sahip olduğu gerçeği ve yine de... hala memnuniyetsiz hissediyordu.

Penvale yetişkin hayatının tamamını, eğer *tek bir* şeyi başarabilirse - doğuştan hakkı olan Trethwick Manastırı'nı geri almak

O zaman her şey yerli yerine oturacaktı. Yine de buradaydı: Trethwick Manastırı'na sahipti; hatta kendisinden beklendiği gibi evlenmişti bile.

Ve hâlâ bir şey bekliyormuş gibi hissediyordu.

Yavaş yavaş evin yeterli olmadığını fark etmeye başlamıştı. Malikâneyi yönetmek ona zevk aldığı bir amaç, bir niyet duygusu veriyordu ama bu tek başına yeterli değildi. Birkaç hafta içinde arkadaşları gelecek, evliliklerinde mutlu, eşlerinin gözünde güvende olacaklardı ve Allah kahretsin ama Penvale kıskançtı ve böyle hissettiği için kendine kızgındı ve hayatında ilk kez bu kadar önemli bir konuda doğal olarak ilk başvuracağı kişi Audley ya da Jeremy değil, *Jane*'di. Bir noktadan sonra onun varlığına, aklına takılan her şeyi dinlemeye istekli olmasına alışmıştı, sık sık sert bir sözle karşılık verse bile. Onun sivri sözlerine aldırılmayı bıraktığını fark etti.

İlk önce Jane'e içini dökmeyi düşünmesi o kadar da garip değildi, diye düşündü; sabahları kahvaltı masasının karşısında, yağmurlu öğleden sonraları kütüphanede, geceleri ise sadece bir oda ötedeydi. Onun yanında olmasına alışmıştı, hepsi bu. Onun yanında olmasından *hoşlanıyordu*. Bundan daha karmaşık bir şey yoktu.

Ama Jane bu konuda konuşamayacağı bir kişiydi. Ondan kurtulmaya çalıştığından şüpheleniyordu.

Bundan emin değildi -çıldırıncı bir yaratık olan Jane hakkında hiçbir şeyden emin değildi- ama hayaleti ve onun varlığının amcasını nasıl bu kadar düzgün bir şekilde kovduğunu düşündükçe, Jane'in ilk başta evlenmeyi hiç istemediği kocasından kurtulmak için söz konusu hayaleti kullanmasının tam Jane'e göre olacağını düşündü.

Şans eseri, bu şüphesi on dakika geçmeden, odasında beliren bir hayaletin kesinlikle tuhaf olayıyla düşüncelerinden sıyrıldığında güçlendi.

Penvale yatağında uzanmış, huzurlu bir uykuya yaklaşan her şeyden kilometrelerce uzakta yatıyordu ki, göz ucuyla beyaz bir karartı fark etti. Başını hızla çevirdi ama tamamen karanlıktan başka bir şey göremedi; bulutlu bir geceydi ve perdeler kısmen çekilmiş olsa da odaya çok az ışık giriyordu. Yatağında doğruldu, keşke

donundan başka bir şey giyiyordu. Uzun bir süre karanlığa baktı, hiçbir şey göremedi ve sonra bir kez daha o kanlı, doğüstü inilti duyuldu.

Penvale yataktan fırladı, bir kedi kadar sessizdi; inilti sanki tam arkasından gelmişti ve dönüp duvara bakarken kendini deli gibi hissediyordu, kalbi göğsünde çarpıyordu. O anda, Londra'daki Bourne House'un sessiz ve tekinsiz duvarlarını özlemle düşündü ve taşra yaşamının gerçekten de anlatıldığı gibi olup olmadığını merak etti.

Kalbi normal hızına yaklaşacak kadar uzun bir süre orada durdu, titriyor ve bakıyordu, ama sonra yine-

"Oooooaaaaahhhhhooooooooohhhhhh."

Bu kez ses daha uzaktan geliyordu ama Penvale'in kaynağının yakınlarda olduğundan emin olmasını sağlayacak kadar belirgindi. Elindeki en yakın giysiyi kaptı - saatler önce bir sandalyenin üzerine fırlattığı pantolon, uşağı akşam için çoktan kovulmuştu - ve kapıya doğru koştu, yatak odasının dışındaki koridora fırladı ve 1... hiçbir şey.

Orada durdu, önce sola, sonra sağa baktı ve tam rastgele bir yön seçip en iyisini ummaya hazırlanırken-

"Oooooooooohhhhhhhhaaaaaahhhhhhhhhh."

İnilti kesinlikle solundan, evin doğu kısmından geliyordu ve Penvale koşmaya başladı, tam zamanında köşeyi döndü ve koridorun en ucundaki köşede beyazlar içinde bir Aicker'ın gözden kaybolduğunu gördü. Penvale, beyazlar içindeki bu hayalet her kimse, onu neşeli bir kovalamacaya sürükleyerek köşeden köşeye, koridorlardan aşağıya, bir dizi merdivenden yukarıya doğru koşmaya başladı, ta ki Penvale birkaç dakika önce beyaz etekli Aicker'ın geçtiğini gördüğü son köşeyi dönene kadar...

Ve kayarak durdu.

Üçüncü kattaki evin güney tarafının tamamı boyunca uzanan galerideydi. Ve boştu. Aklını kaçırmış gibi hissederek bir daire çizdi; az önce içinden geçtiği kapı dışında hiçbir kapı yoktu, sadece çerçeveli tablolar ve portrelerle dolu duvarlar, Aoor'un geniş alanının bir kısmını kaplayan birkaç mermer heykel vardı.

Burada başka kimse yoktu.

İşte bu kadar. Sonunda aklını kaçırmıştı. Bunca zamandır, o lanet kırlarla çevrili, Allah'ın unuttuğu bir uçurumun üzerine tünemiş bir evde, aklını kaçırmıştı. Muhtemelen Londra'ya dönüp tıbbi yardım alması gerekiyordu. Diana çok sevinecekti; bunun sonunu asla duyamayacaktı...

Yatak odasına geri dönerken zihni bu tür düşüncelerle doluydu, hala yarı yarıya köşeyi dönmeyi ve gölgelerde gizlenen, dışarı fırlayıp onu korkutmayı bekleyen birini bekliyordu, ama böyle bir şey olmadı ve kısa bir süre içinde Penvale bir kez daha kendi yatak odasının kapısının önünde durdu ve açmak için elini uzattı-

Ve sonra durakladı.

Sağ tarafa, Jane'in yatak odasının kapısına baktı.

Uyumasına izin vermeliydi, dedi kendi kendine. Jane pek çok şey olabilirdi ama katı duvarların içinde kaybolmayı benimsediğini sanmıyordu, bu yüzden bu geceki olayların suçlusu o olamazdı. Deli bir adamla evlenmek gibi kötü bir şansa sahip olması onun suçu değildi.

Ama yine de... merak çağırıyordu.

Ve böylece, kendini hiç de centilmen hissetmeden, uzandı ve varlığını duyurmak için kapıyı çalmaya bile gerek duymadan kadının kapısını açtı.

Oturma odası karanlıktı ve açık kapıdan, karanlığın içinde zar zor görünen yatağın ayakucunu görebiliyordu. Parmak uçlarında sürünerek ilerledi, nefes almaya bile cesaret edemiyordu, ta ki yatak odasına açılan kapının girişinde durup yatağa doğru bakana kadar ve fark etti ki-

Jane uyuyordu. Kapı aralığında durmuş, önündeki manzarayı inceliyordu: Jane yatakta yan yatmış, koyu renk saçları bir omzuna dökülmüştü. Kolunu yastığına dolamış, yüzünü kısmen gizlemişti ama bu, giydiği geceliği net bir şekilde görmesini sağlıyordu:

Ekose. Özellikle iğrenç bir yeşil-sarı ekose. Uzaktan yakından hayalet gibi ya da ruhani.

Penvale çaresizlik içinde başını tutacak gibi hissetti. Ve sonra, gitmek için döndüğünde, onu gördü:

Beyaz bir gecelik, toplanmış ve bir koltuğun minderinin altına itilmiş.

Sessizce odadan çıkmadan önce başını çevirip yatakta uyuyan Iğure'a uzun, sessiz bir an baktı ve uyku onu bulmadan önceki saatlerde hayaletin bir kez bile inlemediğini fark edince şaşırmadı.

On Sekizinci Bölüm

Hayalet olmak çok yorucuydu.

Jane, okuduğu Gotik romanlarda yaşayan tüm ruhlara yeni bir saygı duymaya başlamıştı -kayıp uyku! Kaçışlar! Mezar feryatları! Açıkçası, bir insanın (ya da ruhun) üstesinden gelebileceği çok şey vardı.

Üç gece boyunca Penvale'i Trethwick Manastırı'nın koridorlarında bir gece yarısı yarışına sürükledikten sonra, biraz dinlenmeye fena halde hazırды. İlk gece en yorucu olanıydı; Penvale peşini bırakmamıştı ve galerinin karanlık bir köşesinde, oldukça zekice yapılmış bir panelle gizlenmiş gizli kapıdan geçmesine izin verecek kadar aralarına mesafe koyamayacağından endişelenmeye başlamıştı. Sonraki iki gece biraz daha az yorucu geçmişti. Olayların programını büyük ölçüde aynı tutmuştu -eski bir gecelik giymek, adam görene kadar yatak odasının kapısının etrafında dikkatlice dolaşmak ve sonra aceleyle kaçmak, bu sırada hayalet gibi feryatlar koparmak- ama adam ilk gecedan sonra peşinde daha az hararetle görünüyordu.

Belki de sonunda sinirlenmeye başlamıştı? Eğer doğruysa bu umut verici bir gelişmeydi; ev partilerine iki haftadan biraz fazla bir süre kalmıştı ve eğer Penvale'i partiyi iptal edecek kadar huzursuz etmek istiyorsa -ya da belki de arkadaşlarını hayaletimsi sıkıntıları konusunda ikna edip onları ziyaretten vazgeçirmek istiyorsa- o zaman çok az zamanı kalmıştı. Planının başarıya ulaşması için daha kaç akşam beyaz geceliğini giymesi gerektiğini merak ediyordu; Jane doğası gereği pek atletik sayılmazdı ve bir daha asla koşmamaktan son derece mutlu olurdu. Özellikle de gecenin köründe, yatağında huzur içinde uyuyor olmayı tercih edeceği bir zamanda.

"Bir sorun mu var Jane?"

Jane başını kaldırıp baktı, düşüncelerine o kadar dalmıştı ki onun içeri girdiğini bile duymamıştı. Kütüphanedeydi, kitap yığınlarını karıştırıyordu,

Köylülerin hoşuna gideceğini düşündüklerini bulmaya çalışıyordu. Güzel, ılık bir öğleden sonraydı ve tuzlu deniz melteminin içeri girebilmesi için terasa açılan Fransız kapılarını açmıştı.

Penvale birkaç adım ötede durmuş, kaşlarını hafifçe çatarak onu inceliyordu. Güneşten öpülmüş ve biraz yorgun görünüyordu; ceketini bir noktada atılmıştı ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış bir gömlek ve yelek giymişti. Kravatını gevşetmek için çekiştirdi ve Jane'in gözleri bu harekete takıldı.

"Hayır, bir sorun yok," dedi, bakışları inatla adamın boğazındaki artık görünen deriye takılı kalsa da sorusu geç de olsa anlaşılmıştı. "Neden soruyorsun?"

"Kaşlarını çatıyordun," dedi ve şaşkınlıkla ona baktı, ağzından çıkacak espriyi bekliyordu - bunun sıra dışı bir şey olmadığına dair; bunun ona neden sıra dışı geldiğini bilmediğine dair; vesaire - ama bunun yerine, "Bu... her zamanki kaş çatmalarından farklıydı," diye eklerken belli belirsiz şaşkın görünüyordu. Bu cümleyi söyler söylemez biraz garip bir şekilde öksürdü, gözleri odanın içinde oldukça rahatsız bir şekilde dolaştı.

"Ben sadece... düşünüyordum, sanırım." Topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve şehirden yeni aldığı beyaz çimden yapılmış elbisesinin eteğini düzeltti. Penvale'in gözleri ellerinin hareketini takip etti ve bu elbisenin, hayalet avlamak için giydiği beyaz geceliklere çok az da olsa benzediğini geç de olsa fark etti.

Ona doğru birkaç adım attı, sonra kendisini de Aoor'a indirdi. Bu kadar yakından, yanağındaki kir lekesini görebiliyordu ve dışarıda neyle meşgul olduğunu merak etti.

"Bunlar köy kütüphanesi için mi?" diye sordu, sallanan bir yığının tepesinden bir kitap aldı; Cornwall'ın doğal tarihiydi ve sayfalarını karıştırırken kaşları hafifçe çatıldı. Jane bu kaş çatma hareketini, kaşlarını çatmadığı zamanlarda bile görülebilen o belli belirsiz çizgiyi seviyordu.

"Evet," dedi. "Diğer kitaplar iyi karşılandı, ben de daha fazlasını getireyim dedim. Kasabadaki boş dükkanlardan birinin kira kontratını sordum..." Burada sözünü kesti ve Penvale merakla başını kaldırıp baktı. "Şey," dedi. "Görünüşe göre bina size ait."

Bakışlarında eğlence parladı. "Öyle mi? O zaman sana kiralarken sıkı bir pazarlık yapmalı mıyım? Eskisi kadar Aush değilim, biliyorsun, fazladan para işine yarayabilir."

Kollarını kavuşturdu. "Penvale."

Sırtışı genişledi. "Londra'daki avukatıma yazacağım, onda malikânenin sahip olduğu çeşitli binaların tüm tapularının kopyaları var. Elimize geçtiğinde ve garip bir şey olmadığından ya da çözülmesi gereken bir kira sözleşmesi olmadığından emin olduğumuzda, o zaman istediğiniz gibi yapabilirsiniz."

"I-" Garip bir şekilde sözünü kesti. "Teşekkür ederim," dedi biraz güçsüzce, çünkü insan az önce kendisine koca bir bina veren bir adama başka ne diyebilirdi ki? Çocukluk hayalleri, yetiştirilme tarzına uygun olarak yeterince mütevazıydı: Evleneceğini ve bir aile kuracağını düşünüyordu ama mutlu, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile hayatının neye benzeyeceği konusunda çok az bilgisi vardı. Eğer evlenmezse, bir vali olabilirdi - bu, nazik bir soydan gelen ancak sınırlı parası olan bir kadına açık olan birkaç saygın meslekten biriydi. Trethwick Manastırı'ndaki hayatının ihtişamını hiç hayal etmemişti; orada yaşamaya başladıktan sonra bile, buranın bir gün gerçekten onun evi olabileceği mümkün görünmemişti. Bunu yapmaya karar verene kadar bu olasılığı düşünmek için çok harika olduğunu düşünmüştü ve şimdi kendisi için hayal etmeyi bile düşünmediği bu ek hediyeye sahip olmak...

Ne söyleyeceğini tam olarak bilemedi.

Uzun bir süre ona baktı. "Sen benim karımsın Jane," dedi basitçe. "Benden istediğin bir şey varsa, sadece sorman yeterli."

Adamın ses tonunda onu tedirgin eden bir şey vardı; sesinde, tavrında ya da her ikisinde de temkinli, dikkatli bir nitelik. Adamın bir şey söylediği ama aynı anda bir sürü başka şey anlatmaya niyetlendiği izlenimine kapıldı.

Cevap vermek, belki de ona tam olarak ne demek istediğini sormak için ağzını açtı

-

Birden kan donduran bir çığlık duyuldu.

Jane ve Penvale sıçradı; bir an için ses çıkmadı.

Yerlerinde donmuş bir şekilde oturup gözlerini dikerek birbirlerine bakarlarken nefes alış verişleri oldukça hızlandı.

"Neydi o?" diye nefes aldı, kalbi hâlâ göğsünde hızla çarpıyordu. "Bilmiyor musun?" diye sordu adam ona ve kadın kaşlarını kaldırarak cevap verdi. onu bir şeyle suçlamak için.

Bu tek soruyla bir şeyi tüm açıklığıyla anlamıştı: Adam *biliyordu*.

Elbette bunu fark etmeliydi. Ne tür bir aptaldı ki bir adamı evinin perili olduğuna ikna edebileceğini düşünüyordu? Kocalar -en azından *onun* kocası- Gotik roman sayfalarındaki kadar kolay ürkütülmezdi ve beyaz gecelikli bir kadın da tam olarak hayalete benzemiyordu zaten. (Varsayıyordu; bir hayaletle şahsen hiç tanışmamıştı ve kesin bir şey söyleyemezdi).

Kadın cevap vermeden -ya da Penvale'in başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini bekleyemeden- birkaç ay önce Penvale'in yatak odasının üst katında devrilen gardırobun çıkardığı sese çok benzeyen bir *gümbürtü* duyuldu.

İkisi de tavana baktı, sonra ayağa fırladı.

Penvale, "Ne tuhaf," diye mırıldandı ve Jane bunu ayarlamadığı için tuhaftı.

Bu daha önce de olmuştu, bebeğin feryatlarını duyduklarında; o zaman staP arasında yaptığı soruşturmalar hiçbir yere varmamıştı ve konuyu aklından çıkarmıştı, ama bu işleri çok ileri götürüyordu. Bir musallat olayının sahnelenmesine karşı değildi ama hayaletin ne zaman ortaya çıkacağından haberdar olmak istiyordu.

Tek kelime etmeden Penvale'in yanından geçip kapıya gitti, sonra da kütüphanenin yanındaki yan merdivenden çıktı. Büyük ölçüde kullanılmayan üçüncü kata çıktı; portre galerisi bir kanadı kaplıyordu ve iyi döşenmiş bir dizi misafir odası katın geri kalanının çoğunu oluşturuyordu, mobilyalar çarşaflarla örtülmüş, ev partilerinden önce havalandırılmayı bekliyordu.

Penvale merdivenleri çıkarken Jane durakladı ve onun yanında durdu. Koridorda sessizce durdular, onları çağıran gizemli sesleri dinlediler ve sonra-

Güm.

Penvale başını sola doğru salladı. "Şu taraftan," diye mırıldanarak koridorda ilerlemeye başladı, Jane de arkasından. Bir kapının önünde durdu, ama

Kapıyı açmadan bir *gümbürtü daha duyuldu*; belli ki bu onu harekete geçirmeye yetmişti, çünkü kapı kolunu yakalamak için uzandı ve kapıyı çekerek açtı.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, perdeler çekilmiş, mobilyalar kumaşın altına gizlenmiş garip topaklar gibi görünüyordu; genel izlenim bir şekilde unutulmuş bir mekândı.

Bir gümbürtü daha, bu sefer o kadar yüksek *değil*. "Bunu duydun mu?"

Jane sordu.

"Evet," dedi ve dönüp mobilyaları, gölgeleri taradı - yüzeyde olağan dışı görünen hiçbir şey yoktu.

"Sanırım gardıroptan geldi," dedi Jane, bir köşeye itilmiş olan söz konusu gardırobun olduğu yöne doğru başını sallayarak.

Penvale şüpheyle bakarak, "Gardırop," diye tekrarladı. "Sanırım içini kontrol etmeliyim." Sesi pek de heyecanlanmışa benzemiyordu ve Jane onu suçlayamazdı; batıl inançları en az olan erkek için bile, karanlık bir gardırobun içine, içinde ne olabileceği hakkında hiçbir fikri olmadan bakma düşüncesi kesinlikle tatsız bir şeydi.

Penvale söz konusu gardırobun bulunduğu yöne doğru birkaç adım gittiğinde, karşı duvardan gelen uğursuz bir *gümbürtü daha duyuldu*. Penvale durakladı. "Bu gardıroptan gelmedi." Jane'e döndü ve Jane bir anda ne diyeceğini bilemedi. Çünkü o haklıydı; ses gardıroptan gelmemiştir. Duvarın bir merdiven sakladığını bildiği ve şu anda bir tür yaramazlık yapmak isteyen bir staP üyesinin saklandığını varsaydığı kısmından gelmişti.

"Hayır mı?" dedi zayıf bir sesle.

"Hayır," dedi adam, yavaşça ona doğru yürürken. Bakışları loş ışıktaki birbirlerine takılıp kaldı, aralarındaki sessizlik Jane'in içinde kaynayıp patlamaya hazır olduğunu bildiği sorular ve suçlamalarla doluydu-

Ve sonra, aniden, kulakları yırtan bir çılgılık daha.

Sanki bir işaretmiş gibi, mumunun Aame'si söndü.

"Patlama," diye mırıldandı. Ses onu sarsmış ve mumun Aicker'a dönüşmesine neden olmuştu.

-O anda biraz melodramatik gelse de son derece mantıklı bir kaza.

Penvale hemen, "Tanrı aşkına," dedi ve keskin bir hareketle uzanıp Jane'in elindeki mumu aldı. Jane'i kapıdan geçirirken, "Gidiyoruz, tamam mı?" diye odanın geneline duyurdu. Merdivenlerden aşağı indiler - ikinci katın sahanlığında Jane kütüphaneye dönecekmiş gibi durakladı, ama Penvale onu ilerlemeye teşvik etti ve ne olduğunu tam olarak anlayamadan Crowe onlar için ön kapıyı açtı ve Jane kendini ılık bahar güneşinde gözlerini kırptırırken buldu.

Penvale yürümeyi bitirmemişti. Bunun yerine Jane'in elini tuttu ve evin etrafından dolaşp denize bakan uçurumlara doğru ilerlerken onu da peşinden sürükledi. Penvale, ancak uçurum patikasına çıkan yokuştan aşağı inmeye başladığında Jane onu durdurdu.

"Bir dakika," dedi, rüzgârın gevşettiği bir tutam saçı gözlerinden uzaklaştırmak için uzanarak. "Nereye gidiyoruz?"

Penvale onunla yüzleşmek için döndü, yüz ifadesi sabırsızlık, hayal kırıklığı ve şeytani bir eğlencenin karışımıydı. "Koya."

"Koy," diye tekrarladı Jane. "Ne amaçla?"

Uzandı ve onun elini tekrar tuttu. "Düşünmeye ihtiyacım olduğunda her zaman yaptığım şeyi yapmak için. Ben yüzmeye gidiyorum."

"O suya gireceğimi düşünemezsin," dedi Jane evden çıktıklarından beri en az üçüncü kez. Botlarını çıkarmak ve yeleğini silkmekle meşgul olan Penvale hemen cevap vermedi.

Onunla yüzleşmek için döndü, elleri mintanının ceketine gitti. "Yapmak zorunda olduğunu söylemedim," dedi ve ceketini açıp pantolonunu aşağı çekmeye başladı. Jane'in gözlerinin ellerine düştüğünü, sonra da Aick'in tekrar yüzüne dikildiğini gördü; öyle kararlı dikilmişlerdi ki, gözlerini orada tutmak için hatırı sayılır bir irade göstermesi gerektiğini düşündü.

Pantolonunu bir kenara fırlattı ve küçük donuyla onun önünde durdu. Mevsim normallerinin dışında sıcak olan havaya rağmen rüzgâr serindi ve kollarında kaz tüyleri yükseldi. "Ve eğer çok korktuysan anlarım..."

Adam kasıtlı olarak arkasını döndü ve kadının gözlerinde bir şey parladı.

"Beni yemlemeye çalışma," diye tersledi. "Böyle numaralara kanacak bir çocuk olduğumu mu sanıyorsun?"

Düşünmek için durakladı. "Hmm. Ne ilginç bir soru." Ondan yavaşça uzaklaşarak suya doğru ilerlemeye başladı. "Yapmak istemediğin bir şeyi yapman için birinin seninle alay etmesine izin vermek kesinlikle *çocukça* olurdu. Tıpkı geceleri yatağından fırlayıp bir gecelik giyerek hayalet taklidi yapmanın *çocukça* olacağı gibi. Ya da hiç bitmeyen bir feryat akışı sayesinde kocasının uykusunun birkaç gece boyunca bölünmesini sağlamak gibi." Onun gözlerinin içine baktı. "Tamamen varsayımsal başka bir örnek tabii ki." Ayakları nemli kuma değdi ve dalgaların ayak parmaklarına vuruşunu hissetti. "Neden *çocukça* bir şey yapmak istemediğini anlayabiliyorum Jane." Son bir an için bakışlarını onun üzerinde tuttu ve sonra dönüp kendini dalgalara bıraktı.

Arkasında bir haykırış duydu, kelimeler anlamlandıramadan rüzgârla birlikte uçup gitti. İlk endişesi denizin nefes kesen, uyuşturan soğuguydu; başını suyun altına eğerek yaklaşan bir dalğanın altına daldı ve başını bir köpek gibi sallayarak çıktığında, Jane'in elbisesini çıkarmaya çalıştığını gördü. Birkaç saniye sonra başardı ve aşağı indirdi ve kalbi, öğleden sonra güneşi tarafından arkadan aydınlatılmış, her kıvrımı ve kıvrımı 1ne pamuktan silüet haline getirilmiş, görünürde korse olmayan kombinezonuyla onu görünce göğsünde kekeledi. Saçları çözülmüştü, bukleler rüzgârla her yöne çekiliyordu ve sörf alanına doğru ilerlerken gözleri ona dikilmişti, yüzünün her çizgisinde kızgınlık, hayal kırıklığı ve kararlılık açıkça yazılıydı.

Onun yüzünün sert, haşın ya da güzelden başka bir şey olduğunu hiç düşünmüş müydü?

O an onun için çok güzeldi. Bir daha başka türlü düşünmeyi hayal bile edemezdi.

Onun bakışlarını ancak dalgalara daldığında kırdı.

Tahmin edilebileceği gibi, küfür ederek yukarı çıktı.

"Aman Tanrım!" Dişleri gıcırdayordu ve adam onun yanına geldiğinde, sığ suda ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken şiddetle titriyordu, boğulmuş bir fareye benziyordu ve adama daha vahşi bir şekilde bakıyordu

Tanışmalarının daha önceki herhangi bir noktasında olduğundan daha fazla. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim," dedi acı acı.

"Bir kere alışınca o kadar da kötü değil," dedi Penvale, onun önünde suya basarak; aslında bu bir yalandı, İngiliz denizi hiçbir zaman ılık değildi ve Nisan sonunda tam anlamıyla buz gibiydi. Penvale'in kendisi de titremeye başlamıştı. Kızın kaşları çatıldı ve ıslak saçlarını gözlerinden kurtarmak için başını salladı; Penvale uzanıp saçlarını onun için taradı.

"Bana bir şey mi söylemek istiyordun, *kocacığım*?" Daha önce bu kelimeyi böylesine düşmanca kullanan biri olup olmadığını merak ediyordu.

Uzun bir süre ona baktı; kirpiklerine tuzlu su yapışmıştı. "Öyle mi?" diye sordu sonunda. "Ne yapıyorsun Jane?"

"Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi ama kaçamak bakıyordu ve sözlerinde gerçek bir inanç yoktu. Penvale'in rahatsız edici bulduğu bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Ama belki de son olaylardan dolayı kendinizi huzursuz hissediyorsanız ve ev partisini çağırarak istiyorsanız-"

Penvale'in çenesi düştü. "Mesele bu mu yani?" Sözlerini dikkatle tartıyormuş gibi durakladı, Penvale'in ihtiyacı olan tek onay da buydu. "Jane, Tanrı aşkına, benimle sadece konuşmak hiç aklına gelmedi mi?"

"Evet, sırf ben *gerginim* diye tüm planlarını hemen değiştirecek miydin?" Kadının sesi öylesine alaycıydı ki Penvale hiç alışık olmadığı bir öfke patlamasının içinden geçtiğini hissetti.

"Evet, lanet olsun -bu senin de evin, biliyorsun- tamamen perişan olmanı istemiyorum! Çok fazla insanla sohbet etmek zorunda kalmaman için sayıyı zaten azalttım, ama eğer-"

"Ne yaptın?"

Ne söylediğini ancak geç fark etti, kelimeler aceleyle ağzından dökülmüştü. İç çekti. "Ben... ben davetiyelerden birkaçını uzatmadım," dedi, dalgaların üzerinden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. "Belfry'nin ya da Sophie'nin kardeşlerini davet etmedim, sadece en yakın arkadaşlarımı davet ettim. Daha küçük bir kalabalıkla daha rahat edeceğini düşündüm."

Cevap vermek için ağzını açtı ve bir ağız dolusu deniz suyunu içine çekti, bu da onu birkaç saniye süren başka bir öksürük krizine soktu. Penvale ona doğru uzanarak sırtına hafifçe vurdu.

Kendine geldiğinde, "Bunu bana hiç söylemeyecek miydin?" diye sordu.

"Öyleydim," diye ısrar etti. "Crowe ve Bayan Ash'e plan yapabilmeleri için haber verdim bile. Eninde sonunda sana da haber verecektim, sadece-" Burada sözünü kesti, çünkü Jane'e söylemeyi neden geciktirdiğini tam olarak açıklayamıyordu, bunun *kendisi* ve Jane'e karşı hissettikleri hakkında henüz tam olarak anlamadığı bir şeyi açığa vurmak gibi tehlikeli bir his olduğu gerçeğinden başka.

Başını salladı ve yarı sinirli, yarı eğlenmiş bir ifadeyle, "Neden asla senden beklediğim kadar iflah olmaz olmayacaksın?"

"Nasıl oluyor da şu anda sinirli olan *sen oluyorsun*?" diye sordu, kahkaha atmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşarak. "Cornwall'da bulunduğum yaklaşık üç ay boyunca düşmanca davranan bir eşe, şüpheli bir personele ve *hayaletli gibi görünen* bir eve katlanmak zorunda kaldım! Şikayet edecek neyiniz var?"

"Belki de buz gibi denizin ortasının tartışmak için makul bir yer olduğunu düşündüğün içindir," diye karşılık verdi adam yüzünün görüş alanının tamamını kaplayacağı kadar yakınına kürek çekerken. Gözleri burada, masmavi gökyüzünün altında ve denizle çevrili olarak daha mavi görünüyordu.

"Hayalet kılığına girmeye karar vermemiş olsaydın seni ilk etapta buraya sürüklemeydim!"

Sözcükler, o daha söylemeye karar vermeden ağzından çıkmıştı ve suya batan taşlar gibi ağır bir şekilde yere düştüler. Bir anlık sessizlik aralarında gerildi, gözleri kırpmadan birbirine kilitlendi ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, Penvale'in arkasından büyük bir dalga yükseldi ve ikisini de yüzeyin altına itti.

Penvale'in etrafında dönmesine yetecek kadar güçlüydü, bir an için yönünü şaşırdı; gözlerini araladı, tuzlu su gözlerini yaktı ve başka bir dalga ona çarparak dizlerinin altında kum hissedene kadar onu sürükledi. Derin bir solukla dışarı çıktı, başını önce sola, sonra sağa çevirerek Jane'i aradı. Bacağına bir şeyin sürtündüğünü hissetti, aşağı uzandı ve elini ıslak kumaşa dolayarak Jane'in öksürerek yüzeye çıkmasını sağladı.

Son bir küçük dalga onları tamamen kıyıya itti ve Penvale kumların üzerine dizlerinin üzerine çöktü, bir kolu Jane'in beline sıkıca sarılmıştı, dalgalar etraflarında çalkalanıyordu. Onun yanında, Jane sırt üstü yatmış, dalgaları yakalamaya çalışıyordu.

Nefes alıyordu; giysisi suyun içinde şeffaflaşmıştı ve bakışları göğüslerine takıldı ve orada oyalandı. Bir an sonra, bir deniz kabuğu yarım ağızla kulağının yanından geçti.

"En azından bakmıyormuş gibi yapabilirsin," dedi, hâlâ biraz soluk soluğaydı ve adamın gözleri şaşkınlıkla onunkilere dikildi; kadın ona biraz çekingen bir şekilde gülümsedi ve bu bir huzur öpücüğü gibi geldi.

"Şu anda sana bakmamak için bir keşiş olmam gerekir, Jane," dedi, niyetlendiği alaycı not olmadan ve gülümsemesi genişledi.

Derin bir nefes aldı; bunu yaparken erdemli bir şekilde bakışlarını yüzünde sabit tuttu ve bunun için muhtemelen bir azizliği hak ettiğini düşündü. "Bunu... tartışmalı mıyız? Musallat olayını yani?" diye sordu.

Açık havada geçirdiği bir öğleden sonra, sinir bozucu bir hayalet avından sonra, beklenmedik bir yüzme, beklenmedik bir suya dalma ve beklenmedik bir tartışmadan sonra kendini bir anda yorgun hissetti.

Uzandı ve yavaşça onun yanağını kavradı.

Teni elinin karşısında serindi ve gözleri kocaman açılmıştı.

"Ateşkes ilan edelim mi?" diye sordu usulca.

Yutkundu. Başını salladı. Başını çevirdi ve adamın avucuna fisilti yumuşaklığında bir öpücük kondurdu.

"Banyo yapmama izin verdiğiniz sürece," dedi ve sesinde ve gözlerinde bir gülümseme vardı.

"Yeterince makul," dedi ve hemen ayağa fırladı, özellikle sert bir esinti ona çarptığında küfretti, elbisesini almak için aşağı uzandı ve beceriksizce tekrar içine girmeye çalıştı.

Penvale daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı ve elini dudaklarının hissinin devam ettiği avucunun etrafına kapattı.

Jane ıslak saçlarını elbisesinden kurtarıırken omzunun üzerinden ona baktı. "Teşekkür ederim," dedi basitçe. "Ev partisi için."

Rahat bir sırıtış denedi, ama bunu tam olarak yapabildiğinden emin değildi; bu konuşmanın hiçbir yanı ona rahat gelmemişti. "Önemli bir şey değildi."

Birkaç arkadaşını davet etmemek onun için hiçbir şeydi, Jane'le, onun mutluluğuyla ve rahatlığıyla kıyaslanamazdı. Jane'in ondan lanet olası ev partisinin tamamını iptal etmesini isteyebileceğinden ve onun da bunu mutlulukla yapacağından şüpheleniyordu.

Bu düşünce ona o kadar şaşırtıcı ve derin geldi ki, nemli teninde tüylerin diken diken olmasına neden olan serin rüzgârı umursamadan bir an olduğu yerde kalakaldı.

"Eve kadar yarışalım!" Jane dişleri yine gıcırdayarak seslendi ve Penvale'i pantolonunu bulmaya çalışırken bırakıp gitti.

Onu takip ederken, düğününden önceki gece arkadaşlarıyla yaptığı konuşmayı, evliliğin hayatında, kendisiyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine dair verdiği pervasız güvenceyi hatırladı.

Şimdi, değişken, çıldırtıcı karısını uçurumlu patikada kovalarken, rüzgâr arkasındayken, onun karmakarışık saçlarının görüntüsünden ve rüzgârda uçuşan soluksuz kahkahasının sesinden büyük bir sevinç duyuyor ve hiç şüphesiz çok ama çok yanıldığını anlıyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Her nasılsa, Nisan ayının sonuna *yaklaşıyordu* ve misafirleri bir haftadan biraz daha uzun bir süre içinde gelecekti. Ve Jane...

Jane gergindi. Ama Penvale onu rahat ettirmek için bu kadar uğraşmışken sinirlerini belli etmemeye kararlıydı.

Penvale'le yaptığı anlaşmaya göre -eğer öyle denebilirse- Jane geceleri hayalet gösterilerine ara vermiş ve Penvale de onun suçlu olduğunu bildiğinden bir daha söz etmemişti. Bayan Ash, Jane'in kendisine musallatın derhal durdurulacağını ve bu durdurmanın ev partisi süresince devam edeceğini bildirmesi üzerine şaşkınlığa uğramıştı ama Jane ona amaçlarının yolunda gidip gitmediğini değerlendirmek için zamana ihtiyacı olduğunu belli belirsiz söylemiş, kahya da bunu kabul etmişti.

Bu arada Penvale çalışma odasında kâhyasıyla günün her saatinde, bazen gece geç saatlere kadar meşgul oluyordu. Jane köy kütüphanesi için kitap toplamaya devam ediyordu; artık haftada iki kez St. Hiçbir zaman bir program belirlememişti ama Salı ve Cuma günleri bir sepet getirmeye başlamıştı ve köylüler onun ziyaretlerini beklemeye başlamıştı. Şimdi, elinde sepetiyle görüldüğünde, birilerinin onu oturmaya ve belki bir fincan çay içmeye davet etmesi hiç de uzun sürmüyordu, peki ya bisküvi? Jane farkına bile varmadan, köydeki evlerin yarısının salonuna girmişti.

Ve her şey oldukça güzeldi.

Jane eğlendiğini fark ettiğinde buna inanmakta güçlük çekti. O, Jane Spencer, gerçekten de kibarca sohbet ediyor, gülümsüyordu - belki her zaman gülümsemiyordu ama en azından kaşlarını çatmıyordu. Bu tür etkileşimlerden korkarak o kadar çok zaman geçirmişti ki, bunların oldukça eğlenceli olabileceğini hiç fark etmemişti.

Keyifli. Kitaplardan bahsederken her sohbetin keyifli olabileceğini fark etti.

Böylece o kendi projesiyle, Penvale de malikâneyle meşgul oldu ve günlerini kibar bir mesafeyle geçirdiler. Jane, öpüşmelerini, tartışmalarını ve aralarında geçen her şeyi *hayal edip* etmediğini merak etmeye başlayacaktı, eğer ne zaman aynı odada olsalar aralarına yayılan belli bir gerilim olmasaydı. Jane bunu bir farkındalıktan başka bir şey olarak nasıl tanımlayacağını bilmiyordu - başka bir insanın bedeninin kendisinininkinden tam olarak uzaklığının hiç bu kadar keskin bir şekilde bilincinde hissetmemişti. Ve bunu onun da hissettiğini biliyordu - koridorda ona biraz fazla yakın geçtiğinde ya da geçerken koltuğuna dokunduğunda vücudunun her çizgisinde belirgindi.

Ne zaman aynı ortamda bulunsalar kendini Penvale'i dikkatle izlerken buluyordu; keşke onun kafasını yarıp içindekileri bir kitap gibi okuyabilseydim diyordu. Romanlarındaki karakterlerin düşüncelerini ve motivasyonlarını, hepsi açıkça sayfaya döküldüğünde anlamak çok daha kolaydı. Aesh ve kandan oluşan gerçek bir koca ve zaman zaman çıldırtıcı derecede anlaşılmaz bir yüz tamamen başka bir konuydu.

Ve Jane onu anlamak istiyordu. Yıllarca kendinden başka kimseye güvenmedikten sonra, bir başkasının ne kadar ilgisini çektiğini fark etmek oldukça alçaltıcıydı.

Ama şimdi daha önemli bir endişesi vardı: Birkaç gün içinde Penvale'in Londralı kibar arkadaşlarına ev sahipliği yapması bekleniyordu. Bu korkunç gerçeği çaresizlik içinde yan yatana kadar düşünmektense, öğleden sonrasını hizmetçilerin hazırlıklarından uzakta, sabah odasında sessizce kitap okuyarak geçiriyordu; bir eli kitabını tutarken, diğer eli ağzına sürekli zencefilli bisküvi götürüyordu. Dördüncü, beşinci, altıncı bisküvisine uzanırken başını kaldırıp baktı ve onu gördü: hayatı boyunca gördüğü en büyük örümcek, uzandığı bisküviden yaklaşık beş santim uzakta duruyordu.

Jane kitabını ve bisküvisini düşürdü ve bir çığlık attı.

Son zamanlarda çeşitli sesler çıkarmakta biraz ustalaşmıştı; inlemeler, feryatlar, hatta çığlıklar bile repertuarındaydı. Ama *bu* ses tamamen başka bir şeydi.

Göğsünde çarpan kalp atışlarının sesi diğer her şeyi bastırıyordu, bu yüzden koşan ayak seslerini duymadı ve bu nedenle odanın kapısı gümbürtüyle açıldığında bir kez daha fena halde irkildi.

Jane, sahip olduğunu bilmediği uzun süredir uykuda olan bir içgüdüyle hareket ederek kitabını kaptı, ayağa fırladı, etrafında döndü ve saldırgana doğru fırlattı-

Ve Penvale'i tam alnından vurdu.

"Tanrım," diye rahat bir nefes aldı ve elini kalbinin hâlâ hızla çarptığı göğsüne götürdü.

"Aman Tanrım!" diye uludu, alnında kitabın bıraktığı kırmızı izi ovuşturarak. Jane öne doğru eğildi - Tanrı aşkına, şimdiden bir yumru mu oluşuyordu?

"Sanırım bu bir çürük bırakabilir," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi öfkeyle.

"Sen olduğunu nereden bilebilirdim ki?" diye sordu savunmacı bir tavırla. "Kapıyı neredeyse menteşelerinden söktün-"

"Çünkü oldukça acelem vardı, anlıyorsun ya," dedi ona doğru ilerleyerek. "Duyduğum çığlık için makul bir tepki gibi görünüyordu. Sanki öldürölüyormuşsun gibiydi."

Jane kendini biraz utangaç hissetmeye başlamıştı. "Pekala. Doğru. Çok düşüncelisin."

Penvale durakladı, bu alışılmadık derecede uzlaşmacı ifadenin ardından ona büyük bir şüpheyile baktı.

Jane, üzerinde bisküvi tabağının tünediği sedirin üzerinde yavaşça ilerlemeye başlayan örümceğe başıyla işaret etti. "Sadece beni ürküttü, hepsi bu."

Penvale'in gözleri başını salladığı yönü takip etti ve gülümsememeye çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir örümcek için çığlık mı atıyorsun Jane? Hayaletler ve kanlı vaftiz elbiseleri arasında gözünü bile kırpmadan yaşamışken?"

"Sesin neredeyse nostaljik geliyor. Şimdiden hayaleti mi özlüyorsun?" diye sordu ona.

"İşin tuhafı, gece uykusunu sevdiğimi fark ettim," dedi, konuşurken ona doğru eğildi, rahatsız edici olması gereken ama Jane'in rahatsız edici derecede çekici bulduğu bir şekilde onun üzerinde yükselmek için tüm boyunu kullandı.

Aralarına biraz mesafe koymaya çalışarak geriye doğru birkaç adım attı. Kendini adamın boğazına ve gsnn st kısmına bakarken buldu ve açıkçası tüm bunlar oldukça dikkat dağıtıcıydı. (*Boğazlar* artık çekici miydi?)

"Kendini iyi dinlenmiş hissettiğine göre, belki rmeği öldürmek istersin?" diye masumca önerdi.

Bakışları onunkileri terk etmedi. "Yeni keşfettiğim enerjimi başka uğraşlar için kullanmayı tercih ederim." Adam ona doğru adım atmaya devam etti ve kadın duvarın baskısını hissedene kadar geri çekilmeye devam etti. Adam bir kolunu uzatıp başının üstündeki duvara dayadı ve *eğilmeye* başladı.

Eğiliyor! Gerçekten kirli bir numara. Herkes bilirdi ki beyefendiler özellikle *Eğildiklerinde* ekici oluyorlardı.

"Yine de, eğer seni çığlık atacak kadar korkutacaksa, belki de senin için ondan kurtulmalıyım." Başını eğdi; bu kadar yakından bakınca, iyi dinlenmiş olduğunu iddia etmesine rağmen gözlerinin altındaki soluk mor gölgeleri görebiliyordu. Acaba o da son birkaç gecedir uykusuz muydu, yarı saydam geceliğinin içinden göğüslerine bakışının sıcaklığını hatırlıyor muydu? Ya da dudaklarına dokunan avucunun sıcaklığını? Kalbinin göğsünde hızla çarpmaya başladığını hissetti.

"Ya da," dedi yavaşça, konuşurken başını eğerek, "belki de bunu yapmamalıyım. Sanırım ığlık attığını duymak hoşuma gider." Adamın nefesi kızın yanağına ılık ılık değiyordu. Bunun zerine Jane -hâlâ hafifçe sinirli ve bir dizi başka duyguya sahip olsa da, sonuçta sadece bir insandı- uzandı ve ağzını aşağı çekti onunkine.

Bir Aame'yi tutuşturmak gibiydi. Dudakları onunkilere dokunur dokunmaz, adam da onu öfkeyle öpmeye başladı; dudaklar, diller ve dişler... Bu ne koreografisi iyi yapılmış, ne de son derece kibar bir pckt. Bu, Jane'e sanki derisinin altında bir lre yarışıyormuş gibi hissettiren ve onu tüketmesinden başka bir şey istemediği bir pckt.

Adamın ellerinden biri kadının çenesini kavradı, başparmağı boğazında nabzının attığı noktada duruyordu ve Jane geri çekildi, derin, ürpertici bir nefes aldı, sonra onu tekrar öptü, iki kolu da adamın boynuna dolandı. Diğer eli Jane'in beline geldi ve onu önce kuvvetiyle, sonra da vücudunun ağırlığıyla duvara yapıştırdı. Kadın bir bacağına uzandı

onun etrafını sarmak için dışarı çıktı, onu kendisine doğru daha da sıkı çekti ve karşılık olarak ondan tatmin edici bir inilti çıkardı.

Adam geri çekildi ve kadın gözlerini açtığı anda adamın ağırlaşmış gözlerle kendisine baktığını gördü, yanaklarına renk gelmişti.

"Tarihi biliyor musun Jane?" diye sordu, nefesi hafifçe kesilmişti.

"Ben- Ne?" diye sordu aptalca.

"Randevu," diye tekrarladı yavaşça, eğilip kızın ağzını uzun bir öpücüğe boğdu. Sonunda geri çekildi. "Bana öyle geliyor ki evleneli yaklaşık üç ay oldu - ve sanırım zifaf konusundaki tartışmamızı tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor."

Jane neredeyse gülecekti; kendini durdurmak için yanağının içini ısırdı ve sanki başından beri amacı buymuş gibi adamın gözlerinde bir zafer parıltısı görebiliyordu.

"Bazı evrakları imzalamamıza yardımcı olması için bir avukat çağırmak ister misin, yoksa işimize bakabilir miyiz?" Kadın içgüdüsel bir hareketle kalçalarını onunkilere doğru yuvarladı ve adam bir inilti daha çıkardı.

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," diyerek ağzını boynuna indirdi; kadın gözlerini tekrar kapattı ve ona daha iyi erişim sağlamak için başını duvara yasladı. Dişlerinin hassas cildine süründüğünü hissetti ve ürperdi, sonra aynı dişler elbisesinin yakasını çekiştirdi ve göğsünün üzerinde soğuk hava akımı, kısa süre sonra yerini ağzının ıslak sıcaklığına bıraktı. Sırtını duvara yasladı, elleri adamın ensesindeki kısa saçlara kayarak onu yerinde tuttu ve sözsüz bir çığlık attı.

Penvale başını kaldırdı. "Bunu duydun mu? Neredeyse hayalet sesi gibiydi," dedi düşünceli bir şekilde.

"Öyleyse bana yardım et-"

"Daha fazla araştırma yapmam gerekecek," diye bitirdi ve başını diğer göğsüne indirdi ve Jane'in bildiği tek şey sıcaklık ve emme ve ellerinin bacaklarından yukarı kaydığı, hareket ettikçe eteklerini yukarı çektiği, odanın serin havasının çoraplarının bittiği yerin üzerinde uyluklarının çıplak tenine çarptığı hissiydi ve sonra uyluklarının altından 1rm kavradı ve onu kaldırdı, böylece duvara daha 1rm desteklendi, bacakları kalçalarının etrafına ahlaksızca sarıldı. Sonra ağzı yine kızın ağzındaydı, tıpkı elinin aniden kızın bacaklarının arasında, sıcak, kaygan ve istekli olduğu yerde olduğu gibi.

Ingers öyle bir ritim tutturdu ki, Jane'in kalçaları sanki kendi isteğiyle kalktı, ona doğru hareket etti ve daha fazlasını, *daha fazlasını* aradı, hatta adam ağzıyla Jane'in dudaklarını bir başka morartıcı öpücükle kavradı - Jane'in önce bir nefes, sonra bir çığlık atarak kırdığı, başının duvara çarptığı ve gözlerinin açılıp tavana baktığı, omurgasından kıvılcımların aktığı ve sanki bir şeyin uçurumundaymış gibi hissettiği bir ritim ve sonra adamın başparmağının vücudundaki tüm sinirlerin yoğunlaşmış gibi görüldüğü noktaya dikkatli bir dokunuşuyla-

Sanki çok yüksekten düşmüş gibiydi ve daha kendine gelemeden adamın elini pantolonunun üzerinde hissetti ve sonra adamın sesi kulağına geldi, daha önce hiç duymadığı bir şekilde sertti

"Her şey yolunda mı?"

Ve o anda kendi adını bile zar zor hatırlamasına rağmen, hızlıca başını sallayarak onaylamaktan başka bir şey yapamasa da, Penvale'in sadece kendisinin görebildiği bu özel versiyonunun sesindeki o dengesiz kaliteyi duyunca içinde bir şeyler yumuşadı. Evlilikleriyle ilgili hiçbir şey şimdiye kadar geleneksel olmamıştı ama yine de o anda kurumun, yaptıkları şeyin, paylaştıkları her şeyin mahremiyetini hissetti.

Ve sonra içine doğru itiyordu ve şimdi onu öpen, dudaklarından iniltiyi çalan Jane'di ve evlilik ilişkileri, düğün geceleri ve kişinin erdemini kaybetmesi ve belki de kitaplarında anlatılan tutku hakkında merak etmek için bir nedeni olup olmadığını merak ediyordu, Hayal ettiği hiçbir şey bunun -içine girerken duvara yapışmış olmanın, kollarının ve bacaklarının ona sımsıkı sarılmış olmasının, dilini ağzından çıkarana kadar, nefesi çıplak tenine değene kadar, yüzünü boynuna gömerken titremesinin ve sonra hareketsiz kalmasının- acımasızlığıyla boy ölçüşemezdi.

Jane yavaşça bacaklarının adamın kalçalarından çözülmesine izin verdi ve ayakları yere kaydı; kendi ağırlığını bir kez daha tam olarak sabit olmayan bacaklarının üzerinde taşıırken destek için duvara tutunmak üzere uzandı-

Ve sonra -belki de bir kez ve herkes için, bir yatağın nezih, erdemli ortamları dışında yürütülen evlilik ilişkilerinin gerçekten tehlikeli olduğunu kanıtlayarak- duvar, Jane'e aslında bir duvar değil, arkasında zekice gizlenmiş bir mandalı olan zekice gizlenmiş bir kapı olduğunu hatırlatmak için o anı seçti

Jane'in yanlışlıkla basmayı pek de akıllıca beceremediği bir resim çerçevesi sessizce içeri doğru tıklayarak Jane ve Penvale'i peşinden sürükledi.

Yirminci Bölüm

Penvale en son bir kadınla yattığından beri kabul etmek istemediği kadar *uzun zaman* geçmişti ve Jane'le az önce paylaştıkları deneyime yakın bir şey yaşamayalı da bundan çok daha uzun zaman olmuştu, bu yüzden beyninin - diğer tüm yetileri ve reAeksleriyle birlikte- normalden daha yavaş bir hızda çalışıyor olması belki de affedilebilirdi. Yani Jane'in arkasındaki duvar aniden bir kapıya dönüşüp onu Aoor'a yuvarladığında, Penvale vücudunu asil bir kıvrımla büküp düşüşün yükünü almadı ve böylece tatlı, yeni güçlenmiş karısını herhangi bir acıdan ve davadan korudu.

Bunun yerine, yukarıda bahsi geçen karısının kulaklarına hiç de uygun olmayan bir küfür savurdu ve ardından doğrudan karısının üzerine düşmeye başladı.

"Oof," dedi Jane.

"Oof," dedi Penvale.

Jane onu böğründen dürttü. "Eğer önümüzdeki üç saniye içinde kendini uzaklaştırmazsan-"

Penvale hafifçe ayağa fırladı, sonra Jane'e elini uzattı, Jane isteksizce kabul etti. "İyi misin?" diye sordu, aceleyle pantolonunun içine geri soktu, çünkü bu, kısmen soyunmak isteyeceği bir an gibi görünmüyordu.

Jane korsajını terbiyeye benzer bir şekilde ayarlama çabalarına ara verdi. "Her şey biraz... yapış yapış," dedi burnunu kırıstırarak ve belli belirsiz bacaklarını işaret ederek.

Penvale ona kuşkululu bir bakış attı. "Demek istediğim, *üzerine düştüğümde seni yaraladım mı?*"

"Oh." Jane umursamaz bir el salladı. "Ben 1ne. Yapışkanlık benim başlıca şikayetim."

Bu arada Penvale'in duyguları karmakarışıktı -özellikle düşüşün yükünü taşıyan dirsekleri şikayetlerini belli etmeye başlamıştı- ama asıl hissettiği...

Tam bir kafa karışıklığı.

"Neredeyiz?" diye sordu, etraflarına bakmak için boynunu bükerek. Dar bir koridor gibi görünüyordu, yeterince aydınlatılmamıştı; tek ışık sabah odasına açılan kapının etrafından sızan ışıktı. Penvale taş duvarları seçebiliyordu; gözlerini kısarak baktı ve gölgeli bir merdiven seti gördü. Bunun bir geçit değil, bir *sahanlık* olduğunu fark etti.

"Ee," dedi Jane ve içinde öyle açık bir suçluluk duygusu vardı ki Öyle ki hemen dönüp bir kez daha ona baktı. "Merdiven boşluğundayız."

"Bunu görebiliyorum, teşekkür ederim. Bu tam olarak hangi merdiven boşluğu? Kendimi yabancı hissediyorum."

İçini çekti, ama adamın sesindeki zorlukla dizginlenmiş hayal kırıklığı notasına kulak vererek

-Daha fazla geçiştirmeye çalışmadı. "Gizli olan." "Gizli merdiven boşluğu," diye tekrarladı adam, ona doğru bir adım atarak. Kadın çenesini kaldırdı. "Evet."

"Peki Trethwick Manastırı'nda kaç tane gizli merdiven var?" diye sordu, ne söylediğinin farkında bile değildi, zihni birtakım şeylerin aniden netleşmesiyle yarışıyordu. Gerçekten de kaybolan bir hayalet.

"Şey," dedi Jane yavaşça, "sadece iki tane var; biri evin bu köşesinde, diğeri de karşı köşede..." Arkasından gitti.

Onun önünde durdu. "Evet?" "Yatak odanızın olduğu yerde," dedi suçlulukla.

"Ah." Bir elini uzatıp çenesine dokundu ve yüzünü yukarı kaldırarak gözlerinin kendisiyle buluşmasını sağladı. "Ne kadar da uygun."

Biraz dengesiz bir şekilde nefes aldı. "Öyleydi, daha doğrusu."

Öfkenin, hüsrânın geri dönmesini bekledi - kadının başına açtığı belaya, onu kendi evinden korkutmak için katlandığı yollara karşı. Bekledi... ama yine de gelmedi. Konuşmak için ağzını açtı ve sonra durakladı, sözlerini tarttı. İkisi de bunu açıkça kabul etmese de aralarında bir şeyler değişmişti ve aralarındaki ilişki

bir şekilde daha kırılgan hissetti. Sanki dikkatsizce taşıdığı bir şeyin aslında camdan yapılmış olduğunu fark etmiş gibiydi.

Ve onu parçalama riskini almak istemiyordu.

Uzun bir süre daha ona baktı, gözleri yüzünü çevreleyen ve Ingers yüzünden dağılmış olan saç tutamlarını, yanaklarında hâlâ mevcut olan rengi - oraya koyduğu rengi - *aldı*.

"Ben miydin?" diye sordu basitçe. Kadının kaşları hafifçe çatıldı. "Benim yaptığım bir şey miydi?"

Anlayış içeri sızdı.

"Hayır," dedi kadın, o kadar çabuk, o kadar *şiddetle* ki, adam her şeye rağmen ona inanmaya başladı. "Sadece..." Sinirli bir nefes verdi. "Sadece, hayatınızın gidişatına erkeklerin karar vermesinden yoruluyorsunuz, anlıyor musunuz? Ve bu yüzden, eğer bir yol bulabilirseniz, şey... kendinizi karar veren erkeklerden kurtarmak ve hayatı kendiniz için yaşamak için..." Yüzü, yarı özür dileyen, yarı küstah bir ifadeye büründü. "Denemek zorundasın."

"Anlıyorum," dedi sakın bir sesle ve bir dereceye kadar *anlıyordu da*. Bir kadın olarak yaşamamanın, kendi geleceği üzerinde bu kadar az söz sahibi olmanın ne demek olduğunu hiçbir zaman anlayamayacaktı. Ama hayatının büyük bölümünü, kaderini belirleyen koşullar -ailesini, bu evi kaybetmek- üzerinde kontrolü yeniden kazanmaya çalışarak geçirmemiş miydi?

"Hâlâ deniyor musun peki?" diye sordu, sesini nötr tutmaya, onu herhangi bir şekilde zorlamamaya gayret ederek. "Deniyor musun?"

Uzun bir süre ona bakma sırası kendisindeydi, aralarındaki sessizlik kopmak üzere olan bir lastik bant gibi gergindi. "Sanmıyorum," dedi sessizce, ona elini uzatarak. Adam uzanıp elini tuttu ve kadının nabzını avucunda hissetti.

"O zaman bana bu merdivenleri gösterir misin?" diye sordu. O da öyle yaptı.

"Çocukken bunu hiç keşfetmediğime inanamıyorum," dedi, dar ve dik merdivenlerin dibine geldiğinde başını eğerek; bu noktada, Jane'in sabah odasının hemen altındaki çalışma odasının bir duvarının arkasında olmalıydılar. Bulmacanın bir parçası daha çözülmüştü. "Dürüst olmak gerekirse biraz utanıyorum."

"Gittiğinde sadece on yaşındaydın," diye hatırlattı Jane ona. "Eminim daha fazla zamanın olsaydı onları bulurdun - babanın çalışma odasında ya da ailenin yatak odasında sürünerek fazla zaman geçirdiğini sanmıyorum."

"Peki onları nasıl buldun?" diye sordu.

"Burada yaşadığım ilk kış özellikle nemli bir kıştı," dedi omuz silkerek. "Vasim bir ara birkaç haftalığına uzaktaydı ve ben de keşfedecek bomboş bir evle baş başa kalmıştım. Çalışma odasındaki kitap raflarını inceliyor, okumaya değer bir şey olup olmadığını kontrol ediyordum ki kitapların arkasında gizlenmiş bir çatlak ve bir mandal fark ettim. Bunu bulduktan sonra, başka bir tane daha olup olmadığını görmek için evin geri kalanını daha dikkatli bir şekilde inceledim."

Rahat konuşuyordu ama Penvale, babasını yeni kaybetmiş, yabancı bir yerde, kendi yaşında konuşacak kimsesi olmayan, vasisi tarafından terk edilmiş bir kız için ne kadar uzun ve yalnız bir kış olacağını hayal edebiliyordu. Anne ve babasının ölümünden sonra, belirsiz, uzak teyzesi ve amcasının evinde geçirdiği kış talihsiz bir netlikle hatırlıyordu. En azından bir kız kardeşi vardı.

Ancak bunların hiçbirini dile getirmedi, sadece ona baktı ve "Anlıyorum" dedi. Kadın çenesini kaldırdı, neredeyse saygıyla bakıyordu ve adam onun gerçekten görebildiğini anladığını *söyleyebilirdi*

-Dünyada yalnız hissetmenin özel kalp ağrısını anladığını söyledi.

Önündeki koyu renkli ahşap kapıya döndü, hâlâ kadının avucunun içinde olduğunu farkındaydı. Kendini hiçbir zaman bir kadının elinin ağırlığından huylanacak türden bir adam olarak görmemişti ama aralarında güçlü bir şey çatırdıyor gibiydi - şimdi evliliği nihayet tamamlamıştı (ve bu eylemi tanımlamak için ne kadar kansız, yetersiz bir kelime), tek düşünebildiği onu bulabildiği en yakın duvara bastırmak ve her şeyi yeniden yapmaktı.

Geç de olsa, karısını duvara yaslamamanın kibar çevrelerde tam olarak böyle yapılıp yapılmadığını merak etti. Şüphesiz Jane'i gül yapraklarıyla kaplı bir yatağa yatırmalı ve her fırsatta rahatını ve keyfini özenle sorgulamalıydı. Ama gerçek şu ki, Penvale gül kokusundan pek hoşlanmazdı ve Jane'in kendisi de bu düzenlemeden şikâyetçi görünmüyordu.

Kaşlarını çattı. Belki de emin olmak için ona sorması gerekiyordu. Biraz geç kalmış olsa da centilmence bir davranış gibi görünüyordu.

"Jane," dedi yavaşça, bakışları kapıya kilitlenmişti; Jane odaya girmeden önce sabah odasına geri dönüp bir lamba almıştı, şimdi yollarını aydınlatıyordu ama içerisi hâlâ çok karanlıktı ve Penvale lambanın sağladığı sığ ışık havuzunun ötesinde pek bir şey seçemiyordu. "Sen... iyi misin?"

"Ne demek istiyorsun?" Jane'in sesi biraz temkinli, temkinliydi ve -tam olarak anlamadığı ama garip bir şekilde doğru olduğundan emin olduğu bir içgüdüyle hareket ederek- Penvale konuşurken ona bakmamaya özen gösterdi.

"Yani daha önce. Sabah odanızda yaptığımız şey. Her şey yolunda mıydı?" "Bunu yeterince açık ifade edemedim mi?" Jane'in sesi belli belirsiz sinirlenmiş gibiydi, çünkü

Elbette biliyordu. Penvale onu rahatlatmak için acele edemeden ekledi: "Erkeklik hünerlerinizden emin olmanız için, daha sonra sersemlemiş bir halde etrafta dolaşmamı, gözümde hülyalı bir uzak bakışla mobilyalara çarpmamı mı bekliyorsunuz?"

"Hayır," dedi Penvale, kahkaha atmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşarak. Bu kez onu kızdırmak gibi bir niyeti yoktu ama yine de sonuçtan keyif almaktan kendini alamadı. "Ben sadece rahatsız olmadığınızdan emin olmak istemiştım, biz-" Burada, sözünü kesti. Böyle bir şeyi kibarca ifade etmenin yolunu düşünmek için durakladı. Sonra aklına bir şey gelmeyince bitirdi: "-duvara yaslandık."

Jane'in soğuk bir tavırla kaşlarını kaldırdığını görmek için tam zamanında yana baktı. "Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Hayır," dedi Penvale hararetle. "Sadece ilk seferiniz olduğu için belki de en uygun yer olmadığını düşündüm."

Jane bir elini onun koluna koydu. Aickering lamba ışığında ona döndü ve sabırsız görüldüğünü gördü. Alnı hafifçe çatılmış, gözlerinin arasında bir kırıksıklık belirmişti ve başparmağıyla uzanıp bu kırıksıklığı düzeltme isteğine karşı koydu.

Bir eli kalçasında, "Az önce sana bundan hoşlandığımı söyledim," dedi.

"Aslında söylemedin," diye belirtmek zorunda hissetti Penvale kendini. "En azından bu kadar çok kelimeyle değil."

Jane sabırsız bir el salladı. "Güzel. Ben beğendim. Kitaplardaki tüm o yaygaranın nedenini anlayabiliyorum."

Penvale durakladı. "Gerçekten *bu* konuda kitaplar mı okuyorsun?" O gün kütüphanede, koltukta öpüştükleri sırada kızın da bundan bahsettiğini hatırladı ama tüm çıkarımları tam olarak düşünmek için durmamıştı.

"Penvale." Jane'in sesi düpedüz kızgınlığa dönüşmüştü. "Okumak için ne kadar zaman harcadığımı görüyor musun? Kitaplar *ilginç bir şey* hakkında olmasaydı yapacak başka bir şey bulamaz mıydım sanıyorsun?"

"Ben... Sanırım öyle." Eton ve Oxford'un yatak odalarında dolaşan müstehcen ciltlere yeterince aşınaydı ama kadınların da bunları okuyup okumadığını merak etmeyi düşünmemişti. Gerçi yakından tanıdığı hanımlar düşünüldüğünde -ki hiçbiri tam anlamıyla menekşe gibi değildi- şaşırmaması gerekirdi.

Ama yine de böyle bir şeyi nereden bulmuştu ki? Sanki Cornish kırsalının ortasında pornografik metinler satan birileri varmış gibi. Bunu yüksek sesle söyledi ve Jane biraz kaçamak bakınca ilgisi daha da arttı.

"Şey," dedi kadın; loş ışıktaki Penvale tam olarak anlayamadı ama renginin biraz yüksek olduğunu düşündü. "Görünüşe göre Trethwick Manastırı'ndaki kütüphane... oldukça geniş."

Penvale ona yeni bir ilgiyle baktı. "Kütüphanede yasadışı kitaplar mı var?"

Jane anlamlı bir şekilde gözlerini devirdi. "Tabii ki *bu* seni kütüphanede daha fazla zaman geçirmeye ikna eden şey olacak. Ama evet... Birileri, bir noktada, büyük bir koleksiyon biriktirmiş. Doğal olarak, köprü inşası üzerine korkunç derecede sıkıcı bir dizi kitabın arkasına oldukça akıllıca gizlenmişti-" Burada ona dar bir bakış attı. "*Senin* büyüleyici bulacağın türden, şüphesiz, ama akli başında herhangi bir insanın yanından geçip gideceği türden. Geçen kış yapacak başka bir işim olmadığı için tüm koleksiyonu dikkatlice inceliyordum ve bunları keşfettim. Ve..." Penvale ona cesaret verici olduğunu umduğu bir bakış attı ama bu, Penvale'in ona şüpheyile bakmasına neden oldu. Bir süre sonra devam etti.

"Kendisini sadece 'Kötü şöhretli bir kadın' olarak tanıtan bir yazarın çok sevdiğim bazı kitapları var. Çok aydınlatıcı olduklarını kanıtladılar." Sesi belirgin bir şekilde takdir edici bir ton aldı ve başını temizlemek istercesine salladı. "Mesele şu ki, yaptığımız şey hoşuma gitti. Okuduklarım dışında kanun hakkında fazla bilgim yok ama bu tür faaliyetlerin özellikle nerede yapılması gerektiğine dair herhangi bir kural olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden

Bu kadar hazır olan bir duvarı kullandık diye neden bu kadar prim yaptığınızı ve skandal yarattığınızı anlayamıyorum."

Penvale neredeyse kahkaha atacaktı. Başka biriyle evlenseydi evliliğin nasıl olacağını merak ediyordu -temiz beyaz dantelli bir gecelikle sessizce evlilik yatağına gelecek, onun altına uzanacak, karılık görevini yerine getirecek ve kısa süre içinde bu faaliyetlerin hatırası olarak birkaç çocuk doğurmaya devam edecek tatlı, kızarmış bir gelin.

Bu görüntü onun için hiçbir çekiciliğe sahip değildi - eli bacaklarının arasında çalışırken Jane'in kulağına gelen soluklarının, boynuna dolanmış kolunun gerçek anısıyla kıyaslandığında. Gizlice pantolonunu düzeltti ve şu anda pek de yardımcı olmadığı için bu anıyı sertçe aklından uzaklaştırdı.

"İlk kez bir yatakta yapmanın daha uygun olabileceğini düşündüğümü söyleyecektim - ilk kez *senin* için," dedi. "Böylece rahatınızdan emin olabilirdim. Anladığım kadarıyla ilk seferde kadınlar için pek keyifli olmuyor."

Jane, Penvale'in kendini hiç tahmin edemeyeceği kadar endişeli bir genç kız teyzesi gibi hissetmesine neden olarak, "Bu güçlükten kurtulduk gibi görünüyor, o yüzden endişelenmeyi bırakabilirsin," dedi. "Ama eğer seni rahatlatacaksa, bir dahaki sefere yatağı deneyebiliriz. Sanırım manzara değişikliği işleri daha ilginç hale getirebilir."

Ve böylece dönüp kapıya doğru iki adım attı, sonra uzanıp küçük bronz kapı kolunu çevirerek kapıyı hızla ileri itti.

Dakikalar sonra Penvale kendini kendi çalışma odasında buldu.

"Bu merdivenin burada olduğunu bilmediğime inanamıyorum," dedi belli belirsiz bir öfkeyle.

Jane soğukkanlılıkla, "Eğer gözlüğün olsaydı, belki olabilirdi," dedi, eteklerini bir iş adamı edasıyla fırçalayarak.

Penvale bunu görmezden gelerek yavaş bir daire çizdi. Geçidin girişi ortalama yapılı bir insan için yeterince genişti ama Penvale'in eğilmesine gerek kalmayacak kadar da yüksekti ve kitap raflarının bir parçası olduğunu gördü. Çocukken bu girişi hiç keşfetmemiş olmasına şaşmamalıydı; kesinlikle

kitaplıkların etrafında sürünürken bulunsaydı cezalandırılırdı. Penvale'in hatırladığına göre, babası ona her zaman bu odada yapılan işin önemini vurgulamıştı. Penvale'e, Trethwick Manastırı'nın ve çevresindeki tüm arazilerin bakımının ve korunmasının ağır bir sorumluluk olduğunu ve hafife alınmaması gerektiğini küçük yaştan itibaren anlatmıştı.

Şimdi bu sorumluluk onundu ve bir an babasının daha uzun yaşamış olmasını ve onu bu işe daha iyi hazırlamış olmasını özlemle anmıştı. Son on yılını bilgisindeki boşlukları doldurmaya çalışarak geçirmişti; mülk yönetimi ve tarımdaki yenilikler hakkında kitaplar okumuştı. Ve son aylarını, gelecek nesilleri borca batıran bir Vikont olmamaya kararlı bir şekilde, mülkün mali durumunu dikkatle gözden geçirerek geçirmişti.

Yine de, diye düşündü, bunların hiçbirisi babasının, unvanın, bu evin ve arazinin sahipliğinin yükünü, omuzlarına binen sorumluluğun ağırlığını nasıl taşıyacağı konusunda verebileceği bilginin yerini tutamazdı.

Hiçbir kitap ona bunu öğretemezdi.

Jane'in kendisini dikkatle izlediğini fark etti. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi kısaca.

"Penvale?" diye sordu, yüzünü ona dönerek, sesindeki bir şey yaşadığı zihinsel karmaşanın bir kısmına dair onu açıkça uyarıyordu. Kadın ona doğru birkaç dikkatli adım attı ve Penvale gördüğü manzara karşısında neredeyse kahkaha atacaktı - nadiren çekingen davranan, rahatsızlığını sert bir tavır ve kaşlarını çatarak gizleyen Jane, şimdi alnını çatan endişeli bir kaşla yavaşça ona doğru yürüyordu.

Adamın önünde durdu ve elini uzatıp onun elini tuttu. Adam ona izin verdi.

Ve sonra, Penvale'in birkaç ay önce Londra'daki salonunda karşılaştığı yaratıktan çok farklı bir şekilde, gözlerinin hiç tereddüt etmeden Penvale'in gözleriyle buluştuğu, ona sabit bir şekilde baktığı bir andan sonra konuştu.

"Benim için zor sanırım. Bazen burada olmak." Jane kaşlarını çattı ama konuşmadı, ona aklından geçenleri söylemesi için gereken zamanı tanıdı. "Bana annemi ve babamı hatırlatıyor, onları özlememe neden oluyor." Sesi kırıldı

Bu noktada sessizliğe gömüldü, odadaki tek ses kendi hırıltılı nefes alış verişiydi. "Ve ben buradayım, her zaman ait olduğumu düşündüğüm bu eve geri döndüm ve..." Sözcükler kuruyunca, içindeki acıyı nasıl ifade edeceğini bilemediği için konuşmayı bıraktı.

"Ve yine de onları geri getirmedi," dedi Jane yumuşak bir sesle.

Başını iki yana salladı. "Bunun onları geri getirmeyeceğini biliyordum," dedi. "Ama onlar olmadan burada olmanın beni ne kadar kızdıracağını fark ettiğimi sanmıyorum. Babamın bana bu işi nasıl düzgün yapacağımı öğretemeden öldüğünü fark ettim." "Mülk nasıl yönetilir?" Kaşları daha da çatıldı. "Kiracılar çok düşkün görünüyor

ve köydeki bazı hanımların her an senin onuruna şiirler yazmaya başlamasını bekliyorum." Bu sözler büyük bir şüphecilik tonuyla söylenmişti, sanki Jane kendisini böyle bir onura layık görenlerin bilgeliğini bizzat sorguluyormuş gibiydi ve bu düşünceye gülümsemeden edemedi. Bu tam *Jane'e göre bir* şeydi. Ve bir noktada, bir zamanlar onun hakkında hoşlanmadığı pek çok şey, onun yerine gülümsemesine neden olan şeyler haline gelmişti.

"Özellikle mülk değil." Çaresizce omuz silkti. "Sadece bana nasıl vikont olacağımı söyleyecek kimse yok. On yaşımdan beri bu unvana sahibim ama şimdiye kadar hiç gerçekten Vikont Penvale *olmam* gerektiğini hissetmemiştim."

"Bence sadece bir tane yapıyorsun," dedi. Başka bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Ondan gelen bu övgü, başka hiç kimsenin söyleyemeyeceği kadar içini ısıtmıştı.

Adam kadının elini sıktı ve kadın da adamın elini sıktı.

Penvale'in çalışma odasının öğleden sonra ışığında, etraflarındaki oda sessiz, kitaplık hâlâ aralık, merdivenin girişini gösterecek şekilde dururken garip bir andı. Ve aklına çok tuhaf bir düşünce geldi: Son birkaç aydır ara sıra Trethwick Manastırı'nın onu ayakta tutmaya yetmeyeceğinden, hayatına şekil verecek yeni bir hedefe, yeni bir amaca ihtiyacı olduğundan endişe ettiğinde... bunu hiç düşünmemişti.

Jane'in elinin onun elindeki ağırlığı -ve bunun ifade ettiği her şey- belki de bu amaca hizmet edebilirdi.

Bunu yüksek sesle söylemedi - henüz değil.

Bunun yerine, onun elini tuttu ve o anda kendini hoşnut hissetmesine izin verdi.

Bölüm Yirmi Bir

İngiltere'de Mayıs! Çiçeklerin açtığı, güneşli gökyüzünün, tombul beyaz bulutların ve ılık esintilerin olduğu ay. Muhteşemdi! Çok güzeldi!

Jane'i hafif hasta hissettiriyordu.

Bu duyguya neden olan şey havanın kendisi değildi - en huysuz ruhlar bile doğanın sergilediği muhteşem gösteriden etkilenmeden duramazdı ve Jane gün geçtikçe daha az huysuzlaştığını fark edince endişelendi - bunun yerine havanın habercisi olduğu olaydı. Çünkü ılık hava ve tepedeki parlak güneş sadece görkemli bir baharın ve gelecek mutlu bir yazın habercisi değildi.

Hayır, onlar aynı zamanda misafirlerin habercisiydi.

Nispeten az sayıda davetiye gönderilmiş olmasına rağmen, Nisan ayı yaklaştıkça gelen her kabul mektubu Jane'in midesinin bulanmasına neden oluyordu, hatta her seferinde başka bir arkadaşı heyecanla beklediğini Penvale'e bildirmek için yüzüne bir gülümseme yerleştiriyordu. Penvale'in hakkını yemeyelim, onun bu iyi niyetli çabalarına kanmış gibi görünmüyordu - birden fazla kez bu durumdan hafifçe rahatsız olmuş gibi görünmüş, böylece Jane'e sahte gülümsemesinin pek de inandırıcı olmadığını bildirmişti. Bununla birlikte, Jane'in *çabaladığını* anlıyor gibiydi, bu yüzden yaklaşmakta olan ve Jane'in dehşet verici bulduğu bir olay karşısında neşeli görünmek için gösterdiği gülünç çabalar konusunda onunla çok fazla dalga geçmedi.

Nisan ayının son haftasında bir akşam yemeğinde, o hafta en az üçüncü kez, "Sadece sekiz misafirimiz var," dedi. "Ev partisi bile sayılmaz."

"Sana," dedi Jane karanlık bir sesle, ama mantıken onun haklı olduğunu, bunun ev sahipliği yapmak için çok da külfetli bir toplantı olmadığını biliyordu.

Bir an için ona baktı, bir çenesi şarap kadehinin kenarında boş boş geziniyordu. "Madem öyle diyorsun, yarın onlara mektup yazacağım. Notların onlara zamanında ulaştığından emin olmak için hızlı bir ata bir binici göndereceğim." Her ne kadar

Bunun korkunç derecede kaba bir davranış olduğunu ve Jane'in kendi isteklerine ne kadar ters düştüğünü bildiği halde, onun samimiyetinden şüphe etmedi.

Ve burada tereddüt etti; son birkaç haftadır yapmaya çalıştığı şey bu değil miydi? O geceliği giymesinin ve kocasını koridorlarda bir kovalamacaya sürüklemesinin tüm amacı bu değil miydi? Konuk listesinin azalması sinirlerini yatıştırmak için bir yol kat etmişti ama hiç konuk ağırlamasalar şüphesiz daha rahat edecekti.

Ama Penvale'in daha rahat edemeyeceğini fark etti. Penvale arkadaşlarını özlemişti; onları görmeyi dört gözle beklediğini biliyordu. Ve bir noktada, bu bilgi onun için önemli hale gelmişti.

Gözleri onunkileri yakaladı ve tuttu. "Hayır. Buna gerek yok."

Çok geçmeden, 1 Mayıs'a gelinmiş ve misafirler gelmeye başlamıştı: Londra'dan gelen, pırıl pırıl parlatılmış at arabaları, malikânenin önüne yanaştıklarında parlak başlarını sallayan etkileyici at takımları. İlk gelenler Lord James Audley ve Diana'nın arkadaşı Leydi James-Violet oldu. Ardından Lord Julian Belfry ve son derece neşeli görünen ve kocasının refahı konusunda şaşırtıcı derecede takıntılı olduğu anlaşılan karısı Emily geldi.

"Emily'nin uzanabilmesi için yukarı çıkıyoruz," diye duyurdu Lord Julian neredeyse varır varmaz.

Emily, kocasının kendisini merdivene doğru itme çabalarına direnirken Jane'e, "Uzanmama gerek yok," diye güvence verdi, bir elindeki sepeti tutarken küçük, tüylü, siyah-beyaz bıyıklı bir yüz belirdi.

"Ve belki de soğuk kompres? Kızarmış görünüyor."

"Arabanın içi sıcaktı," dedi Emily, Lord Julian belini sıkıca kavramadan bir süre önce; Jane onun karısını ayaklarından tutup yukarı taşıdığını görse şaşırmazdı. Emily'nin de benzer kaygılar taşıdığı belliydi, çünkü Jane ve Penvale'e şaşkın bir el salladıktan sonra kendisinin de götürülmesine izin verdi. "Cecil'e de bir tabak süt gönderirseniz-!" diye seslendi bir omzunun üzerinden, içinden giderek daha yüksek sesli miyavlamaların yükseldiği sepeti işaret ederek.

Jane, kendisine sırttan Penvale'e baktı, ortak eğlenceleri ve şaşkınlıkları bir şekilde konuşmadan aktarılıyordu ve o anda şöyle hissetti

bekaretini sabah odasında duvara karşı kaybettiği an da dahil olmak üzere, önceki dört ayın herhangi bir noktasında olduğundan daha evliydi.

Ve bu... güzeldi.

Bunu düşünecek zamanı yoktu, çünkü odalarına yerleşecek konuklar, yapılacak kibar sohbetler, gözlemlenmesi gereken sosyetenin tüm incelikleri vardı. Bunların hiçbirisi Jane'in içini rahatlatmamıştı ama Diana ve Lord Willingham'ın gelişi daha da endişe vericiydi; Diana, bölgesini inceleyen bir kraliçe gibi arabasından inmişti. Eve bakarken yüzündeki buyurgan ifade kaybolmuş, yerini hafif bir kaş çatma, gözlerinde Jane'in tanıştığı kadına hiç de uymayan bir belirsizlik ifadesi almıştı.

"İyi misin, benim muhteşem safirim?" diye sordu kocası, arkasından arabadan inerken ve karnına sert bir dirsek yemekten kaçınacak kadar hızlı adım atmadan. "Oof," dedi iyi huylu bir şekilde, ama bunu söylerken Jane'e göz kırptı ve Jane onun Diana'yı bilerek kızdırdığından oldukça emindi. Bu yüzden onu daha çok seviyordu.

"Leydi Penvale," dedi, Jane'in elini oldukça kibar bir şekilde eğerek.

"Jane," dedi; biraz sert çıktığını duyunca ekledi, "Eğer artık bir aileysek, bana Jane demelisin."

Ona gülümsedi, evlenmeden önce on mil yarıçapındaki her kadının kalbini yerinden oynatmış olabileceğini düşündüğü göz kamaştırıcı bir gülümsemeydi bu; belki de hâlâ öyledir. "O zaman bana Jeremy demelisin," dedi. "Herkes öyle diyor."

"Pekâlâ," dedi temkinli bir şekilde, hâlâ dostça yaklaşımlara alışık değildi ama adam onun tereddütlü ses tonundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Jane," dedi Diana, değerli bir rakibi tanıyan bir asker gibi başını sallayarak.

Jane de ona soğuk bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Diana."

"Bu çok dostça!" Jeremy parlak bir sesle "Bu dostça!" deyince Diana gözlerini devirdi.

"Nerede benim o aptal kardeşim?" diye sordu Jane, Penvale'de garip bir koruyucu kızgınlık hissettiğine şaşırmıştı.

"Diğer herkesi yerleştiriyor," dedi biraz sertçe. "Buraya gelmen zaman aldı."

Diana tek kaşını kaldırdı, Jeremy ise sırttı; aslında herkesten o kadar da geç kalmamışlardı, hatta en son gelen bile onlar değildi ve Jane bunu gayet iyi biliyordu, onların da bildiğini tahmin ediyordu. Diana cevap vermek için ağzını açtı ama bunu yapamadan Jane omzunda bir elin ağırlığını hissetti ve dönmeden bunun kocası olduğunu anladı. Omuzunu çabucak sıktı.

"Diana, Jeremy," dedi, yanına yaklaşırken bile elini çekmedi, boştaki eliyle Jeremy'nin sırtına vurmak için uzandı, sonra Diana'nın saçını okşadı, bu da kız kardeşinin koluna sert bir yumruk atmasına neden oldu.

Diana kardeşinin ayakkabılarının durumunu incelemek için büyük bir gösteri yaptı. "Gördüğüm kadarıyla domuzlarla uğraşacak kadar paslanmamışsın."

Penvale'e bakan Jane, onun kız kardeşine sırttığını gördü -sırtışları muhteşem bir manzaraydı, diye düşündü, yüzünün aydınlanmasını izlerken- ve Jeremy ile Diana'ya dönüp baktığında her ikisinin de Penvale'in ifadesinde gördükleri şey karşısında oldukça şaşırılmış göründüklerini gördü.

"Seni görmek de güzel Diana," dedi kuru bir sesle, sonra daha nazikçe ekledi, "Etrafa bakmak ister misin?"

Diana'nın gözleri tekrar önündeki evin yükselen kulelerine ve heybetli taş duvarlarına kaydı. Yüzünde yine o tereddütlü ifade belirdi; Jeremy'nin de bunu gördüğü belliydi, çünkü onu nazikçe dürttü. "Neden Penvale'le birlikte yürüyüşe çıkmıyorsunuz? Jane bana içeriyi gösterebilir."

Diana bir süre sonra başını salladı, dudaklarını birbirine bastırırken ağzı bir çizgi halindeydi ve Penvale uzanıp kolunu Diana'nın omuzlarına dolamadan önce Jane'in omzunu son bir kez sıktı. Jane, Diana'nın onu hemen omuz silkişini izledi, ama sonra başını eğdi, böylece yavaşça yola koyulmadan önce omzuna yaslandı.

"Çok yeşil," dedi Diana en azından üçüncü kez. İlk iki seferinde Penvale iyi huylu bir şekilde kabul etmişti, çünkü onu görmeyeli üç aydan fazla olmuştu - okul günlerinden beri ayrı kaldıkları en uzun süre- ve

hemen bir kavga başlatmak istemiyordu ama üçüncü seferde sabrı tükenmişti.

"Diana, burası lanet Cornwall, belli ki yeşil," dedi evin köşesini dönüp patikaya doğru ilerlerken. "Kırlar, tepeler, koyunlar ve lanet okyanustan başka bir şey yok, ne bekliyordun ki?"

"Mülkte turlar düzenlediğin bir iş bulmayı düşündün mü?" Diana muzipçe sordu. "Koyunlar, tepeler, çok yardımcı oldu, bu aydınlatıcı açıklama için çok teşekkür ederim."

"Biliyor musun," dedi düşünceli bir şekilde, "burada olduğum süre boyunca seni özlemeye çok yaklaştığım anlar oldu. Beni bu tür alışılmadık duygusallık nöbetlerinden kurtarmak için ziyarete gelmene çok sevindim."

"Karının seni öldürüp cesedini koyunların yemesi için bir bozkıra bırakacağından endişe ettiğimi biliyor musun-"

"Koyunların etobur olduğuna inanmıyorum."

"-ama şimdi seni ne kadar sinir bozucu bulduğumu hatırladım, sanırım Seni öldürüp koyunlara kendim yedirebilirim."

"Güzel bir ot diyeti onların daha çok hoşuna gider."

"Elbette, artık bunu biliyorsun!" dedi. "Saygınlığını yitirdin. Seni bir daha asla kasabada göremeyeceğiz! Yıllarını uçurumlarda dolaşarak geçireceksin, ta ki bir rüzgar seni yakalayıp denize sürükleyene ve cesedini asla bulamayana kadar."

"Tuhaf bir şekilde ölümümle meşgul görünüyorsun," dedi Penvale, onu çamurlu bir su birikintisinin yanından geçirirken, elbisesine çamur bulaşma ihtimali, onu burada bekleyen muhtemel kasvetli gelecek hakkında daha fazla felaket tellallığı yapmasını engelleyecek kadar dikkatini dağıtıyordu.

"Birisi olmak zorunda," diye bilgilendirdi Diana onu, o üzücü tehlikeden kurtulduktan sonra.

"O zaman Jane'in beni öldürmeye niyetli olmadığından emin olduğumu söylememe izin verin." Kelimeleri oPhand bir tavırla söylediğini düşünüyordu ama Diana'nın kafası ona bakmak için o kadar hızlı döndü ki, kırbaçlanmadığına şaşırdı.

"Öyle misin?"

"Tanrı aşkına."

"Peki bundan bu kadar emin olmanı sağlayan şey nedir, sevgili kardeşim?"

"Biz... dost olduk," diye geçiştirdi, ki bu beklediği kadar başarılı bir kaçamaktı.

"Eminim öyledir," dedi Diana, kesinlikle cadıvari bir kıkırdama çıkararak. Ancak bir süre sonra kaşları tekrar çatıldı ve Penvale'e dikkatle bakmaya başladı. "O zaman burada... mutlu musun?" diye sordu, sesi Penvale'in duymaya alışık olduğundan daha ciddiye. Adam düşündü.

Yapmak istediği şeyi başarmış olması, doğuştan hakkı olan evin ve toprağın mülkiyetini bir kez daha ele geçirmiş olması onu memnun ediyordu. Kiracılarla birlikte çalışmak, kulübelerini onarmak, mahsullerinin en ince ayrıntılarını, arazideki olası iyileştirmeleri tartışmak, hayatlarını öğrenmek, güvenlerini kazanmak tatmin ediciydi. Şehirde geçirdiği yıllardan sonra aylarını kırsal kesimin temiz havasını soluyarak geçirmek, her sabah penceresinden baktığında St James's Meydanı'ndaki küçük bir yeşil alan yerine tepeleri ve denizi görmek, sonra da göz alabildiğine uzanan diğer binalardan başka bir şey görmemek güzel bir değişiklikti.

Ama gerçekten *mutlu* muydu?

Bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildi; mutluluk onun için hiçbir zaman özel bir hedef olmamıştı. Sadece arkadaşlarının evlenip yuva kurmalarını izledikten sonra mutluluğu elde edilebileceği aklına gelmişti. Kaçırđıđı bir şey olabilirdi.

Ve ancak son birkaç hafta içinde böyle bir şeyden hoşlanabileceğini ve evlendiği kadınla buna ulaşabileceğini fark etmişti.

"Sanırım... Olabilirim," dedi, ki bu gerçeklerden ne eksik ne de fazlaydı.

"Peki," dedi Diana öfkeyle, "bu yeterince iyi değil. Sen *benim* kardeşimsin. Eğer burada, Jane'le birlikte mutlu olmak istiyorsan, etrafın bunlarla çevriliyken" -çevresine kuşkulu bir bakış fırlattı- "*koyunlar*, o zaman mutlu olmanı sağlamalıyız!" Bunu öylesine kararlı bir şekilde söylemişti ki Penvale, eğer işe yarayacağını düşünseydi, arkasına bir ordu takıp tekrar ortaya çıkmak üzere hızla uzaklaştığını görse şaşırmazdı.

Penvale ise oldukça duygulanmıştı ama Diana'ya bu gerçeği söyleyerek kendi fiziksel güvenliğini riske atmak istemiyordu. "Minnettarım," dedi. "Ama bu benim evliliğim, bunu kendi başıma halletmem gerekiyor. Senin ve diğer arkadaşlarımızın bunu anlamasının zor olabileceğini biliyorum," diye ekledi kuru bir sesle.

"O zaman sorun Jane mi?" diye üsteledi. "Çünkü eğer seni perişan ediyorsa, seni temin ederim, o fingirdekten kurtulmakta çok az zorluk çekeceğim."

"Jane sorun *değil*," dedi sertçe. "Aslında Jane burada yaşamının en güzel yanı." Kendi ağzından çıkan sözlere -söylemeye niyet etmediği sözlere- şaşırarak konuşmayı kesti.

Ciddi olduğunu fark ettiği kelimeler.

"Ondan hoşlanmadığını biliyorum," dedi daha sakın bir sesle. "Ama *ben* ondan oldukça hoşlanıyorum ve benim için önemli olan tek şey de bu."

Diana durdu, ona bakarken rüzgâr saçlarını savuruyordu. "Penvale," dedi yavaşça, "*aşık* mısın?"

Penvale içini çekerek bir elini saçlarında gezdirdi. "Bilmiyorum," dedi, çünkü o anda verebileceği tek cevap buydu. Kendi kalbini çok fazla irdelemesini gerektirmeyen tek cevap buydu, ki bu konuda çok az deneyimi vardı.

"Pekâlâ," dedi Diana, bunu takdire şayan bir şekilde karşılayarak. "Onu aşağıladığım için özür dilerim. Aslında ondan hoşlanmıyorum; senin için ilk tercihim o olmazdı."

"Zorbalık yapabileceğin birinin olmasını mı tercih ederdin?" diye sordu, onu kışkırtmaktan kendini alamayarak.

Diana bunu görmezden geldi. "Ama kesinlikle ruhlu biri, bunu onaylıyorum, bu yüzden onu zehirlemeye çalışacağımdan endişelenmene gerek yok."

"Daha önce bu konuda endişelenmemiştim ama şimdi endişelenmem gerekip gerekmediğini merak etmeme neden oldunuz."

Diana gözlerini devirdi ve dönüp omzunun üzerinden baktı; patikanın aşağısına kadar yürümüşlerdi ama malikâne arkalarında kocaman görünüyordu. "Eve dönelim mi?"

"Neden?" diye sordu kuşkuyla.

"Çünkü," dedi, Penvale'in geçmiş deneyimlerinden çok dikkatli olması gerektiğini bildiği spekülâtif bir parıltı gözüne geldi, "*seni* sevip sevmediğini anlayacaksam, ikinizi birlikte gözlemlemem gerekecek."

"Ama ben istemedim-"

"Biliyorum. Bu beni daha önce hiç durdurmadı," dedi sakın bir şekilde, ki bu doğrudu. "Ona hiçbir şey söylemeyeceksin," diye uyardı.

"Sakin ol, çok yaygara koparıyorsun," dedi kolundan çekştirerek. Gözlerini kısarak ileriye bakarken güneş ışığını engellemek için elini kaldırdı. "West'in arabası mı geliyor? Evet, armasını görebiliyorum."

Penvale gözlerini kadının işaret ettiği yöne dikti. "Bu mesafeden tepesini nasıl görebiliyorsun?" diye sordu kuşkuyla; tek gördüğü, araba yolunda hızla ilerleyen, biraz bulanık, araba biçimli bir şeydi.

Diana ona tuhaf bir bakış attı. "Gözlüğe ihtiyacın var mı?"

Penvale iç geçirdi. "Son zamanlarda bana bu soruyu soran ilk kişi sen değilsin," dedi ve misafirlerini karşılamaya giderken onu dirseğinden tuttu.

Yirmi İkinci Bölüm

Jane izlendiğinden emindi.

Oh, korkutucu bir şekilde değil - ya da en azından güvenliğinden korkmasına neden olacak bir şekilde değil. Bir oda dolusu yabancıların içindeyken ve herkesin gözü onun üzerindeyken konuşması beklendiğinde hissettiği huzursuzluk gibi bile değil.

Hayır, şu anda hissettiği şey sadece Diana'nın kendisini izlediğine dair garip, baskın bir şüpheydi, her ne kadar böyle bir şey yapmıyormuş gibi görünse de. Jane ona her baktığında, Diana kocasıyla hava atıyor, arkadaşlarıyla gülüşüyor, kardeşine takılıyordu. Yine de Jane, o bakmadığı zamanlarda Diana'nın bakışlarının sırtını yaktığından emindi.

Jane sosyal açıdan çok yetenekli olmayabilirdi ama o bile ayağa kalkıp misafirlerinden birini *kendisine baktığı* için dramatik bir şekilde suçlamanın hiç de doğru olmayacağını biliyordu! Bu yüzden bu şüpheyi aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı. Baldızını kendisine bakmakla suçlamadan ev sahibesi rolü oynamak yeterince yorucuydu.

"Bir sorun mu var Leydi Penvale?" diye sordu Leydi Fitzwilliam Bridewell bu noktada, Jane'i düşüncelerinden çekip çıkararak. Akşam yemeğinden sonraydı ve kütüphaneye dağılmışlardı; sessiz sinema oynanacağı konuşuluyordu ama kalabalık doğal olarak birkaç küçük gruba ayrılmıştı ve hepsi de hevesle sohbet ediyordu. Kahkaha sesleri ve tokuşturulan bardaklar odayı dolduruyor, ızgarada neşeye bir ateş çıtırdıyordu.

Çok güzeldi, diye düşündü Jane. Keşke tadını çıkaracak kadar rahatlayabilseydi.

Leydi Fitzwilliam-Sophie'ye göz kırptı, ona böyle hitap etmesine izin verilmişti. Sophie o öğleden sonra arabasından yorgun bir gülümsemeyle, hizmetçisinin eşliğinde inen son kişi olmuştu.

Jane başını iki yana salladı. "Özür dilerim," dedi. "Kalabalıklarda pek iyi değilimdir - bu tür şeylere katılmaktansa gözlemlemekte çok daha rahatımdır."

Sophie gülümsedi. Çok güzel bir gülümsemesi vardı ve Jane, Weston Markisi'nin odaya gelişigüzel bakışının Sophie'ye takıldığı anda ona bir göz attı; adam göğsüne sert bir darbe almış gibi görünüyordu. Jane ona baktı: Penvale, kız kardeşi ve arkadaşlarının West ve Sophie'yle ilgili bir çöpçatanlık planından ve ikisi arasında trajik bir geçmiş olduğundan bahsetmişti ama West'in yüzündeki bu tek ifade Jane'e her şeyden çok bu duygunun ne kadar derin olduğunu anlatıyordu.

Sophie, "Bence sadece bir tane yapıyorsun," dedi.

Jane ona, "Çok inandırıcı yalan söylüyorsun," deyince Sophie sevinçle kahkahayı bastı.

"Teşekkür ederim, sanırım," dedi Sophie. "Ama gerçekten de her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda oldukça iyi durumda olduğunuzu düşünüyorum. Bu gruba dahil olmak, kimseyi tanımamak, hepsi birbirine bu kadar bağılyken kolay olmasa gerek." Sesindeki hafif hüznü ton Jane'in dikkatini çekti.

"Onlarla uzun zamandır arkadaş değil misiniz?" Jane merakla sordu, cevabı öğrenmek o kadar ilgisini çekmişti ki, sorusunu normal bir şekilde ifade etmeyi başardığı için kendini tebrik etmekle vakit bile kaybetmedi. Sophie tamamen rahat görünüyordu - Jane onu daha önce Violet ve Emily ile neşeli sohbetler yaparken görmüştü ve geldiğinde Penvale'e onu kahkahalarla güldüren bir şey söylemişti.

"West ve Audley'i yıllardır tanırım," dedi Sophie hafifçe, ses tonu bu özel geçmişle ilgili başka sorulara davetiye çıkarmıyordu, "ama Violet ve arkadaşlarını ancak geçen yaz daha iyi tanıdım. Elbette hepsi çok sevimli," diye ekledi ve sesinde gerçek bir sıcaklık vardı, "ama birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlardı."

"Ben hiç-" diye başladı Jane ve sonra kelimelerin gelmesini isteyerek sustu. Duygularını dile getirmek ona hiçbir zaman kolay gelmemişti. "Penvale'in sahip olduğu gibi hiç arkadaşım olmadı. Onlardan bahsettiğini duymak, onun için aileden biri gibiler." Konuşurken gözlerini kucağına indirdi, duyduğu acıma hissiyle yüzleşemiyordu.

Sophie'nin bakışlarında görebilirdi. "İhtiyacı olan her şeye zaten sahipmiş gibi görünürken, kendimi istenmediğim bir yere zorlamak istemiyorum."

Ya da, daha doğrusu, ihtiyacı *olan herkes*. Ancak Jane bu düşüncesini dile getirmede.

Sophie uzun bir süre cevap vermedi - Jane'in hızlıca bakmak için gözlerini kaldırmayı göze almasına yetecek kadar uzun bir süre. Diğer kadının yüzünde görmekten korktuğu şey yerine, düşünceli bir ifadeden başka bir şey görmedi; Sophie'nin kelimelerini dikkatle seçtiği izlenimine kapıldı.

"Penvale'in arkadaşlarıyla benim gördüklerimin bazılarını görecektik kadar vakit geçirdiğinizi sanmıyorum," dedi Sophie sonunda. "Onu sizin kadar yakından tanıdığımı sanmıyorum; onunla hiçbir zaman yakın olmadık ve ben de onun dertlerini paylaşacağı biri değilim. Ama bu grubun kenarlarında yeterince zaman geçirdim ve onlar benim bunu yaptığımı fark etseler de etmeseler de onları uzun uzadıya gözlemledim. Ve Penvale'in her zaman var olduğunu size hemen söyleyebilirim... Hmm." Sanki kelimeler ona istediği kadar kolay gelmiyormuş gibi sinirli bir şekilde iç geçirdi ve Jane bir an empati kurdu - ne de olsa hayatının büyük bir kısmında kendi deneyimi buydu.

"O her zaman hazırdır - arkadaşlarını çok sever ve birbirlerini ne kadar sık kışkırtmaya çalışsalar da kız kardeşini de sever." Sophie'nin ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı ve Jane ona kendi küçük gülümsemesini verdi. "Ve şüphesiz onlar da onu seviyor."

Jane aşktan bu kadar emin, varlığından bu kadar emin bir şekilde bahsetmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Aşk ona hiç böyle hissettirmemişti. Ona göre aşk nadir bulunan, değerli bir metaydı; kendini umursamadığına ikna ettiği bir meta. Hayatındaki yokluğunun ne kadar bariz olduğunu ancak şimdi fark ediyordu.

"Ama," diye devam etti Sophie, "kendini her zaman biraz... ayrı tuttuğunu düşünmeden edemiyorum."

"Evli olmadığı için mi?" Jane sordu, ancak bunun olamayacağını hemen anladı; ne de olsa bir önceki sonbahara kadar Penvale'in takımı arasında sadece bir evli çift vardı.

Sophie, "Çünkü bu evi başka her şeyden daha çok önemsiyordu," diye düzeltti. "Sanırım bu, yalnız bir varoluşa neden oluyor."

Jane odanın diğer ucunda, Emily ve Lord Julian'ın yanındaki kanepede kendine özgü tembel bir zarafetle uzanan kocasına baktı. Baktı

Rahat ve mutluydu; bir ara ceketini çıkarmıştı ve Jane'in bakışları omuzlarının genişliğine takıldı. O anda Lord Julian'ın söylediği bir şeye güldü, tüm yüzü aydınlandı. Yalnızlık konusunda fazla deneyimi olan bir adama benzemiyordu - bir ay önce bile Jane'i kandırabilirdi. Ama şimdi onu daha iyi tanıyordu ve belli belirsiz bir şaşkınlıkla, onun arkadaşlarının bilmediği bir yönünü bildiğini fark etti. Ve Sophie'nin haklı olduğunu biliyordu.

Tekrar Sophie'ye baktı. "Çok dikkatli gözlem yapıyorsun," dedi dikkatle.

Sophie ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Birkaç yıldır dulum. Sen "Ve kendini çok fazla zaman harcayarak... izliyorsun." Sesinde melankolik bir hava vardı. Jane bir sempati patlaması hissetti; hiç dul kalmamıştı ama kendini dünyadan saklamanın, onu bizzat yaşamak yerine kitaplarının sayfalarında okumanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu.

Ama bu değişti, diye düşündü. Penvale, evlilik ve aralarında ortaya çıkan tüm karmaşık duygular yüzünden hayatı yeni, neredeyse tanınmaz bir şekil almıştı. Ve bundan memnundu.

Sophie hâlâ belli belirsiz bir gülümsemeyle ona bakıyordu ve Jane, Diana'nın belki de kendisini izlediği için endişelenmesi gereken kişi olmadığını düşünmeden edemedi.

Ev partisinin dördüncü gününde hava özellikle güzeldi ve hep birlikte piknik yapmaya ve çimlerde oyun oynamaya karar verdiler.

Jane, duyarlı bir yaratık olarak, bu ihtimal karşısında doğal olarak dehşete kapıldı.

"Çim oyunları mı?" diye sordu Penvale'in soyunma odasına dalarak. Kahvaltıdan hemen sonraydı ve herkes spor yapmaya daha uygun kıyafetler giymek için geri çekilmişti. Jane, Penvale'in kafasına bir tişört geçirmeye çalıştığını görünce olduğu yerde durdu. "Yine mi yüzmeye başladın?" diye sordu, Penvale'in omuzlarındaki güneş yanıklarını fark ederek.

Penvale yüzünü ona dönerek, atılmış gömleğini, sanki her gün işverenin soyunma odasına atletik faaliyetlerle ilgili sorular soran öfkeli eşler hücum ediyormuş gibi, dikkatle nötr bir ifade takınan Snood'a uzattı.

Penvale dikkati dağılmış bir şekilde, "Evet," dedi ve Snood'un verdiği yeni gömleğe uzanıp onu giydi. Penvale onun ata binerken giydiği geyik derisi pantolonunu çoktan değiştirdiğini gördü. "Şimdi seni üzen ne?"

Onu üzen neydi? Dar pantolonlu, gömleksiz bir koca gördükten sonra bunu hatırlamak zordu.

"Çim oyunları!" dedi sıkıntılı bir şekilde uzun bir süre sonra. "Çim oyunları oynayamam!"

Penvale yeleğinin düğmelerini iliklerken durakladı. "Jane, çocuklar çimlerde oyun oynayabilir."

"Sizin de yardımsever bir şekilde belirttiğiniz gibi çocuklar da yüzebilir. Korkusuz, gürültücü küçük insanların yapabildiklerine neden bu kadar takıldığınızı anlamıyorum, sanki bunun benim yeteneklerimle bir ilgisi varmış gibi."

Penvale ona sırtarak baktı. "Bu yüzme derslerimize devam etmem için bir istek mi?"

"Manzaranın tadını çıkardım," dedi cesurca, "ama hayır."

Penvale uşağına baktı. "Snood, gerisini ben hallederim." Snood eğildi ve aceleyle, ihtiyatlı bir şekilde geri çekildi. Yalnız kaldıklarında Penvale yavaşça Jane'e doğru yürüdü. Arkadaşları geldiğinden beri baş başa pek vakit geçirmediklerinin farkındaydı - sabah odasında yaptıkları görüşmenin ardından Penvale çoğu akşam yatak odasının kapısını tıklatmaya başlamıştı (Jane de doğal olarak onu coşkuyla karşılamıştı) ama ev partisi başladıktan sonra arkadaşlarıyla birlikte daha geç saatlere kadar oturmuşlar, genellikle farklı saatlerde yatağa girmişlerdi.

Onu kendine yaklaştırmak için bir elini uzattı. "Konu nedir o zaman?"

Jane sert bir cevap vermek için ağzını açtı ama o bir şey söyleyemeden adam başını eğip onu öptü. Kolları kendi iradesiyle adamın boynuna dolandı. Adam geri çekildiğinde Jane şaşkınlıkla gözlerini kırıştıırıyordu. "Bir şey mi söyleyecektin?" diye sordu adam şefkatle.

Jane ona ters ters bakacak gücü kendinde topladı; bu da onu gülümsetti.

Onun gülümsemesini seviyordu.

Bir süre sonra kaşları çatıldı ve birkaç ay önce asla düşünemeyeceği bir şey yaptı: Ona dürüstçe cevap verdi. "Ben gidiyorum."

Kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum," dedi usulca, elleri hâlâ adamın omuzlarında duruyordu. "Yapmayacaksın." Başını eğerek onun alınına bir öpücük kondurdu. "Sen hep

Şimdiye kadar harika
gidiyor." "Ha."

"Ciddiyim," dedi ve Diana onun gözleriyle karşılaştığında ciddi olduğunu anladı. "Sen ve Diana henüz hiç kan dökmediniz-"

"Henüz' önemli bir kelime," diye mırıldandı Jane.

"-ve herkes harika vakit geçiriyor." Sahte bir düşünceyle durakladı. "Belki de perili bir evde yaşamaya o kadar alıştınız ki, her şeyin normal seyrettiği ve herkesin eğlendiği zamanların nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorsunuz?"

Jane onun omzuna bir şaplak attı. "Penvale," dedi biraz kararsızca, "hayalet hakkında-"

Ve sonra ne söyleyecekti - eğer ona karşı olan tüm karmaşık duygularını kelimelere dökmeyi başarabilseydi, bir zamanlar her şeyden çok istediğini düşündüğü bu evde onsuz yaşama ihtimalinin ona aniden çılgınca cazip gelmediğini bir şekilde açıklayabilseydi - asla bilemeyecekti. Çünkü tam o anda, Penvale'in yatak odasının kapısına hafifçe vurulmasıyla bölündüler, soyunma odasındaki açık kapı aralığından bile duyulabiliyordu.

"Penvale!" Diana'nın sesi geldi. "Hazır mısın? Jeremy'yi krikette dövmek istiyorum!"

Penvale sırtarak Jane'e baktı. "Gidelim mi?"

Penvale'in de belirttiği gibi, Jane'in korkuları tamamen yersiz olmayabilir.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı, bir başka başarısız sopa vuruşundan sonra ona doğru yürürken.

"En azından bu sefer kendine vurmayı başaramadın," dedi cesaretlendirici bir şekilde ve bir ters bakış kazandı. Onun kaşlarını çatmasını muhtemelen sapkınlık derecesinde takdir etmeye başladığını düşünüyordu.

"Pes ediyorum," dedi ve çimlerin üzerine serilmiş battaniyelerden birinin üzerine, onun yanına çöktü. Sayıları eşit olduğu için West, Violet ve Diana'dan oluşan on beşer kişilik iki takım oluşturmuşlardı. Penvale başını kaldırdığında Sophie'nin yoğun bir konsantrasyonla bowling oynadığını, West'in ise vuruş yaparken dikkatinin o kadar dağıldığını gördü ki topun suratına çarpma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Batı!" Diana birkaç metre ötede durduğu yerden kollarını göğsünde kavuşturarak bağırdı. "Odaklan! Jane'in tamamen umutsuz olduğu gerçeğini telafi etmek için sana ihtiyacımız var."

Jane uzanarak ve gözlerini güneşten korumak için bir kolunu yüzüne doğru uzatarak, "Askıda kalmak için bile kendimi zor tutuyorum," dedi.

"Jane!" Diana havladı. "Pratik yapmalısın!"

Penvale kız kardeşine bıkkın bir bakış fırlattı ama o daha ona "defol git" diyemeden Jane dirseğinin üzerine kalktı ve Diana'ya düşmanca bir bakış fırlattı. "Bu dostça bir kriket oyunu. Benim iyi olup olmamam önemli değil."

"Kazanmak her zaman önemlidir," dedi Diana üstün bir ses tonuyla.

"Tabii ki öyle düşünüyor," diye mırıldandı Jane ve Penvale bir kahkaha patlatarak Jane'in bakışlarından kendisine de pay çıkardı. Kadın onun kolunu yumrukladı.

O anda orada bulunan diğer beylerden sempatik bir inilti duyuldu ve Penvale tam zamanında dönerek West'in iki büklüm olduğunu gördü, yüzü bembeyazdı, Sophie belli ki kriket topuyla onu oldukça hassas bir yerinden vurmuştu. Sophie ise, Penvale'in önce korku sandığı ama bir an sonra histerik bir kahkaha olduğu anlaşılan bir sesle ellerini ağzına götürmüştü.

Oyun sona erdiğinde Diana öfkeyle ellerini havaya kaldırdı.

"Sophie'nin böyle bir kolu olduğunu hiç düşünmezdim," dedi Emily, kendini yere bırakırken Belfry'nin elini kabul ederek; birkaç metre ötede Diana ve Jeremy, oyun durduğunda Jeremy'nin takımının liderliklerine dayanarak zafer kazanıp kazanamayacağı konusunda yüksek sesle tartışıyorlardı.

Emily'nin yanına çömelen Belfry, "Dürüst olmak gerekirse, West'in aklının gerçekten oyunda olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Hayır," dedi Emily, çok neşeliydi. "Ben de onun yaptığını sanmıyorum."

Jane, "Penvale arkadaşlarının işe karışmayı ne kadar sevdiğini abartmıyordu," dedi.

Emily güldü, Belfry ise hafifçe şaşkın görünüyordu. "Beni diğerleriyle aynı kefeye koyma," dedi.

"Çok geç," dedi Emily, onu hafifçe yanından dürterek ve Penvale'in onu sadece karısına yöneltirken gördüğü bir gülümsemeyle karşılık verdi - Belfry'nin yüz ifadeleri envanterinde sahip olduğunu asla tahmin edemeyeceği bir gülümseme.

Bu noktada partinin geri kalanı da onlara katıldı. Görünüşe göre West bir kez daha yürüyebilecek kadar iyileşmişti ve Sophie onun yanında durmuş, kıkırdamaya devam etmeseydi biraz daha inandırıcı olabilecek bir dizi özür diliyordu. Violet ve Audley arkalarından gelirken, Jeremy ve Diana tartışmalarını kan dökülmeden çözmüş gibi görünüyorlardı ki bu Penvale için her zaman rahatlatıcı bir durumdu.

Aşçı Bayan Robin piknik için bir dizi yiyecek hazırlamıştı - sandviçler, soğuk etler, peynirler, koca bir pasta, birkaç şişe şarap - ve şimdi bunların üzerine düştüler ve Penvale, Jane yanında olduğu halde Trethwick Manastırı'nın dışında bahar güneşi altında arkadaşlarıyla çevrili olmanın keyfini çıkarmasına izin verdi. Her nasılsa bu manzarayla ilgili her şey doğru geliyordu ve bir anda aklına çok tuhaf bir düşünce geldi: Evi satın almak istediğinde gerçekten istediği şey buydu. Şu anda göğsünde hissettiği duygu, dudaklarının kenarlarını çekiştiren gülümseme, sıcak olması, iyi yemek, iyi şarap ve iyi bir arkadaş olması ve Jane'in koyu renk saçlarından tek bir kıvrımın ensesine yapışması dışında gerçek bir neden olmaksızın, bakışlarını ayırmak için kendini tutamıyordu-

Bu hissin evin kendisiyle çok az, diğer her şeye ise çok fazla ilgisi vardı.

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki az önce söylenenleri anlamadı; bir şeylerin ters gittiğini ancak Jane onun yanında çok ama çok hareketsiz kaldığında fark etti. Elinde bir parça kek vardı, ağzına götürecekmiş gibi hafifçe kaldırmıştı ve Penvale'in ilk dikkatini çeken de bu oldu; Jane sık sık hareketsiz dururdu ama ortada tüketilecek bir yiyecek varken asla. Bu, onun hakkında öğrendiği sayısız küçük şeyden biriydi.

Ondan hoşlanmaya başlamıştı.

Bu kelime - "gibi"- aniden yeterince güçlü hissettirmedi. "...çok garip sesler," diyordu Violet konuşmaya yeniden katıldığında.

"Onları ben de duydum!" Emily söyledi. "Bir tür ürkütücü feryat mı?"

Penvale Jane'e bakmaktan dikkatle kaçındı. "Son zamanlarda evin etrafında bazı garip olaylar yaşıyoruz. Bahsettiğiniz türden sesler - hareket eden nesneler - bu tür şeyler."

"Penvale." Jeremy öne doğru eğildi; Diana'nın yanında oturuyordu, elinde bir kadeh şarap vardı. "Trethwick Manastırı'nın perili olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Görünüşe göre." Penvale kendi şarabından bir yudum aldı. "Çok gizemli." Konuşurken Jane'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama istediğinden fazlasını ele vermemek için ona bakmaktan kaçınmaya devam etti.

"Perili," dedi Diana, sesinde şüpheci bir ton vardı. "Yazışmalarında bundan hiç bahsetmemiş olman komik, ya da senin, Jane."

Jane elindeki pastayı yere bıraktı. "Misafirlerimizi korkutup kaçırmak istemezdik," dedi, ses tonu tam tersini işaret ediyordu.

"Evet," dedi Diana ona tatlı tatlı gülümseyerek. "Bizi burada ağırlamaktan ne kadar hoşlandığını görebiliyorum."

"Diana." Penvale kız kardeşine sert bir bakış fırlattı.

"Her şey bir romandan fırlamış gibi, öyle değil mi?" Violet hevesle sordu. "Penvale, Cornish yamacındaki ıssız bir eve taşınıyor... her gece bir hayaletin çığlıkları duyuluyor... malikane her zaman var olan bir sisle örtülü..."

Audley bulutsuz gökyüzüne kuşkulu bir bakış atarak, "Her zaman var olan bir sis, evet," diye mırıldandı.

Jeremy, "O zaman birileri seninle dalga geçiyor olmalı, eski dostum," deyince Penvale bir tedirginlik hissetti. Arkadaşlarının bu olayların arkasında kimin olabileceğini düşünmek için çok fazla zaman harcamamalarını istiyordu.

"Belki," dedi tarafsızca. "Biraz daha şarap?" Şişeyi öyle bir coşkuyla salladı ki Audley, Diana ve Jeremy ona tuhaf tuhaf baktılar.

"Eğer bir daha olursa, belki araştırabiliriz!" dedi Violet parlak bir sesle. Penvale şaşırmaması gerektiğini düşündü - Violet tanıdığı en meraklı kadınlardan biriydi ve Jane'in romanlara olan ilgisini paylaşıyordu. Biraz Gotik atmosfer vaadine karşı koyamayacağına şüphe yoktu.

Jane, Penvale'in tahmin ettiğinden daha sert bir sesle, "Penvale ve ben bu konuyu araştırdık," dedi. "Biz bir şey keşfetmemişken başkalarının neden bir şey keşfetme ihtimali olduğunu anlamıyorum."

Bu sözlerin ardından kısa bir sessizlik oldu ve Penvale tam zamanında dönerek Jane'in yüzündeki pişmanlık ifadesini gördü. Gözleriyle buluşması için ona yeterince uzun süre baktı ve sonra kasıtlı olarak gruba geri dönerek, "Jane haklı. Sanırım sen de haklısın Jeremy ve bu sadece hizmetkârlardan birinin şakası. Çok fazla endişelenmeye değecek bir şey değil."

"Violet," dedi Sophie Emily'nin yanında oturduğu yerden, "bu boneyi nereden aldın?"

Penvale bunun kasıtlı bir konu değişikliği olduğundan neredeyse emindi, çünkü Sophie'nin kaput meraklısı olduğunu hiç bilmiyordu ve ona minnettar bir bakış attı; etrafındaki sohbet yeniden başladığında, elindeki pastaya dikkatle bakan Jane'e bir kez daha bakma riskini göze aldı.

Penvale boş elini tutmak için uzandı ve kız parmaklarını onunkilerle sıkıca birleştirdiğinde göğsündeki sıcaklığı görmezden gelemeydi. Kızın aralarındaki ateşkesi bozduğunu bilmek onu huzursuz ediyordu; kızın arkadaşlarından hoşlanmasını istiyordu, lanet olsun, onların da kendisinden hoşlanmasını istiyordu ve bu şeylerin onun için ne kadar önemli hale geldiği onu korkutuyordu. Aklının bir köşesinde pusuya yatmış olan, istemesine rağmen gitmeyi reddeden olasılık - hayaletin bu dirilişine ilham verenin sadece arkadaşlarının değil, *kendisinin* de buradaki varlığı olması... Bu düşünce onu tam olarak incelemek istemediği bir şekilde korkutuyordu. Çünkü bu korkuyu kovduğunu, Jane'le bir tür anlayışa vardıklarını düşünmüştü. Hatta belki de...

Kendisi bile kelimelere ses veremiyordu.

Ama bu kargaşa onu kavrarken bile, Jane'in parmaklarının kendi parmaklarını sıktığını hissederek çevresine geri çekildi. Güneş parlıyordu, Jane'in eli onun elinin içindeydi, hatta Jane ona biraz daha kek ikram ettiğinde Jane ona hafifçe, yan yan gülümsemişti ve bu öğleden sonranın mutluluğunu, cevabını istediğinden emin olmadığı sorularla mahvetmeyi kendine yediremiyordu.

Onun yerine merak etti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Birkaç gün geçti ve ev partisi ikinci haftasına girerken, Jane bunu kimseye itiraf etmeyecekti ama neredeyse eğleniyordu.

Elbette: Ev gürültülüydü; daha fazla kitap teslim etmek için köye yaptığı olağan yolculukları kaçırmak zorunda kalmıştı; Diana gün geçtikçe daha da sinir bozucu olmaya başlamıştı; geçen hafta, ideal olarak bütün bir yıl boyunca yapmak istediğinden daha fazla konuşma yapmıştı; ve dışarıda o kadar çok zaman geçirmişti ki, ten rengi muhtemelen asla düzelmeyecekti.

Yine de, bir akşam yatmaya hazırlanırken fark etti ki, oldukça... mutluydu.

Sorun Penvale'in arkadaşlarını sevmesiydi. Kuşkusuz sayıları çok fazlaydı ama aralarında çok sayıda mutlu evli çiftin olması işleri biraz daha kolaylaştırıyordu çünkü bu çiftlerin her seferinde bir ya da iki saatliğine ortadan kaybolma ve sadece bahçeleri seyrettiklerini, uçurum patikasında yürüyüş yaptıklarını ya da ahırdaki atları ziyaret ettiklerini *iddia eden* iki kişi için açıklanamayacak kadar neşeli görünerek gruba yeniden katılma gibi şüpheli bir eğilimleri vardı. Aralarındaki bekârlar arasında bile onları meşgul edecek kadar entrika vardı: Sophie'nin zaman zaman West'le gülümsediği ya da özel bir şeyler konuştuğu görülüyordu; bu etkileşimler Violet, Diana ve Emily tarafından o kadar dikkatle izleniyordu ki, bir noktada Belfry müdahale etmek zorunda kalmıştı.

"Ne?" Emily, adam onu açıkça yanından dürttüğünde, "Ne?" diye sordu. Jane, Emily'nin özellikle sürükleyici bir tiyatro oyununa dalmış ve önemli bir anda yarıda kesilmiş birine benzediğini düşündü.

"Bakmayı kesin," dedi Belfry sessizce. "Eğer üçünüzün amacı West ve Leydi Fitzwilliam'ın birbirlerine bir metre bile yaklaşmaktan korkacak kadar ürkek olmalarını sağlamaksa, elbette devam edin, ama aksi takdirde vazgeçmenizi tavsiye ederim. Bu sinir bozucu."

"Violet en azından arada sırada gözlerini kırparsa çok iyi olur," diye ekledi Jane, gruba doğru eğilerek ve alt tonda konuşarak.

Belfry buna yüksek sesle güldü, Emily ve hatta Violet da öyle. Diana, Jane'e daha önce sahip olduğu fikri yeniden değerlendiriyormuş gibi spekülâtif bir bakış attı ve Jane cevap olarak küçük bir gülümseme verdi.

Gerçek şu ki, Penvale'in arkadaşları Jane'e nazik davranmaktan başka bir şey yapmamışlardı; Diana bile kendi tarzında dostça yaklaşımlarda bulunmuştu. Bir gün önce Jane'i yürüyüşe davet etmişti ve birbirlerini öldürmeden yarım saat boyunca bahçede keyifli bir tur atmayı başarmışlardı ki Jane bunu kardeşlik ilişkileri açısından umut verici bir gelişme olarak değerlendirdi.

Mutluluğa endişe verici derecede yakın bir duruma yaklaşma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etti. Ve daha sonra bunun uzun sürmeyeceğini o zaman anlaması gerektiğini düşündü.

"Londra'ya ne zaman dönüyorsun?" Audley sordu.

Ev partisinin son gecesi geç saatlerdi. Emily ve Belfry akşam yemeğinde sonbaharda bir bebek beklediklerini açıkladıklarında gece kutlamaya dönüşmüş, şereflerine kadehler kaldırılmıştı ama sonunda herkes yatmaya gitmeye başlamıştı ve şimdi alt kattaki misafir odasında sadece Penvale, Audley ve Jeremy kalmıştı. Belfry ve Emily ayrıldıktan kısa bir süre sonra sorgulama başladı. Doğrusu Penvale bu kadar uzun sürmesine şaşırılmıştı ama Audley ve Jeremy'yle yalnız kalmak için çok az fırsatı olmuştu. Buna aldırımıyordu -Belfry, Emily'yle evlendiğinden bu yana geçen aylar içinde iyi bir arkadaş olmuştu ve West de iyi bir adamdı, ama Penvale ancak şimdi, en eski iki arkadaşıyla yalnız kaldığında rahatladığını hissediyordu.

Üç saniye boyunca, yani saldırmadan önce.

Audley'nin sorusuna yanıt olarak, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım yakın bir zamanda."

Neden çekinceli davrandığından emin değildi; ne de olsa planı her zaman, Jane'in

ona eşlik etmek istedi. Neden şimdi tereddüt etti?

"Bizimle gelmelisin," dedi Jeremy 1re'nin yanındaki yerinden tembelce; en şişman koltuğu kapmıştı ve bacaklarını önündeki püsküllü sedirin üzerine atmış, bir elinden bir bardak konyak sarkıyordu. Sağlıklı bir yudum aldı. "Bütün yaz boyunca burada pinekleyemezsin."

"Burada yapılması gereken işler var Jeremy," dedi Penvale, sesinde hafif bir kızgınlık vardı. "Bu konsepte aşına olmayabilirsiniz."

Bu biraz haksızlıktı, çünkü Jeremy topluma sunduğu imaja rağmen aslında kendi topraklarının çok dikkatli bir bekçisiydi. Malikânesi Wiltshire'daydı ve Penvale, Jeremy ile Diana'nın Trethwick Manastırı'na giderken orada birkaç gün mola verdiklerini, bunun için de yollarından epeyce sapmış olduklarını biliyordu.

Jeremy'nin ise hiç aldırış etmediği görülüyordu. "İş bekleyebilir. Bütün kış çalışmadın da ne yaptın?"

Penvale sert bir ifadeyle, "Amcam araziyi tam olarak istediğim durumda bırakmadı," dedi. "Ben iyileştirmeler yapıyorum." Arkadaşlarının etkilenmemiş yüzlerini görünce, daha iyi düşünmeden ekledi, "Ayrıca, Jane'in şehre gitmek istediğini sanmıyorum."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, az önce ne kadar çok şeyi açığa çıkardıklarını bildiği için pişman oldu. Arkadaşlarına bir bakış attı ve onların kendisine şaşkınlık ve hınzırca, bilmiş bir neşeyle baktıklarını gördü.

Jeremy sandalyesinde dik oturacak kadar ileri gitti ve bardağını hafif bir *şingirtiyi*la yere bıraktı. "Elbette," dedi ciddiyetle. "Ne de olsa evlisiniz. Karınız olmadan hiçbir yere gitmek istemezsiniz." Yavaşça başını salladı. "Daha dört ay önce, evlendiğinizde hayatınızla ilgili hiçbir şeyin değişmeyeceğini büyük bir ciddiyetle söyleyen bir adam değilsiniz."

Penvale kaba bir hareket yaptı ve bu hareket Jeremy'nin sırtışını bastırma çabasından vazgeçmesinden başka bir işe yaramadı.

Audley sakince, "Kesinlikle," diye onayladı. "Kısa bir süre önce evlenmiş - yanlış hatırlamıyorsam aşk için değil- ve birkaç ayını karısıyla ve çok az sayıda başka insanla birlikte geçirmiş bir adamın birdenbire karısını terk etmeye bu kadar isteksiz olması için bir neden düşünemiyorum." Bir tekme attı

görünmez toz zerrecikleri. "Bu adamın yeni gelinini tanıdıktan sonra, ondan ilk başta düşündüğünden çok daha fazla hoşlandığını fark etmiş olma ihtimali en ufak bir ihtimal bile değil."

"Cehenneme kadar yolun var," dedi Penvale hararetle.

"Ama burada her şey çok daha ilginç," dedi Audley neşeyle. "Penvale, sen gerçekten de her şeyini veren bir kadına aşık olup gittin mi? ölmeni dilediğin izlenimi mi uyandırdı?" Jeremy sordu. "Çünkü eğer öyleyse, kendini koruma içgüdünü gerçekten sorguluyorum, eski dostum."

"Jane ölmemi istemiyor," dedi Penvale, sesi sessiz ama kararlıydı. "Ve eğer onu bilgilendirmeden önce size bir şey itiraf edeceğimi düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir. Geçen yazın büyük bir kısmını Violet ve Diana'ya aşık olmadığınıza kendinizi inandırmaya çalışmanızı dinleyerek geçirdim, oysa her aptal aksini görebilirdi ve bu süreçte Jane'i aşağılamadan kendi evliliğini yürütmeme izin vermenizi istemenin çok da zor olduğunu sanmıyorum."

"Penvale." Jeremy öne doğru eğildi, gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Acaba biz Seni terk mi etti?"

Penvale içgüdüsel olarak, "Tabii ki hayır," dedi, çünkü tabii ki o askıya alınacak türden bir adam değildi - duyguları her zaman meşgul olan, başkalarının ne düşündüğü ya da son zamanlarda onları çok fazla rahatsız eden karmaşık kalp meseleleriyle çok fazla ilgilenen bir adam değildi.

Ama sonra durdu ve düşündü. Arkadaşlarının aşk ve mutluluklarını izlediğini ve bundan çok da rahatsız olmadığını düşündü - onlar için yeterince mutluydu çünkü onlar onun arkadaşlarıydı; ve zaman zaman onları boğmak istemesine rağmen, çoğunlukla onların mutluluğunun kendisi için oldukça önemli olduğunu düşünüyordu. Ve kendi hayatında bu tür bağlantılar kurma ihtimalinden kaçınarak geçirdiği onca yılı düşündü.

Sonra son birkaç ayı, Jane'in arkadaşlığını, keskin yorumlarını, gözlüğe ihtiyacı olduğu konusundaki ısrarını, roman okumadığı için duyduğu dehşeti, söylediği bir şey karşısında gülümsemesini bastırmaya çalışırken ağzının tuhaf bir şekilde kıvrılmasını düşündü. Köylülerle arkadaş olmak için yaptığı beceriksiz, duraksamalı girişimleri. Hizmetçilere hitap ederken sesinin hafifçe yumuşamasını. Denize ya da uzaktaki kırlara bakarken yüzünde beliren o tuhaf ifadeyi ya da ara sıra

Trethwick Manastırı'na, onun da en az kendisi kadar sevdiğini fark ettiği bu eve bakmadığını sanıyordu.

Artık biliyordu ki, eğer içinde o yoksa evin onun için pek bir anlamı yoktu.

"Sanırım yine de sana bir özür borçluyuz," dedi Audley sessizce, aralarında birkaç uzun dakika süren sessizlikten sonra. Konuşurken yüzü son derece ciddiydi, sabit yeşil bakışları Penvale'in yüzüne dikilmişti. "Amacım asla Jane'i küçümsemek değildi -çünkü o senin karın ve doğrusunu söylemek gerekirse ben de ondan hoşlanıyorum. İkinizin arasında böyle bir duygu olduğunu düşünmemiştim, ama eğer aşık olduysanız, itiraf etmeliyim ki çok sevindim. Bence sana çok yakışıyor Penvale." Ses tonu alışılmadık derecede sevecendi ve sözlerinde Penvale'in içini ısıtan bir gerçeklik payı vardı.

"Jeremy ayağa kalkarak Penvale'e doğru birkaç adım attı ve omzuna bir el atmak için uzandı. "Ama kız kardeşinle evlendiğimden beri, sanırım korkunç kadınlara olan düşkünlüğüm yerleşti. Yani, eğer siz de bu bağımlılıktan muzdaripseniz, sizi kulübe davet etmekten büyük mutluluk duyarım."

Penvale bir cevap vermek için ağzını açtı ama daha tek bir kelime bile söyleyemeden tanıdık bir ses duyuldu:

Net, doğaüstü bir feryat.

Audley ve Jeremy sıçradı; Penvale kendini bir anda son derece acımasız hissederek sıçramadı.

Bir süre sessizlik oldu ve ardından bir çığlık daha geldi -Aesh'in kollarındaki tüyleri diken diken edecek kadar tiz bir çığlık- bu kez evin tam karşı tarafından geliyordu.

"Tanrım." Jeremy bardağını yere bıraktı. "Buraya geldiğinden beri böyle şeyler duyuyorsan, aylar önce en yakın hana kaçmadığına şaşırdım."

Audley çoktan ayağa kalkmıştı. "Haydi o zaman," dedi. "Sesi takip edelim mi?"

Penvale kıpırdamadan oturdu, sanki olduğu yere çakılmış gibiydi, zihni hızla çalışıyordu. Bir hafta önce Violet bir tür ses duyduğundan söz ettiğinde bunu reddetmişti.

Gürültüyü duyduğunda, Jane'in onları bu davranışlarından dolayı azarlamayacağından emin bir şekilde, konukların şakasına gülen bir personel olduğunu düşünmüştü.

Ama bu...

Koordineliydi. Çünkü artık gizli merdivenleri bildiğine göre, evin bir tarafından diğer tarafına o feryat sesindeki kadar hızlı bir şekilde geçmenin mümkün olmadığını biliyordu - bu da mantıken birden fazla feryat eden olduğu anlamına geliyordu. Bu planlanmış bir ePort'tu. Ve eğer planlanmışsa...

Olayın arkasındaki kişinin kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Üçü salona doğru ilerlediler ve orada durup dikkatle dinlediler ama başka bir ses gelmedi. Birbirlerine bakışarak, sözsüz bir anlaşmayla merdivenlere yöneldiler ve Violet'in Audley'le paylaştıkları yatak odasından başını çıkardığını görmek için tam zamanında ikinci katın sahanlığına çıktılar.

"James!" Onu görünce yüzü aydınlandı, alnındaki belli belirsiz kırıışıklık düzeldi. "Çok garip bir ses duydum."

"Biz de öyle," diye bilgilendirdi onu. Koridorun ilerisinde birkaç kapı daha açıldı ve çok geçmeden misafirlerin çoğu toplanmıştı. Jane en son gelenler arasındaydı; çoktan yatmak için giyinmişti, Aannel sabahlığı belinde sıkıca düğümlenmişti, ama Penvale boynundaki beyaz dantele bir an göz attı.

Jane o korkunç geceliklerinden birini giymiyordu.

Onun yerine beyaz dantelli bir gecelik giyiyordu.

Eğer bir akşamı hayalet rolünde koridorlarda dolaşarak geçirmeyi planlasaydı, tam da böyle giyinirdi, diye düşündü.

Onun yanına doğru ilerledi. "Gürültüyü sen de duydun mu?" diye sordu. Adam herhangi bir cevap veremedi, sesini duyulmayacak kadar alçaltarak hızla ekledi: "Penvale, ne olduğunu bilmiyorum, ben değildim."

Umut göğsünde yükseldi ve omuzlarına çöken ağırlığı hafifletti; ancak bir an sonra Violet biraz hevesle, "O zaman bir arama ekibi oluşturalım!" dediğinde ve Jane kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadığında, Penvale'in aklına şüphe geri geldi.

Elbette ona doğruyu söylüyor olsaydı -bu geceki olayların arkasında o olmasaydı- hayaleti arama fikrinden bu kadar hoşnutsuz görünmezdi.

Yine de düpedüz sinirli görünüyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onun yanında duruyordu, o anda arkadaşlarının varlığını Londra'daki salonunda geçirdiği o ilk öğleden sonra olduğundan biraz daha hoş karşılamış gibi görünmüyordu. Onlardan hoşlanmaya, eğlenmeye başladığını düşünmüştü - bunca aydan sonra onu okumakta hâlâ o kadar kötü müydü?

Penvale'in aklına, Jane'in de çok iyi bildiği gibi, arkadaşlarının yarın ayrılacağı düşüncesi geldi. O halde hayaletin bu gece ortaya çıkmasının ne yararı olabilirdi? Onları şimdi korkutmaya gerek yoktu, zaten yola çıkmaya hazırlanırken olmazdı.

Tabii...

Tabii onu arkadaşlarıyla birlikte Londra'ya geri göndermeye hevesli değilse - ki bu durumda bu gece onu korkutup kaçırmak için son fırsatı olacaktı. Örneğin, bu kez hayaletin kim olduğunu bilmediği konusunda ısrar ederek. Aylarca beyaz gecelikler, gizli merdivenler ve teatral feryatlardan sonra evin gerçekten perili olduğuna inanacak kadar aptal olduğunu düşünmüyordu herhalde.

Tabii onu arkadaşlarının yanında görerek geçirdiği son iki hafta onu bu evliliği istemediğine, onun bu kadar zahmete değmeyeceğine kesin olarak ikna etmemişse... ve ondan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsa.

Ve eğer bu doğruysa, o zaman onun ıstırabının nedeni olmaya daha fazla dayanamazdı.

Penvale ona başka bir şey söyleyemeden, tepeden gelen bir *gümbürtü* duyuldu; bu ses, toplanan grubun gözlerinin yukarıya doğru çekilmesiyle kısa bir sessizliğe neden olacak kadar yüksekti. Penvale bunun yerine Jane'i inceledi, yüzünde tepkisinde kurnazlık belirtisi olup olmadığını araştırdı. Başını iki yana salladı; artık bu şekilde yaşayamazdı, her an karısının onun evde olmasını isteyip istemediğini merak ediyordu. Bu sorunun cevabının kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlamaya başlamışken olmazdı.

Penvale, Violet ve Jeremy'nin başında olduğu bir arama ekibinin kurulduğunu belli belirsiz fark etti. Grup, yatak odalarında kalmak isteyenler ile aramaya katılmak isteyenler arasında bölünmüştü; Penvale uzun bir süre bu tartışmaya katılmadı, hâlâ Jane'e bakıyordu, gözlerini ayıramıyordu.

Adamın bakışları altında kaşları çatıldı ve "Aramalarına yardım etmek istemiyor musun?" dedi.

"Elbette," dedi kısaca. Kadın gözlerini kırpmadı ya da kaçırmadı, sadece belli belirsiz şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti ve herhangi bir açıklama ya da özür dilemedi.

Penvale'in daha fazlasını görmesine gerek yoktu. Gruba yeniden katılmak için dönerek, "Hadi gidelim, olur mu?" dedi. "Hayalet kaçmaya fırsat bulamadan yukarı çıkalım." Artık gizli merdivenlerin varlığından haberdar olduğu için bu sözleri gerçek bir inanç duymadan söylemişti; üst katta mobilyaları deviren her kimse muhtemelen çoktan gitmişti.

"Merdivenleri kontrol edeceğim," dedi Jane ona sessizce ve ters yöne dönecekmiş gibi yaptı, ama o koluna bir eliyle dokunarak onu durdurdu - ihtiyacı olan son şey arkadaşlarının hayalet gibi bir görüntüye rastlaması ve bir şekilde bunun Jane olduğunu fark etmeleri idi. Gerçekten ondan bir kez daha kurtulmaya çalışıyor olsa bile, yine de ona karşı garip bir sadakat duygusu hissediyordu ve arkadaşlarının onun hakkında kötü düşünmesine dayanamıyordu. "Neden bizimle kalmıyorsun," dedi ona alt tonda. Bu bir soru değildi.

"Ama elbette, eğer kaçmaya çalışıyorlarsa-"

"Sen vikontessin, Jane," diye tersledi. "Tozlu merdivenlerde bir çocuk gibi sürünmeni istemiyorum, bu evin hanımı gibi davranmanı istiyorum." Sesini daha da alçalttı. "Benimle gelmeni ve hayatında hiç hayalet taklidi yapmamış ve herkes kadar kafası karışık bir kadın gibi davranmanı istiyorum."

Ağzı kapandı, yanaklarında iki renk lekesi belirdi. "Peki," dedi, gözleri onunkilerle tam olarak buluşmuyordu. "Yolu göster o zaman."

Bu kadar sert konuştuğu için pişmanlık duyuyordu, ses tonunu keskinleştirenin kendi incinmişliği ve kafa karışıklığı olduğunun farkındaydı ama şu anda bunu ona açıklayacak durumda değildi.

Bunun yerine, onu ve arkadaşlarını, bulamayacaklarını çok iyi bildiği bir hayaleti aramaya yönlendirdi. Gizli merdiveni arkadaşlarına göstermedi, böylece staP'ın sorumlu üyeleri görünmeden güvenli bir şekilde yataklarına geri dönebildiler.

Sonunda aramayı sonuçsuz bırakıp odalarına döndüklerinde, Penvale ve Jane yatak odalarının dışındaki koridorda durakladılar. Penvale ağzını açtı, ama durumu düzeltecek ne söyleyebileceğinden emin değildi, ama o daha bir şey söyleyemeden Jane ona soğuk bir "İyi geceler *lordum*" dedi ve kapıyı arkasından çarparak odasına girdi.

Böylece Penvale kendi odasına döndü, soyundu ve banyo yaptı, bir yandan da akşamki olayları zihninde evirip çeviriyordu. Sonunda Snood'u kovduğunda, soyunma odasındaki Jane'in süit odalarına açılan bağlantı kapısına uzun bir süre baktı.

Sonra sırtını dönerek yatağa girdi. Ve uyku onu nihayet bulduğunda, bilmediği bir zaman sonra, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah kahvaltı pek de neşeli geçmedi.

Jane ise bitkin düşmüştü; dün gece yatak odasına döndükten sonra uyuması uzun sürmüştü. Üçüncü Aoor'u arayışları boyunca incinmişlik ve yavaş yavaş kaynayan öfke arasında gidip gelmişti.

Kendini aptal gibi hissediyordu. Her şeyin mükemmel olmasa da en azından beklenebileceği kadar iyi gittiğini düşünüyordu. Penvale'in arkadaşları oldukça mutlu görünüyordu; Penvale'le iyi anlaşıyorlardı; hatta kocasını baştan çıkarmak için her zamanki Aannel geceliklerini bırakıp dantelli, belli belirsiz baştan çıkarıcı tek bir gecelik almıştı - ama sonunda buna fırsat bulamamıştı.

Onun yerine, önceki gece söylediği sözler kafasında yankılandı:

Sen vikontessin, Jane.

Bu evin hanımı gibi davranmanı istiyorum.

Hepsi bu kadardı, değil mi? Günün sonunda Vikontes rolünü oynayabilir, kendisi için beklediğinden çok daha büyük olan bu rolün rahatlığını yaşayabilirdi. Ama işin özüne indiğinde, kimseyi kandıramıyordu. Bu gerçeği fark etmesi için arkadaşlarının varlığı yetmişti.

Onu uyanık tutan bu düşüncelerin yanı sıra akşamki tuhaf olayları düşünmekti. Doğal olarak feryatlardan kimin sorumlu olduğunu öğrenmek istiyordu - ev partisi devam ederken bu tür faaliyetlerin durdurulması için görevlilere kesin talimat verilmişti - ama Penvale'le yaptığı sert konuşma uykusunu en çok kaçırان şey olmuştu. Sonunda öfkeyle uykuya dalmış ve uyandığında ruh hali hiç düzelmemişti.

Bu yüzden oturdu, gözleri yaşlı ve belli belirsiz bir mutsuzlukla, tabağındaki yumurta yığınını hareket ettirdi ve misafirleriyle herhangi bir konuşma girişiminden kaçındı.

Penvale gelene kadar.

O da önceki akşamki olaylardan dolayı daha kötü görünüyordu; gözleri hafifçe kırmızılaşmıştı ama bunun yorgunluktan mı yoksa içkiden mi kaynaklandığından -bir gece önce içkiyi fazla kaçırmıştı- Jane emin değildi. Ve ağzında onu huzursuz eden kararlı bir ifade vardı.

"Penvale, berbat görünüyorsun," dedi Diana, her zamanki gibi diplomatik bir sesle; yanındaki Jeremy, onun tabağından bir parça tost çalmak için öne doğru eğilirken bile gözlerini göklere yuvarladı.

Penvale, "Teşekkür ederim Diana, çok nazıksın," dedikten sonra masanın etrafına bir göz attı ve büfenin önünde durup bir tabak alarak omzunun üzerinden seslendi, "Hepinizin burada olmasına sevindim, yine de söylemek istediğim bir şey var."

Bunun üzerine masa bir anda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Penvale o sabah sofradan en geç kalkan kişiydi, bu yüzden tüm misafirleri çoktan hazırdı; bazıları hâlâ yemeklerinin ortasındaydı, diğerleri ise son çay ve kahve fincanlarını içmekle oyalanıyordu. Tüm gözler meraklı bakışlarla tabağına küçük bir orduyu doyuracak kadar yemek dolduran Penvale'e çevrilmişti. Jane onun oyalanıp oyalanmadığını merak etti. Ne söylemek üzere olduğunu merak etti. Kendisini neden bu kadar gergin hissettiğini, kalbinin göğsünde endişeli bir ritim tutturduğunu merak etti. Yanında oturan Sophie, Jane'in ellerini sabitlemek için uzandı; Jane aşağı baktı ve kucağındaki peçeteyi en titiz uşakları bile etkileyecek bir düğümle bağladığını fark etti.

Sonunda Penvale masaya geri döndü. "Bugün geri kalanınızla birlikte Londra'ya dönmeye karar verdim," diye açıkladı söze girmeden, gözleri çeşitli konuklarının üzerinde geziniyor ama Jane'den dikkatle kaçınıyordu. "Dün geceki olay, buradaki varlığımın artık sürdürülemez olduğunu anlamamı sağladı - bu garip olaylar Trethwick Manastırı'na vardığımda daha da şiddetlenmiş gibi görünüyor ve tahminimce benim yokluğum bunların sona ermesini hızlandıracak. Bunu göz önünde bulundurarak - ve şüphesiz burada yaşayan herkes üzerinde anlaşılabilir bir şekilde travmatik bir etki yaratıyor olmaları - ayrılmamın tek sorumlu hareket tarzı olduğunu hissediyorum."

Bu sözleri neredeyse mekanik bir şekilde söylüyordu, diye düşündü Jane, sanki henüz ezberlemediği bir senaryodan okuyan bir aktör gibiydi.

Belfry koltuğunda öne doğru eğildi ve karanlık, kibirli kaşlarını kaldırdı. "Penvale, bize bir *hayaletten* kaçtığını mı söylemek istiyorsun?" Sesinde belli belirsiz bir kuşku vardı ve Jane onu tamamen suçlamadı; bu kesinlikle tuhaf bir açıklamaydı.

"Evet," dedi Penvale ve şimdi Jane'e bakıyordu. Sadece bir anlığına, ama "Bir hayaletten," derken gözleri onunkilerle buluştu.

Ondan. Hayalet oydu.

Bu bilgi Jane'in içini yaktı, sıcak ve öfkeyle. Böyle bir hayaletin var olmadığını biliyordu ve yine de onun yüzünden gittiğini iddia ediyordu, bu da şu anlama geliyordu

Hayalet bir bahaneydi. Jane nasıl istenmeyen bir adamı korkutup kaçırmak için hayaleti kullandıysa, Penvale de şimdi onu kendi amaçları için kullanıyordu. Ve bu amaçlar - Jane'in söyleyebildiği kadarıyla - ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaktı. Arkadaşlarıyla birlikte garip ve huysuz olan karısından. Sinirleri bozulmadan bir avuç misafiri bile ağırlayamayan. Hayaletleri kolaylıkla taklit eden ama bir aristokratın karısı rolünü inandırıcı bir şekilde oynamayı asla başaramayan.

Sen vikontessin, Jane.

Ama burada, bu ücra yamaçta, gerçekten de öyle davranması gerekmiyordu ve görünüşe göre, onun bu rol için doğru kadın olmadığını anlaması için kasabadan arkadaşlarının gelmesi yetmişti.

Yani gidiyordu.

Bu gıcırdayan eski evde, bir zamanlar çok rahatlatıcı olan bu vahşi, ıssız uçurumda tek başına *geçireceği* aylar, hatta yıllar düşüncesi birdenbire Jane'in önünde bir uçurum gibi açıldı. İsteddiği şey buydu. Her şey bunun içindi. Bu onun zafer anı olmalıydı, zafer-

Bunun yerine, hissettiği tek şey, ihtiyaç duyabileceğini hiç düşünmediği bir şeye duyduğu derin özlem:

Arkadaşlık.

Aslında bir kişinin arkadaşlığı.

Şu anda masanın diğer ucundan onu izleyen kişi, bakışları soğuk ve mesafeliydi, sözleri kalbini göğsünden düzgünce oyuyordu.

Tebrikler Jane, diye düşündü kendi kendine. Başardın.

Ve artık geri alınmasını dilemek için çok geçti.

Bir saat sonra Diana Jane'i kütüphanede buldu. Jane kahvaltıdan sonra kendini buraya saklamıştı, acaba diğerlerinin pes edip son vedalarını etmeden ayrılımlarına yetecek kadar oyalanabilir miydi, böylece Penvale'e her baktığında ve Penvale gözlerine bakmadığında göğsünde hissettiği ağrıdan kurtulabilir miydi?

Ama o kadar şanslı olmayacaktı. "Eminim bunu zaten okumuşsundur."

Diana'nın sesiyle irkilen Jane elindeki kitaptan başını kaldırdı; çeyrek saattir aynı sayfaya bakıyor, önündeki tek bir kelimeyi bile özümselemiyordu ve aslında ne okuması gerektiğini kendine hatırlatmak için kitabın sırtına gizlice bir göz atmak zorunda kalmıştı.

Ah.

Gurur ve Önyargı.

"Tabii ki var," dedi soğuk bir sesle, ki şüphesiz bu tam da istediği yanıtı. -Diana'nın beklediği gibi -ve tonda- değildi, baldızının yüzünde beliren belli belirsiz bir sırıtış bu şüpheyi doğruluyordu. Diana'nın üzerinde açık mavi muslin bir elbise vardı, dantel yaka ve kollar elbiseye, tercih ettiği düşük yakalı gece elbiselerinden biraz daha saygınlık katıyordu.

"Zaman zaman kitapları yeniden okumayı severim," diye ekledi Jane.

"Kitaplarımı anlamam için."

Diana hâlâ yemi yutmamıştı. "Ayrılmadan önce seninle biraz yalnız kalmayı umuyordum," dedi hızlıca. "Size katılabilir miyim?" Cevap beklemeden pencere kenarındaki koltuğa, Jane'in yanına oturdu. Jane daha fazla yer açmak için bacaklarını geri çekmedi ama Diana içinde titreşen düşmanlığı umursamıyor gibiydi.

"O aptal kardeşimle olan ilişkinizi anladığımı iddia etmiyorum," dedi söze girmeden.

"O bir aptal değil," dedi Jane, uykuda olan koruyucu içgüdüğü canlandı.

Diana ona gülümsedi, bu da doğal olarak Jane'in daha da şüphelenmesine neden oldu. "Sen sadece benim ne demek istediğimi kanıtlıyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Buraya aslında sizinle tartışmaya gelmediğime inanır mısınız?" Diana öylesine kararlı bir neşe tonuna büründü ki Jane biraz telaşlanmaya başladı. "Ama yine de bunu çok zorlaştırıyorsun. Her şeyi çok zorlaştırıyorsun."

"Buraya gelmek için bana hakaret etmekten başka bir nedenin var mıydı?" Jane sordu.

Diana keskin bir nefes aldı. "Özür dilerim, seni gerçekten bu yüzden aramadım. Beni kışkırtmak gibi bir huyun var, biliyorsun." Bunu yarı hüsrarla, yarı hayranlıkla söyledi.

Jane Aattered olmaya karar verdi. "Fark ettim. Bunu yapmayı çok cazip hale getiriyorsunuz." Tartışma başlatmaya çalışmadığını göstermek için Diana'ya temkinli bir yarım gülümseme verdi.

"Duygularımız tamamen karşılıklı," diye güvence verdi Diana. "Ama sanırım Penvale evlenmek için daha uysal birini seçseydi umutsuzca sıkılırdım, bu yüzden gerçekten minnettar olmalıyım."

"Bu çok dokunaklı," dedi Jane. "Kendimi bir mendile ihtiyaç duyma riskiyle karşı karşıya buldum."

Aslında buraya bana ne söylemeye geldin?"

"Penvale'le aranızda neler olup bittiğini yine bilmiyorum - ne zaman bir şeyler anladığımı düşünsem, ikinizden biri beni bir kez daha umutsuzluğa sürükleyen son derece şaşırtıcı bir şey yapıyor - ama kardeşimin sana aşık olduğundan ve Londra'ya geri döndüğü için kesinlikle mutsuz olduğundan oldukça eminim."

"Son baktığımda kimse onu gitmeye zorlamıyordu." Sözcükler keskin çıktı, ama her birini söylemek Jane'in hatırı sayılır bir ePort'unu aldı.

Diana ona konuşur gibi bir bakış attı. "Yine de adama üç saniyeden fazla bakmış olan herkes gittiği için mutlu olmadığını anlayabilir."

"Sana ne o zaman?" Jane kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturarak sordu. "Buraya bana aslında umutsuzca düşkün olduğunu ve benim olmadığım bir Londra Sezonu düşüncesinin sana çok ağır geldiğini söylemeye gelmedin."

Diana bir kahkaha attı. Jane'e onaylayan bir bakış atarak, "Bana inanmayabilirsin ama gün geçtikçe senden daha çok hoşlanıyorum," dedi. "Ama daha da önemlisi, seni ve kardeşimi izliyorum ve itiraf etmek bana acı verse de, ikinizin birbirinize aşık olduğunuza ve bunu kendi başınıza çözemeyecek kadar aptal olduğunuza ikna oldum."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, diye düşündü Jane, Diana bu kadar önemli ve duygusal ağırlığı olan bir meseleyle ilgili tek bir cümleyi bile hakaret etmeden kuramıyordu.

Diana konuşmadan bıkmış gibi aniden ayağa kalktı, sonra uzun bir süre Jane'e baktı. "Ağabeyim kalbinin içindekileri paylaşma konusunda pek iyi değildir Jane, sanırım bu Bourne ailesinin ortak bir özelliğidir. Ama bu başarısızlığın ikinizi de mutsuz etmesinden nefret ederim."

Başka bir şey söylemeden ayrıldı ve Jane'i düşünceleriyle baş başa bıraktı; bu durum birkaç ay önceki kadar bile huzur verici değildi. Bir ara bir hizmetçi ürkek bir tavırla odaya girerek Vikont'un gitmeye hazırlandığını söyledi ve aşağıda bulunmasını rica etti; Jane, bir önceki gecenin olayları, Penvale'in kahvaltı masasında yaptığı açıklama ve Diana ile yaptığı konuşma yüzünden hâlâ kendini tamamen huzursuz hissediyordu -Baş ağrısını dindirdi ve huzur içinde bırakıldı.

Ve kütüphaneden çıktığında onlar gitmiş, Penvale'in Londra'dan yazacağına söz verdiği bir not da arkalarında kalmıştı.

Takip eden günlerde Jane, geçtiğimiz iki hafta boyunca ihmal edilmiş olan işlere el atmak için elinden geleni yaptı - köye birkaç ziyarette bulundu, kitap sepetleri dağıttı, köy kütüphanesine dönüştürmeye karar verdiği küçük vitrinin kepenklerini boyatmak için düzenlemeler yaptı.

Şu anki durumunun tadını çıkarmaya çalışıyordu, ne de olsa sık sık özlemini duyduğu bir durumdu bu: Gerçekte Trethwick Manastırı'nın sahibesiydi, sadece bir kolaylık meselesi değildi; evin efendisi hiçbir yerde bulunmuyordu ve yakın zamanda gelmesini beklemek için de hiçbir nedeni yoktu; ılık, muhteşem bir bahardı ve dünyada böyle ılıman bir havada Cornish sahilinden daha güzel bir yer yoktu; hatta isteyebileceği tüm kesintisiz okuma zamanına sahipti. Mutluluk olmalıydı.

Jane perişan haldeydi.

İlk başta kendine sadece önceki haftaların heyecanından dolayı yorgun olduğunu söyledi; sonra bıraktığı görevlerden bunaldığını

ev partisi sırasında gözetimsizdi. Mutsuzluğunun sebebinin Penvale'in yokluğu olduğunu mutsuz bir şekilde kabul etmek zorunda kaldığında bile, bu hissi açıklamak için türlü hikâyeler uydurdu: Onun varlığına alışmıştı ve değişiklikten hoşlanmıyordu; bir örümcekle karşılaşma ihtimaline karşı yanında olması yararlıydı; onu tekrar öpmeyi çok istiyordu. Bunların hepsi doğrudu (örümcekle ilgili kısım hariç; o konuda pek yardımcı olmamıştı) ve yine de bir hafta içinde Penvale'i özlemesinin *gerçek* nedeninin bunların hiçbirisi olmadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Onu kendisi için özledi.

Korkunçtu.

Penvale gittikten yaklaşık bir hafta sonra bu konuyu düşünürken Bayan Ash onu sabah odasında buldu. Jane kahvaltıdan sonra elinde bir kitapla buraya çekilme alışkanlığını sürdürüyordu, ancak son zamanlarda kendini tuhaf bir şekilde halsiz buluyordu, pencereden uzaktaki tepelere bakarken kitap çoğu zaman kucağında açılmadan yatıyordu. Güzel bir gündü, o kadar ılıktı ki Jane terasa açılan Fransız kapılarını açmak için kütüphaneye gitmeyi düşünüyordu, ama bu yönde herhangi bir hareket yapamadan Bayan Ash kapıda belirdi.

"Bayan Ash," dedi Jane gülümseyerek; hizmetçinin son zamanlarda kendisini her zamankinden daha dikkatle izlediğini düşünüyordu ama ne zaman kadına doğru baksa onu başka bir yere bakarken buluyordu. Yine de ne zaman Bayan Ash'in yanında olsa bir anne endişesinin ağırlığını hissediyordu, bu hem tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı hem de bunun nedeni olduğu için kendisini belli belirsiz suçlu hissetmesine neden oluyordu.

"Leydim." Bayan Ash reverans yaptı, evliliğinin üzerinden neredeyse dört ay geçmiş olmasına rağmen bu Jane'e hâlâ garip geliyordu. "Biraz konuşabilir miyiz acaba?"

"Elbette." Jane kaşlarını çattı; şimdi daha yakından bakınca Bayan Ash kesinlikle mutsuz, neredeyse perişan görünüyordu. Sorun ne olabilirdi ki? Artık geceleri sık sık tiyatroya gitmek zorunda olmadığına göre, Jane hizmetçisinin dinlenmiş ve neşeli görünmesini beklerdi ama bu sabah durum kesinlikle böyle değildi. Diğer kadının gözlerinin altında koyu gölgeler görünüyordu; artık en güzel çağında değildi ama Jane'e hiç yaşlı görünmemişti. Şu ana kadar.

"Bayan Ash, lütfen oturun," dedi Jane, hizmetçisini dirseğinden tutup kendi koltuğunun yanındaki koltuğa oturtmak için ayağa kalkarak. "Belli ki sizi rahatsız eden bir şey var, lütfen bana ne olduğunu ve nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

Bayan Ash ellerine baktı ve sonra patladı: "Vikont'un gitmesi benim suçum!"

Jane gözlerini kırptırdı. "Bayan Ash-

"Ve şimdi üzgünsün ve sadece yardım etmeye çalıştığım halde hepsi benim suçum!" Bayan Ash histerik biri değildi -en zor anlarda bile İngiliz sağduyusunu yansıttı- ama bu sözlerle birlikte sesi Jane'in ondan daha önce hiç duymadığı bir tona büründü.

"Ne demek istiyorsun?" Jane en azından birinin biraz sakin kalması gerektiğine karar vererek sessizce sordu. "Lord Penvale'in gidişinden dolayı suçlanamazsınız, tabii-" Aniden sözünü kesti. "Ah."

Oh. Tabii ya. Hayaletleri, kendisinin düzenlemediği tek bir ziyaret gerçekleştirdiği anda bunu hemen fark etmeliydi. Başka meseleler yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki üzerinde fazla düşünememişti -genç ayak işlerine bakan çocuklardan ya da uşaklardan birinin güldüğünü sanmıştı- ama cevap çok açık olmalıydı.

"Ev partisindeki çığlığın sebebi sizsiniz," dedi. Bu bir soru değil, bir ifadeydi; Bayan Ash'in yüzündeki ıstırap, başıyla onaylamadan önce bile kendi kendini onaylıyordu.

"Pekâlâ," dedi Jane derin bir nefes alarak. "Nedenini açıklamak ister misiniz?"

"Yardım ettiğimi sanıyordum," diye fısıldadı Bayan Ash. "Hepimiz oldukça düşkün olduk

yeni Vikont'un, görmüyor musun? Amcasına hiç benzemiyor-Crowe onun tıpkı babası gibi olduğunu, her şeyiyle onurlu olduğunu söylüyor. Personele iyi davranıyor. Kiracılarıyla ilgileniyor. İlk başta öyle görünmese de nazık biri. Hepimiz onu korkutup kaçırmaya çalışmak konusunda tereddüt etmeye başladık - bir süre sonra bu pek doğru gelmedi. Bazen sana baktığında, önemli değil diye düşünüyordum. Birlikte bu kadar çok zaman geçirerek ikinizin yakınlaştığını düşündüm. Ben de sizi birbirinize daha da yakınlaştırmak için gizemli hayaletimizin birkaç kez daha görünmesini ayarladım. Ve işe yaradığını söyleyebilirim," diye ekledi, eski ruhundan bir dokunuş geri gelmişti ve Jane'e attığı bilmiş bakış Jane'in kızarmasına neden oldu.

"Ama," diye ekledi Bayan Ash, gülümsemesi azalarak, "arkadaşları gelince, kasabanın cazibesine kapılıp onlarla birlikte dönmek isteyeceğinden endişelendim. Onlar buraya geldikten ve onların yanında ne kadar rahat olduğunu gördükten sonra endişem daha da arttı. Bu yüzden hayaletimizden son bir gösteri ayarlamayı düşündüm, geceleyin, muhtemelen sana yakın olacağı bir zamanda - bunun ikinizi tekrar bir araya getireceğini, ona neden tüm o arkadaşlarıyla kasabaya geri dönmek için ayrılamayacağını hatırlatacağını düşündüm." Burada ağır bir iç geçirdi. "Bunun yerine, tam tersi bir etki yarattı. Onu korkutup kaçırdı ve seni burada yapayalnız ve perişan bir halde bıraktı."

Jane iç çekerek hizmetçinin kolunu okşamak için uzandı. "Bayan Ash, sizi temin ederim ki Lord Penvale hayaletlerden hiç korkmaz ve bir süredir bu hayaletlerin arkasında bizim olduğumuzu biliyordu. Yani onu korkutup kaçırmadınız."

Bayan Ash kıpırdamadan durdu. "Madem hayalet olmadığını biliyordu, o zaman neden gitti?"

Jane dikkatle, "Ben... kesin bir şey söyleyemem," dedi. Tereddüt etti; içini dökmek ona pek doğal gelmiyordu. Ama Bayan Ash'le dürüstçe konuşamayacaksa, başka kimi bulabilirdi ki? "Sanırım arkadaşlarının yeniden etrafımızı sarmasıyla benim..." Doğru kelimeleri arayarak konuşmasını sürdürdü. "Ben onun istediği gibi bir vikontes değilim. Ve bence buradaki hayatından memnun olmadığını kabul etmektense son musallatı bir bahane olarak kullanmış olabilir." Durakladı, sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: "Benimle."

Ama bu sözleri söylerken bile Diana'nın söylediği bir şey aklına geldi:

Kardeşim kalbinin içindekileri paylaşma konusunda pek iyi değildir, Jane.

Bu ve o gece hayaletin kim olduğunu bilmediği konusunda ısrar ettiğinde Penvale'in kaşlarını çattığı anı, aklına başka bir olasılığı getirdi.

Ya Penvale ona inanmamış ve kendisinden sonsuza dek kurtulmaya çalıştığını düşünmüş olsaydı? Onun gerçekten gitmesini istediğini düşünseydi kasabaya döner miydi?

Cevabı öğrenmek için bir saniyeden daha uzun süre düşünmesine gerek yoktu.

Jane inledi ve başını ellerinin arasına aldı, o anda, bu musallat olma planını en başta hiç düşünmemiş olmayı içtenlikle diledi.

Bir dakika sonra Bayan Ash'in elinin sıcaklığını omzunda rahatlatıcı bir şekilde hissetti. "İşte, işte leydim. Eğer gerçekten bir hayaletten korkmuyorsa, geri döneceğini söyleyebilirim."

Jane çaresizce başını kaldırdı. "Korkarım öyle olmayabilir Bayan Ash, sanırım benim istediğimin bu olduğunu düşündüğü için gitmiş olabilir." Çünkü ona istediğini vermek, *onun* gerçekten istediği tek şeyi feda etmeye değerdı. Bu düşünce boğazının düğümlenmesine neden oldu; evlenmeyi düşündüğü adamdan hiç de beklediği bir şey değildi, ama aynı zamanda tanıdığı adamdan da tam olarak beklediği şeydi.

Sevmeye başladığı adam.

Bayan Ash'in gözleri büyüdü ve sonra mutlu bir iç çekti. "Bu onun yapacağı bir şeye benziyor, sevgili adam. Gözleri olan herkes onun size aşık olduğunu görebilir."

"Bayan Ash!"

Bayan Ash omuz silkti, pişmanlık duymuyordu, birkaç dakika önce gözyaşlarının eşiğinde olan kadına hiç benzemiyordu, diye düşündü Jane karanlık bir şekilde. "O zaman bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun? Cornwall'da oturup üzülerək bunu 1 katına çıkarmayacaksın, değil mi?"

Jane kıpırdamadan durdu -çünkü bu şekilde ifade edildiğinde, şimdi farkına vardığına göre, oldukça aptalca görünüyordu. "Şey," dedi biraz kararsızca, "sanırım bir mektup yazabilirim-"

Bayan Ash'in cevabı içten bir homurtu oldu.

"Fark etmediysen söyleyeyim, kendisi ta Londra'da," dedi Jane sertçe, biraz da sinirlenerek. Bayan Ash için orada kendini beğenmiş ve bilmiş bir şekilde durmak çok kolaydı, oysa bu soruna en başta sebep olan kendisiydi.

"Ve siz de buradasınız," diye onayladı Bayan Ash.

"Kesinlikle." Jane şiddetle başını salladı. "Londra'ya koşa koşa gidecek değilim ya..." Burada durdu. Ve düşündü.

"Bu kesinlikle eski Jane'in yapacağı bir şey değil," dedi Bayan Ash sinsice.

Öyle değildi. Eski Jane Londra'dan nefret ederdi. Eski Jane, kalbinin en derin itirafını paylaşmak için bir adamın önünde, tüm arkadaşlarının önünde aptal gibi görünme riskini asla almazdı.

Çünkü Jane, Penvale'e söylemek istediğı şeyin bu olduğunu, onu sevdiğini biliyordu. Ve umutsuzca onun da kendisini sevmesini istiyordu.

Yaşlı Jane bu sözleri söylemeyi asla hayal edemezdi - yaşlı Jane bu şekilde hissetmeyi asla hayal edemezdi.

Ama Jane eski Jane'den bıkmıştı. Onun yerine yeni bir Jane olmak istiyordu. "Çok haklısın," dedi ve hizmetçinin eline hızlıca bir öpücük kondurdu.

sıkmak. "Sanırım toplanmaya başlasam iyi olacak."

Yirmi Beşinci Bölüm

"Lanet bir ata binmek için çok erken."

Aslında, şehir standartlarına göre oldukça erken bir saatti -Londra'daki çoğu erkek hâlâ uyuyordu- ama Trethwick Manastırı'nda Penvale çoktan kahvaltısını bitirmiş ya da arazide bir tur atmak için atını eyerlemiş olurdu. Ancak Audley her zaman parkta sabah gezintilerinin hayranı olmuştu ve Penvale'i bugün ona katılmaya bir şekilde ikna etmişti.

"Bu sabah çok neşelisin," diye gözlemledi Audley.

Penvale, "Bu sabah özellikle *sinir bozucusun*," diye karşılık verdi. Audley sırtıttı. Penvale'in kıyamet duygusu güçlendi.

"Yardım edemem ama fark ettim, eski dostum-"

"Şimdi Jeremy mi olman gerekiyor?" Audley ona hayatı boyunca hiç "eski dostum" dememişti.

Audley, sanki Penvale hiç konuşmamış gibi, "-son zamanlarda oldukça umutsuz görünüyorsun," diye devam etti. "Ve bir erkeğin evliliğinde mutsuz olduğunu ilk elden tecrübe etmiş biri olarak, sizinle konuşmamın en iyisi olacağını düşündüm."

"Düşündün mü, hmmm?" Penvale şüpheliydi.

"Biz," diye düzeltti Audley, pişmanlık duymadan.

"Sanırım Jeremy'nin bu işte parmağı var."

"Belfry de öyle. Evlendikten sonra ne kadar romantik biri olduğu dikkat çekici."

Penvale düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım yaklaşan babalık gerçekten de tabuta çakılan son çivi oldu," dedi. Penvale en son Belfry ve Emily'lere yemeğe gittiğinde, evin hanımı değil de Belfry ona çocuk odasına dönüştürmeye karar verdikleri odayı göstermekte ısrar etmişti. Ve Penvale - kendisini her zaman çocuklarla ya da sıcak ev sahnelerinden bahseden herhangi bir şeyle ilgilenmez olarak düşünmüştü- garip bir kıskançlık duygusu hissetmişti.

"Her neyse," diye devam etti Audley, Penvale'i düşüncelerinden sıyrarak, "şimdi söyle bakalım. Seni bu kadar huysuz yapan ne? Kasabaya döndüğümüz andan beri berbat bir arkadaşsın."

Muhtemelen dönüş yolculuğunda da, diye düşündü Penvale; Jeremy ve Diana'yla birlikte Londra'ya dönmüş, onların tüm konuşma girişimlerine direnmiş, bunun yerine kararlılıkla pencereden dışarı bakmıştı. Jane'in birkaç gün önce aşırıldığı romanlarından birini okumaya çalışmıştı ama başı o kadar kötü ağrımaya başlamıştı ki vazgeçmek zorunda kalmıştı; bu onu listesindeki belirli bir işi en başa almaya teşvik etmişti ve o öğleden sonra söz konusu işin sonuçlarını almak için bir randevusu olduğunu hatırladı.

"Aklımda çok şey var," diye dalgınca cevap verdi.

"Çok," diye tekrarladı Audley; Penvale yan gözle ona baktı, ama Audley'nin bakışları bir karış ilerideydi. "'Çok' başka bir isme karşılık gelmez, değil mi?"

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Penvale.

Audley'nin ağzı seğirdi. "Demek Jane yüzünden mutsuzsun," dedi. Penvale sessiz kaldı ama yanlılıkla dizginlerini o kadar sert kavradı ki atı şaha kalktı ve onu sakinleştirmek biraz zaman aldı. Yana doğru bakınca Audley'nin seğiren ağzıyla verdiği savaşı kaybettiğini gördü.

Audley bunun bir teyit olduğunu düşünerek devam etti, "O zaman neden Cornwall'a geri dönmüyorsun? En başta neden gittin? Bana lanet olası bir hayalet hakkında daha fazla saçmalık anlatma."

Penvale içini çekti ve pes etti. Kasabaya döndüklerinden beri arkadaşlarıyla bu konuyu tartışmaktan kaçınıyordu ve ePort onu aniden bitkin düşürmüştü. "Hayalet Jane."

Audley bir an sessiz kaldı. "Ah." Bu tek kelimede çok zengin bir anlam vardı.

"Gerçekten."

"Ve siz de onun hayalet olduğunu varsayarak...?"

"Hayatındaki istenmeyen erkeklerden kurtulmak." Penvale kendisine rağmen ağzının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti. Planını çözdükten sonra bir an durup düşünmemiş, tuhaf kurnazlığını ve mizahını takdir etmemişti.

Bir duraklama daha. "Yani..."

"Delirmiş mi? Akılsız mı?"

"Aslında oldukça zekice."

"Biliyorum." Audley'e yan gözle baktığında onun da sırtıttığını fark etti. Penvale, Jane'in bu planıyla hiçbir ilgisi olmamasına ve şu anda onun kurbanlarından biri olarak dava açmasına rağmen, Jane'le garip bir şekilde *gurur* duyuyordu. Planla ilgili her şey o kadar tamamen ona aitti ki, bu planı takdir etmekten başka bir şey yapamıyordu. Zihninin içine bir bakış atmak, nasıl çalıştığını görmek gibi bir şeydi ve bir noktada böyle bir şey Penvale için nadir ve değerli bir hediye gibi gelmeye başlamıştı.

Tanrım, onu gerçekten seviyordu, değil mi? "Yani gittin çünkü-"

"Hayalet ev partisi sırasında geri döndü," diye onayladı Penvale. "Hayaletin musallat olmasına bir son vermeyi kararlaştırdığımızı sanıyordum." Sinirli bir nefes verdi. "İkimiz arasında bir şeyler inşa ettiğimizi sanıyordum. Gerçek bir evlilik. Ama beni orada istemiyorsa, varlığımı ona zorla kabul ettirecek değilim."

"Burası senin evin," dedi Audley, bariz olanı söyleyerek ve Penvale'in birkaç ay önce kendisinin de aynı şeyi düşüneceğinden şüphesi yoktu. Ama şimdi o evde Jane'le birlikte yaşıyordu, onun görevlilerle konuşmasını görmüştü, pencereden denize baktığında bakışlarının nasıl yumuşadığını görmüştü, kütüphanedeki raftan her kitap çekişinde gösterdiği sevgi dolu özeni görmüştü ve artık gerçeği biliyordu.

"Burası onun da evi James."

Audley ona sertçe baktı -yirmi yıllık dostlukları boyunca Penvale'in ona ilk ismiyle hitap ettiği zamanların sayısı muhtemelen bir elin parmaklarını geçmezdi- ve Penvale onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı.

"Onu geri kazanmak için yeterince çalıştığın kesin," diye mırıldandı Audley.

Penvale kararlı bir şekilde, "Ama burayı kendisinin yaptı," dedi ve bu sözleri söylerken göğsünün derinliklerinde bir sızı hissetti; her yıl sadece birkaç dağınık geceyi, uzaklarda çarpan dalgaların sesiyle uyuyarak geçirdiği bir ömrü düşündü. Buna, her zaman en iyi ait olduğunu hissettiği yere geri dönmeye o kadar çabuk alışmıştı ki, bunun tekrar elinden alındığını düşünmek fiziksel bir acı gibiydi.

Ama Jane için dava açacaktı.

"Gidecek başka bir yerim var," diye hatırlattı Audley'e. "Şehirde Bourne House var, aslında bütün hayatım burada geçti. Trethwick Manastırı Jane'in kendini gerçekten evinde hissettiği tek yer. Sırf orada kalabilmek için tanımadığı bir adamla evlenmeye razı oldu. Olmak istediği yer orasıysa bunu ondan nasıl alabilirim? Ve yalnız kalmayı tercih ederse kendimi ona nasıl zorla kabul ettirebilirim?"

Audley atını aniden dizginledi ve Penvale de onu takip etti; yeterince erken olduğu için görünürde başka atlı yoktu ve patıkada durup atlarından birbirlerine baktılar.

"O halde onu seviyorsun," dedi

Audley. Penvale sakın bir sesle,

"Seviyorum," dedi.

"Violet memnun olacak," dedi Audley, ses tonunda memnuniyet vardı. "O kadar emindi ki..."

Penvale içini çekti; arkadaşları arasında pek az sır vardı ama ilk kez bu kadar ilgi çekici bir dedikodunun kaynağı oluyordu. Diğerlerinin romantik maceralarına alışkındı ama kendi çiftlerini her zaman ihtiyatlı ve az telaşlı bir şekilde idare ederdi. Uzun sürmeyecek bir şey için duygusallaşmaya değmezdi.

Yutkundu, evliliğinin bu kategoriye ait olduğu düşüncesi göğsüne bir darbe gibi çarptı.

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, Penvale?" Audley aniden sordu ve Penvale çaresiz bir şekilde tek omuz silkti.

"Sizi durdurabileceğimi sanmıyorum."

Audley onu şaşırtarak, "Oh, elbette yapabilirsin," diye cevap verdi. "Hatırlarsan, insanın aşk hayatıyla ilgili pek çok istenmeyen tavsiyeye muhatap olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim." Ses tonu tost kadar kuruydu ve Penvale cevap olarak yarım ağızla sırıtmayı başardı. "Ama zaman zaman bu tavsiyelerin bazıları oldukça zekiceydi, bilirsin- biraz daha erken dinlemiş olsaydım hayatımın şimdi çok daha kolay olacağına şüphe yok." Başını Penvale'e doğru eğdi ve Penvale bunun bir tür özür olduğunu fark etti. Kendisine bir özür borçlu olduğunu düşünmüyordu -udley ve Violet'in bir önceki yaz barışması herkes için biraz zor olmuştu, ancak işleri o kadar mutlu bir şekilde çözmüşlerdi ki, insan bu çileli olaydan dolayı herhangi bir kin besleyemezdi- ama yine de bir özür almak onu memnun etti.

"Pekâlâ," dedi tarafsız bir şekilde. "O halde tavsiyen nedir?" Audley basitçe, "Cornwall'a geri dön," dedi.

Penvale bunu düşünürken bir an durakladı. "Ama-"

"Neden gittiğini anlıyorum," dedi Audley, herhangi bir itirazı önlemek için elini kaldırarak. "Ve bence nedenlerin iyiydi. Ama Jane'in istediğinin bu olduğundan bile emin olmadan kendini lanet bir şehide dönüştürüyorsun."

"Ama hayalet-"

"Biliyorum." Audley başını salladı. "Ev partisindeki o hayaletin nedenini bildiğimi iddia etmiyorum ve varsayımında tamamen haklı olabilirsin. Ama evli olduğun kadın hakkında varsayımlarda bulunmanın ne kadar tehlikeli olduğunu zor yoldan öğrendim ve şu anda Jane'le konuşmadan hem kendin *hem* de Jane için bir karar verdin. Senin istediğin bu değil ve ya onun da istediği bu değilse?"

"Ama ya öyleyse?" Penvale sessizce sordu.

Audley ona bir kez daha o çıldırtıcı yarı gülümsemesiyle baktı. "O zaman en azından kesin olarak bileceksin." Dizginlerini kaldırarak atını yeniden harekete geçirdi. "Ve harika olabilecek bir evliliği bir kenara atmadığınızdan emin olmak biraz risk almaya değmez mi?"

Penvale kendi dizginlerini eline aldı, kanı damarlarında hızla akarken Audley'in sözleri zihninde yankılanıyordu. Audley haklıydı. Jane'in kendisi için karar vermesine izin vermek yerine onun yerine karar vermişti. Hayatı boyunca kaderi erkekler tarafından dikte edilmişti; az önce yaptığı şey de önceki örneklerden daha iyi değildi.

Onu görmeye gitmeliydi. Cornwall'a gitmeliydi. Emin olmalıydı.

Audley sonradan aklına gelmiş gibi omzunun üzerinden, "Yarına kadar gitmesen iyi olur," diye seslendi. "Violet bu akşamki yemek için verdiği numaraları mahvedersen seni öldürür."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," diye yalan söyledi Penvale, o ana kadar Violet'in o akşamki yemek davetini unutmuştu.

Yarın o zaman.

Yarın Jane'e gidecekti.

Jane'in Londra'ya vardığında hayal edebileceği tüm senaryoların gerçekte daha da kötü olduğu ortaya çıktı.

"Bir akşam yemeği partisi," diye mırıldandı öfkeyle, araba St James Meydanı'ndan Audley'lerin oturduğu Curzon Sokağı'na doğru ilerlerken. "Tabii ki lanet olası bir *akşam yemeği partisinde* olacaktı."

Smithers'ın kocasının yerini bildirmesi üzerine Jane bir an için onun eve dönmesini beklemeyi düşündü. Ama tam akşam yemeği saatinde gelmişti, yani onu beklemesi muhtemelen biraz zaman alacaktı ve sonrasında bir planı olup olmadığını ancak Tanrı bilebilirdi. Cornwall'dan buraya kadar at arabasıyla gelmişti; daha fazla beklemek istemiyordu.

İşte şimdi kendini Audley'lerin ön kapısının önünde, elini kapıyı çalmak için kaldırmış halde bulmuştu. "Sakin ol," diye mırıldandı kendi kendine. "Yeni Jane. Bu Yeni Jane."

Cesaretini toplayarak kapıya hafifçe vurdu, kapı bir süre sonra açıldı ve son derece yaşlı, güler yüzlü bir uşak onu içeri buyur etti.

"Leydi Penvale," dedi görkemli bir şekilde. "Kocamı görmeye geldim."

Kendi kabadayılığının verdiği güçle eve doğru hızla ilerledi, uşağın onu yemek odasına götürmesine, kapıyı açmasına ve-

Oh, ve hayal edebileceğinden de kötüydü. *Neden* bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki? Önünde, hepsi mum ışığıyla aydınlanmış bir yüzler denizi vardı. Onları taradı, tüm bu insanları tanıdığını, bunların Penvale'in en yakın arkadaşları olduğunu belli belirsiz fark etti, ama o anda bir köpekbalığı sürüsü gibi göründüler ve o şanssız 1sh onların ortasına düştü.

"Jane."

Bulanık yüzler arasından bir tanesi net bir şekilde ortaya çıktı. Elbette bu Penvale'di, sandalyesinden kalktı, diğer sandalyelerin aceleyle sürtünmesi, onun hareketinin orada bulunan diğer beylere görgü kurallarını hatırlattığını ve onların da ayağa fırladığını gösteriyordu. Penvale çok tanıdık, çok sevgili görünüyordu, saçları düzgünce geriye taranmıştı, yüzü Cornwall'da olduğundan biraz daha solgundu, gözleri-

Pek tanıdık gelmiyor.

"Gözlüklerin var!" Sözler Jane'in kastettiğinden daha suçlayıcı çıkmıştı ama konuşurken içinden bir kahkahanın yükseldiğini hissetti ve onu bastırmak için ellerini ağzına götürdü. Altın çerçeveli gözlükler takıyordu ama gözlüklerin ardında, bir noktada onu çok rahatlatan sabit ela bakışları vardı. Onsuz yaşamak istemediğini fark etmişti.

"Bayan Austen okuduğum için çok daha iyiyim." Ona gülümsedi; bir yerlerde, masadaki başka biri mutlu bir iç çekti, ardından iç çeken kişi muhtemelen bir arkadaşı tarafından dirsekle susturulurken belli belirsiz bir "Ah!" sesi duyuldu.

Jane, "Ve gizli merdivenlerin gizli kapılarını tespit etmek için, sanırım," diye cüret etti. Sözcükler, onun hızla kavradığı bir imaydı.

"O da var." Dudaklarını büktü. "Seni daha önce dinlemiş olsaydım, bazı şeyleri hemen açıklığa kavuşturabilirdim." Kasıtlı bir duraklama, genişleyen bir gülümseme. "Ama o zaman kendime bakarken çok eğlenmekten mahrum kalırdım."

"Öyle miydi?" Eğlenceliydi demek istiyordu ama detaylandırmasına gerek yoktu; adamın gözlerindeki ifadeden, gülümserken gözlerinin etrafındaki belli belirsiz kırışıklıklardan anladığını söyleyebilirdi.

"Öyleydi." Masanın karşı tarafından ona doğru yürümeye başladı; başka kimsenin bir kelimeyi kaçırmamasını sağlamak için mümkün olduğunca uzakta oturacaktı. Ne var ki, Jane onun yaklaşmasını artık pek umursamıyordu. Hayatının geri kalanında onun kendisine doğru yürüyüşünü izlemek isterdi, diye düşündü.

"Her halükarda, yarınki araba yolculuğumda okuyabilmek için bu öğleden sonra yeni gözlüklerimi almamın büyük bir şans olduğunu düşünüyordum."

"Senin- Oh." Kaşlarını çatı. "Nereye gidiyorsun?"

Masanın başına doğru döndü, artık ondan sadece birkaç adım uzaktaydı. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmaya hazırlanıyordum," diye devam etti. "Biraz deniz havasının bana iyi geleceğini düşündüm." Kadının önünde durdu.

Jane cevap verirken kendi ağzının da yukarı doğru kıvrıldığını hissetti. "Öyle mi yaptın?"

"Uçurum patikalarının ve koyun sürülerinin özellikle yaz aylarında çok güzel olduğunu gördüm."

Onun eline uzandı. "Yılın her zamanı, gerçekten, sanırım."

Adam kadının elini sıkıca kavrayarak onu kendine doğru çekti. "Yine de benden bir adım önde gidiyorsun."

"Senden bir adım önde olmayı seviyorum," dedi boştaki kolu beline dolanıp onu daha da yakına çekerken.

"Bu senin özel bir yeteneğin gibi görünüyor." Daha yakına eğildi. "Nefret ettiğini bildiğim halde buraya, şehre gelmek-"

"Gördüğünüz gibi Haziran ayı Ocak ayından çok daha güzel," dedi hafifçe.

Gözleri onunkilerde sıcacıktı. "Ve burada, bu gece-" Sesi şimdi o kadar alçaktı ki, diğerleri onu duyabilse bile, bu sözlerin sadece onun için söylendiğini biliyordu. "Böyle şeylerden hoşlanmadığını biliyorum."

Bir omzunu kaldırdı. Haksız değildi, tam olarak değil; odanın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ve bu düşünce hâlâ kalbinin göğsünde çarpmasına neden oluyordu. Ama bu insanların Penvale için çok değerli olduklarını biliyordu; birazcık ePort ile onun için de değerli olabilirlerdi. "Bir zamanlar sevmediğim her türlü şeyi sevmeyi öğreniyorum," diye onu bilgilendirdi.

Gözleri ona gülümsüyordu. "Bir şeyler." O da gülümsedi. "İnsanlar."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi. "Çünkü gelecek hafta seni sevdiğimi söylemek için kapına geldiğimde bunun son derece garip olacağından endişeleniyordum."

Jane'in kalbi bu sözler karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu. "Öyle mi?" diye sormayı başardı ve aniden ağlamak için garip bir dürtü hissettiğini düşününce bunun oldukça etkileyici olduğunu düşündü.

Penvale hafifçe geri çekildi ama kolunu onun beline dolamaya devam etti. "Seni o kadar çok seviyorum ki, eğer istediğin buysa Trethwick Manastırını bir daha asla görmemeye hazırdım. Buna senin adına karar verme hakkım olmadığını daha bugün fark ettim, belki de bu konuda senin de söz sahibi olmana izin vermeliydim."

"Evet, yapmalısın, seni aptal," dedi, Cornwall'dan -oldukça uzun, gerçekten- araba yolculuğu boyunca onu ayakta tutan öfkenin bir kısmı yeniden su yüzüne çıktı.

"Benden kurtulmaya çalıştığını sanıyordum!" diye itiraz etti.

"Şey, ben değildim."

Ona son derece şüpheli bir bakış attı.

"O zaman," diye düzeltti. "O zaman senden kurtulmaya çalışmıyordum, özellikle. Sadece daha önceydi... seni tanımadan önce."

"Kafa karışıklığımı anlayabilirsin," dedi ağzının kenarları hafifçe seğirerek. "Varlığımdan kurtulma çabası olan musallatlar ile böyle bir şey olmayanları ayırt etmek çok zor. Görünüşe göre doğaüstü meseleleri anlamak için yeterli tecrübeye sahip değilim."

"Sana o çılgınlığın nereden geldiğini bilmediğimi söylemeye çalıştığında beni dinleseydin-"

"O zaman nereden geldi?" diye merakla sordu.

"Bayan Ash," dedi Jane karanlık bir sesle. "Görünüşe göre bu onun çöpçatanlık fikriymiş."

Hayalet avının bizi birbirimize yaklaştırdığını düşünüyordu." Penvale'in ağzı seğirdi. "Ah. Şey, tamamen yanılmıyordu, değil mi?" Jane düşünmek için durakladı. "Sanırım yanılmıyordu."

"Ve sanırım sana söylemeliyim ki Jane, eğer seni mutlu edecekse hayatımın sonuna kadar gizli geçitlerde ağlayan hayalet bebekleri dinlemeye hazırım."

Jane, kalbi göğsünde birkaç kez atarken bile, "Öyle değil," diye onu temin etti. "Bebeği tedirgin edici buldum. Hastey'nin kedisi olduğu ortaya çıktı."

Penvale durakladı, şaşkındı. "Bir kedi," diye tekrarladı.

Jane omuz silkti. "Bana öyle söylendi. Görünüşe göre kedi bu özel yeteneğiyle ev halkı arasında ün kazanmış."

"O kedinin sesi şimdiye kadar karşılaştığım tüm insan bebeklerinden daha çok insan bebeğine benziyordu," dedi.

"Belki de yeterince insan bebeği duymamışsınızdır," diye önerdi. Kendisinin de bu türle ilgili sınırlı deneyimi vardı; bir kediye bebek sanarak kandırılabilir bir çift insan varsa, onların onlar olduğunu düşünüyordu. "Ya da kediler?"

"O zaman belki bu cehaletimi düzeltmeye çalışabiliriz," dedi başını onunkine doğru eğerek. Odanın bir yerinden bir uğultu yükseldi ama Jane ve Penvale bunu duymazdan geldi.

"Jeremy, *kapa çeneni*," dedi Diana şefkatle.

Jane bir an sonra geri çekildi. "Seni seviyorum," dedi soluk soluğa Penvale'e. Penvale, sevimli bir şekilde kızarmış ve dağılmış görünüyordu, gözlükleri de hafifçe yamuktu. "Ama sence... başka bir yere gidebilir miyiz?" diye sordu, başını bu özellikle romantik akşam yemeği tiyatrosunu hevesle izleyen arkadaşlarıyla dolu masaya doğru sallayarak.

Penvale gözlüklerini çıkarmak için uzandı ve Jane'e kolunu uzattı. "Eve gidelim mi o zaman?"

Jane onun elinden gözlüğünü aldı ve nazikçe burnuna geri taktı. "Sadece gözlükler takılı kalırsa," dedi ve partinin geri kalanına hızlı bir el sallayarak onu odadan çıkarmasına izin verdi.

"Merak etme," dedi ön merdivenlerden aşağıdaki sokakta bekleyen arabaya doğru inerlerken. "Bundan sonra yapmayı planladığım şey için seni tamamen net bir şekilde görmek istiyorum."

Ve yaptı da. Ve eğer ertesi sabah, akşamki faaliyetlerin bir zayıatını değiştirmek için bir çift gözlük daha göndermek zorunda kalırsa, hem Penvale hem de Jane bunun masrafına değdiği konusunda hemfikir olacaklardı.

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, hayallerimi gerçekleştiren bu işi benim için mümkün kılan çok sayıda insana sonsuz teşekkürler. Buna şunlar da dahildir:

Menajerim Taylor ([sahte!] bebek cesetlerini silmemi istemesine rağmen) ve editörüm Kaitlin ([sahte!] bebek cesetlerini bir romantik komediye dahil edemeyeceğimi onaylamasına rağmen). İkisi de en başından beri bu hafif dengesiz kitap fikri konusunda çok hevesliydiler ve onlara minnettarım.

Atria ve Simon & Schuster'daki Megan RudloP, Katelyn Phillips, Elizabeth Hitti, Samantha Hoback ve redaktörden sanat departmanına, satış ekibine ve ötesine kadar pek çok kişi dahil olmak üzere sevimli ve inanılmaz çalışkan insanlar. Kitaplarım üzerinde çalışan böylesine mükemmel insanlar olduğu için çok şanslıyım.

Root Literary'deki tüm ekip (ve özellikle bazı çok tuhaf e-postalara vakıf olan Jasmine).

Kitapçılar, kütüphaneciler ve sosyal medyadaki kitap topluluğunun bir parçası olan ve kitaplarım hakkında böylesine coşku, yaratıcılık ve neşeyle haber yayan tüm okurlar.

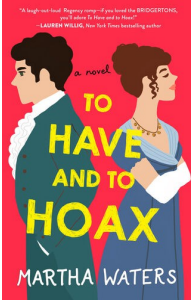
Çalışmalarımı destekleyen (ve ihtiyaç duyduğumda bana kulak vermek için her zaman hazır olan) birçok yazar. Manda Collins, Rosie Danan ve Kerry Winfrey son kitabım için değerli okuma zamanlarını ve nazık sözlerini ayırma nezaketini gösterdiler, bu yüzden onlara ekstra bir kucaklama; bir tane de Alison Cochrun, Jen DeLuca, Rachel Hawkins ve Sarah Hogle'a, A + (sanal kitap etkinliği) suç ortaklarına.

Ailem, arkadaşlarım, şimdiki ve eski iş arkadaşlarım (en azından benim yüzüme karşı) benim 1ctional karakterler hakkında çok fazla tartışmamı dinlemek zorunda kalmaktan şikayet etmiyorlar.

Ve son olarak: Jane Austen, Susan Cooper ve Carolyn Keene olarak yazan kadınlar, ki kitapları çocukluğumun ve gençliğimin pek çok saatini

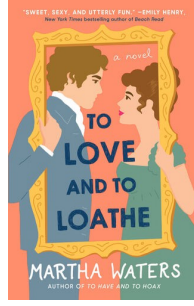
Bu kitabın var olma sebebi ergenlik dönemidir.

Bu Seriden Daha Fazlası

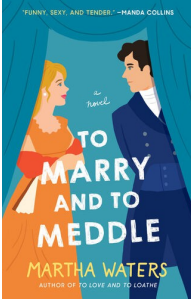
Sahip Olmak ve Aldatmak

Kitap 1

Sevmek ve Nefret Etmek

Kitap 2

Evlenmek ve Karışmak

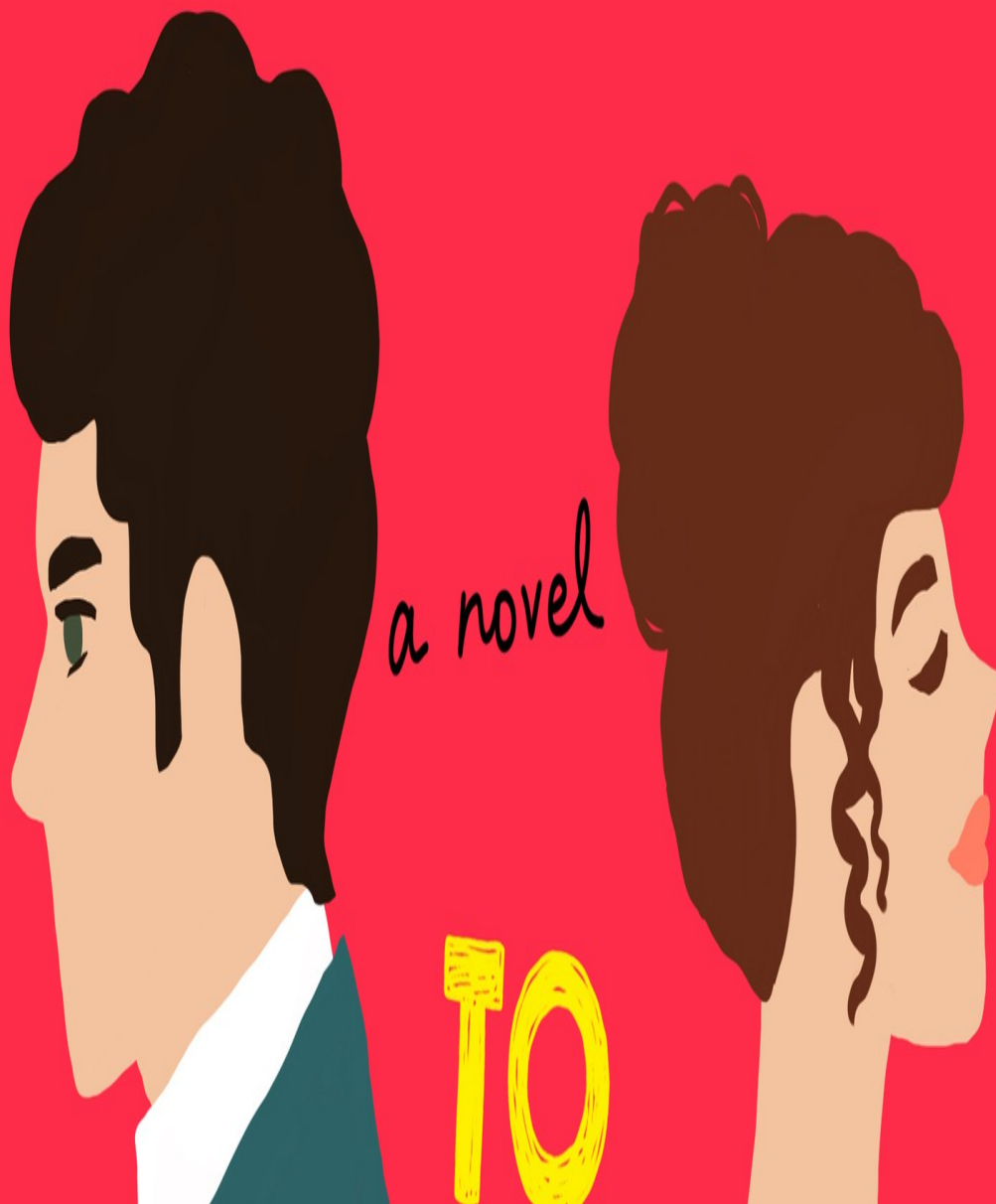
Kitap 3

Önizleme için okumaya devam edin

Sahip Olmak ve Aldatmak

"A laugh-out-loud Regency romp—if you loved the BRIDGERTONS,
you'll adore *To Have and to Hoax!*"

—**LAUREN WILLIG**, *New York Times* bestselling author

tarafindan

Martha Waters

Önsöz

Mayıs 1812

Leydi Violet Grey, on sekiz yaşında, güzel yüzlü, saygın bir servete ve kusursuz bir soya sahipti; iyi bir sosyete mensup genç bir hanımefendinin isteyebileceği her türlü avantaja sahipti - annesine göre trajik bir şekilde eksik olan bir özellik dışında: hanımefendiye yakışır bir uysallık duygusu.

Leydi Worthington, Violet'in bitmek bilmeyen ergenlik yılları boyunca kızını birden fazla kez, "Merak seni hiçbir yere götürmez, canım," diye uyarmıştı. "Merak seni balkonlara götürecektir! Ve harabeye!"

Harabe.

Violet'in bu kelimeye, örneğin Yunanistan'daki Parthenon bağlamında - iyi bir aileye ve servete sahip bir İngiliz kızı olmasaydı ziyaret etmeyi çok isteyeceği bir yer- bir itirazı olmasa da, kendisi gibi genç hanımlar bağlamında kullanıldığında her türlü mantığın ötesinde nefret etmeye başlamıştı. Annesi bu kelimeyi Violet'in uygunsuz davranışlarına karşı uyarmak için o kadar sık kullanmıştı ki, Violet bu kelimeyi hep büyük *R* ile hayal etmeye başlamıştı.

Ve eğer Leydi Worthington'ın sürekli uyarılarına bakılırsa, Violet bu en istenmeyen duruma düşme riski altındaydı. Leydi Worthington, Violet'in aile kütüphanesinden gizlediği skandal şiir kitabını keşfettiğinde, Yıkım konusunda uyarmıştı. Violet'in *Arts and Sciences Review*'un editörüne Fransa'da bir kuyruklu yıldızın keşfiyle ilgili bir soru içeren bir mektup yazdığını fark ettiğinde, Mahvolma uyarısında bulundu. ("Ama mektubu bir beyefendinin takma adıyla gönderecektim!" Annesi mektubu yırtarken Violet itiraz etti.

mektubu parçalara ayırdı.) Sonuç olarak, -Leydi Worthington'a göre- Harabe her köşede pusuya yatmış gibi görünüyordu.

Kısacası, endişe vericiydi.

Ya da en azından Violet dışında herkes için endişe verici olurdu.

Ancak Violet için, saraydaki sunumuna ve Londra'daki ilk sezonuna giden aylar boyunca sıklığı artan bu sürekli uyarılar, Harabe'nin tam olarak neyi içerdiğini merak etmesine neden oldu. Bu konuda genellikle sinir bozucu bir şekilde laf kalabalığı yapan annesi, Violet ona bu konuda baskı yaptığında tuhaf bir şekilde ayrıntılar konusunda suskunlaştı. Violet en yakın iki arkadaşı olan Diana Bourne ve Leydi Emily Turner'a da sormuştu ama onlar da benzer şekilde bilgisiz görünüyorlardı. Worthington'ların malikânesi Worth Hall'daki kütüphaneyi yavaş yavaş araştırmaya başladı ama fazla ilerleme kaydedmeden kıyafet provası için Londra'ya götürüldü.

Bu nedenle Violet ilk sezonuna sinir bozucu bir bilgi eksikliğiyle başladı. Sezona birkaç hafta kala kendini en yasak yer olan balkonda, büyük olasılıkla mahvolma sürecinde bulduğunda ve bunun hayal ettiği kadar heyecan verici olmadığını fark ettiğinde oldukça hayal kırıklığına uğradı.

Yıkım girişiminde bulunan beyefendi, Willingham Markisi ve kötü şöhretli bir çapkın olan Jeremy Overington, Violet'in en yakın arkadaşı Diana'nın ağabeyinin en yakın arkadaşı olduğu göz önüne alındığında, ona tamamen yabancı değildi. Aslında Violet, Penvale'in Eton'dan eve döndüğünde kendisini, Diana'yı ve Emily'yi Lord Willingham'ın maceralarıyla eğlendirdiğine dair canlı anılara sahipti. Ancak Violet Lord Willingham'ı birkaç yıldır görmemişti, ta ki Londra sosyetesine ilk adımını attığı bu aya kadar.

Willingham'ın yakışıklı olduğu kesindi, tabii altın sarısı saçları, mavi gözleri ve mükemmel bir pantolonu çekici bulanlar için (ki Violet da her düzgün İngiliz kızı gibi doğal olarak öyleydi). Sözlü münakaşayı eğlenceli bulanlar için (ki Violet da pek çok İngiliz kızının aksine öyleydi) oldukça espriliydi de. Ve tam da bu akşam Montgomery balosunda Violet onun genç bir hanımla yaptığı vals, söz konusu genç hanımla karanlık bir balkona çıkıp vals yapma fırsatına çevirmekte ne kadar hızlı olduğunu öğrenmişti.

Violet olayların bu şekilde gelişmesine oldukça şaşırmıştı -birkaç dakika önce, romantik mum ışığında yıkanan avizelerin altında dönüp durarak Londra izlenimleri hakkında boş boş sohbet ediyorlardı ve şimdi burada, birbirleri dışında yalnızdılar, orkestra müziği balo salonuna açılan Fransız kapılarından geliyordu. Buradan sonra olaylar hızla ilerledi. Nasıl olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama bir an Jeremy ona, sesinde kahkahalarla, ilk kez balkona çıkarılıp çıkarılmadığını soruyor, sonra da ağzı onunkini kapatıyordu.

Bu da onu şu anki Harap olma durumuna getirdi. Yine de ve yine de. Violet, gizlice okuduğu pek çok kitaptan, ama kesinlikle annesinden değil, hep Mahvolmanın oldukça keyifli bir deneyim olduğu izlenimini edinmişti. Yoksa neden bir hanımefendi birkaç toplantı anı için her şeyi riske atsın ki? Yine de Violet, dürüst olmak gerekirse, kendi Mahvoluş'unu umduğu kadar keyifli bulduğunu söyleyemezdi.

Emin olmak için, Lord Willingham'ın kolları onu göğsünde kavrarken güçlüydü ve göğsünün kendisi de ona baskı yaparken güven vericiydi. Ve evet, hoş bir bergamot kokuyordu ve ağzı, yılların deneyiminden söz eden bir rahatlıkla onunkinin üzerinde hareket ediyordu.

Ve yine de.

Violet kendini tuhaf bir şekilde kopuk hissediyordu - bir yanı elindeki anlık faaliyete odaklanmış, bir elini dikkatle Willingham'ın boynunun arkasına kıvrımış, gözlerini sımsıkı yummuşken, zihninin bir köşesi akşam havasının serinliğine, yüzünü durmaksızın yukarı doğru eğik tutmaktan kaynaklanan boynundaki hafif rahatsızlığa ve terasta onlara doğru yaklaşan ayak sesleri duyma ihtimaline dikkat kesilmişti.

Bir an sonra, gerçekten de ayak sesleri duyduğunu ve bu seslere kesinlikle erkeksi bir sesin eşlik ettiğini dehşetle fark etti.

"Jeremy, yeteneğini kaybediyorsun," dedi adam ve Willingham'ın Violet'i gözden uzak tutmaya çalışarak arkasını dönmesine neden oldu. "En azından ilişkilerin için balkonun karanlık bir köşesini seçmeyi bildiğini sanıyordum."

Sesin sahibi bir ışık huzmesinin içine adım attı ve Violet'in ilk izlenimi, onun şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adam olduğuydu. O her zaman

Kitaplardaki kızların bu açıklamayı yaptıklarında aptal olduklarını düşünürlerdi - sonuçta, bir erkeğin yüzüne baktığı bir saniyede, bir bayanın bu yüzün dünya üzerinde geçirdiği yıllar boyunca karşılaştığı tüm erkek cinsinden daha çekici olduğuna karar vermesi nasıl mümkün olabilirdi? Bu tamamen mantıksızdı. Saçma.

Yine de o anda Violet'in kendisi de saçmalamaya başlamıştı, çünkü hiçbir şey onun bu izlenimden emin olmasını engelleyemiyordu. Yabancı uzun boylu ve geniş omuzluydu ve Violet'ın Oxford'dan geleli sadece birkaç mevsim olduğunu bildiği Lord Willingham'dan daha yaşlı görünmüyordu. Violet'inkinden bile koyu olan saçları loş ışıktaki siyah görünüyordu. Gözleri canlı, ürkütücü bir yeşildi ve bakışları Lord Willingham'ın omzunun üzerinden Violet'inkilerle buluştuğunda, Violet içinden bir heyecan geçtiğini hissetti; adamın fiziksel yakınlığının ve onu içine çekerken gözlerindeki takdirin farkındaydı. Adam kompakt, atletik bir zarafetle hareket ediyordu ve aniden bu adamı bir atın sırtında görmeyi çok isteyeceğini düşündü. Bu düşünceyi duysa annesinin yüzünün alacağı şekli zihninde canlandırdı -Leydi Worthington nedenini tam olarak bilmese de bunu uygunsuz bulurdu- ve balkonun nispeten sessiz ortamında doğal olmayan bir sesle attığı kahkahayı bastırmak için elini ağzına götürmek zorunda kaldı.

Bu ses üzerine yeni gelen adamın bakışları daha keskin bir şekilde Violet'e odaklandı ve gözleri büyüdü. Violet, onun kendi güzelliğinden etkilendiği kadar, Violet'in de kendi güzelliğinden etkilendiğine dair çılgınca bir umuda kapıldı. Ne de olsa annesi bile zaman zaman eleştirilerini yumuşatmak zorunda kalıyor, Violet'in "geri kalanını görmezden gelecek kadar güzel olduğunu umuyoruz" diye isteksiz bir itirafta bulunuyordu - "geri kalan" Violet'in karakterinin onu *kendisi* yapan tüm yönleriydi elbette.

Ancak, bu romantik düşünce şu ifadelerle kısa sürede ortadan kalktı Kıza bakarken yabancıнын yüzüne yayılan öfke.

"Jeremy," dedi, dikkatini kızın önünde koruyucu bir şekilde duran ve diğer beyefendinin görüşünü engellemekte oldukça kötü bir iş çıkaran Lord Willingham'a yönelterek, "bu çok uzak."

Lord Willingham, "Bunu daha önce de söyledin, eski dostum, ama yine de durum hiç de öyle görünmüyor," dedi, sesi tembelleşmişti. Ancak Violet onun vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordu.

"Babamla karşılaştığımda bana, kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kadınla birlikte sizi burada bulabileceğimi söylediğinde, yanılıyor olabileceğini düşündüm. Söz konusu kadının bir dul ya da en azından sadakatsiz bir eş olmasını bekliyordum, bir kız değil." Konuşurken yabancının yeşil gözleri parlıyordu ve sesini yükseltmemiş olmasına rağmen Violet onun birçok kişinin kıskırtmak için iki kez düşüneceği bir adam olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ancak o, doğası gereği tamamen aykırı bir yaratıktı ve bu nedenle doğal olarak bunu yapma ihtimalini oldukça cazip buluyordu.

Lord Willingham, "Audley, donuna bir şey olmasın," diye seslendi ve Violet bu yabancının Dovington Dükü'nün ikinci oğlu ve kendisi, Lord Willingham ve Penvale'den oluşan ayrılmaz üçgenin üçüncü köşesi olan Lord James Audley olduğunu anladı. Hep birlikte Eton'a gitmişler, ardından Oxford'a geçmişlerdi. Diana ve Penvale ile geçirdiği onca zamana rağmen Lord James ile daha önce hiç tanışmamıştı.

Lord Willingham, "Bizi gören tek kişi sensin, o yüzden telaşlanacak bir şey yok," diye devam edince Violet gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. *Bir erkeğe ne kadar da benziyor, diye düşündü* - elbette telaşa *kapılması* için bir neden yoktu, çünkü o bir erkekti ve ne isterse yapabilirdi. Öte yandan kendisi daha çok zor durumdaydı. Penvale'in yıllar boyunca Lord James hakkında neler söylediğini hatırlamaya çalıştı; ağzı sıkı biri miydi? Penvale'in okulda anlattığı hikâyelerin genellikle yataklardaki kurbağalar ve erkeklerin anlaşılmaz bir şekilde son derece eğlenceli bulduğu diğer şeylerle ilgili olduğu düşünülürse, bu cevaplaması zor bir soruydu. Gerçekten de tüm cinsin zekâsından şüphe duymak için yeterliydi.

"Başka biri de olabilirdim ve hanımefendinin itibarı mahvolurdu," dedi Lord James, sesi sabitti ama tonu her kelimedede daha da soğuklaşıyordu. "Balolarda bakireleri baştan çıkaracak kadar alçaldığına inanamıyorum."

Violet öfkeyle karışık bir utanç dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti ve daha iyi düşünmeden Lord Willingham'ın omzunun gölgesinden çıkıp doğrudan Lord James'in tutuk gözlerine baktı.

"Söz konusu bakire sizi duyabiliyor efendim," dedi sertçe. "Ve bu konudaki sağduyunuzu kesinlikle takdir edecektir."

Lord James'in gözleri kısıldı. "O zaman gelecekte, belki de karanlık balkonlarda şüpheli şöhreti olan beyefendilerle gezintiye çıkmamayı düşünmeli." Başını kabaca Lord Willingham'a doğru salladı ama bakışları Violet'inkilerden hiç ayrılmadı.

İçinden bir öfke dalgası daha geçerken, Violet sanki korsesi çok sıkı bağlanmış gibi (ki bu tamamen mümkündü) kendini o yeşil bakışlara kapılmış bulduğunda tuhaf bir şekilde nefessiz kaldığını hissetti. Onunla göz temasını kesmeye de cesaret edemiyordu.

"Balo salonunda sıcaktan bunalmıştım," dedi ona en ağırbaşlı gülümsemesini sunarak. "Marki biraz temiz hava almam için bana buraya kadar eşlik etme nezaketini gösterdi."

"Öyle miydi?" Koyu renk bir kaş kalktı. "Çok centilmendi." Ses tonu alaycı bir düşünceye dönüştü. "Yine de, ikinizle karşılaştığımda, temiz hava almanıza yardımcı olmaktan çok bunu kısıtlıyor gibi görünmesi tuhaftı."

Violet yanaklarının ısındığını hissetti ama korkmayı reddetti. Bu adamda ne olduğunu bilmiyordu ve onunla konuşmak için can atıyordu ama gözlerini kaçırmaya, sessizce bir bahane mırıldanmaya ve balo salonuna kadar kendisine eşlik edilmesini istemeye de gönlü el vermiyordu.

"Lord Willingham'ın şu anda sizden çok daha fazla centilmen gibi davrandığını söyleyebilirim, lordum," diye karşı çıktı. "Hanımefendileri rahatsız etmenin bir centilmen davranışı olduğunu bilmiyordum." Yine de onun rahatsızlığını görmesine izin vermedi; her terbiyeli genç hanım gibi kusursuz bir duruşu vardı ve böylesine utanç verici bir konuşma karşısında küçülme dürtüsüne direndi.

"Beni affedin," dedi Lord James ve sesinde pişmanlık olmasa da gözleri biraz yumuşadı. "Rahatsız hissettiğinizi fark etmemiştim. Kesinlikle öyle bir işaret vermiyorsunuz." Ses tonu alaycıydı ama sözlerinde hayranlık gibi bir şeyin izi vardı.

"Bu benim ilk sezonum lordum," dedi, kirpiklerini kırıştırmayı düşündü ama bu fikirden vazgeçip masum bir bakış attı. "Korkarım tüm bunlar benim için oldukça yeni." Lord James'in yüz ifadesi bu sözler üzerine hafifçe sertleşince abartmış olabileceğinden endişelendi ama öyle görünüyordu ki

Tavrındaki değişikliğin nedeni, onun mırıldanmasından ziyade, söylediği bir şeydi.

"Tanrım, Jeremy," diye mırıldandı Willingham'a kızgın bir bakış fırlatarak. "En azından birkaç sezondur dışarıda olanlardan, senden ne bekleyeceğini bilenlerden biri olamaz mısın?"

Willingham neşeyle, "Görünüşe göre hayır," dedi. "Cazibesi çok büyüktü." Violet'a şeytani bir sırtış fırlattı, Violet da ona gülümsememek için kendini zor tuttu. Neden bu kadar çok eşi ve dolu büyülediğini anlamak kolaydı. "Masum hanımların yanında güvenilmez bir alçak olduğuma göre, belki Audley, Leydi Violet'e içeri kadar eşlik ederek bana bir iyilik yapabilirsin? Elbette birkaç dakika geçtikten sonra. Adabın hatırına." Bu son cümle, Violet'ın sadece Lord James'i kızdırmak için kullanıldığından neredeyse emin olduğu büyük bir dram tonuyla söylenmişti - öyle görünüyor ki başarılıydı. Yüz ifadesi değişmemişti ama Violet, sabrının sınırlarına ulaşıyormuş gibi vücudunun daha da gerildiğini fark etti.

Lord Willingham elbette Violet'in bu kadar uzun bir aradan sonra onunla yeniden ortaya çıkmasının tamamen skandal olacağını kastetmişti; eğer başka bir beyefendiyle yeniden ortaya çıkarsa, orada bulunan dedikoducu sosyete matronlarının Willingham'la balkonda ne kadar süre yalnız kaldıklarını fark etme olasılıkları azalırdı -ya da daha iyisi, ilk etapta hangi beyefendiyle ortadan kaybolduğunu unuturlardı.

Ancak Lord James hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Hanımefendinin benim kolumda yeniden ortaya çıkmasının, sizinkinde ortaya çıkmasından daha az skandal olduğunu anlayamıyorum," dedi ve Violet onun ses tonundaki isteksizliğe karşı kendini tutamadı. Kendisini hiçbir zaman aşırı derecede kibirli biri olarak görmemişti ama bir beyefendinin onunla birkaç dakika geçirmek konusunda bu kadar tereddütlü olması hiçbir hanımefendinin hoşuna gitmezdi.

Lord Willingham güldü. "Audley, kendimizi kandırmayalım. Herkes sizin masum bir genç hanımın itibarını asla lekelemeyecek onurlu bir beyefendi olduğunuzu bilirken, ben saygın balo salonlarından men edilmekten bir adım uzaktayım." Sanki bir düelloda zaferi rakibine bırakan bir katılımcı gibi geri adım attı ve Violet'in önünde özenle hazırlanmış bir selam çizdi. Bu sanata gerçekten değer veren bir beyefendiyi bulmak ne yazık ki çok zordu.

selamlama. "Leydi Violet Grey, size Lord James Audley'i takdim edebilir miyim? Sizi toplumun sıcak kucağına güvenle geri götürecektir."

"Nereye gidiyorsun?" Violet sordu.

"Bir içkiye." Violet bu cevabın büyük bir coşkuyla verildiğini, hatta Lord Willingham'ın şimdiye kadar onun yanında gösterdiği en büyük coşku olduğunu düşündü.

Ve sonra Lord James'i arkasından ağzı açık bakakalmış bir halde bırakarak gitti, vurdumduymaz cephesi sonunda paramparça olmuş, görünüşe göre öfkeden dili tutulmuştu.

"Lanet olası piç kurusu," diye mırıldandı, görünüşe göre son zamanlarda masumiyetini ilan ettiği genç bir bayanın huzurunda durduğunu unutmuştu. Violet, doğal olarak, onun kaba dilinden hoşlanmıyordu; skandal romanlardaki kötü adamların kullanabileceği türden bir dile benziyordu ve dahası, yıllardır bir erkeğin onun önünde küfrettiğini duymayı umuyordu. Bu özel lakabı ileride düşünmek ve kullanmak üzere bir kenara kaldırdı, tabii ki annesinin duyamayacağı bir yerde.

Lord James ise onun varlığını geç de olsa hatırlamış gibiydi. Tedirginliğine ve Lord Willingham'ın aniden gidişiyle dikkatinin dağılmış olmasına rağmen, dikkati bir kez daha onun üzerinde tuhaf bir büyü etkisi yarattı. Bu hissi tarif edecek kelimeleri aradı ama bulamadı; bulabildiği en yakın şey, Lord Willingham'ın ona baktığında, onu daha önce hiç kimsenin görmediği kadar net ve tam olarak gördüğüne dair belli belirsiz bir his oldu.

Rahatsız ediciydi. Ve rahatsız ediciydi.

"Özür dilerim," dedi sertçe ve Violet gözlerini kırıştırdı, bir an için özrünün onun bakışları altında yaşadığı rahatsız edici farkındalık için değil, kullandığı dil için olduğunu fark edemedi. "Bu benim için oldukça kabaydı."

"Lütfen yapma," dedi Violet umursamazca. "Daha doğrusu, küfür ettiğin için özür dileme. Eğer benimle birlikte olmayı arzu etmediğinizi ima ettiğiniz için ya da sanki orada değilmişim gibi, sanki inatçı bir çocukmuşum gibi benden bahsettiğiniz için özür dilemek isterseniz, bunu duymayı çok isterim."

Gözleri kısıldı. "Daha doğru dürüst tanıştırılmadığınızı düşünürsek oldukça cesursun."

"Saçmalık. Lord Willingham'ın az önce yaptığı şeye ne diyorsunuz?"

Lord James karanlık bir sesle, "Zor durumdan kurtulmak için kıvrınıyor," dedi. Ona değerdendirici bir bakış attı. "Demek Leydi Violet Grey sizsiniz. Penvale sizden bahsetmişti."

Violet ona en çekici gülümsemesini verdi. "Her şey yolunda sanırım?"

Lord James kısaca, "Bir keresinde sizi ve kız kardeşini gölde kombinezonlarınızla yüzerken yakaladığını söyledi," dedi. Ağzı yukarı doğru kıvrıldı, çatık kaşlarının ePektini hafifletti ve ekledi, "Sanırım bu bir fikir meselesi. Örneğin, annenizin bunu iyi bir şey olarak göreceğinden şüpheliyim; ancak on sekiz yaşındaki bir delikanlı için oldukça ilgi çekici olduğunu itiraf etmeliyim."

Violet ona sırtarak, "Lordum, iç çamaşırlarımı tartışmak için tanışıklığımızın henüz erken olduğunu düşünüyorum," dedi. Adam ne olduğunu anlayamadan irkilerek bir kahkaha attı ve bu kahkaha Violet'in ondan daha çok hoşlanmasına neden oldu.

"O zaman hangi noktada bu uygun görülür? Görgü kurallarının incelikleri hakkında tam olarak bilgi sahibi değilim."

Onunla *flört* mü ediyordu?

"En az iki kez dans edene kadar kesinlikle olmaz," dedi Violet usulca. Ve Karşılığında hava mı *atıyor*?

"Anlıyorum," dedi alaycı bir tavırla.

"Ne de olsa, sizin tehlikede olduğunuz çok hassas hassasiyetlerim var," diye ekledi ve karanlıkta hızlı bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Bu gülümseme adamın yüzünü oldukça değiştirmişti. O anda, saçma bir şekilde, onun bir başka gülümsemesini daha almak için çok şey yapabileceğini hissetti.

"Her şey göz önünde bulundurulduğunda, benimkini kaybetme riskinin daha fazla olduğunu düşünüyorum," diye kuru bir şekilde cevap verdi. Violet'in hangi koşullar altında keşfedildiğinden bahsedilince kızardığını hissetti. Bu çıldırtıcıydı.

"Lordum," dedi sertçe, "lütfdn bahsetmemenizi rica ediyorum-"

"Sormana bile gerek yok," diye araya girdi. "Sormazdım." Daha fazla ayrıntı vermedi ama kadın ona hemen inandı.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü hayal bile edemiyorum," dedi Violet, sanki sık sık balolarda balkonlarda beyefendilerle kucaklaşıyormuş gibi sıradan ve dünyevi görüneceğini umduğu bir kahkaha atarak. Kalbi içinde ağır ağır çarpıyordu.

Yine de göğsü kabardı ve bir an için Lord James Audley ile tanışalı sadece on beş dakika olmasına rağmen onun kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsediyini fark etti. Annesini dehşete düşüren bir şekilde, kendisinden başka kimsenin fikrine zerre kadar değer vermemekle övündüğü düşünülürse, bu oldukça can sıkıcıydı.

Bir şekilde, o fark etmeden, adamın daha da yaklaştığını fark etti. Lord James'in geniş omuzları arkalarındaki balo salonundan yayılan ışığın bir kısmını engelliyordu. Artık tamamen gölgeler içinde duruyorlardı ve o anda biri balkona çıksa bile, o kişinin onları bulundukları konumda görmesi çok zor olurdu. Bu düşünce onu merakla nefessiz bıraktı.

"Sanırım bu sezon şimdiye kadar tanıştığım en ilginç genç hanım sizsiniz," diye karşılık verdi, yüzünde ya da sesinde en ufak bir alay izi olmadan. Neden *ilginç* kelimesi herhangi bir beyefendinin ona söylediği en güzel şey gibi görünüyordu? Neden onun dudaklarında *ilginç kelimesi*, bu sezon ona daha önce söylenmiş olan *güzel*, *çekici* ya da *eğlenceli* gibi iltifatlara tercih ediliyordu?

Adamın gözleri onunkileri yakalayıp tuttu ve kalbi daha da hızlı atmaya başladı, ta ki adamın da bunu duyabildiğinden emin olana kadar, öyle yüksek sesle çarpıyordu ki kulaklarında. Bu normal miydi? Bir doktor çağırmalı mıydı? Kur yapmakla ilgili okuduğu hiçbir şeyde, balkonda ay ışığının aydınlattığı bir sahnenin bir tür kalp rahatsızlığı nedeniyle baygınlıkla sonuçlandığından söz edilmemişti.

"Eminim annem bunu söylediğini duysa dehşete düşerdi," diyerek gülmeye zorladı Violet, yine de bakışlarını ayırmadı. "Her zaman kendi iyiliğim için fazla ilginç olduğumdan endişelenir."

Tekrar gülümsedi, gülümsemesi kaybolmadan sadece bir Aash önce ve Violet bir kez daha etraflarındaki her şeyin bu gülümsemenin parlaklığıyla karşılaştırıldığında sönük kaldığı gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Gülümseme kaybolduktan sonra bile varlığı bir şekilde devam etti ve yüzünün keskin açılı yoğunluğunu daha az şiddetli, daha davetkâr hale getirdi. Sanki onun yüzünde o gülümsemeyi bir kez gördüğünde, bıraktığı izlenimi asla unutamayacaktı.

"Sanırım *benim* iyiliğim için yeterince ilginçsin." Bir adım öne çıktı ve elini uzattı.

"Leydi Violet," dedi, "bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Burada mı?" Violet gülerek sordu. "Balkonda mı? Yalnız mı?" Ne de olsa, birkaç adım ötede mükemmel bir balo salonu vardı - aslında ona eşlik etmesi gereken bir salon.

"Aslında içeriye döneceğimizi düşünmüştüm," dedi, ağzı hafifçe yanlara doğru kıvrıldı. "Ama..." Adam tereddüt etti ve Violet aralarındaki bu çekimi onun da hissettiğini biliyordu. Gürültülü ve kalabalık bir balo salonuna dönüp onunla hava durumunu tartışmak istemiyordu.

"Hâlâ müziği duyabiliyorsun," dedi kendini ikna edemeden ve bu doğrudu - Fransız kapılarından dışarı süzülen ve etraflarındaki serin gece havasına yayılan müzik tınlarını yakalayabiliyordu.

"Evet, yapabilirsin," diye kabul etti, o kadar hızlıydı ki neredeyse yüksek sesle gülecekti. "Lütfen benimle dans edeceğini söyle," diye ekledi, bir adım daha atarak ve artık edep sınırlarını aşacak kadar yakın duruyordu. Violet başını geriye eğip ona baktı ve kendini bir kez daha o yeşil bakışların yoğunluğuna kaptırdı. *Lütfen* kelimesi onun dudaklarında inanılmaz derecede çekici geliyordu.

"İç çamaşırlarınızdan bahsetmeden önce sizinle iki kez dans etmem gerekiyorsa "Hiç vakit kaybetmesem iyi olur," diye ekledi, "bu konuşmayı yapmak için kendimi birdenbire çok çaresiz hissettim."

Violet şaşkın bir kahkaha attı ve onu kollarının arasına alma fırsatını yakaladı - bu ifadeyi bir romanda karşılaştığında her zaman biraz saçma bulmuştu ama orada, o balkonda, o mehtaplı gecede tamamen doğru görünüyordu.

Violet daha önce de beyefendilerle dans etmişti elbette ve o ana kadar bu danslardan büyük keyif aldığını söyleyebilirdi. Bazıları diğerlerinden daha iyiydi elbette -hayat böyledir, demişti annesi bir keresinde derin bir iç çekerek- ama genel olarak Violet kendini dans etmeyi seven bir hanımefendi olarak görüyordu.

Ama şimdi, hiç tanımadığı bir adamın kollarında balkonda vals yaparken, güneş gibi parlayan bu dansın yanında önceki tüm o dansların sadece Aickering candle Aames olduğunu fark etti. Adamın kolları güçlüydü.

etrafında dönüyor, onu müzikle birlikte ustalıkla çeviriyordu. Bu kadar yakından, ona yapışan özel kokuyu alabiliyordu; yeni sıkılmış keten ve tıraş sabununun bir karışımı ve hafif bir içki notası - belki de brendi? Her neyse, karışım tamamen sarhoş ediciydi. Aklından çılgınca düşünceler geçiyordu: Burnunu onun tertemiz ütülenmiş ceketine ve snikopuna bastırmak tuhaf kaçır mıydı?

Evet, öyle olacağına karar verdi.

Yavaşça dönerken onun inanılmaz yakışıklı yüzüne baktı, gözleri onu yakaladı ve tuttu. Gülümsemesi yeniden ortaya çıkmamıştı ama bir şekilde onun varlığını gözlerinde, ona bakışında hissedebiliyordu. Bu, tam olarak açıklayamadığı ama hiç de nahoş olmayan bir şekilde sıcak ve kaşıntılı hissetmesine neden oldu.

Sezonun son haftalarında Violet pek çok dans etmiş, pek çok beyefendiyle konuşmuş, pek çok güzel elbise giymişti ama burada, تنها bir balkonda, allık pembesi ipekten (ona göre tenine hiç yakışmayan) pek de dikkat çekici olmayan bir gece elbisesi içindeyken Violet sonunda kendini "*Evet, işte bu*" derken buldu.

"Biliyor musun, bu bir baloda geçirdiğim en keyifli on dakika olabilir. Bütün yıl boyunca," dedi Lord James, ürkütücü bir şekilde Violet'in kendi düşüncelerini yankılayarak.

"Buna inanamıyorum," dedi Violet hafifçe, bu sözler karşısında içinde oluşan heyecanı görmezden gelmeye çalışarak. "Beyefendilerin genç hanımlara uygun olmayan her türlü faaliyette bulunmalarına izin veriliyor, bunlardan bazılarının oldukça soğuk bir akşamda dışarıda durmaktan daha keyifli olduğunu tahmin ediyorum."

"Doğru," diye kabul etti. "Yine de, bu akşamki arkadaşlığımız için kendimi güçlü bir tercihle buldum."

Sonra balkonda yavaşça dönerlerken ona baktı, adamın eli onunkinde sıcak ve sabitti, diğeri sırtındaki kumaş katmanları arasında yanıyordu.

"Leydi Violet," dedi aniden durarak, "pişman olacağım bir şey yapmadan önce sizi içeri götüreceğim."

"Öyle mi?" Violet sesindeki hayal kırıklığını bastıramayarak "Ah" dedi. Onu serbest bırakmak yerine kendine doğru çekti, vücudunun sıcaklığı bir pervanenin Aame'ye çekilmesi gibi onunkinde çekildi.

"Şey, *aslında*," dedi ona bakarak, "pişman olacağımdan hiç emin değilim. Ama kendimi dünyanın Jeremy Overington'larından ayırmaya çalıştığım için, genç hanımları balkonlarda öpmeyi alışkanlık haline getirmiyorum." Elini yukarı uzattı, Violet'in belindeki tutuşunu bırakarak yanağına dokundurdu, sonra da koyu renk buklelerinden birini başparmağıyla ön parmağı arasına aldı. Violet kendini yere çakılmış gibi hissetti; balo salonu o anda 1re'yi yakalamış olsaydı, bunun bile onu harekete geçireceğinden şüpheliydi.

Ancak bir süre sonra fark ettiği gibi, annesinin sesi, alev alev yanan bir cehennemden daha etkili olmuştu.

"*Violet Grey!*" diye tiz bir çığlık attı Leydi Worthington, ses tonunda dehşet ve onaylamama öncelik için savaşıyordu. Lord James elini hemen bıraktı ve Violet aceleyle iki adım geri attı ama artık çok geçti.

Görölmüşlerdi.

Leydi Worthington onlara doğru ilerlerken, başındaki tüylü başlık öfkeyle titriyordu. Hâlâ çok yakışıklı bir kadındı, henüz kırkında bile değildi ama Violet onun sık sık çok daha yaşlıymış gibi giyindiğini düşünüyordu. Şu anda güzelliğı tüm göz korkutuculuğıyla ortaya çıkmıştı -sarı yanakları renkten renge giriyor, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Violet'ten Lord James'e baktı ve tekrar geri döndü, tek bir bakış kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Violet kendini sert bir saldırıya hazırladı ama annesinin ilk sözlerinin kendisini değil, partinin beyefendisini hedef aldığını fark etti.

"Sanırım Lord James Audley." Bu aslında bir soru değildi; Violet'in *da* çok iyi bildiğı gibi, Leydi Worthington *Debrett'in adını* ezberlemişti.

"Doğru tahmin ediyorsunuz leydim," dedi Lord James nazik bir selamla.

Leydi Worthington, "Pekâlâ lordum," dedi ve Violet'in yüzünde keskin bir ifade belirdi.

"Sanırım bana kızımın bu balkonda tam olarak ne yaptığınızı söylemenizde bir sakınca yoktur?"

Lord James, Leydi Worthington'ın bakışlarını kısa bir süre tuttu, sonra gözlerini Violet'inkilere dikerek bakışlarını ayırdı. Uzun bir süre ona baktı ve Violet onun ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin ne olacağını biliyordu - bir şekilde biliyordu - her ne kadar engellemek istese de.

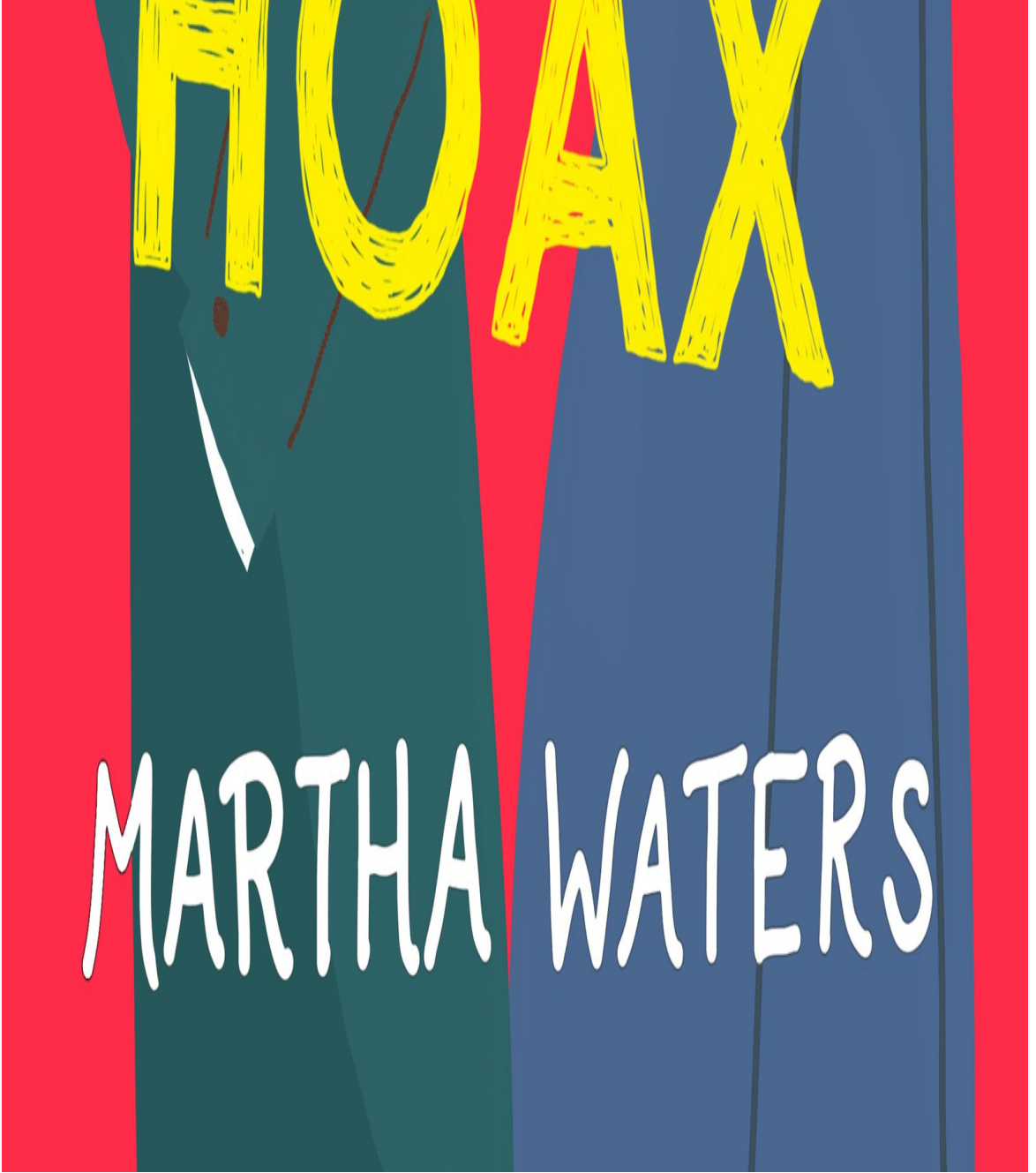
"Aslına bakarsanız, leydim," dedi, hâlâ tam bir centilmen edasıyla, "ben de tam evlenme teklif etmek üzereydim."

“A laugh-out-loud Regency romp—if you loved the **BRIDGERTONS**,
you’ll adore *To Have and to Hoax!*”

—**LAUREN WILLIG**, *New York Times* bestselling author

Sahip Olmak ve Aldatmak

Martha Waters

Yazar Hakkında

Martha Waters, *To Have and to Hoax*, *To Love and to Loathe*, *To Marry and to Meddle* ve *To Swoon and to Spar* kitaplarını içeren Regency Vows serisinin yazarıdır. Güneşli Güney Florida'da doğup büyümüştür ve Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Maine kıyılarında yaşıyor, gündüzleri çocuk kütüphanecisi olarak çalışıyor ve güneş elbiselerini, cin kokteyllerini ve seyahat etmeyi seviyor.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Martha-Waters

@AtriaBooks

@AtriaBooks

@AtriaBooks

Martha Waters tarafından da

Evlenmek ve Karışmak

Sevmek ve Nefret

Etmek Sahip Olmak ve

Aldatmak

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir baskısıdır.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Martha Waters tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Atria Karton Kapak baskısı Nisan 2023

ATRIA PAPERBACK ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı Vikki Chu
Yazar fotoğrafı © Ryan Chamberlain

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Waters, Martha, 1988- yazar.

Başlık: Bayılmak ve tartışmak : bir roman / Martha Waters.

Açıklama: Atria Paperback ilk baskı. | New York : Atria Paperback, 2023. | Seri: Regency Yeminleri
; 4

Kimlikler: LCCN 2022037396 (basılı) | LCCN 2022037397 (e-kitap) | ISBN 9781668007907 (ciltli)
| ISBN 9781668007914 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3623.A8689 T617 2023 (baskı) | LCC PS3623.A8689 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20220812

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2022037396> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022037397>
adresinde mevcuttur

ISBN 978-1-6680-0790-7
ISBN 978-1-6680-0791-4 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

